RASOVĚDNÁ STUDIA EVROPY

HANS F. K. GÜNTHER

Dr. Hans F. K. Günther – Rasovědná studia Evropy

Vydavatel: J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov

PŘELOŽENO Z PŮVODNÍHO VYDÁNÍ Z ROKU 1929, DOSTUPNÉ Z: https://ia601200.us.archive.org/0/items/zensiert-vor-1945/Guenther%2C%20Hans%20-%20Rassenkunde%20Europas%20%281929%2C%20356%20S.%2C%20Scan%2C%20Fraktur%29.pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva **4**

1. Několik poznámek k pojmu „rasa“, k přehledu pěti evropských ras a k měření lebky **7**

2. Tělesné vlastnosti evropských ras **18**

3. Duševní charakteristiky evropských ras **124**

4. Vlivy neevropských ras **144**

5. Prostředí, dědičnost, rasové míšení **178**

6. Rozprostření evropských ras v Evropě **185**

7. Evropské rasy v prehistorii **251**

8. Nordická rasa v prehistorii a dějinách **279**

9. Rasové dějiny indických a perských národů **301**

10. Rasové dějiny helénských a římských národů **337**

11. Společné rysy vzestupu a pádu národů indoevropských jazyků, Indoevropanství **384**

12. Denordizace keltských kmenů a národů románského jazyka **398**

13. Denordizace národů slovanských a germánských jazyků **469**

14. Současnost z rasovědného hlediska **511**

15. Nordická myšlenka - důsledek rasových dějin **539**

Předmluva

Předmluva k třetímu vydání

Ve třetím vydání jsem tuto knihu zcela přepracoval a rozšířil v různých směrech. Popis rasové mapy zemí Evropy je podrobnější, zásoba obrázků byla doplněna, vylepšena a zcela rozšířena. Nejvíce byla rozšířena a, jak se domnívám, prohloubena historická část.

Za laskavé poskytnutí obrázků děkuji Švédskému státnímu ústavu pro rasovou biologii, Prof. Dr. Janu Czekanowskému v Lembergu, Prof. Dr. Eugenu Fischerovi v Berlíně, Prof. Dr. Fritzi Lenzovi v Mnichově, Dr. Helle Pöchové v Salcburku, jakož i dalším přátelům této záležitosti.

Rád bych také poděkoval své sestře Margarete Güntherové (Freiburg) a panu Dieteru Müllerovi (Drážďany) za pomoc při korekturách vylepšení.

V knize stále chybí obrázky mužských a ženských zástupců východní rasy, obrázky mužských a ženských zástupců západní, fálské, sudetské a východobaltské rasy - nejspíše však neněmeckých zástupců těchto ras (pro německé zástupce je vhodnější „Rassenkunde des deutschen Volkes“). Chtěl bych Vás požádat, abyste takové obrázky pro výrobu tiskových šablon zaslali s poznámkou, že jsou určeny pro mne a mé knihy nakladateli, který náklady uhradí.

Saaleck u Bad Rösenu, léto 1929.

Dr. Hans F. K. Günther.

Švédský překlad této knihy, „Europas Raser“, vydalo nakladatelství Almqvist a Wiksell, Stockholm a Uppsala, v roce 1928 podle 1. vydání a anglický překlad, „Racial Elements of European History“, vydal Methuen, Londýn, v roce 1927 podle 2. vydání.

J. F. Lehmanns Verlag.

Z předmluvy k druhému vydání

Nakladatel a autor se dohodli na názvu knihy „Rassenkunde Europas“ (nikoliv již „Kleine Rassenkunde Europas“).

Uppsala (Švédsko), říjen 1925.

Z předmluvy k prvnímu vydání

„Rassenkunde des deutschen Volkes“ (Rasová studie německého národa) bude obzvláště užitečná jako doplněk k této knize (s výjimkou prezentace rozmístění evropských ras na území Evropy), protože jsem v rozsáhlejší knize mohl podat odpovídající podrobnější výklad. Na rozsáhlejší knihu je třeba odkázat i v případě dalších odkazů na literaturu o rasách a literaturu související s rasovými studiemi. Tato kniha by měla být co nejméně zatížena odkazy na literaturu a podobně.

Jsem také vděčný za laskavost Dr. Egona v. Eickstedta (Vídeň), který mi poslal řadu nových obrázků pro tuto knihu, a také za laskavost mnoha přátel tohoto oboru, zejména v Norsku, kteří mi poslali obrázky. Zvláště jsem vděčný profesoru Dr.

Bernhardu Struckovi (Drážďany) za obohacení knihy o čtyři rasové mapy země - poté, co již nakreslil rasové mapy Evropy pro první vydání „Rassenkunde des deutschen Volkes“, které jsou zde rovněž zařazeny.

Pan Dietrich Bernhardi (Altenburg) mi také velmi vstřícně pomohl při tisku této knihy tím, že vypomohl při čtení úprav.

Skien (Norsko), září 1924.

1. Několik poznámek k pojmu „rasa“, k přehledu pěti evropských ras a k měření lebky

Složení evropských národů z různých ras je obecně předmětem nejasných představ. Slyšíme například Osterse mluvit o „bílé rase“ nebo „kavkazské rase“, k níž mají Evropané patřit. Nikdo by však neznal fyzické charakteristiky takové rasy, kdyby byl o to požádán, protože je jasné - nebo by alespoň mělo být jasné - že „rasa“ musí být reprezentována skupinou lidí, která vykazuje u všech svých představitelů stejný fyzický i duševní obraz. Jak velké jsou však fyzické a mentální rozdíly nejen v rámci Evropy (domnělé oblasti „bílé“ či „kavkazské“ rasy), a nejen v rámci jedné evropské země, ale dokonce i v rámci úzce vymezené oblasti samotné evropské země! Neexistuje tedy ani „německá rasa“, „ruská rasa“ nebo „španělská rasa“. Pojmy „národ“ a „rasa“ se nesmí zaměňovat.

Mluví se o „germánské“, „románské“ a „slovanské“ rase. Je však okamžitě zřejmé, že v oblastech, kde se mluví germánskými, románskými nebo slovanskými jazyky, existuje také matoucí rozmanitost lidského pokolení, ale nikde není podobnost lidí, která by naznačovala existenci takové rasy. Je tedy zřejmé, že zmíněné skupiny lidí, „germánské“, „románské“ a „slovanské“ národy, k sobě nepatří rasově, ale jazykově. Abychom nezaměňovali rasovou a jazykovou příslušnost, stačí se zamyslet nad následujícím: Je severoamerický negr, tj. člověk, jehož mateřštinou je americká angličtina, germánský jazyk, germán? Obvyklá odpověď zní: Ne, protože germán je vysoký, světlovlasý a světlooký. Vzniká nový zmatek: Ve Skotsku žije mnoho vysokých, blonďatých a

světlookých lidí, kteří mluví keltsky. Existují tedy lidé, kteří vypadají „germánsky“? Tmaví, malí Němci prý pocházejí od Keltů (podle názoru, který je stále rozšířen v jižním Německu) a mnoho lidí ve starověkém Řecku a Římě bylo označováno za Germány. Na Kavkaze se často vyskytují světlovlasí, světloocí lidé. Existují Italové „germánského“ vzhledu. Antropologicky jsem změřil Španěla takového vzhledu. Na druhé straně existuje mnoho Germánů, tj. příslušníků národa, který mluví germánským jazykem, kteří vůbec nevypadají „germánsky“. Ale Němci jsou „potomci starých germánských kmenů“ - Jak tyto rozpory rozplést? Na první pohled se takové skutečnosti jistě jeví jako „rozpory“.

Samotná úvaha o pojmu „rasa“ může pomoci každému, kdo se chce zabývat otázkami rasy, musí si dát pozor, aby nezaměnil rasu a národnost (obvykle vyjádřenou jazykem) nebo dokonce rasu a státní příslušnost či dokonce (např. v případě židovského národa) krev a vyznání. „Rasa“ patří do pojmového světa srovnávací antropologie, která se zpočátku (stejně jako fyzická antropologie) ptá pouze na měřitelné a spočitatelné detaily tělesné stavby, např. měření tělesné výšky, délky končetin, lebky a jejích částí, určování barvy kůže (podle vzorníku barev kůže), barvy vlasů a očí atd. Vynikající Martinova „Lehrbuch der Anthropologie“ (Učebnice Antropolgie - r. vyd. 1928) může již svým rozsahem laikovi ukázat, jak velké množství jednotlivých měření a určení je třeba provést, než je lidské tělo charakterizováno do všech podrobností z rasového (antropologického) hlediska. Vedle výzkumu fyzických rasových znaků je neméně důležitý i

výzkum duševního chování charakteristického pro jednotlivé rasy.

Ale co je to vlastně „rasa“? - Rasová studia a diskuse o rasových otázkách utrpěly mnoho škod tím, že mnohé spisy a knihy, které byly o rasách a údajných rasách napsány, a především knihy, které z úvah o rasových otázkách vyvozovaly nebo chtěly vyvozovat ideologické závěry, se často ani nevyjadřovaly k tomu, co vlastně pod pojmem „rasa“ chápou. Proto jsem v „Rassenkunde des deutschen Volkes“ musel vysvětlit to, co je zde uvedeno jen jako shrnutí: rasa je představována jednotnou skupinou lidí, která vždy produkuje pouze svůj vlastní druh.

Jednotnou skupinou lidských bytostí se zde rozumí skupina lidských bytostí, která se od všech ostatních skupin lidských bytostí odlišuje svou vlastní kombinací fyzických vlastností a duševních vlastností.

Spojíme-li tyto dvě věty, dostaneme následující výsledek: Rasa je představována skupinou lidí, která se od každé jiné skupiny lidí odlišuje vlastní kombinací fyzických charakteristik a duševních vlastností a která vždy plodí pouze svůj vlastní druh.

Je tedy okamžitě zřejmé, že národopis neukazuje téměř žádný příklad takové dědičné skupiny lidí, rasy, sjednocené v jeden národ nebo pod jednou formou jazyka, státu nebo náboženství. Zejména většina evropských národů představuje směs pěti hlavních evropských ras, některé pravděpodobně jen

dvě nebo tři z nich; východní Evropa představuje ještě rozmanitější směs.

Následujících pět ras je zastoupeno u všech evropských národů, čistokrevných i smíšených - kromě vlivů méně zastoupených ras, které budou popsány později:

Nordická rasa: vysoká, dlouholebá, úzký obličej s výraznou bradou; úzký nos s vysokým kořenem nosu; jemné, hladké nebo vlnité světlé (zlatavě blond) vlasy; hluboce vsazené, světlé (modré nebo šedé) oči; růžovobílá barva kůže.

Západní rasa: krátká, dlouholebá, úzký obličej s méně výraznou bradou; úzký nos s vysokým kořenem nosu; jemné, rovné nebo vlnité hnědé nebo černé vlasy; hluboce vsazené hnědé oči; hnědavá barva kůže.

Dinárská rasa: vysoká, krátkolebá, úzká, se strmým, useknutým týlem; velmi silný nos, který s vysokým kořenem nosu vyčnívá daleko ven, klesá dolů v chrupavčité části a směrem dolů se stává docela masitým; kudrnaté hnědé nebo černé vlasy, hluboce vsazené oči, hnědavá barva kůže.

Východní rasa: krátká, krátkolebá, široká tvář s nevýraznou bradou; tupý, krátký nos s plochým kořenem nosu; tvrdé, hnědé nebo černé vlasy; dopředu posazené hnědé oči; žlutohnědá kůže.

Východobaltská rasa: krátká, krátkolebá, široká, s těžkou, mohutnou spodní čelistí, nevýraznou bradou, tupým, poměrně širokým, krátkým nosem s plochým

kořenem nosu, tvrdé, světlé (popelavě blond) vlasy, dopředu posazené světlé (šedomodré nebo bělomodré) oči, světlá barva kůže s šedým nádechem.[1]

Jak se však tyto konkrétní rasy pro Evropu ustanovují? - Když se podíváme na rasové mapy, najdeme nápadné vzájemné odkazy mezi zaznamenanými fyzickými vlastnostmi, např. v Anglii jsou oblasti s největší tělesnou výškou zároveň oblastmi s nejsvětlejšími barvami, takže na severu Francie je oblast s nejsvětlejšími barvami zároveň oblastí s největší tělesnou výškou a nejdelší lebkou. Střední a jižní Francie vykazují tmavé barvy a nízký vzrůst, ale tvar hlavy je odlišný, od středomořského pobřeží a jihozápadního pobřeží se vyskytuje méně krátkolebých nebo dlouholebých hlav, takže se dochází k domněnce, že ve Francii jsou zastoupeny dvě dlouholebé rasy: světlá, vysoká rasa na severu a tmavá, krátkolebá rasa na jihu, zatímco ve střední Francii na sebe tmavé barvy, nízký vzrůst a krátké hlavy poukazují a naznačují tak třetí rasu. V Německu se

[1] Další starší a v současnosti používané názvy evropských ras jsem shrnul v knize „Rassenkunde des deutschen Volkes“. Zde zmíněná východní rasa se obvykle nazývá alpinská rasa (podle de Lapouge), zde zmíněná západní rasa (podle Sergiho) mediteránní rasa. Termín nordická rasa pochází od ruského antropologa Denikera, stejně jako termín dinárská (podle Dinárských Alp jako oblasti nejsilnějšího vlivu dané rasy), termín východobaltská od Nordenstreng. R. Pöch a rakouští antropologové, kteří na něj navázali, včetně Kraitscheka (Rassenkunde, 1923), nazývali východobaltskou rasu „východotmavá“ (podle Denikerova termínu „race orientale“). Hesch a H. Pöch nazývají východobaltskou rasu „tmavovýchodní“, východobaltskou rasu „východosvětlá“. Bunak by chtěl východobaltskou rasu nazývat „baltskou“, což by mohlo snadno vést k záměně s baltskými jazykovými kmeny (litevským, lotyšským, livonským).

na severozápadě nachází oblast s vysokým vzrůstem, světlými barvami a delšími hlavami s úzkými čely a na jihovýchodě oblast se stejně vysokým vzrůstem, ale tmavými barvami a kratšími hlavami. V jihozápadním Německu tmavé barvy naznačují nízký vzrůst, krátké hlavy a široké obličeje, a tyto vzájemné náznaky jednotlivých rysů jsou často tak zřetelné, že když se v jedné oblasti zvýší jeden rys, ostatní se zvýší nebo sníží zhruba ve stejné míře. Pro ilustraci slouží mapy norského okresu Möre (viz mapy I-V).

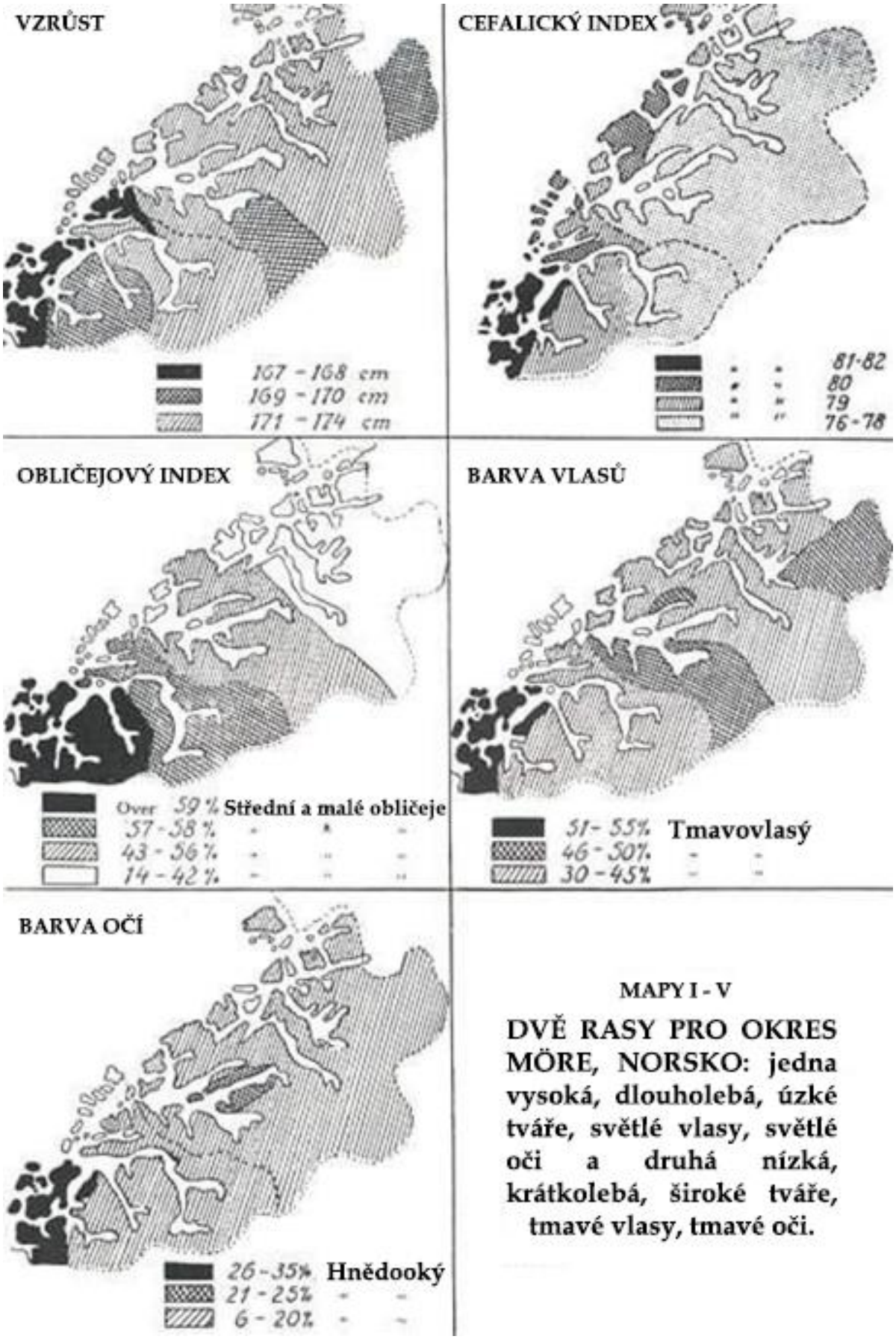

MAPY I - V

DVĚ RASY PRO OKRES MÖRE, NORSKO: jedna vysoká, dlouholebá, úzké tváře, světlé vlasy, světlé oči a druhá nízká, krátkolebá, široké tváře, tmavé vlasy, tmavé oči.

Pokud jsou však do rasových studií zahrnuty i jednotlivé země nebo jejich části a vyloučené charakteristiky (vzrůst, tvar hlavy a obličeje, barva kůže, vlasů a očí atd.) jsou uspořádány do číselných přehledů, tj. pokud se pozornost nevěnuje územnímu rozložení obrazu člověka, ale klasifikaci lidí podle kombinací charakteristik, tj. pokud se na populaci pohlíží jako na rasovou směs rovnoměrně rozloženou na celém jejím sídelním území, často se opět projeví korelace mezi charakteristikami. Například v severozápadním a západním Německu mají lidé vyššího vzrůstu proporcionálně častěji světlejší barvy a delší lebky, zatímco lidé nižšího vzrůstu mají proporcionálně častěji tmavší barvy, stejně jako v norském okrese Möre a v severní a střední Francii. Na německém jihovýchodě, stejně jako v celé oblasti od východních Alp až po Řecko, poukazuje vysoký vzrůst na tmavé barvy, krátké lebky, současně také na zvláštně utnuté zátylky hlav a silně vystouplé hrubé nosy. - Nakonec lze při bližším pohledu na tyto vzájemně související znaky nalézt čisté obrazy ras, které tvoří určitou populaci. I kdyby se v důsledku dlouhodobého míšení již nevyskytovali čistokrevní příslušníci daných ras, vzájemné vztahy by obvykle vedly k tomu, že by rasy, které tvoří uvažovanou smíšenou populaci, kombinovaly vlastnosti, které na sebe vzájemně poukazují, a vytvářely tak určitý lidský obraz. Pouze velmi důkladné míšení by již takové nálezy neumožnilo. Pak by však přišel na řadu výzkum historických a prehistorických lidských pozůstatků.

Evropa a další části světa však ještě nejsou tak silně smíšené, aby v nich ještě více či méně zřetelně neexistovaly

oblasti s nejsilnější převahou jednotlivých ras. Severozápadní Evropa, zejména Skandinávie, vykazuje určitou uniformitu v obrazu člověka, v němž i povrchního pozorovatele opakovaně zaráží určitá kombinace tělesných znaků: vysocí, světlí lidé s úzkou tváří a dlouhou lebkou přesahující šíji. Také v rakouských Alpách se i při povrchním pozorování často vyskytuje určitý typ lidí, který byl rasově označen jako dinárská rasa; u Slovinců, Chorvatů, Srbů, Albánců a Černohorců je to ještě nápadnější. Španělsko a jižní Itálie jsou osídleny poměrně rovnoměrně, stejně jako některé oblasti severovýchodní Evropy a některé malé, většinou hornaté oblasti střední Evropy. Právě z pohledu na takové relativně jednotné skupiny lidí v určitých oblastech lze koneckonců, pokud rasová věda zpočátku zjistila pouze nejdůležitější fyzické znaky jednotlivých ras, usuzovat i o dalších rysech, které dosud nebyly podrobeny měření, a duševní chování takové relativně jednotné skupiny lidí poskytuje indicie o duševním obrazu dané rasy.

O postupu měření rasy zde nelze hovořit. Zde je třeba zmínit Martinovu „Učebnici antropologie“ (1928) a část „Technika a metody fyzické antropologie“, kterou napsal Mollison ve svazku „Antropologie“ (Kultur der Gegenwart, díl III, oddíl V, 1923).

Dlouhá lebka nebo dlouhá hlava je lebka nebo hlava, jejíž podélný průměr (při pohledu shora) výrazně převyšuje průměr příčný, krátká lebka nebo krátká hlava je taková, jejíž příčný průměr se blíží průměru podélnému nebo se mu téměř rovná, někdy se mu dokonce vyrovná. Změří se největší délka a největší šířka lebky nebo hlavy zaživa (určitým způsobem a

vzhledem k určitým rovinám lebky) a pak se příčný rozměr vyjádří jako procento podélného rozměru; zjištěné procento se nazývá lebeční index (délky a šířky) nebo (cefalický) index hlavy.[2] Pokud je tedy lebka stejně široká jako dlouhá, představuje velmi výrazně krátkou lebku s indexem 100. Pokud je šířka lebky 70% její délky, jedná se o tzv. dlouhou lebku s indexem 70. Dlouhé lebky se počítají do indexu 74,9, střední lebky od 75-79,9 a krátké lebky od 80 nahoru.[3]

Tento index délky a šířky nemůže nic říci o detailech tvaru lebky. Existují různě tvarované dlouhé lebky i různě tvarované krátké lebky.

Tvar obličeje se udává jako poměr výšky obličeje a šířky jařmového oblouku, přičemž výška obličeje se vyjadřuje v procentech výšky obličeje. Výška obličeje je (nepřesně označena) vzdálenost kořene nosu na úrovni vnitřních konců vlasů obočí od nejnižšího (nikoliv nejpřednějšího) bodu brady. Šířka jařmového oblouku je největší vnější vzdálenost mezi jařmovými oblouky. Zjištěné procento se nazývá (morfologický) obličejový index a počítá se na lebce: do 84,9 nahoru široká tvář, od 85 do 89,9 střední tvář, od 90 nahoru

[2] Některé informace o postupu měření lze nalézt také v knize „Rassenkunde des deutschen Volkes“. Stručný popis nejdůležitějších měření je uveden v knize Sullivan, Essentials of Anthropometry. New York 1923.

[3] Měření získaná z hlavy živého člověka nelze přímo porovnávat s měřeními získanými z lebky; je třeba je nejprve přepočítat. Převodní tabulky lze nalézt v publikaci „Rassenkünde des deutschen Volkes“.

úzká tvář. Na hlavě živého člověka jsou hranice nižší: X-83,9; 84-87,9; 88-X.

Vyšší index hlavy tedy značí kratší hlavu, nižší delší hlavu, zatímco vyšší index obličeje značí užší obličej a nižší index obličeje širší obličej. Tato informace je důležitá pro pochopení níže uvedených obrázků.

Obr. 1 - Doliochocefalická lebka (index 72,9)

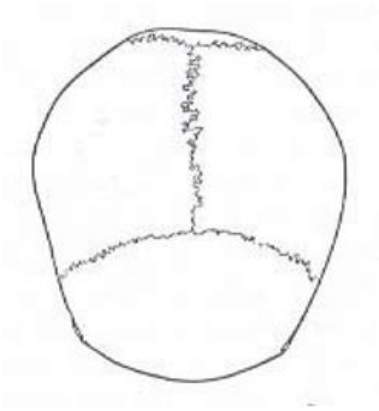

Obr. 2 - Brachycefalická lebka (index 88,3)

Obr. 3 - Úzký obličej (index asi 93,5)

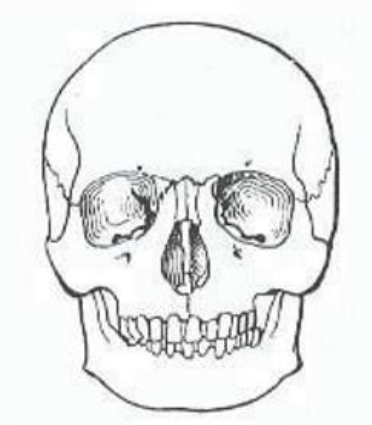

Obr. 4 - Široký obličej - (index asi 83,5)

2. Tělesné vlastnosti evropských ras

Předběžná poznámka

Ve vysvětlivkách k obrázkům znamená K (nebo Sch): : index hlavy nebo lebky; G: index obličeje; A: barva očí; U: barva vlasů. Označení barev je však uvedeno pouze v případě, že na obrázku nejsou zobrazeny skutečné barvy; lebky žen jsou předem označeny. V případě obrázků žijících osob se jméno uvádí pouze tehdy, je-li osoba sedící na obrázku již poměrně dobře známa z jiných obrázků.

U všech obrázků, zejména u těch, které nemají indexová čísla a jiné míry, se připojené rasové označení vztahuje pouze k rysům viditelným na obrázku. Obrázky jsou zamýšleny méně jako vyjádření o zobrazené osobě než jako příklady rasových znaků! Rasová věda jako věda o skupinách se obvykle zabývá jednotlivci pouze do té míry, do jaké je lze považovat za zástupce skupiny. Výchozím bodem rasové vědy je vždy skupina. (Informace o tom, jak byla pro tuto knihu získána nová vyobrazení, najdete v předmluvě).

Nordická rasa

Nordická rasa je vysoká a štíhlá. Vysoké končetiny přispívají k pohlednému vzrůstu, který může být u mužů v průměru kolem 174 cm. Stavba celého těla je silná a štíhlá, stejně jako jednotlivé končetiny včetně krku, rukou a nohou. Nordická rasa má dlouhou lebku a úzkou tvář. Index hlavy se může pohybovat v průměru kolem 75, index obličeje přes 90. Výrazně delší podélný průměr v porovnání s širokým

průměrem hlavy je způsoben zejména tím, že týlní kost přesahuje daleko dozadu nad krk. Vyčnívající týl je obvykle poměrně nízko, takže u nordických lidí je nad límcem vidět vyšší část krku, než se týl vykloní dozadu. Nordická hlava je často zvláště úzká ve spánkové oblasti, jako by byla z obou stran úzce stlačená od spánků. Obličej je úzký s poměrně úzkým čelem, úzkým vysokým nosem a úzkou spodní čelistí s hranatou a zvláště zdůrazněnou bradou.

Na nordickém čele jsou patrné (u dospělých, méně zřetelně u ženského pohlaví) nadočnicové oblouky: jedná se o více či méně zřetelně vystupující výběžky, které vyskakují nad obočí a směřují od středu čela více vzhůru než obočí, které se opět stáčí dolů.

Obličejový řez nordické rasy - přinejmenším u mužů - často působí obzvlášť výrazně díky trojí výrazné linii obličejového řezu: nejprve v čele, které je na široké ploše skloněno dozadu, dále v rovném nebo směrem ven zahnutém nosu s vysokým kořenem nosu a nakonec ve zdůrazněné, ostře protažené bradě.

Měkké partie zdůrazňují dojem úzkého, jasně ohraničeného obličeje. Oční štěrbiny (od očního koutku k očnímu rohu) leží vodorovně nebo mají tendenci se v oblasti vnějších očních koutků mírně stáhnout dolů. Rty jsou obvykle poměrně úzké; nosní rýha je úzká a ostře vymezená.

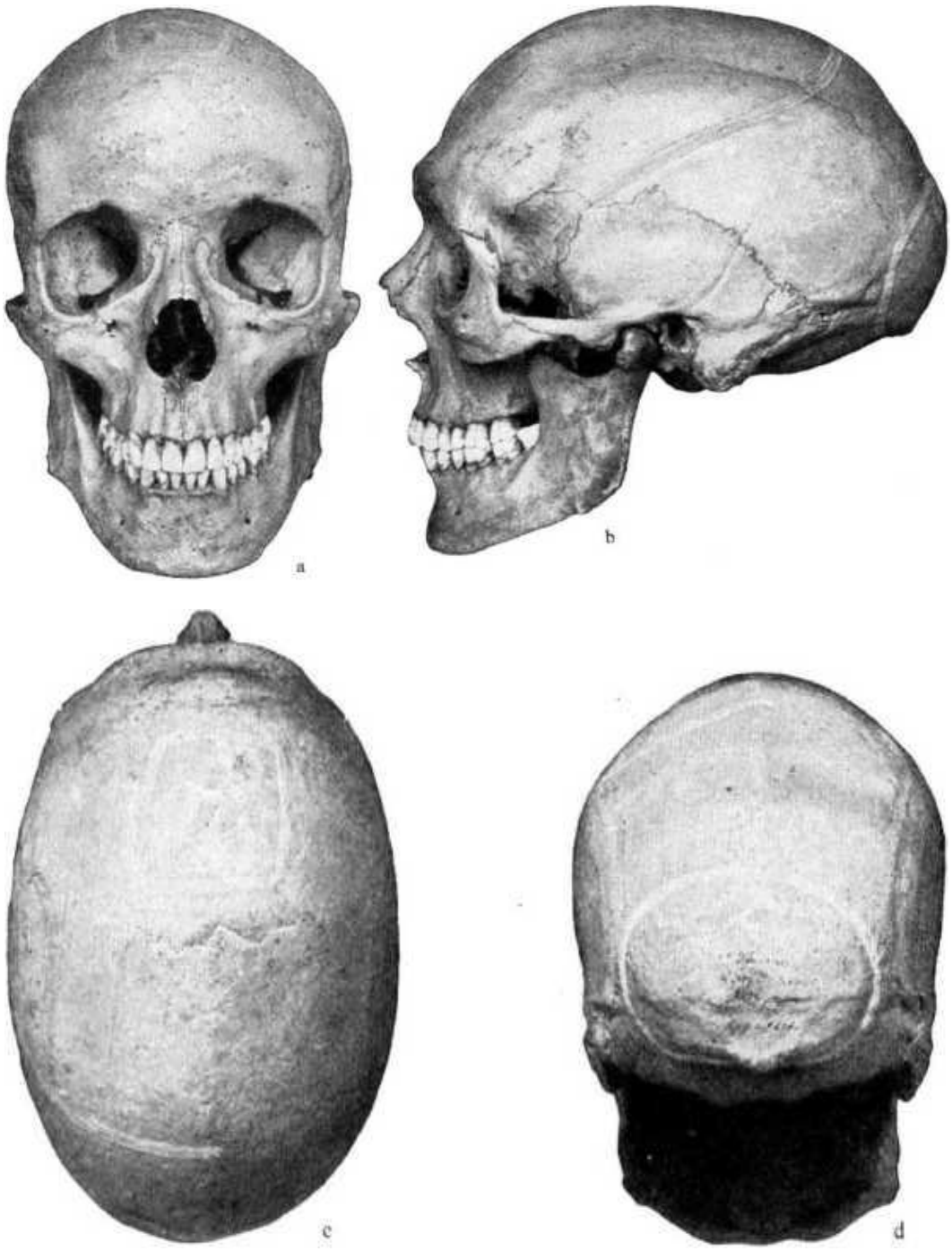

Obr. 5 a-d. Nordická lebka v bočním, čelním, temenním a týlním pohledu. Sch: 70; G: 96,4 (Ze sbírky lebek Sbírky zoologie a národopisu, Drážďany, Antropologické oddělení).

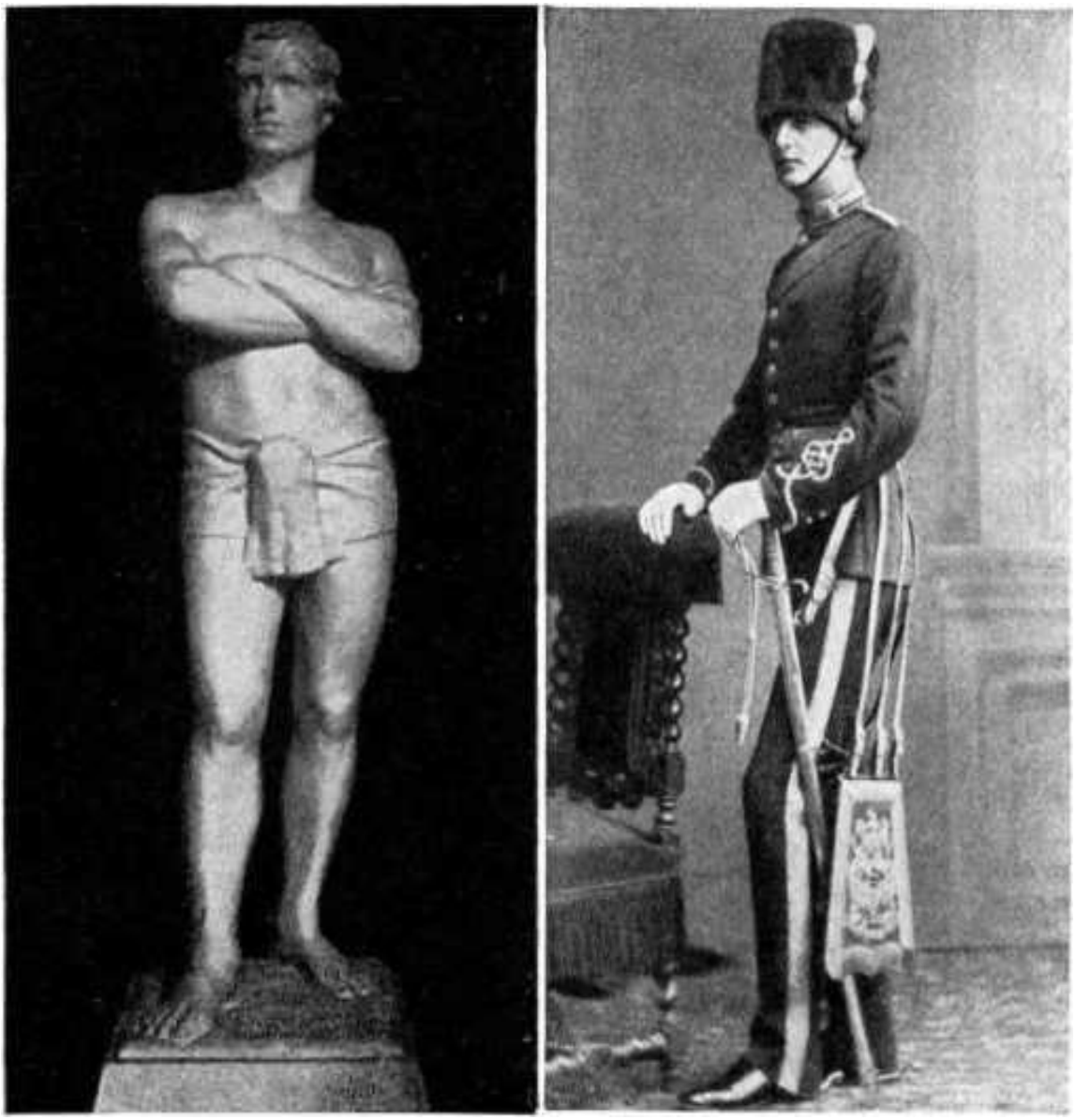

Obr. 6-7. Švédský plavec (autor Börjeson). Nordická postava. Anglický důstojník. Nordická postava.

Obr. 8 a, b. Lebka ženy. Nordická nebo převážně nordická. Sch: 78,95; G: 88,71 (Ze Sbírky prehistorie, Danzig.)

Abb. 9. Schweden. (Aufn.: Sammlung des Rassenbiol. Inst. Uppsala)

Abb. 10. Norwegen.
A: braun, H: braun, K: 73,77, G: 100

Abb. 11. Schweden. (Aufn.: Sammlung des Rassenbiol. Inst. Uppsala)

Abb. 12. Norwegen

Abb. 13. Schweden. (Aufn.: Sammlung des Rassenbiol. Inst. Uppsala)

Abb. 14. Norwegen

Obr. 9-14. Nordické nebo převážně nordické typy.

Abb. 15a, b. Norwegen. K: 77,53, G: 91,60

Abb. 16a, b. Norwegen. K: 77,36, G: 92,12 (Bruder der obigen)

Abb. 17. Schweden. (Aufn.: Sammlung des Rassenbiol. Instituts Uppsala)

Abb. 18. Norwegen.
K: 77,40, G: 96,6; A: blau

Obr. 15 – 18. Nordické nebo převážně nordické typy.

Abb. 19 a, b Schweden. (Aufn.: Sammlung des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Abb. 20. Norwegen

Abb. 21. Norwegen

Abb. 22 a, b. Norwegen

Obr. 19 – 22. Nordické nebo převážně nordické typy.

Abb. 23. Dänemark

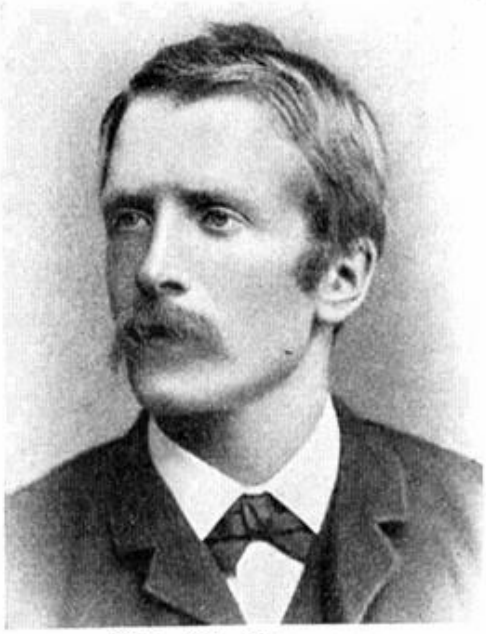

Abb. 24. Norwegen

Abb. 25. Norwegen

Abb. 26. Norwegen. Leichter oſtbaltiſcher Einſchlag? (Zeichn.: Prof. Hans Dahl)

Abb. 27. Preisträgerin eines ſchwediſch. Schönheitswettbewerbs, der nach der am reinſten „ſchwediſch“ ausſehenden Schwedin ſuchte

Abb. 28. Norwegen
(Aufn.: Sammlung Bryn, Drontheim)

Obr. 23 – 28. Nordické nebo převážně nordické typy. (Dívka na obrázku č. 26 má pravdepodobně mírnou příměs východobaltské rasy; Na obrázku 27 je vítězka švédské soutěže krásy, ve které se hledala nejtypičtěji „švédsky“ vypadající Švédka.)

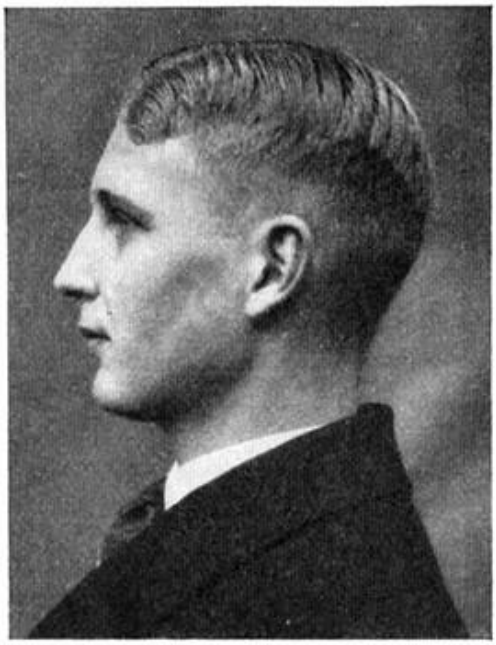

Abb. 29a, b. Schweden. K: 71,84; G: 93,93

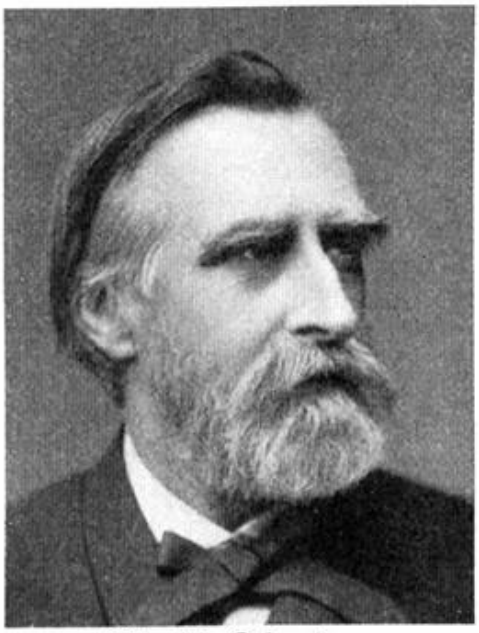

Abb. 30. Schweden

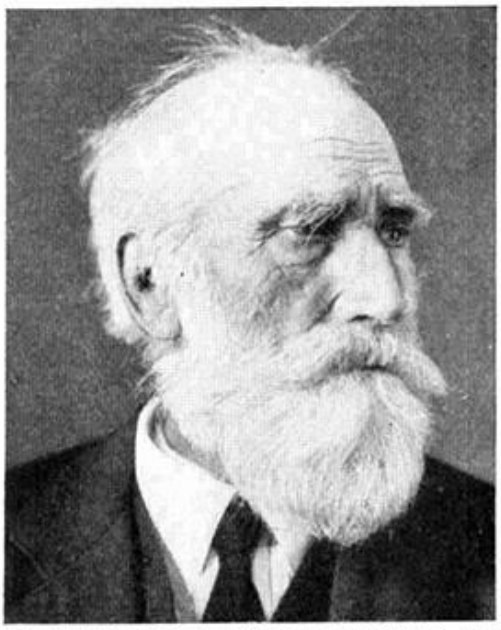

Abb. 31. Schweden. 75jähr. K: 73,4, G: 95,4.
(Slg. d. Rassenbiol. Inst. Uppsala)

Abb. 32. Schweden. 15jähriges Mädchen
Maske nach der Lebenden

Abb. 33. Persien. 19j. Perser, dunkelhaarig. Maske n. d. Lebenden. Leichter vorderasiatisch. Einschlag?

(Aus einer rassenkundl. Sammlung)

Obr. 29 – 33. Nordické nebo převážně nordické typy. (Na obrázku 32 je živá maska patnáctileté dívky; Obr. 33 je živá maska tmavovlasého Peršana s lehkou blízkovýchodní příměsí.)

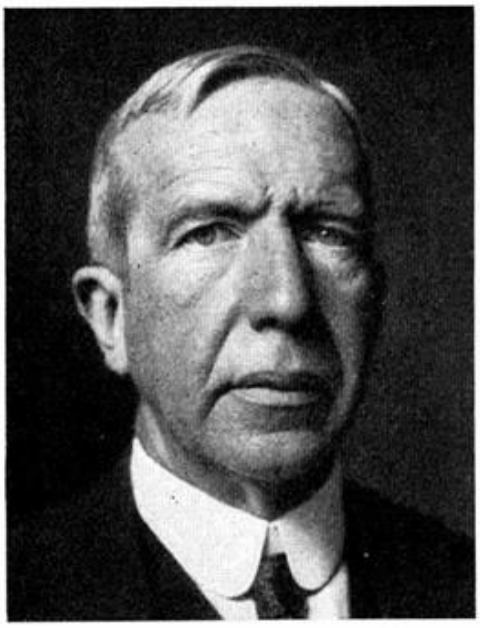

Abb. 34. Niederlande. v. Limburg-Stirum, Geſandter

Abb. 35. Niederlande. S. G. van 't Hoff, 1852—1911, Chemiker

Abb. 36. England. Marie Lohr, Schauſpielerin

Abb. 37. Schweden. K: 76,4, G: 91,2 (Slg. d. Raſſenbiol. Inſt. Uppſala)

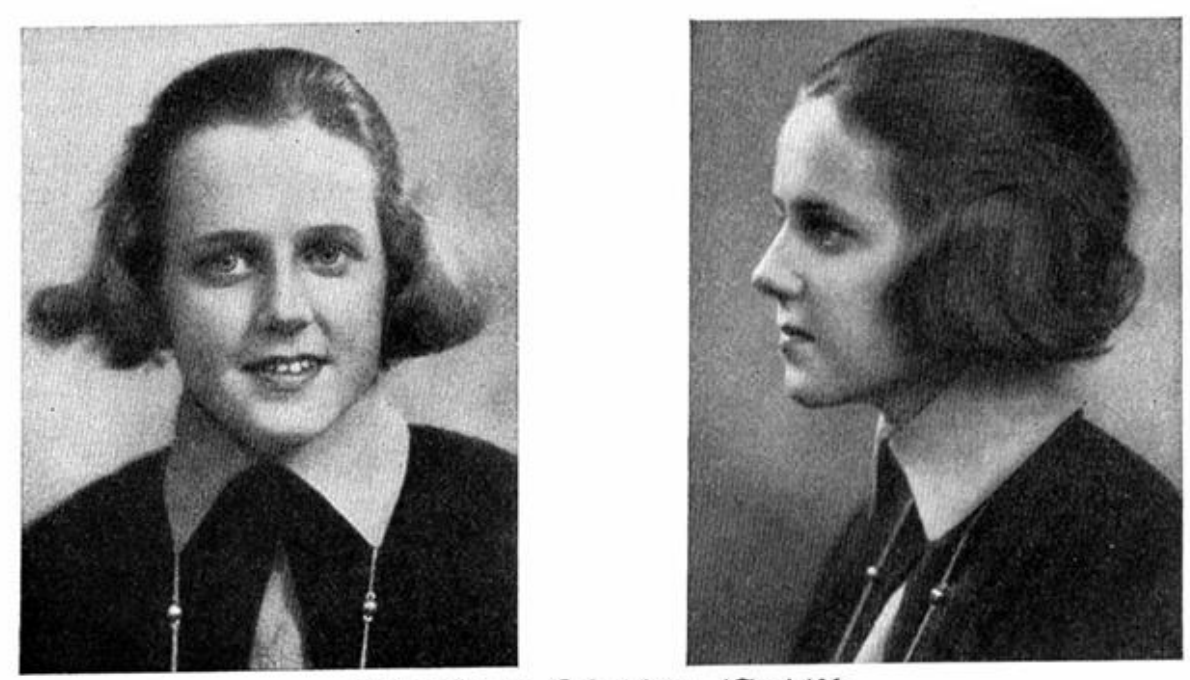

Abb. 38 a, b. Schweden. Nordiſch

Obr. 34 – 38. Nordické nebo převážně nordické typy.

lbb. 39 a, b. Dänemark. Haargeſpinſt unbezeichnend. (Aufn.: Sammlung d. däniſchen Anthrop
Kommiſſion, Kopenhagen)

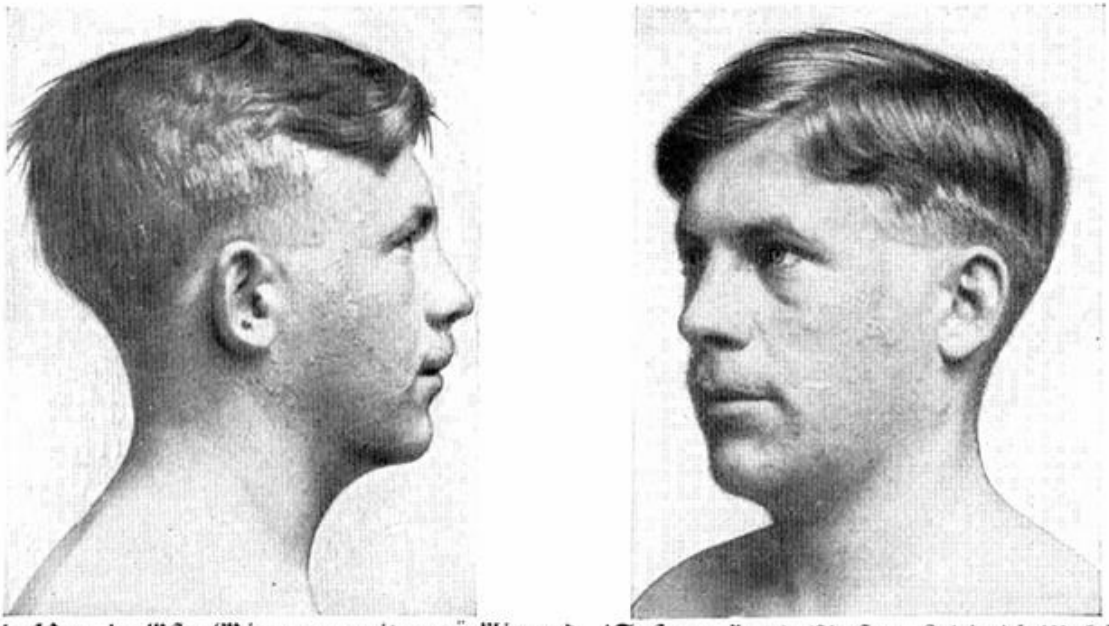

Abb. 40 a, b. Eſte (Kinn zu weit zurückliegend, Naſe zu kurz) (Aufn.: Friedrich Walcker)

Abb. 41. Australien. (Aufn.: v. Eickstedt)

Abb. 42. Schottland

Obr. 39 – 42. Nordické nebo převážně nordické typy.

Abb. 43 a, b. Schottland. K: 78,53, G: 97,72

Abb. 44. Schottland

Abb. 45. Schottland. (Aus Struck: Kriegsgefangene, Dietrich Reimer, Berlin)

Abb. 46. England

Abb. 47. Polen. Sienkiewicz, Schriftsteller, 1846—1916 (Einschlag einer dunkeläugigen Rasse)

Obr. 43 – 47. Nordické nebo převážně nordické typy. (Obr. 47 je Polák s příměsí tmavší rasy.)

Abb. 48. Polen. A: blau; H: blond; K: 85,32; G: 90,57

Abb. 49. Polen. Leichter ſudetiſcher Einſchlag? (Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

Abb. 50 a, b. Polen. (Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

Abb. 51 a, b. Polen. Leichter dinariſcher Einſchlag? (Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

Obr. 48 – 51. Nordické nebo převážně nordické typy. (Muž na obrázku č. 49 má zřejmě příměs sudetské rasy; Muž na obrázku č. 51 má zřejmě příměs dinárské rasy.)

Abb. 52. Österreich

Abb. 53. Korsika. H: blond (Kinn zu weit zurückliegend.) (Aufn.: v. Eickstedt)

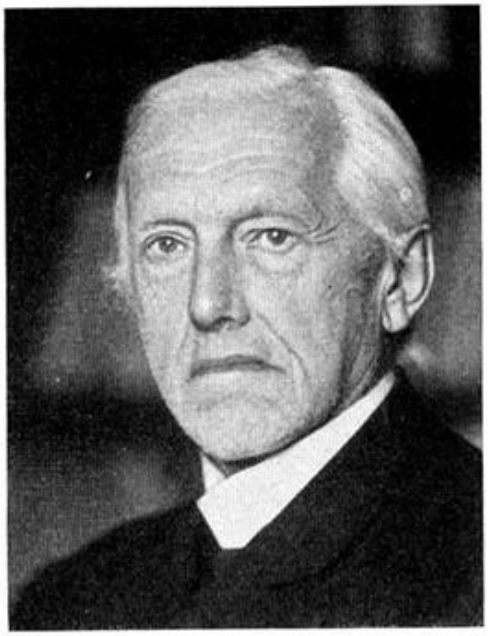

Abb. 54. Deutschland. v. Wilamowitz-Moellendorf, geb. 1849, Sprachforscher (Transocean)

Abb. 55. Deutschland. Wilhelm v. Bode, 1845—1929, Generaldirektor d. Preuß. Museen

Abb. 56. Livländiſcher Deutſcher

Abb. 57. Deutſchland, ſpäter England.
Max Müller, 1823—98, Sprachwiſſenſchaftler, Prof. zu Oxford

Obr. 52 – 57. Nordické nebo převážně nordické typy.

Abb. 58. Deutschland. Mathilde Weber, geb. 1829, Förderin der Frauenbewegung

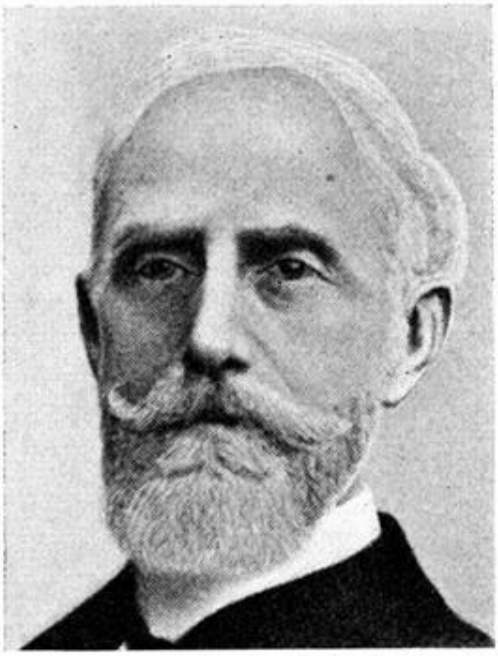

Abb. 59. Deutschland. Ludwig Brefeld, 1837—1907, preuß. Minister

Abb. 60. Deutschland (Kopf zu breit)

Abb. 61. Deutschland. Ernst Haeckel, 1834—1919, Naturforscher

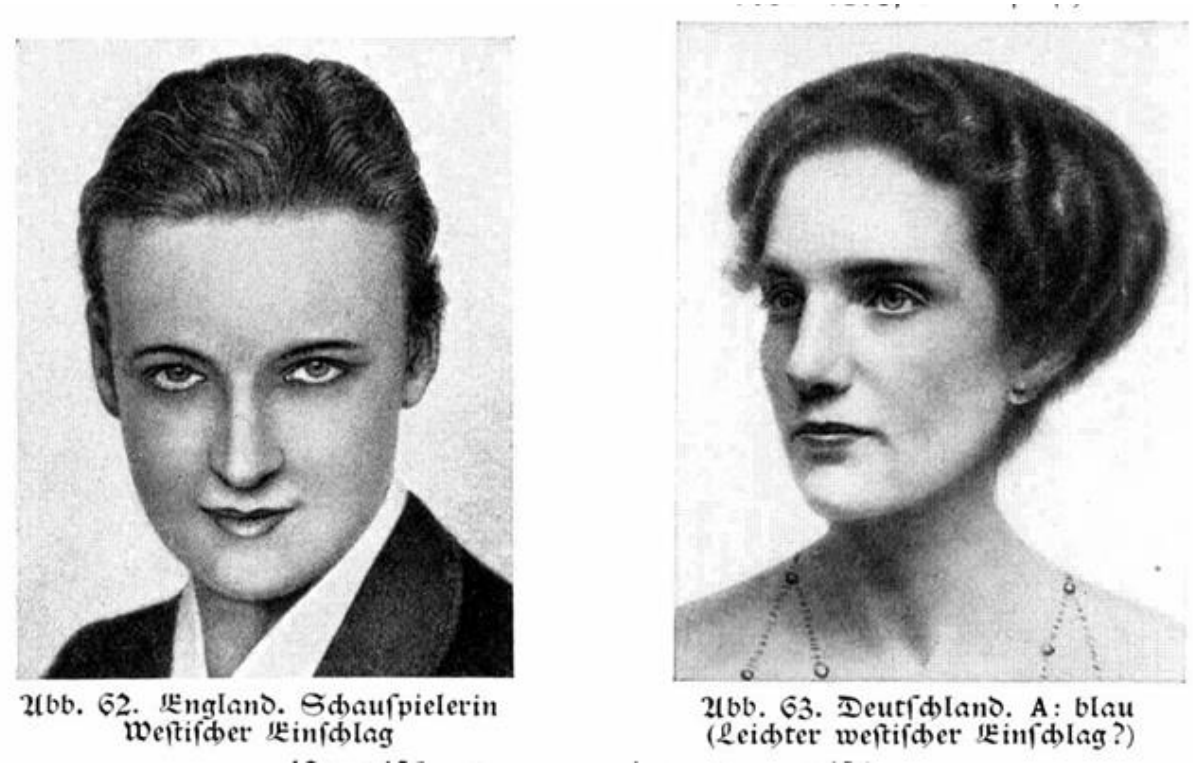

Abb. 62. England. Schauſpielerin
Weſtiſcher Einſchlag

Abb. 63. Deutſchland. A: blau
(Leichter weſtiſcher Einſchlag?)

Obr. 58 – 63. Nordické nebo převážně nordické typy. (Žena na obrázku č. 62 má zřejmou mediteránní příměs; Žena na obrázku č. 63 má pravděpodobně lehkou mediteránní příměs.)

Abb. 64. Italien. Vorwiegend nordiſch mit leichtem dinariſchem Einſchlag

Abb. 65. Italien. Nordiſch

Abb. 66 a, b. Spanien (Aſturien) H: blond, K: 78,92; G: 99,27. Vorwiegend nordiſch

Abb. 67. Deutſchland

Abb. 68. Deutſchland. Behring, Admiral

Abb. 69. England. Weſtiſcher Einſchlag

Abb. 70. Weſtſchweiz. Weſtiſcher Einſchlag
A: braun, H: ſchwarz, Haut: roſig-hell

Obr. 64 – 70. Nordické nebo převážně nordické typy. (Ital na obrázku č. 64 má lehkou dinárskou příměs.)

Pokožka nordické rasy je růžově světlá, nechává prosvítat krev, a proto vypadá oživle, často téměř zářivě a vždy poněkud

chladně nebo svěže, „jako mléko a krev“. Žíly prosvítají (alespoň v mládí) a ukazují „modrou krev“.

Podle účesu jsou vlasy hladké a rovné nebo vlnité, v dětství také kudrnaté. Jednotlivé vlasy jsou tenké a jemné a často „jako hedvábí“. Mají světlou barvu a ať už jsou světlejší, nebo tmavě blond, vždy mají zlatavý tón nebo načervenalý nádech. Nordické vlasy se nejlépe popisují jako zlatavě blond, i když je třeba poznamenat, že se mohou vyskytovat jak (a to zejména v dětství) světlejší, tak (a to zejména u dospělých) tmavší blond vlasy.

Lidé, kteří jsou v mládí světle blond, často ztmavnou na tmavě blond, dokonce ztmavnou na tmavě hnědé vlasy. Posledně jmenované případy lze pravděpodobně vysvětlit tím, že u těchto lidí jsou nordické dědičné dispozice ve zbarvení vlasů později překryty nenordickými.

Některé zrzavé vlasy, pokud jsou ještě zrzavě blond nebo zlatavě zrzavé, lze stále označit za nordické. Skutečné kaštanově červené vlasy je však třeba považovat za jev, který je (podobně jako albinismus) možný u všech ras (rutilismus, erytrismus).

Na vousech nordické rasy se objevují kudrnaté nebo kudrnaté světlé až zrzavé vlasy. Porost vousů je poměrně bohatý.

Nordické oko, tedy jeho duhovka, je modré, modrošedé nebo šedé. Přestože šedé oči jsou častější u východobaltské rasy, je třeba šedé oči předpokládat i u nordické rasy, protože se vyskytují i v oblastech, kde není východobaltský vliv. Nordické

oči v sobě často mají něco světlého a zářivého. Výraz očí může být tvrdý a obvykle má v sobě cosi rozhodného; laskavý, i když vždy rozhodný výraz však také není neobvyklý.

Obr. 71. Švédsko. Sedm sester, nordické nebo převážně nordické typy.

Západní (mediterránní) rasa

Západní rasa je malého vzrůstu, drobná a štíhlá, průměrná výška mužů se pohybuje kolem 1,60 metru. Západní postava vypadá jako menší nordická, proporcionální výška končetin je ještě více zdůrazněna než u nordické rasy. V žádném případě nelze západní rasu považovat za zavalitou. Jsou drobní a štíhlí v každém detailu své stavby těla. Dokonce i široké boky západní ženy sotva oslabují dojem štíhlosti.

Tvar hlavy je stejný jako u nordické rasy, západní rasa má rovněž dlouhou hlavu a úzkou tvář, rovněž se u ní projevuje týlní výběžek nad zátylkem, který se pouze zdá být špičatější než u nordické rasy, přičemž nejširší výběžek je obvykle výše než u nordické rasy. V porovnání s čelem nordické rasy je čelo pravděpodobně poněkud nižší a není tak široce a rovně skloněné dozadu, ale je trochu více zaoblené do stran a spíše trochu klenuté dozadu než skloněné dozadu. Nos je úměrně o něco kratší a zřídkakdy tak ostře ohraničený, jak je tomu často u nordické rasy; obvykle je však také rovný nebo mírně zakřivený. Brada je méně výrazná a více zaoblená. Výsledkem je profil obličeje, který se zdá být mírnější než u nordické rasy. Jestliže nordická rasa má tendenci mít ostrý, odvážný řez obličeje, západní rasa má tendenci mít příjemný, ladnější a ženštější řez obličeje.

Obr. 72 – 73. Západní nebo převážně západní typy.

Měkké části těla možná vykazují tendenci k mírné hrubosti více než u nordické rasy, ústní štěrbina je pravděpodobně poněkud širší, rty jsou plnější, trochu vypouklejší a nos může být také trochu masitější.

Kůže má hnědavou barvu a působí dojmem vlažné pružnosti. Krev sotva prosvítá, takže tváře nejsou téměř vůbec červené a červené rty mají spíše namodralou, třešňově červenou barvu.

Vlasy jsou podle pleti někdy rovné a hebké, častěji však kudrnaté; jednotlivá ochlupení jsou tenká a jemná. Barva je hnědá nebo černá a nemá již zlatavý nádech, jako je tomu dosud u velmi tmavých blond vlasů. Tmavé obočí je pravděpodobně

o něco hustší než u nordické rasy, řasy jsou delší. Vousy jsou hnědé nebo černé. Západní rasa vykazuje poměrně bohatý porost vousů.

Oči jsou hnědé až černohnědé a vykazují také hřejivé zbarvení. Výraz je živý, temperamentní a veselý.

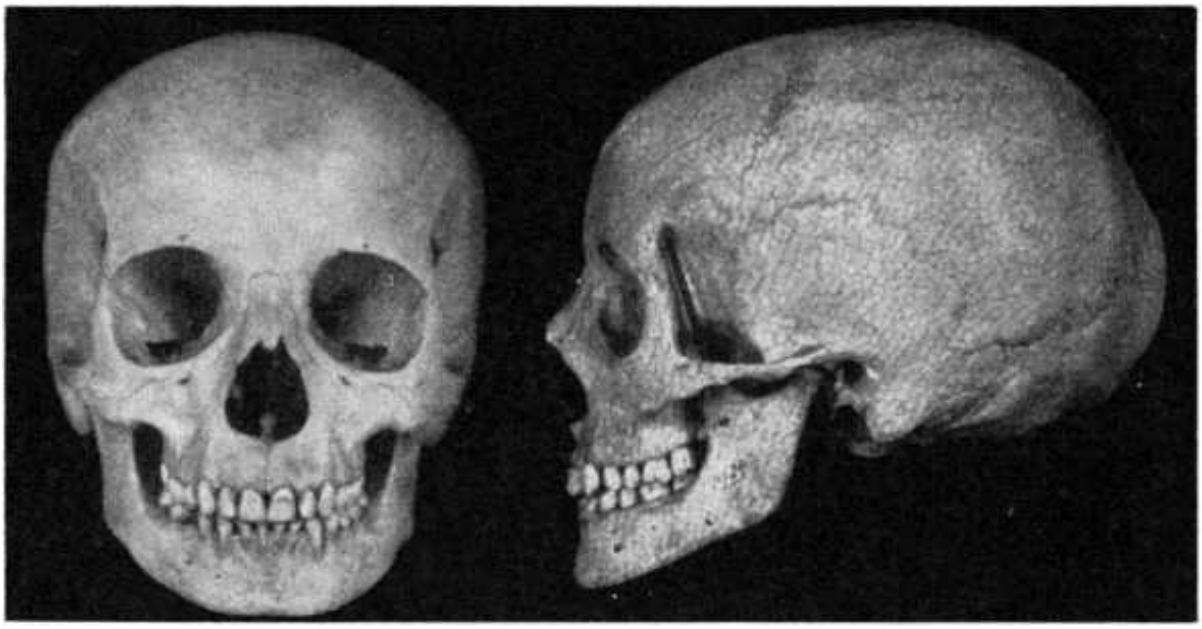

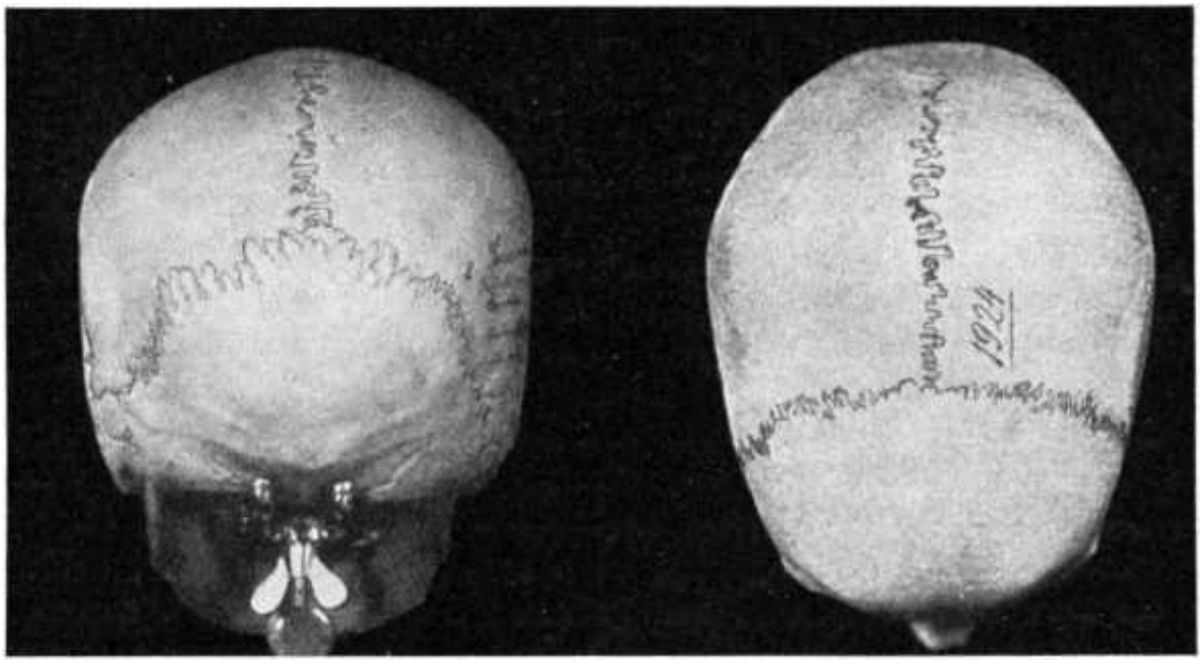

Obr. 74 a, b. Lebka ženy západní (mediteránní) rasy. (Ze sbírky lebek Přírodovědeckého muzea ve Vídni. Fotografie: Wastl, Vídeň).

Abb. 75. England (Wales)
(Aus Stiehl, Unſere Feinde)

Abb. 76. Italien. Puccini, geb. 1858.
Dinariſcher (und nordiſcher?) Einſchlag

Abb. 77. Aus einem vornehmen braſilianiſchen Geſchlecht. (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 78. Korſika. (Aufn.: v. Eickſtedt)

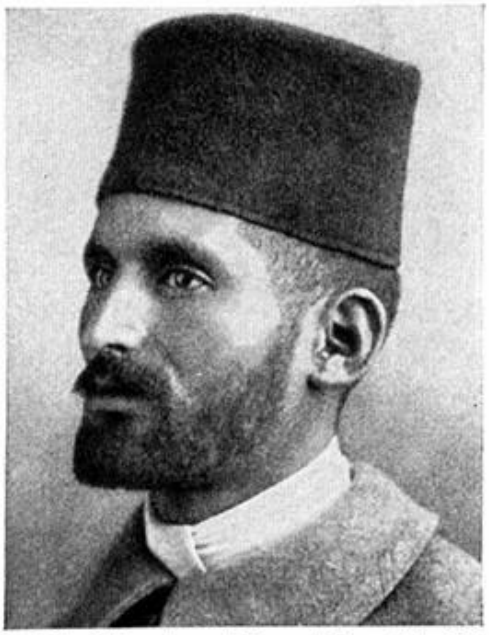

Abb. 79. Algerien. Negerischer Einschlag

Abb. 80. Algerien. (Aufn.: v. Eickstedt)

Obr. 75 - 80. Západní nebo převážně západní typy. (Ital na obrázku č. 76 má dinárskou a nordickou (?) příměs; Alžířan na obrázku č. 79 má negroidní příměs.)

Abb. 81. Frankreich (Lyon). Leichter dinar. Einſchlag? (Aus Stiehl, Unſere Feinde)

Abb. 82. Korſika. Dinariſcher oder vorderaſiat. Einſchlag? (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 83. Rumänien. Oſtiſcher Einſchlag (flache Naſe)

Abb. 84. Italien. Geringer oſtiſcher Einſchlag?

Abb 85. Südfrankreich (Arles).

Abb. 86. Spanien

Obr. 81 - 86. Západní nebo převážně západní typy. (Francouz na obrázku 81 má zřejmě lehkou dinárskou příměs; Korsičan na obrázku 82 má zřejmě dinárskou či blízkovýchodní příměs; Rumun na obrázku č. 83 má východní příměs (plochý nos); Ital na obrázku č. 84 má zřejmě lehkou východní příměs.)

Abb. 87. Spanien. (Aus Haberlandt, Völker)

Abb. 88. Rumänien.

Abb. 89. Italien. Mit geringem nordiſchem Einſchlag?

Abb. 90. Algerien. Mit negeriſchem Einſchlag (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 91. Italien

Abb. 92. Italien. Mit geringem negerischem Einschlag?

Obr. 87 - 92. Západní nebo převážně západní typy. (Ital na obrázku č. 89 má zřejmě nordickou příměs. Alžířan na obrázku č. 90 má negroidní příměs.)

Abb. 93. Spanien (Madrid), Schriftſtellerin

Abb. 94. Italien.

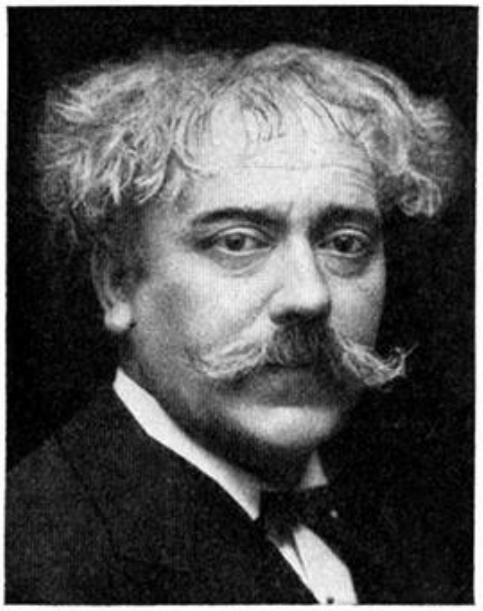

Abb 95. Spanien. Pablo de Saraſate, 1844—1908, Geiger. Mit geringem negeriſchem Einſchlag

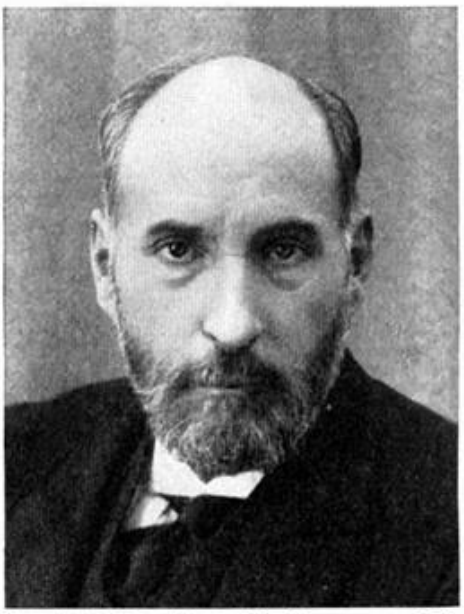

Abb. 96. Spanien. S. Ramon y Cajal, geb. 1852, Mediziner. Mit vorderaſiatiſchem (und nordiſchem?) Einſchlag

Abb. 97. Portugal. (Sohn nebenſtehend)

Abb. 98. Portugal. Mit negeriſchem Einſchlag (Vater nebenſtehend)

Obr. 93 - 98. Západní nebo převážně západní typy. (Španěl na obrázku č. 95 má negroidní příměs; Španěl na obrázku č. 96 má blízkovýchodní – a zřejmě nordickou – příměs; Portugalec na obrázku č. 98 má negroidní příměs (otec je na obrázku č. 97).)

Abb. 99. Rumänien. Dinariſcher Einſchlag (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 100. Süditalien (Neapel). Mascagni, geb. 1863. Geringer negeriſcher Einſchlag? Jüdiſche Abſtammung?

Abb. 101. Spanien. Oſtiſcher Einſchlag? (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 102. Spanien. Vorderaſiatiſcher Einſchlag? (Aufn.: v. Eickſtedt)

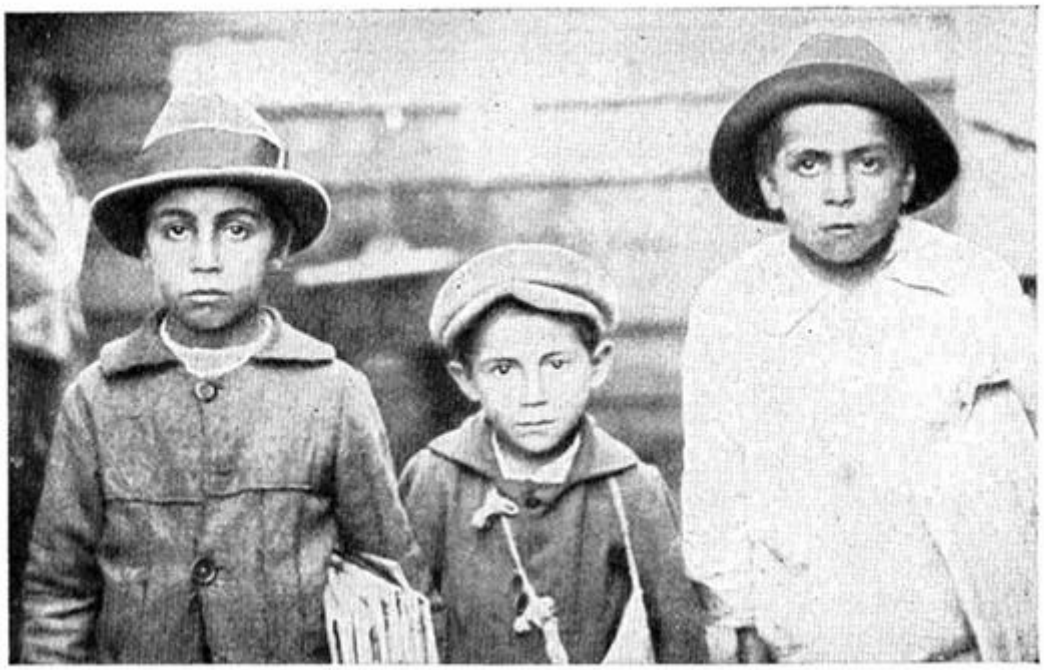

Abb. 103. Chile (Südamerika). Weſtiſch oder vorwiegend weſtiſch

Obr. 99 - 103. Západní nebo převážně západní typy. (Rumun na obrázku č. 99 má dinárskou příměs; Jižní Ital (Neapol) na obrázku č. 100 má zřejmě lehčí negroidní příměs a židovský původ; Španěl na obrázku č. 101 má zřejmě východní příměs; Španěl na obrázku č. 102 má zřejmě blízkovýchodní příměs.)

Dinárská rasa

Je vysoká, průměrná výška mužů je asi 1,75 m, a působí velmi štíhlým dojmem. Má také poměrně dlouhé nohy, ale délka paží je u dinárského rasy pravděpodobně úměrně kratší než u ostatních evropských ras. Krk je pravděpodobně o něco silnější než u nordické rasy, klouby končetin jsou menší. Tvar hlavy lze popsat jako krátkolebý a úzký. Index hlavy může být přibližně 85-87. Podélný průměr hlavy je jen o málo větší než široký průměr, protože týl sotva přesahuje zátylek, ba vypadá téměř jako useknutý. V mnoha případech se vysoký týl

jednoduše zvedá v prodloužení zátylku. Někteří pozorovatelé nazývají dinárskou hlavu „vysokou hlavou“ a tento oblíbený výraz docela dobře vystihuje tvar hlavy, v němž se taková krátká hlava kombinuje s úzkým obličejem. Úzký obličej dinárské rasy je dán především poměrně dlouhým nosem a vysokou, hrubou bradou. Nordický obličej je vnímán spíše jako „úzký“, dinárský obličej jako „dlouhý“. Čelo dinárské rasy je relativně širší a v mnoha případech pravděpodobně vyšší než čelo nordické rasy. Vykazuje také nadočnicové oblouky jako nordická rasa, ale ty jsou nižší, takže na ně často dosedá obočí.

Obr. 104 - 106. Dinárské nebo převážně dinárské typy z oblasti Tyrolska.

Obr. 107. Dinárská lebka se zvlášť silným dinárským nosem a zvlášť strmým týlem Sch: 84,21; G 100,81 (Ze sbírky lebek přírodovědeckého Museum Vienna (Rec.: Wastl, Vídeň)

Abb. 108. Rußland. Czubar, im ſowjet-ruſſiſchen Staatsdienſt

Abb. 109. Öſterr.-ungar. Truppenführer, Tersztyanszky

Abb. 110. Deutſchland (Oberbayern) (Aufn.: Johannes, Partenkirchen)

Abb. 111. Deutſchland (Baden) (Aufn.: Ruf, Freiburg)

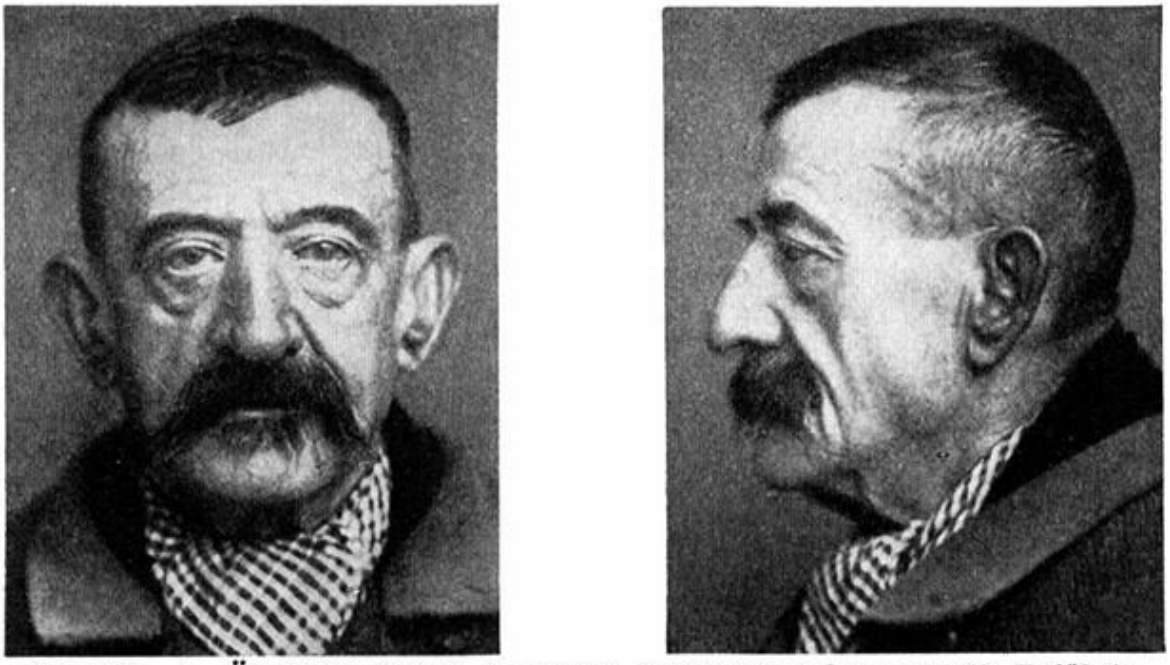

Abb. 112 a, b. Österreich (Wien). K: 85,50, G: 90,4 (bei Zahnverlust), 75jährig.

Obr. 108 - 112. Dinárské nebo převážně dinárské typy.

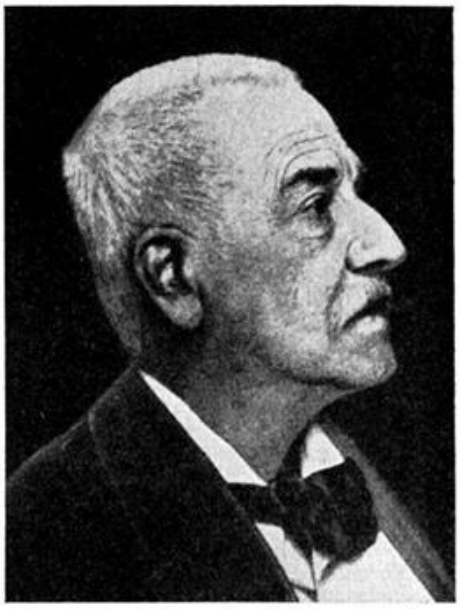

Abb. 113. Schweiz. J. Burckhardt, 1818–97, Kulturhiſtoriker

Abb. 114. Schweden. Gelehrter. K: 86,55; G: 88,48. Ein Vorfahr ſoll im 16. Jahrh. aus Bayern eingewandert ſein

Abb. 115. Ungarn. Mit oſtiſchem Einſchlag

Abb. 116. Schweden. Nordiſcher Einſchlag

Abb. 117. Italien. Battiſtini, Sänger

Abb. 118. Frankreich. Daudet, 1840–1897. Mit weſtiſchem Einſchlag

Obr. 113 - 118. Dinárské nebo převážně dinárské typy. (Maďarská žena na obrázku č. 115 má východní příměs; Švédka na obrázku č. 116 má nordickou příměs; Francouz na obrázku č. 118 má západní příměs.)

Abb. 119. Ukraine. Prschewalsky, 1839—88, Forschungsreisender

Abb. 120. England. Westischer Einschlag

Abb. 121. Deutsche Sprachinsel Gottschee. (Aufn.: Verein für österr. Volkskunde, Wien)

Abb. 122. Rumänien. Nordiſcher oder oſtbaltiſcher Einſchlag. (Aufn.: v. Eickſtedt)

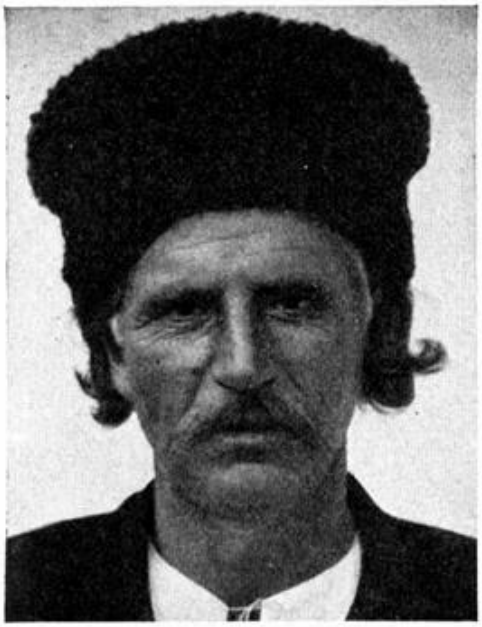

Abb. 123. Rumänien. Weſtiſcher Einſchlag

Obr. 119 - 123. Dinárské nebo převážně dinárské typy. (Angličan na obrázku č. 120 má západní příměs; Rumun na obrázku č. 122 má nordickou nebo východobaltskou příměs; Rumun na obrázku č. 123 má západní příměs.)

42

Abb. 124. Italien. P. Palaghi, Maler.
(Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 125. Italien. St. Aloë, Gelehrter
(Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 126 a, b. Polen. Mit oſtiſchem (u. nordiſchem ?) Einſchlag. (Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

Abb. 127 a, b. Polen. Mit nordiſchem Einſchlag. (Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

Obr. 124 - 127. Dinárské nebo převážně dinárské typy. (Polák na obrázku č. 126 má východní a zřejmě nordickou příměs; Polák na obrázku č. 127 má nordickou příměs.)

Abb. 128. Italien. Joſeph Tartini, 1692—1770. Geiger, Dinariſch

Abb. 129. Polen, jedoch aus lothringiſchem Geſchlecht. Chopin, 1810—1849, Tonſetzer. A: blau, H: blond! Nordiſch-dinariſch

Abb. 130 a, b. Südtirol. Dinariſch (Aufn.: Weber, Bozen-Gries)

Abb. 131. Schweiz. Vorwiegend dinarisch mit leichtem oſtiſchem (und weſtiſchem) Einſchlag (Aufn.: Gos, Lauſanne)

Abb. 132. Rauris (Tirol). Vorwiegend dinariſch

Obr. 128 - 132. Dinárské nebo převážně dinárské typy. (Polák na obrázku č. 129 je směsicí nordického a dinárského typu (modré oči, blond vlasy; Žena ze Švýcarska na obrázku č. 131 má lehkou východní a západní příměs.)

Profil obličeje ukazuje čelo, které je jen mírně zkosené dozadu, ale stejně jako u nordické rasy je zkosené dozadu na velké ploše, nos, který silně vystupuje z vysokého kořene nosu v kostěné části, který v chrupavčité části klesá dolů, často se z chrupavčité části stáčí dolů pod ostrým úhlem (orlí nos) a směrem dolů končí masitě. U dinárského nosu je ze strany viditelná větší část nosní přepážky než u jiných evropských ras. Nosní přepážka je také více zahnutá směrem dolů. Brada je vysoká a více zaoblená než u nordické rasy.

Měkké části vykazují charakteristické detaily. Bylo zmíněno, že nos se směrem dolů stává masitým. Také rty,

zejména spodní, jsou plnější nebo alespoň širší než u nordické rasy. Měkké části spodní poloviny obličeje se jeví jako hrubší. U mužského pohlaví se mnohem častěji než u ostatních evropských ras vyskytují hluboce zařízнuté rýhy vedoucí od nosních děr směrem k ústním koutkům. Horní víčko se často jeví jako „těžké“, často je bez mírného záhybu, který téměř vždy probíhá přes horní víčko u ostatních ras. V důsledku toho se často jeví jako zvláštně hladké. Zdá se, že dinárská rasa má obzvláště masité a poměrně velké uši. Kůže má hnědavou barvu.

Vlasy jsou většinou kudrnaté, zřídka rovné. Dinárská rasa má také řídké ochlupení. Jejich ochlupení, zejména chlupy na těle a růst vousů, je silný. Časté jsou husté kníry a silné ochlupení obočí. Chlupy mají hnědou až černou barvu. Dinárské ženy, stejně jako mediteránní ženy, mají obvykle o něco tmavší ochlupení u horního rtu.

Oči mají hnědou až černohnědou barvu. Výraz očí je často vyzývavý, sebevědomý a občas trochu veselý.

Východní (alpinská) rasa

Je krátká a zavalitá, podsaditá, a nabízí tak výrazně odlišný vzhled než západní rasa, přestože má přibližně stejnou výšku. Jestliže druhá jmenovaná rasa je drobná a štíhlá, východní rasa je zavalitá a široká. Průměrná výška východního člověka může být kolem 1,63 metru. Tato nízká výška je způsobena relativně krátkýma, zavalitýma nohama. Široká krátkost se opakuje v každém detailu, například v širokém tvaru ruky s krátkými

prsty, v krátkých, širokých nohách a v silných, krátkých lýtkách. V poměru ke své výšce se východní tělo jeví jako těžké. Pánev se zdá být u žen relativně užší než u jiných evropských ras.

Tvar hlavy je rovněž široký. Východní rasa má krátkou hlavu a široký obličej. Index hlavy může být v průměru kolem 88, index obličeje pod 83. U východní rasy je podélný průměr hlavy jen o málo nebo sotva větší než průměr šíře, protože šíře je poměrně značná. Hlavu východní rasy by bylo možné označit za kulatou. Je jen mírně klenutá nad zátylkem a v týlní části je postavena poměrně vysoko, takže u východního muže je nad límcem vidět jen malá část krku.

Profil obličeje se zdá být nevýrazný díky strmě stoupajícímu, zakulacenému čelu, ploššímu kořeni nosu, krátkému spodnímu nosu tupě posazenému nad horním rtem a nevyhraněné široce zaoblené bradě. Na rozdíl od hlouběji posazených očí dosud posuzovaných ras jsou oči posazeny rovně vpředu.

Měkké partie podporují dojem šířky a kulatosti, neboť již tak široká východní tvář často vykazuje tukové zásoby a zřejmě i silnější kožní pokrytí. Tukové zásoby lze pozorovat na kořeni a hřbetu nosu, na jařmových kostech, v horním víčku a nad ním. Oči se zdají být malé (na rozdíl od očí úzkolebých evropských ras), protože palpebrální štěrbina je nižší a kratší. Otvor víčka se občas mírně vytahuje nahoru směrem ven. Nosní rýha je často spíše nevýrazná. Ve stáří, kdy se snižuje pevnost tkání a ubývá tukových zásob, mohou být lidé z východu, zejména ženského pohlaví, podle západního vidění velmi oškliví.

Abb. 133. Vorarlberg. Vorwiegend oſtiſch (Aufn.: Gnädinger, Feldkirch)

Abb. 134. Engliſcher Soldat. Vorwiegend oſtiſch

Obr. 133 - 134. Převážně východní typy.

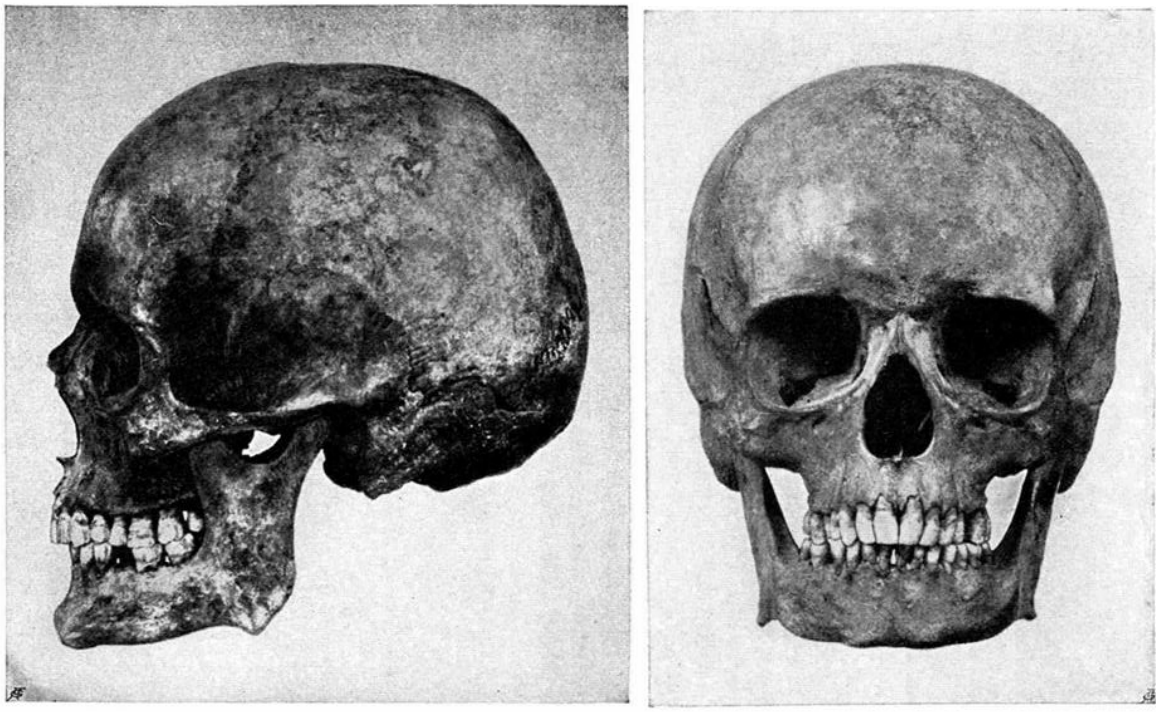

Obr. 135 a,b. Lebka východního typu z pohledu z profilu a zepředu. Sch: 84,61; G: 83,33 Zaznamenal Prof. Frizzi, antropologická společnost, Vídeň.

Kůže má žlutohnědou barvu a vypadá podivně bez živosti.

Vlasy jsou tvrdé, někdy až napjaté. Jednotlivé chlupy jsou husté. Barva ochlupení je hnědá až černá, porost vousů je řidší než u úzkolebých evropských ras a také ochlupení těla se zdá být řidší.

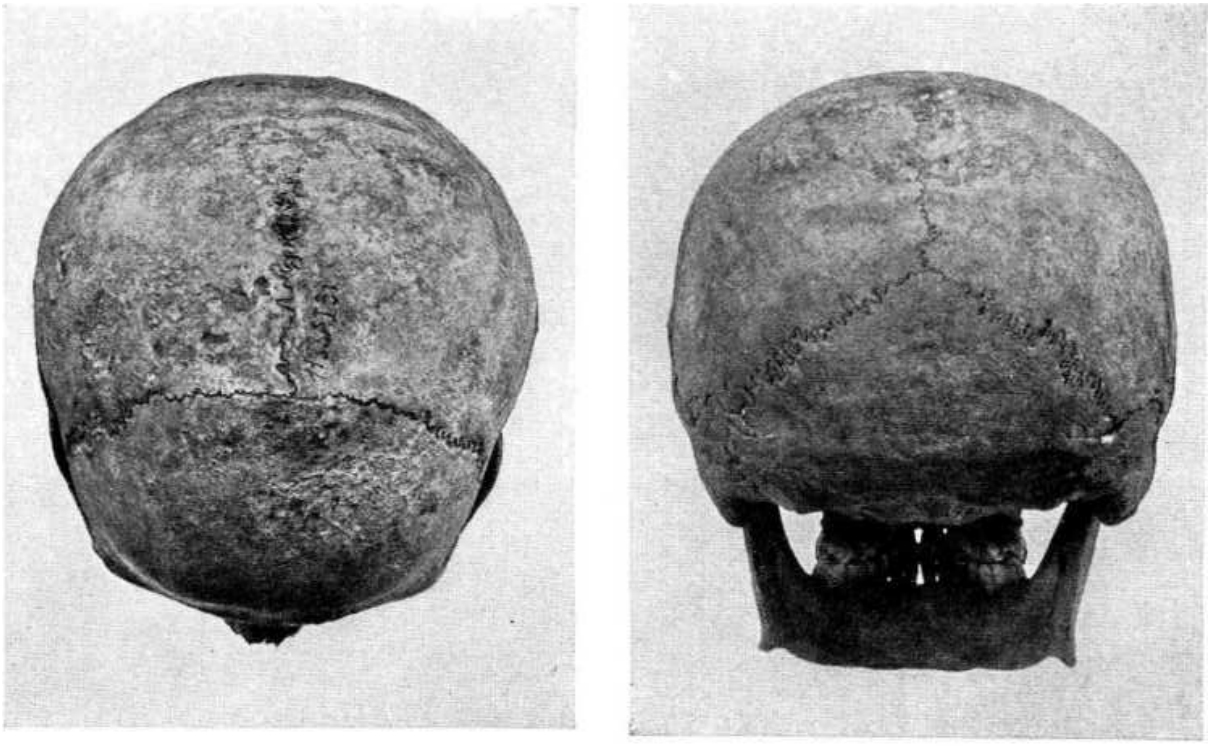

Abb. 135 c Abb. 135 d

Abb. 135 c, d. Derſelbe Schädel in Scheitel- und Hinterhauptsanſicht. Sch: 84,61; G: 83,33.
(Aufn.: Prof. Frizzi; Anthropol. Geſellſchaft, Wien)

Obr. 135c, d. Stejná lebka východního typu v temenním a týlním pohledu. Sch: 84,61; G: 83,33 Zaznamenal Prof. Frizzi, antropologická společnost, Vídeň.

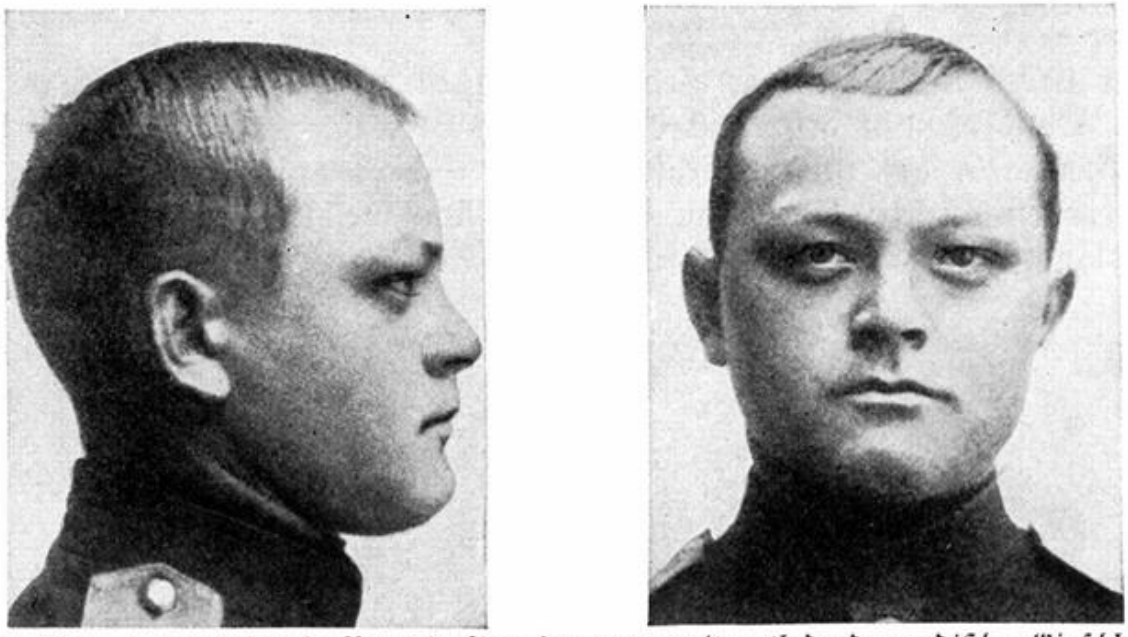

Abb. 136 a, b. Deutſchland (Baden). Hinterhaupt zu weit ausladend: nordiſcher Einſchlag (Aufn.: Dr. Ammon, Karlsruhe)

Abb. 137. Deutſchland (bad. Schwarzwald) (Aufn.: Carle, Triberg)

Abb. 138. Deutſchland (bad. Schwarzwald) (Aufn.: Ruf, Freiburg)

Abb. 139. Tschechoslowakei (Prag)
Tschechischer Dichter

Abb. 140. Norwegen. Nordischer Einschlag.
(Zeichn.: Prof. Hans Dahl)

Obr. 136 - 140. Východní nebo převážně východní typy. (Německý muž na obrázku č. 136 má nordickou příměs; Norská žena na obrázku č. 140 má nordickou příměs.)

Abb. 141. Frankreich. H. de Balzac, 1799-1850, Schriftsteller, Klein, H: schwarz; A: braun

Abb. 142. Ukraine. Sandietzko, Kunstfreund Nordischer Einschlag. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 143 a, b. Ukraine (Bez. Jekaterinoslaw). (Aufn.: Prof. Dr. Lenz)

Abb. 144 a, b. Ukraine. Ostisch. K: 83,81; G: 80,29; A: braun. (Eickstedt, Rassenbilder)

Obr. 141 - 144. Východní nebo převážně východní typy.
(Ukrajinský muž na obrázku č. 142 má nordickou příměs.)

Abb. 145. Deutſchland (Altenburg) O. Nerſten, Forſchungsreiſender. Fäliſcher Einſchlag

Abb. 146. Deutſchland (Bayern) (Aufn.: Kunſtverlag H. Huber, München)

Abb. 147. Schweden. Nordiſcher Einſchlag

Abb. 148. Italien. Dinariſcher und weſtiſcher Einſchlag

Abb. 149 a, b. Schweden. Abſtammung: walloniſch. K: 79,3; G: 80. Weſtiſcher Einſchlag (Slg. des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Obr. 145 - 149. Východní nebo převážně východní typy. (Německý muž na obrázku č. 145 má fálskou příměs; Švédská žena na obrázku č. 147 má nordickou příměs; Ital na obrázku č. 148 má dinárskou a mediteránní příměs.)

Abb. 150 a, b. Schweden. Abſtammung: walloniſch und deutſch. K: 82,5; G: 87,8
(Slg. des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Abb. 151. Frankreich. Dinar. Einſchlag
(Aus Stiehl, Unſere Feinde)

Abb. 152. Belgien (Wallone)
(Aus Stiehl, Unſere Feinde)

Abb. 153. Frankreich. Paul Broca, 1824–80, Rassenforscher. Fälischer Einschlag. A.: blau

Abb. 154. Österreich (Tirol) (Aufn.: Samml. Hofrat Toldt, Wien)

Obr. 150 - 154. Východní nebo převážně východní typy. (Francouzský muž na obrázku č. 151 má dinárskou příměs; Francouzský muž na obrázku č. 153 má fálskou příměs.)

Abb. 155. Südschweden. Stärkerer nordischer Einschlag. K: 82,53, G: 89,13

Abb. 156. Portugal. Serao, Schriftstellerin. Westischer (und negerischer?) Einschlag. Jüdische Herkunft?

Obr. 155 - 156. Východní nebo převážně východní typy. (Žena z jižního Švédská na obrázku č. 155 má výraznou nordickou

příměs; Portugalská žena na obrázku č. 156 má západní (a zřejmě negroidní příměs), je pravdepodobně židovského původu.)

Východobaltská rasa

Východobaltská rasa má přibližně stejnou, možná dokonce o něco větší výšku než východní (alpinská) rasa a stejně jako východní rasa je zavalité, široké postavy. Šířka a mohutnost východobaltské rasy je ještě více zdůrazněna než u východní rasy: navíc je zde určitá hrubost kostí, která je pro východobaltskou rasu tak charakteristická. Poměrně velká šířka ramen východobaltské rasy je obzvláště výrazná a hrubá na pohled. Nohy, ruce a chodidla jsou krátké a zavalité jako u východní rasy.

Východobaltská hlava je také široká a kostnatá. Je poměrně velká a těžká a zejména obličejová část hlavy se zdá být ve srovnání s mozkovou částí mohutná. K tomu přispívá i mohutná a těžká spodní čelist, která je pro východobaltskou rasu charakteristická a je široká, krátká a kostnatá s nevyhraněnou bradou. Index hlavy je pravděpodobně o něco nižší než u východní rasy, protože zřejmě východobaltská týlní kost je o něco více vyklenutá dozadu než u východní (?), zatímco šířka hlavy je stejná. Obličejový index je o něco vyšší než u východní rasy, protože výška východobaltského obličeje je o něco větší než u východní rasy, zatímco šířka obličeje je stejná. To je způsobeno vyšší spodní čelistí a větší výškou obou čelistí v oblasti dentálních prostorů.

Profil obličeje je tupý jako u východní rasy. Jsou zde však jiné detaily: čelo je méně klenuté dozadu než skloněné dozadu, ale není silně skloněné. Kořen nosu je ještě plošší než u východní rasy, ale střední a dolní část nosu východobaltské rasy poněkud více vystupuje z obličeje než u východní rasy. Východobaltský nos je zakřivený a působí obzvlášť „ošklivě“, protože je jednak v dolní části ohrnutý, jednak má širší nosní dírky, než je obecně obvyklé u východní rasy. U východobaltských lidí se občas objevují velmi krátké nosy (viz obr. 165 a 172). Postavení čelistí (horní čelist proti dolní čelisti) ukazuje, že u východobaltské rasy je tendence směřovat čelisti dopředu, zatímco u ostatních evropských ras jsou čelisti více či méně nasměrovány k sobě. Masivní, těžká spodní čelist vykazuje nevyhraněnou tupou bradu a spodní a zadní obrys, který je blíže pravému úhlu než u dosud posuzovaných ras. Pohled zepředu ukazuje poněkud vystouplé lícní kosti (vystupující do stran a dopředu), ukazuje také „ošklivý“ nos (podle obecných evropských představ o kráse) s nozdrami viditelnými zepředu a širokými a plochými křídly nosu a také opět ukazuje širokou spodní čelist, jejíž šířka je značná, zejména v oblasti úhlu spodní čelisti. Z čelního pohledu je také patrné, že čelisti mírně vystupují dopředu.

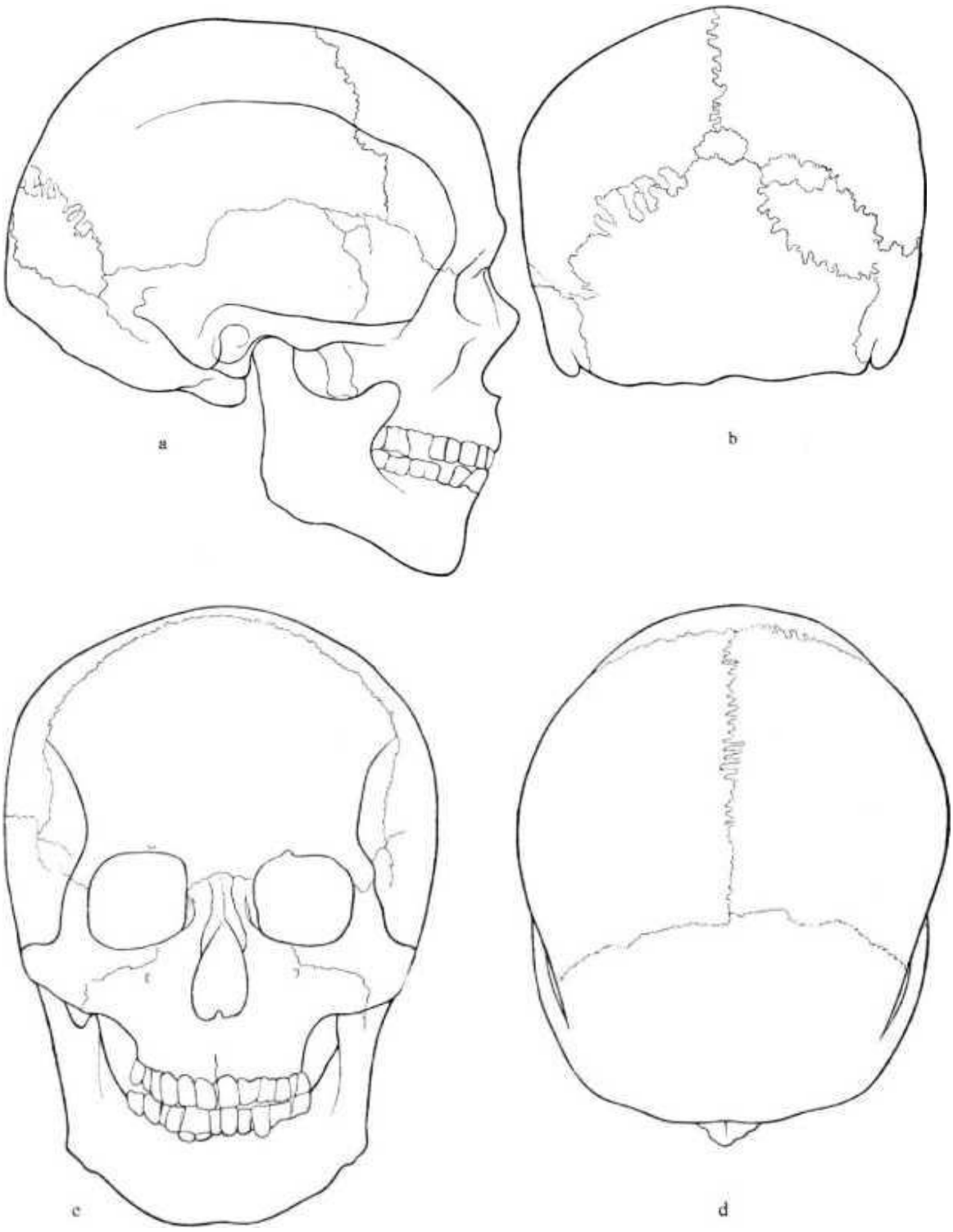

Obr. 157 a,b,c,d. Východobaltský nebo převážně východobaltský typ (od G. Reyius, Finska Kranier).

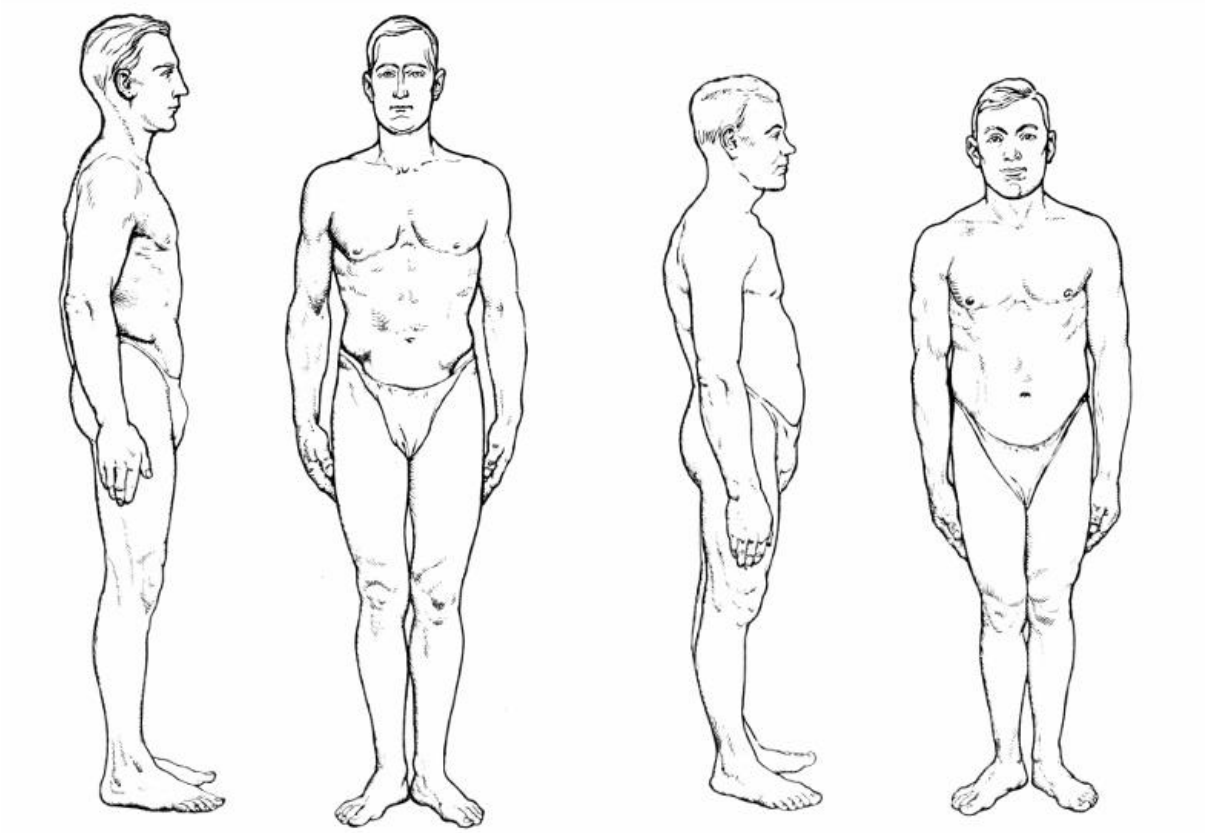

Obr. 158 a, b. Švédsko. Nordický a východobaltský muž. (Kresby podle fotografií v knize Lundborg-Linders, The Racial Characters of the Swedish Nation, 1926.)

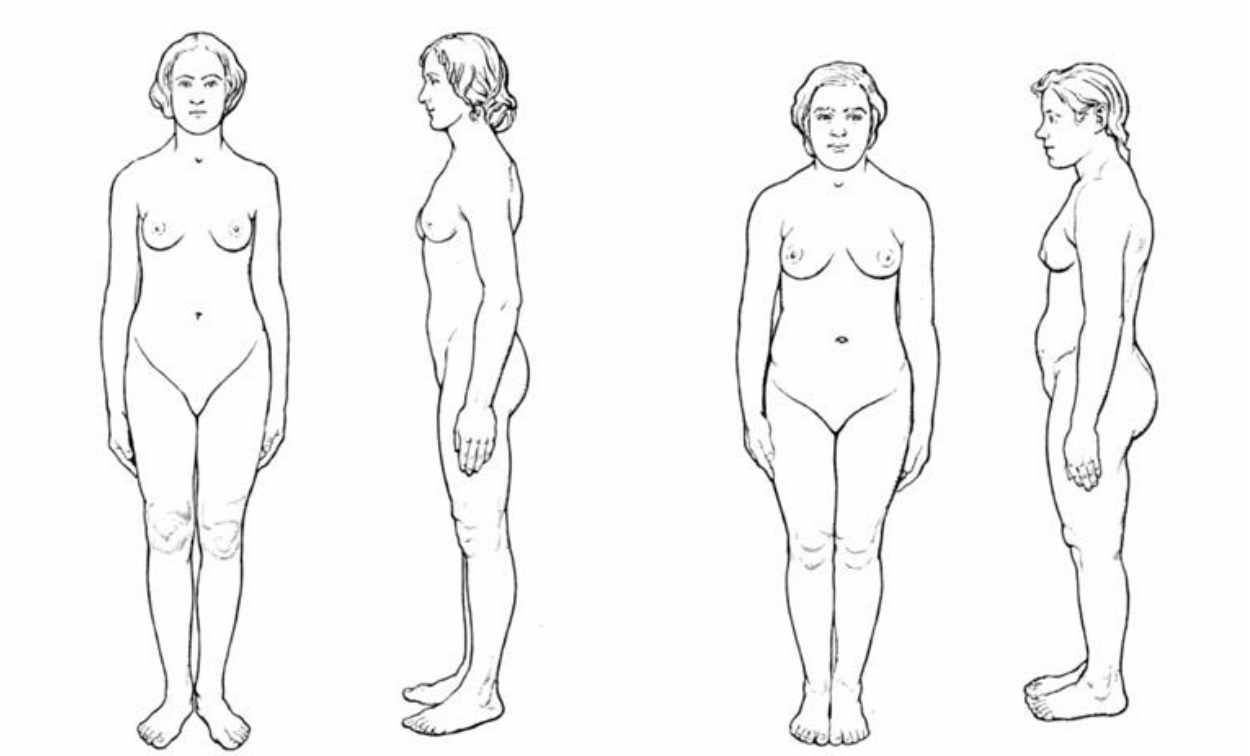

Obr. 158 c, d. Švédsko. Nordická a východobaltská žena. (Kresby podle fotografií v knize Lundborg-Linders, The Racial Characters of the Swedish Nation, 1926.)

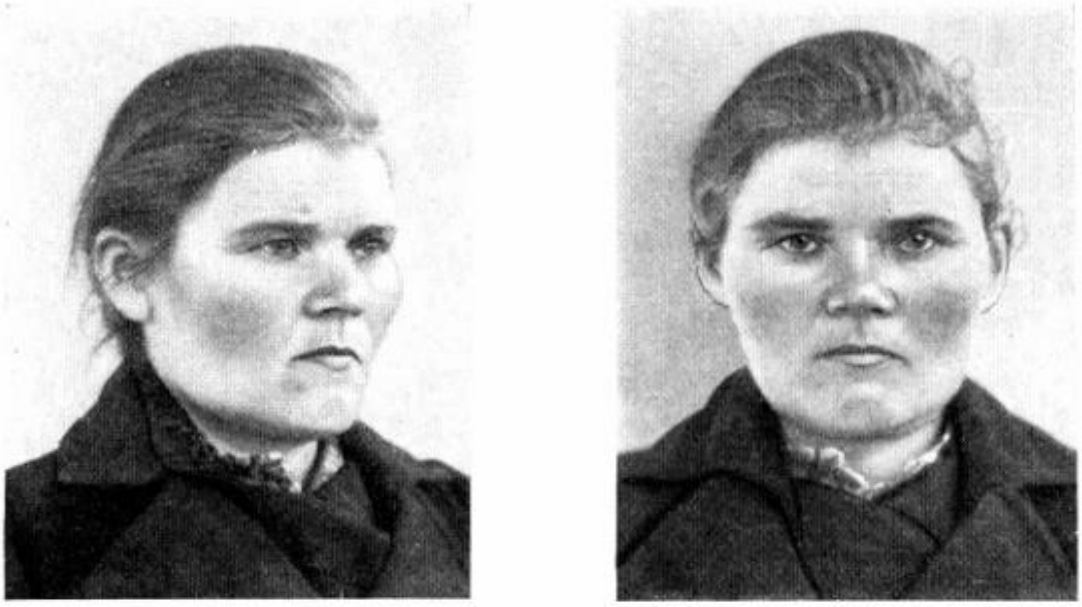

Abb. 159 a, b. Schweden. Oſtbaltiſch. (Aufn.: Samml. des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

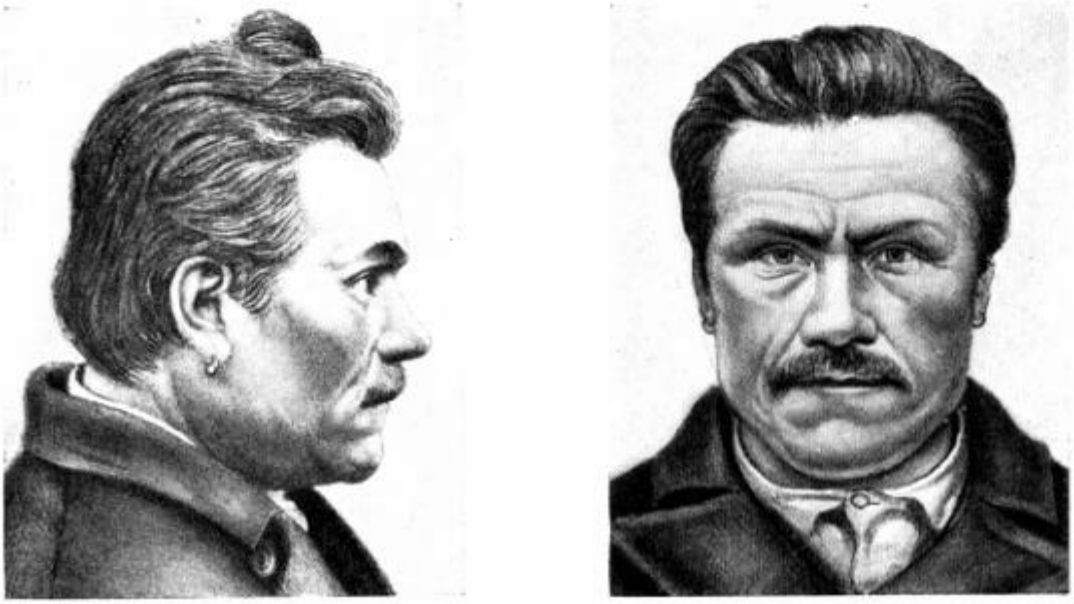

Abb. 160 a, b. Finnland. Vorwiegend oſtbaltiſch. (Nach Retzius, Finska Kranier)

Abb. 161 a, b. Lettland. K: 84,04; G: 74,83. Ostbaltisch. (Aus Eickstedt, Rassenbilder)

Obr. 159 – 161. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy.

Abb. 162 a.

Abb. 163 a.

Abb. 162 b.

Abb. 163 b.

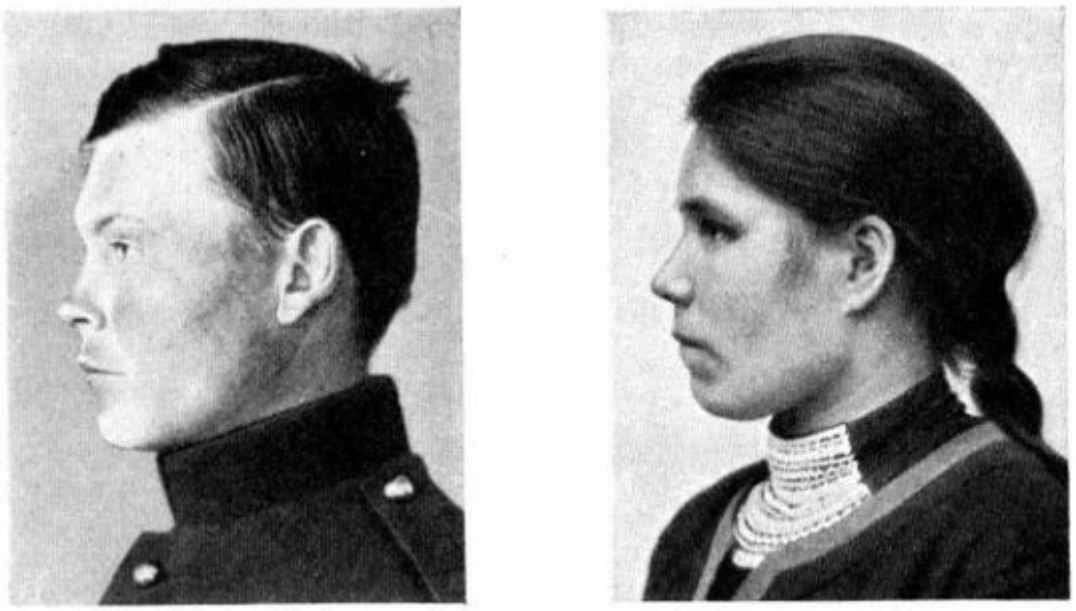

Abb. 162 c. Schweden

Abb. 163 c. Schweden

(Aufnahmen aus der Sammlung des Raſſenbiologiſchen Inſtituts Uppſala)

Obr. 162 - 163. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy.

Abb. 164. Polen. Th. Rosciuszko, 1746—1817, Heerführer. Nordischer Einschlag

Abb. 165. Rußland. (Zeichn.: Prof. Krukenberg)

Abb. 166. Tschechoslowakei. H: aschblond, A: grau. (Zeichn.: Engel-Baiersdorf)

Abb. 167. Rußland. (Aus Stiehl, Unsere Feinde)

Abb. 168. Rußland. Gorkij, geb. 1869.
Geringer dinarischer Einschlag

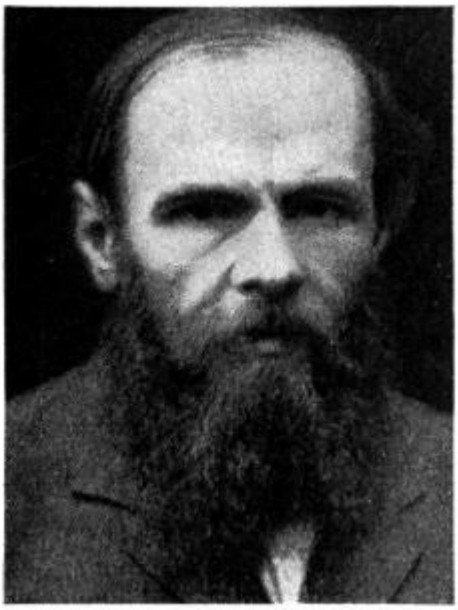

Abb. 169. Rußland Dostojewski, 1821—81
Nordischer Einschlag?

Obr. 164 - 169. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy. (Muž z Polska na obrázku č. 164 má nordickou příměs; Muž z Ruska na obrázku č. 168 má silnou dinárskou příměs; Muž z Ruska na obrázku č. 169 má zřejmě nordickou příměs.)

Na měkkých partiích je méně tuku než u východní rasy, nezakrývají hrubou kostní strukturu lebky. Záhyby od nosních křídel směrem ke koutkům úst jsou zřejmě častěji hlouběji vyryté a spojují se (častěji se to zdá být u ženského pohlaví) do gotického oblouku zaobleného na vrcholu, protože se zdají sbíhat na hřbetě nosu nad jeho spodní třetinou; nos je pak v oblasti nosních křídel často ještě zvlášť vychýlen směrem nahoru. Oční štěrbiny se táhnou mírně vzhůru od vnitřního k vnějšímu koutku oka (u ženského pohlaví však zřetelněji), jsou nižší a užší než u úzkolebých evropských ras, stejně jako u východní rasy, a proto se i východobaltské oko jeví jako malé. Vzdálenost mezi vnitřními očními koutky je u východobaltské

rasy větší než u dosud posuzovaných ras; štěrbina ústní dutiny se zdá být širší, rty širší a méně zřetelné. Stejně jako u východní rasy se i u baltské rasy projevuje silný sklon k vrásčitosti s přibývajícím věkem.

Kůže je bledá, ale ne růžově jasná; nepropouští krev, a proto nikdy nevypadá tak živě nebo dokonce zářivě jako nordická kůže. Základem bledé východobaltské pleti je obvykle šedý podtón, který se často může zvýšit natolik, že bychom takovou pleť již nechtěli označit za bledou. Pleť často působí dojmem „olivově šedého“ (Retzius) zbarvení.

Vlasy jsou tvrdé, podle způsobu splétání dokonce pevné. Jednotlivé chlupy jsou husté (jako u východní rasy). Vousy jsou také pevné, porost vousů je řídký, i když jednotlivé vousy mohou být poměrně dlouhé. Východobaltské chlupy mají světlou barvu, ale tíhnou spíše k popelavé než ke zlaté blond barvě. Postrádá zlatavý nebo načervenalý podtón nordické rasy, ale má šedý podtón, který může být více či méně výrazný. Východobaltské vlasy tak vykazují odstíny od světlé blond s šedým nádechem až po více či méně tmavou popelavou blond. Východobaltské vlasy by se daly popsat jako popelavě blond ve srovnání se zlatavě blond nordickými vlasy. V dětském věku se jak u nordické, tak u východobaltské rasy často objevují běložluté jemné lněné vlasy.[4]

[4] S výjimkou severního Polska, které není chudé na nordickou rasu, a východoevropských Židů jsou zrzavé vlasy vzácnější v celé východní Evropě, kde je silněji zastoupena východobaltská rasa, než v severozápadní Evropě, kde je silněji zastoupena nordická rasa (viz však str. 47).

Barva očí východobaltské rasy je šedá, šedomodrá nebo modrá; modrá je zřejmě vzácnější; modré východobaltské oko je většinou vodově modré, dokonce modrobílé (hovoří se o „bělookých Finech“). Východobaltské oko postrádá jas, dokonce zářivost, která je charakteristická pro některé nordické oči. Výraz východobaltských očí je často mrzutý a nezřídka sklíčený, ale zároveň silnější nebo alespoň tvrdší než u východní rasy.

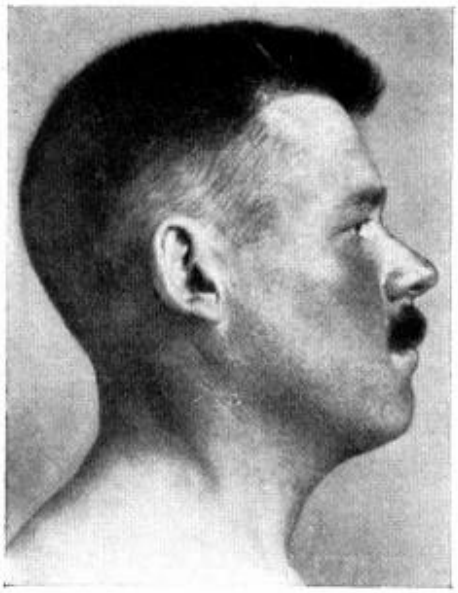

Abb. 170. Lettland. K: 78,97; G: 90,28. Nordiſcher Einſchlag. (Aus Eickſtedt, Raſſenbilder)

Abb. 171. Norwegen. (Zeichn.: Prof. Dahl)

Abb. 172. Rußland. (Zeichn.: Dr. Haenel)

Abb. 173. Deutſchland. (Oſtpreußen.) Säliſcher Einſchlag?

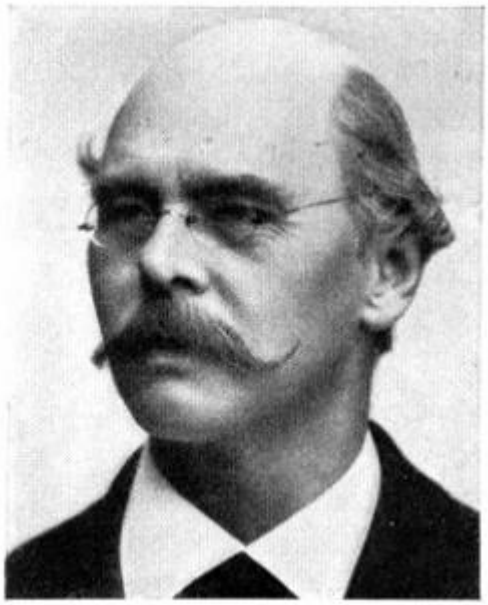

Abb. 174. Schweden. Säliſcher Einſchlag

Obr. 170 - 174. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy. (Muž z Lotyšska na obrázku č. 170 má nordickou příměs; Muž z Německa na obrázku č. 173 má zřejmě fálskou příměs.)

Abb. 175. Rußland. Graf Kamarowsky
Nordiſcher Einſchlag

Abb. 176. Großfürſt Konſtantin, 1779—1831.
Vorwiegend oſtbaltiſch m. oſtiſchem Einſchlag?

Abb. 177. Schweden. Strindberg, 1849-1912.
Nordiſcher Einſchlag (Mutter finniſch)

Abb. 178. Schweden. Erzbiſchof Söderblom.
Geringer nordiſcher Einſchlag

Abb. 179. Zar Paul I, 1745—1801, Sohn Sergius Soltikoffs und Katharinas II. Geringer nordischer Einschlag

Abb. 180. Rußland, Graf Rasumowsky, 1728—1803, Staatskanzler und Feldherr. Ostbaltisch-nordisch

Obr. 175 - 180. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy. (Muž z Ruska na obrázku č. 175 má nordickou příměs; Muž na obrázku č. 176 má zřejmě fálskou příměs; Muž ze Švédska na obrázku č. 177 má nordickou příměs (finská matka); Muž ze švédska na obrázku č. 178 má výraznou nordickou příměs; Muž na obrázku č. 179 má výraznou nordickou příměs; Muž z Ruska na obrázku č. 180 je spíše východobaltsko-nordický typ.)

Abb. 181. Ukraine. K: 85,39, G: 79,29. Ostbaltisch.
(Aus Eickstedt, Rassenbilder)

Abb. 182. Lettland. Ostbaltisch mit nordischem Einschlag. K: 79,57
(Aus Eickstedt, Rassenbilder)

Abb. 183. Kroatin. A: blau, H: blond, G: 76,08. Ostbaltisch oder vorwiegend ostbaltisch (Aufn.: v. Eickstedt)

Abb. 184. Kroatin. A: blau, H: blond, G: 78,03. Ostbaltisch oder vorwiegend ostbaltisch (Aufn.: v. Eickstedt)

Obr. 181 - 184. Východobaltské nebo převážně východobaltské typy. (Muž z Lotyšska na obrázku č. 182 má nordickou příměs.)

Fálská (dálská) rasa

Paudler[5] a Kern[6] nejvíce přispěli k charakteristice tělesných a duševních vlastností fálské rasy (kterou nazývají „dálskou“ rasou). Celkově se lze řídit následujícím popisem. Fálskou rasu lze stěží počítat mezi hlavní rasy dnešní Evropy; jde spíše o pozůstatek rasy, která se objevila v paleolitu a kterou lze tu a tam rozpoznat v severozápadní Evropě a mimo Evropu na Kanárských ostrovech jako více či méně výrazný vliv.

Paleolitická rasa je vysoká, v průměru o několik centimetrů vyšší než nordická rasa, alespoň u mužů, ale není štíhlá a vysoká, nýbrž široká a „krabicovité“ postavy. V postavě i v dalších detailech svých tělesných znaků působí tato rasa dojmem mohutnosti, dokonce hranatosti, stejně jako v šířce a těžkosti kloubů nebo v krátkosti a zavalitostí, dokonce hranatosti krku. Úzkost boků v porovnání se šířkou ramen není u mužů fálské rasy zdůrazněna, naopak, široké, objemné boky se vyskytují i u mužů. Ve srovnání s ostatními vysokými evropskými rasami se zdá, že horní část stehen je relativně delší a dolní část stehen kratší. Ruce a nohy jsou relativně velké.

Tvar hlavy je charakteristický širokým (nízkým) obličejem se středně dlouhou až dlouhou hlavou. Obličej se zdá být mohutný a široký. Fálský obličej bychom mohli srovnat s nordickým obličejem, který je shora i zdola nízký a široký zejména ve střední části (mezi obočím a štěrbinou úst). Šířka

[5] Paudler, Die hellfarbigen Rassen und ihre Sprachstämme, Kulturen und Urheimaten, 1924.
[6] Kern, Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten, 1927.

jařmového oblouku je poměrně velká, stejně jako vzdálenost mezi úhly dolní čelisti (tj. úhly tvořené tělem dolní čelisti a odvěsnou dolní čelisti, která se zvedá směrem k oblasti ucha); úhel dolní čelisti často tvoří téměř pravý úhel. Hlava vyčnívá daleko nad krk, ale obvykle méně v zakřivené linii jako u úzkolebých dlouholebých evropských ras, než v lomenější linii, přerušované nejprve na přechodu z horní části lebky do zadní části hlavy, pak když se vyčnívající zadní část hlavy ohýbá směrem ke krku.

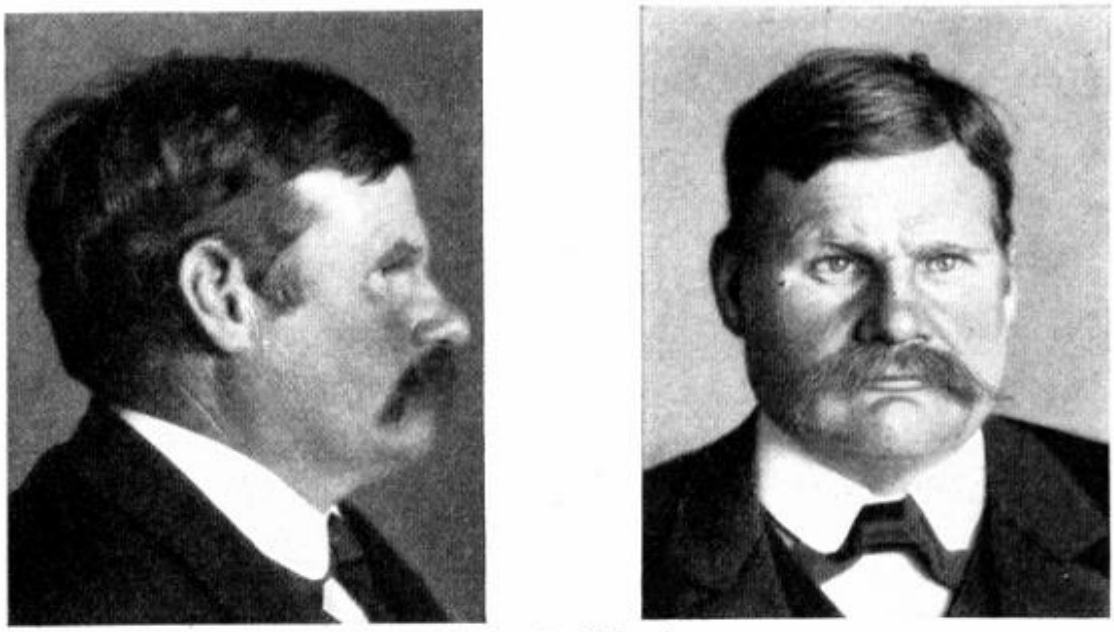

Abb. 185 a, b. Schweden

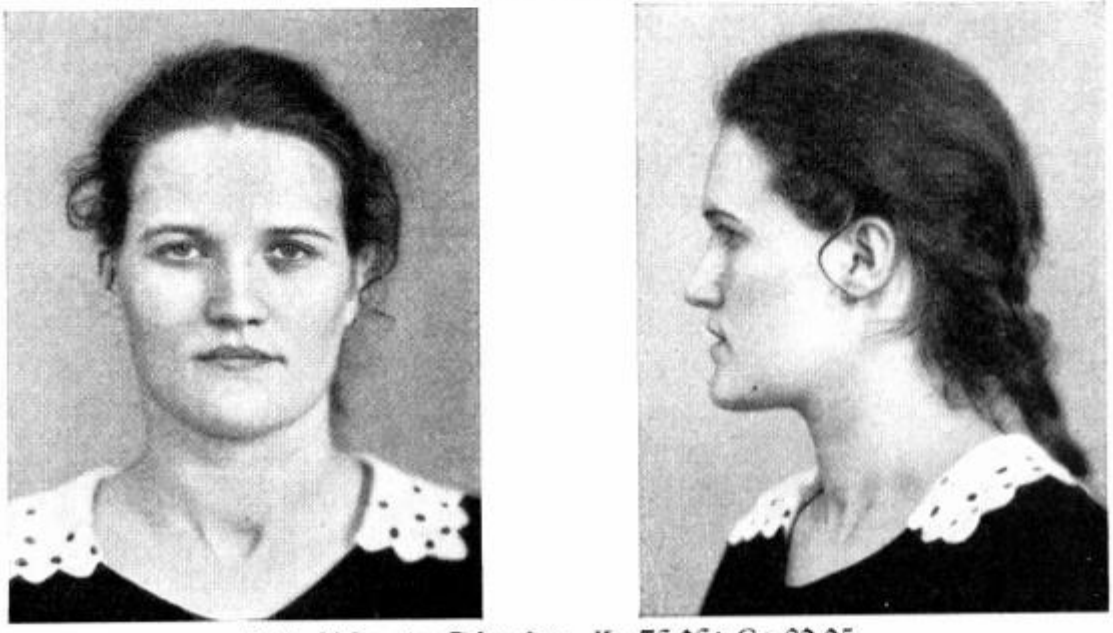

Abb. 186 a, b. Schweden. K: 76,96; G: 82,95

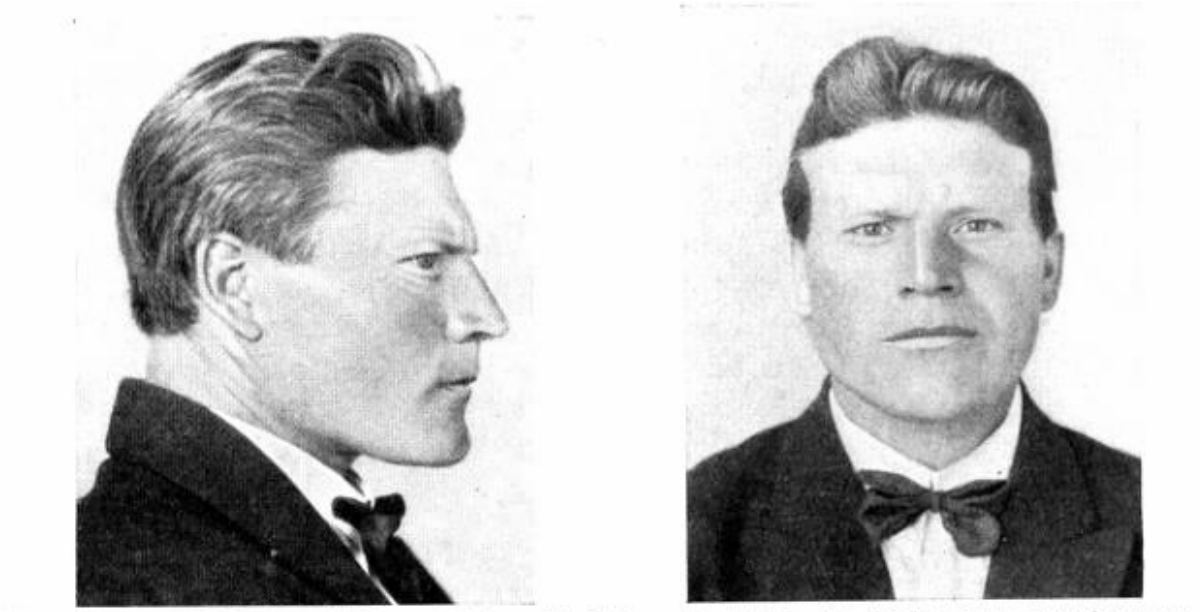

Abb. 187 a, b. Schweden. Mit nordiſchem Einſchlag. K: 74,11; G: 87,05. (Alle 6 Aufnahmen aus der Sammlung des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Obr. 185 - 187. Fálské nebo převážně fálské typy. (Muž ze Švédska na obrázku č. 187 má nordickou příměs.)

Abb. 188 a, b. Aus baltiſchem ritterbürtigem Patriziergeſchlecht thüringiſchen Urſprungs. A: braun; Einſchlag einer dunkeläugigen Raſſe

Abb. 189. Spanien. Goya, 1746-1828, Maler Oſtiſch. Einſchl. (klein, unterſetzt). Gem. Lopez)

Abb. 190. Schweden. Oſtiſcher oder oſtbaltiſcher Einſchlag

Abb. 191. Schweden. Arrhenius, 1859-1927, Physiker

Abb. 192. Norwegen. (Nach Ripley, The Races of Europe)

Obr. 188 - 192. Fálské nebo převážně fálské typy. (Žena na obrázku č. 188 pochází z baltického rytířského patricijského rodu durynského původu s příměsí rasy tmavookých charakteristik; Muž na obrázku č. 189 má východní příměs; Muž na obrázku č. 190 má východní či východobaltskou příměs.)

Abb. 193. Schweden. (Aufn.: Slg. des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Abb. 194. Deutſchland. A: blau. (Aufn.: Slg. Sanitätsrat Roſenow)

Abb. 195. Deutſchland. Nokk, bad. Miniſter. Stärkerer nordiſcher Einſchlag

Abb. 196. Deutſchland. Hittorf, 1824 bis 1914, Phyſiker

Abb. 197. Deutſchland. Mit dinariſchem Einſchlag

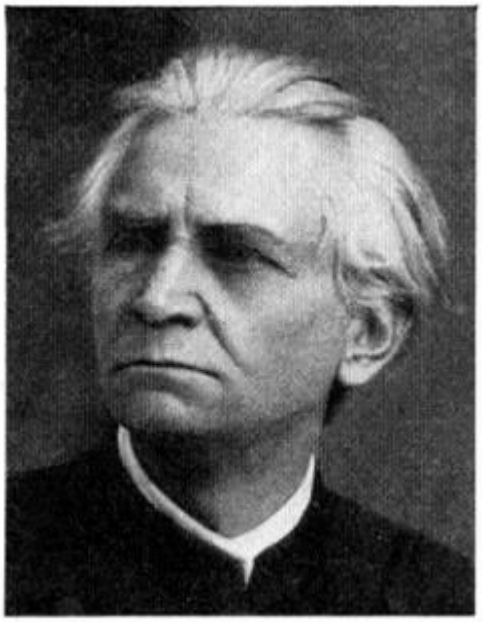

Abb. 198. Deutſchland. Willibald Hentſchel, Erbgeſundheitsforſcher. Fäliſch-nordiſch

Obr. 193 - 198. Fálské nebo převážně fálské typy. (Německý muž na obrázku č. 195 má silnou nordickou příměs; Německý muž na obrázku č. 197 má dinárskou příměs; Německý muž na obrázku č. 198 je směsicí fálsko-nordického typu.)

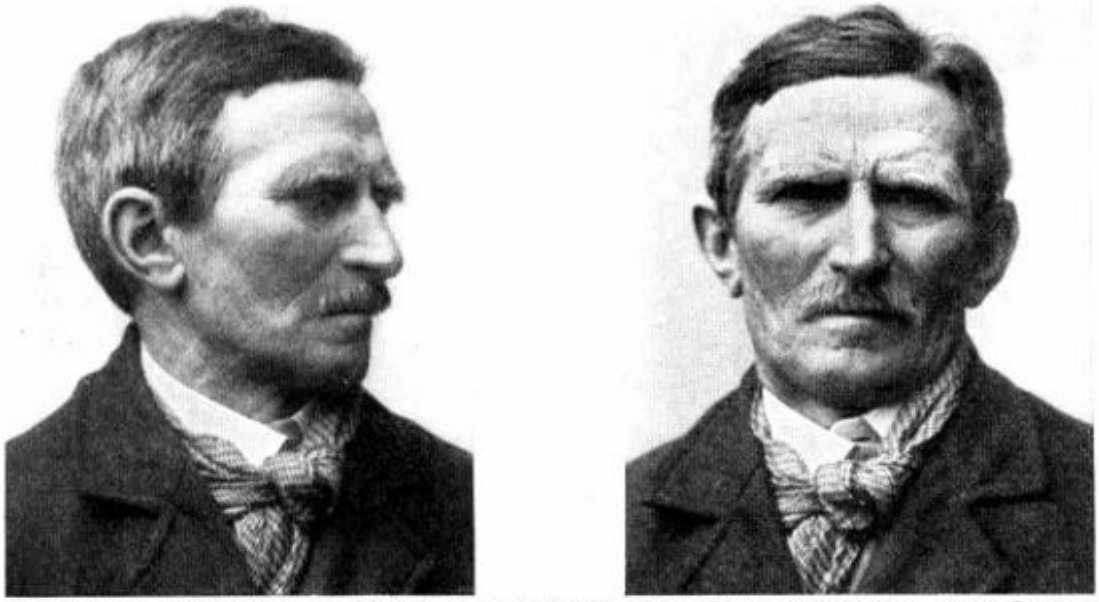

Abb. 199 a, b. Deutſchland. Fäliſch mit geringem dinariſchem Einſchlag. (Aus Sammlung Dr. Siebert, Kronach)

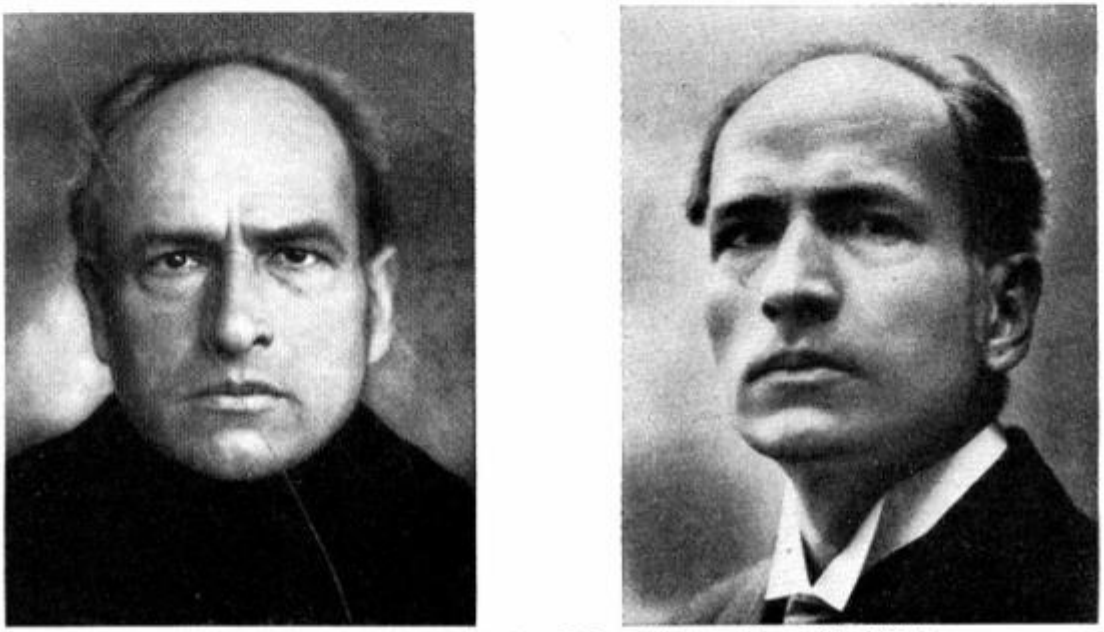

Abb. 200 a, b. Deutſchland. Schauſpieler. Dinariſch-fäliſch

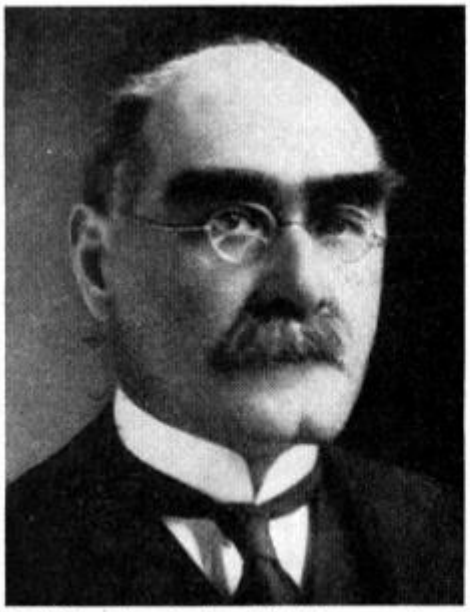

Abb. 201. England. Kipling, geb. 1865, Schriftsteller. Fälisch-nordisch-ostisch?

Abb. 202. England. Gladstone, 1809—98, Staatsmann. Fälisch-nordisch

Obr. 199 - 202. Fálské nebo převážně fálské typy. (Německý muž na obrázku č. 199 má silnou dinárskou příměs; Angličan na obrázku č. 201 má zřejmě nordicko-východní příměs; Angličan na obrázku č. 202 je směsicí fálsko-nordického typu.)

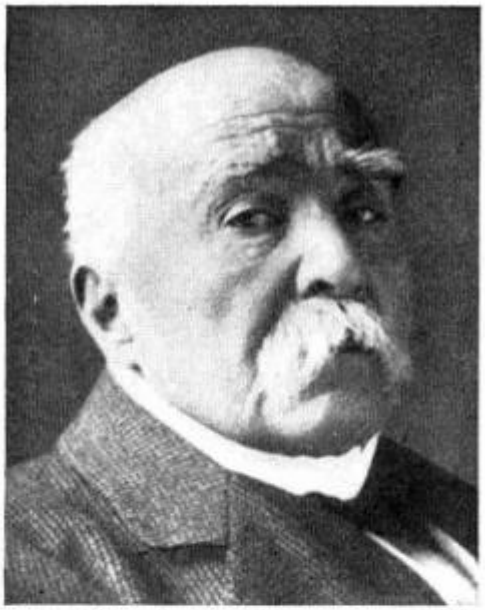

Abb. 203. Frankreich. Clémenceau, 1841 — Staatsmann. Fälisch-westisch-ostisch?

Abb. 204. Frankreich. La Ronciere le Noury, geb. 1804, Admiral. Fälisch

Abb. 205. Belgien. Cäsar Franck, 1822—90, Tonsetzer. Vorwiegend fälisch

Abb. 206. England. Vorwiegend fälisch — mit leichtem ostischem Einschlag?

Abb. 207. Frankreich. Auber, 1782—1871. Tonsetzer. H: hell; A: hell. Vorwiegend fälisch

Abb. 208. Frankreich. E. S. Forey, 1804—72, Truppenführer. Nordisch-fälisch

Obr. 203 - 208. Fálské nebo převážně fálské typy. (Francouz na obrázku č. 203 je zřejmě směsicí fálsko-nordicko-východního typu; Angličan na obrázku č. 206 má zřejmě příměs východního typu; Francouz na obrázku č. 208 je spíše směsicí nordicko-fálského typu.)

Profil obličeje se vyznačuje méně vysokým čelem (ve srovnání se nordickými a dinárskými rasami), které se zvedá poněkud strměji než u nordických ras, a těžkým a mohutným zesílením čelní kosti nad očními důlky, které se již nenazývá nadočnicový oblouk jako u nordických a dinárských ras, ale spíše nadočnicový hřeben kvůli jeho výraznému spojení nad kořenem nosu. Pod nimi se nacházejí oči, které jsou posazeny hluboko vzad v nízkém důlku a díky svému nízkému posazení se zdají být poměrně malé. Nos je silně tvarovaný, ale není dlouhý a je zakončen tupou špičkou. Brada je sice zvýrazněná, ale zdá se být méně výrazná a tupější než u nordické brady. Celá spodní čelist se zdá být mohutná.

Abb. 209. Teneriffa. Vorwiegend fälische Wehrpflichtige. (Aufn.: Prof. Eugen Fiſcher, Berlin)
(Vgl. ferner die Bilder S. 143)

Obr. 209. Tenerife. Převážně fálské typy.

Měkké části umocňují dojem velké váhy; oční víčka se zdají být stlačená kvůli nízké stavbě očních důlků, vzdálenost mezi okrajem horního víčka a charakteristicky převislým obočím fálské rasy je obzvláště malá; horní polovina oční bulvy je vidět jen velmi málo. Vzdálenost mezi vnitřními očními koutky je větší než u ostatních evropských ras, s výjimkou východobaltské rasy. Ústní štěrbina je dlouhá, nápadně rovná, s tenkými, stlačenými rty, které tvoří „ústa jako pokladnička“ (Paudler). I u mladších fálských lidí se často vyskytuje výraznější nosoretní rýha a tato nosoretní rýha je často zřetelně prodloužená směrem k bradě. Také vrásky se objevují dříve než u jiných ras, což u fálské rasy zdůrazňuje šířku tvaru obličeje a horizontální linie v rysech obličeje (obočí, rozštěp úst).

Pleť je růžově světlá, v obličeji má sklon k červenavě světlé barvě, ale obvykle bez zvláštního ohraničení červených tváří jako u nordické rasy. Kůže v obličeji a na celém těle působí hrubším a silnějším dojmem, alespoň ve srovnání s jemnější kůží nordické rasy.

Ochlupení je poněkud hrubší než u úzkolebých evropských ras, zřejmě méně často rovné, častěji vlnité nebo dokonce kudrnaté než u nordické rasy. Vlasy na hlavě jsou velmi husté a zřejmě velmi odolné do vysokého věku. Zbarvení se zdá být spíše načervenalé než u nordických ras. Obočí je obvykle velmi ochlupené i ve středním věku, přičemž chlupy jsou méně přiléhající k hlavě než ty, které vyčnívají směrem dopředu a dolů.

Barva očí je světlá, možná spíše k šedé než k modré.

Sudetská rasa

Má nízkou výšku, která se u mužů pohybuje kolem 1,60 metru.

Velikost hlavy je poměrně malá. Sudetská rasa má střední až krátkou hlavu s lebkou, která není kulatá, ale vejcovitá, se zvýrazněnými temenními výběžky a mírně klenutou týlní částí. Obličej je středně široký se zvýrazněnými jařmovými kostmi, které u žen často přesahují horní okraj očnice, zatímco u mužů se zdá, že nadočnicové hřebeny často přesahují horní okraj očnice. Čelo je strmě vzpřímené a nízké, nos je široký a plochý, s bočními stěnami, které nestoupají rovně, ale jsou vzájemně zakřivené, takže nosní kostra působí poněkud klenutým

dojmem. Čelisti jsou vyklenuté do tvaru čenichu. V rámci sudetské rasy je zygomatická kost často rozdělena na dvě části švem (malare bipartitum sive japonicum), jak je tomu často u východních Asiatů.

Z hlediska barvy chloupků, kůže a očí patří sudetská rasa k tmavším rasám v Evropě.

Obr. 210 - 211 Pravěká lebka sudetské rasy z Čech. (Podle Reche, Archiv f. Anthr., sv. 7, 1908.)

Abb. 212 a, b. Polen. Vorwiegend ſudetiſch mit Einſchlag einer ſchmalgeſichtigen Raſſe.
(Slg. d. Anthr. Inſtituts Lemberg)

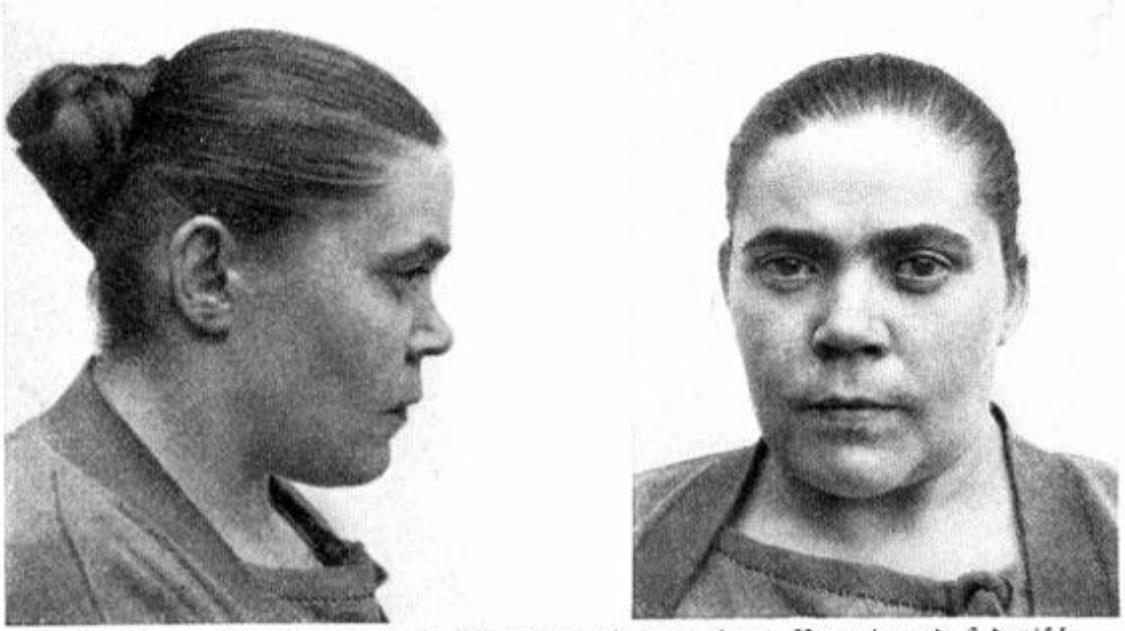

Abb. 213 a, b. Aus Polen nach Oldenburg eingewandert. Vorwiegend ſudetiſch.
(Aufn.: Havemann)

Abb. 214. Vorwieg. sudetisch. Nach Handzchg. von Käthe Kollwitz im Kupferstichkabinett Dresden m. gütig. Erlaubnis der Künstlerin)

Abb. 215. Polen. Vorwiegend sudetisch. (Sammlung des Anthropol. Instituts Lemberg)

Obr. 212 - 215. Sudetské nebo převážně sudetské typy.

Abb. 216 a, b. Schlesien. Ostbaltisch-sudetisch? (A: hellgrau bis hellbraun, H: dunkelblond.)
(Aufn. der Sammlung von Sanitätsrat Dr. Rosenow, Liegnitz)

Abb. 217. Schlesien. Vorwiegend sudetisch mit nordischem Einschlag. (Aufn. der Slg. von Sanitätsrat Dr. Rosenow, Liegnitz)

Abb. 218. Pommern. Vorwiegend sudetisch mit nordischem Einschlag. (Sammlung v. Sanitätsrat Dr. Rosenow)

Obr. 216 - 218. Sudetské nebo převážně sudetské typy. (Slezská žena na obrázku č. 216 má zřejmě východobaltskou příměs; Slezská žena na obrázku č. 217 má převážně nordickou příměs; Žena z Pomořanska na obrázku č. 218 má nordickou příměs.)

Abb. 219. Ostpreußen. Nordisch-sudetisch. (Slg. v. Sanitätsrat Dr. Rosenow, Liegnitz)

Abb. 220. Sachsen. Sudetischer Einschlag.

Abb. 221. Sachsen. Sudetischer Einschlag?

Obr. 219 - 221. Sudetské nebo převážně sudetské typy. (Východopruská žena na obrázku č. 219 má nordickou příměs.)

Vlivy jiných ras nebo předpokládaných ras v rámci evropské populace budou zmíněny v části „Rozložení

evropských ras na území Evropy“, pokud se jedná o oblasti, ve kterých se vyskytují nebo se předpokládá, že se vyskytují.

3. Duševní charakteristiky evropských ras

Nordická rasa

Popisy duševního charakteru nordické rasy, které podali pozorovatelé z různých zemí, se navzájem dobře shodují a rasové studie o tělesné výšce, tvaru hlavy, tvaru obličeje atd. v závislosti na povolání a školních vysvědčeních, studie o tělesných vlastnostech vynikajících osobností různých evropských národů - všechny tyto výzkumy, které zde nelze podrobně uvádět[7], podávají jasný obraz o duševních vlastnostech nordické rasy.

Dále bychom rádi zmínili schopnost úsudku, pravdomluvnost a energii jako vlastnosti nordického člověka, které by měly být znovu a znovu zdůrazňovány. Nordický člověk umožňuje a zachovává svou schopnost úsudku díky určitému ovládnutí vlastní povahy, takže je svobodnější tváří v tvář sobě samému a ještě více tváří v tvář cizím vlivům. Cítí silnou touhu po pravdě a spravedlnosti, a proto projevuje věcný, rozvážný postoj, díky němuž často působí chladně a strnule. Vyznačuje se výrazným smyslem pro realitu, který ho v kombinaci se snahou, jež může přerůst v troufalost, podněcuje k dalekosáhlým počinům. Ve svých výkonech projevuje výrazný smysl pro soutěživost a rozvíjí objektivní vášeň, která ho charakterizuje, zatímco vášeň v obvyklém smyslu vzrušených citů nebo zdůrazněné smyslnosti je mu vzdálená. Vždy tíhne k chladné rozvážnosti a mlčenlivosti, ke zdrženlivosti, která často působí ušlechtile. Stejně jako on sám

[7] Jsou uvedeny v „Rassenkunde des deutschen Volkes“, kapitola 12.

snadno pochopí pojem povinnosti, tak má sklon vyžadovat plnění povinností od svého okolí i od sebe, a přitom se snadno stává přísným, ba bezohledným - i když jistá rytířskost ho nikdy neopouští. Ve styku s lidmi působí rezervovaně a samotářsky (individualisticky), projevuje malou empatii nebo alespoň malou ochotu vcítit se do povahy ostatních lidí, spíše určitou neznalost lidské povahy. Tu si musí mnohem více osvojit, než aby mu byla vrozená. Vypravěčský talent se smyslem pro popis děje a krajiny a sklon k rozpustilosti je u nordické rasy rozšířen.

Zdrženlivost ve vyjadřování citů u nordických lidí často pramení ze zvláštní citlivosti mysli, která se nedokáže a nechce vyjádřit rychle a živě slovy a pohyby. Tato zdrženlivost může dospět až k uzavřenosti a pak obvykle poukazuje na stabilnější povahu nebo živější smysl pro čest. Nordický člověk je obzvláště vhodný pro spravedlnost a smysl pro čest. Jeho slovo, dané po zralé úvaze, je neporušitelné.

Jeho představivost není snadno vzrušivá, projevuje se spíše chladnou vyrovnaností, ale nepostrádá smělost, ba dokonce bujnost. Vede ji méně do bezbřehých dálek než ze skutečnosti zpět do reality. Odtud pramení vlohy nordické rasy pro státnické výkony. Treitschke nazval Dolní Sasko „zemí státnických myslí“ a Bismarck ocenil dolnosaskou „snahu o dosažitelné“. Dolní Sasko je právě tou oblastí německého jazyka, kde nordická rasa převládá nejsilněji; smysl pro realitu, ráznost, sebevědomí a odvaha nordické rasy jsou důvodem, proč se všichni nejvýznamnější státníci v dějinách Evropy jeví jako převážně nordičtí.

Nordická smělost se u jednotlivých nordických lidí snadno stupňuje do té míry, že mají sklon k bláhovosti, bezstarostnosti vůči vlastnímu blahobytu, lehkomyslnosti a marnotratnosti, přičemž zvláštní přemýšlivost nordické rasy, kterou lze obvykle pozorovat, pak ustupuje více do pozadí. Nordický sklon k bezstarostnému, svobodnému životu se projevuje také tím, že nordický člověk má zřejmě neustálou potřebu období radostného lenošení nebo bezstarostného oddávání se fyzickému cvičení, turistice a cestování. Zdá se, že čistě městský život ho vyčerpává mnohem dříve než příslušníky ostatních evropských ras (snad s výjimkou dinárců). Nordický člověk (stejně jako dinárský člověk) má výrazný cit pro přírodu.

Vymírání nordické rasy (podrobněji o něm pojednáme v kapitolách 11 a 12) je však způsobeno právě tím, že nordický populační proud vždy vede z venkova do města, kam nordického člověka vždy vedl a nadále povede smysl pro konkurenci, touha po vzdělání, touha vést, vyniknout. Podle odpovídajících rasových studií je proud lidí z venkova přes střední třídu do vedoucích profesí, kteří jsou schopnější úsudku a energičtější, zároveň proudem nordických lidí, kteří jsou tak vedeni i k nižšímu počtu dětí s vyšší sociální třídou.[8]

Jsou to tedy právě vůdčí vlastnosti nordické rasy, které způsobují, že prohrává boj o existenci (který rozhoduje pouze počet narozených dětí!).

[8] To platí (podle Brynova výzkumu) i pro Norsko, které je tak převážně nordické (srov. Det nye Nord, 7. díl, č. 3, Kodaň, 1925).

Nordická rasa se u svých nejvyšších představitelů vyznačuje jistou živelností, která však bývá navenek zadržována, smyslem pro vznešené, hrdinské, pro neobvyklé činy a díla, jež vyžadují nasazení celého života. U nordických lidí se také často objevuje zvláštní duševní šíře, zahrnující široké oblasti snažení a vědomostí, ale také bohatství emocí od laskavosti po bezohlednost, od jemného rozjímání po rozhodné, cílevědomé jednání, od dogmatismu po velkorysost. To je charakteristické i pro ženské pohlaví nordického typu v jeho nejvyšších představitelkách: příznačná je dívčím způsobem jemná Krimhilda, která se z pocitu vlastního sebepojetí a splnění povinnosti stane neúprosnou mstitelkou svého manžela. Také jednotlivé projevy lidské povahy a práce v určitých činnostech a způsobech života zažívají toto ostré vymezení pouze u nordické rasy: tak postavy státníka, generála, podnikatele, myslitele, kněze, umělce, zemědělce, dobrých i zlých. Všechny tyto postavy se vyznačují určitým nordickým nepokojem a charakteristickou touhou po dobývání, které jim dodávají jedinečné rysy.

Není proto divu, že nordická rasa dala vzniknout tolika tvůrčím mužům, že drtivá většina vynikajících mužů evropských a severoamerických dějin vykazuje převážně nordické rysy a že i mezi národy s menším nordickým vlivem pocházejí tvůrčí muži vždy z oblastí, kde byl nebo stále je patrný vliv nordické krve. Podle Odinova výzkumu[9] pocházejí tvůrčí muži Francie z oblastí s nejvyššími postavami, nejdelšími lebkami a nejjasnějšími barvami a 78,5 procenta z nich pochází

[9] Odin, La génèse des grands hommes. 1895.

z aristokracie, státní správy a svobodných povolání s univerzitním vzděláním, tedy z vrstev, které tvoří z hlediska počtu obyvatel jen malou část populace, ale které jsou nebo byly relativně nejbohatší na nordickou krev. Studie o laureátech pařížských malířských výstav také ukázala, že nordická rasa je nejbohatší na tvůrčí lidi, a Woltmannovy studie „Die Germanen und die Renaissance in Italien“ (1905) a „Die Germanen in Frankreich“ (1907) to dosvědčují svými fotografiemi. Galtonův výzkum ukázal, že nejsevernější části Anglie produkují mnohem více kreativních mužů než ty méně severní. Nejseverněji položenou oblastí britských ostrovů je Skotsko a *„Skotové představují zejména mnoho předních a průkopnických mužů v Anglii a v koloniích“*.[10] Pro Evropu jako celek platí, že země nejbohatší na nordické vlivy jsou obzvláště bohaté na produkci tvůrčích mužů; u zemí nejbohatších na nordickou krev, jako je Švédsko a Norsko, je tato skutečnost obzvláště zřejmá, vezmeme-li v úvahu počet obyvatel: Norsko má o polovinu méně obyvatel než Berlín.[11]

---

[10] Beddoe, Die Rassengeschichte der britischen Inseln, Polit.-anthrop. Revue, sv. 3, 1904.

[11] Ostwald, Große Männer, Studien zur Biologie des Genies, 6. vydání, 1927, jasně ukazuje převahu zemí bohatších na nordické vlivy v produkci významných osobností. V čele stojí severozápadní Evropa s obyvatelstvem Severní Ameriky převážně severozápadoevropského původu. Zcela chybí Španělsko, Portugalsko a balkánské země, Francie a Itálie neprodukují příznivé údaje. Ostwald - který je zjevně vzdálen rasovým studiím - se domnívá, že první země ještě nedokázaly vyprodukovat *„tolik kulturního nadbytku“*, zatímco nepříznivé údaje pro druhé, tyto *„staré kulturní země“*, jsou *„velmi zarážející“*! Ostwaldovy práce také ukazují, jak málo velkých mužů vyprodukovaly

Jestliže nordická rasa byla vždy obzvláště bohatá na tvořivé lidi, není divu, že národy s nordickou krví vždy upadaly, když mezi nimi nordická krev vyprchala; to bude ukázáno v 8.-10. kapitole. Na základě rasových studií německých školáků, dělníků, zaměstnanců, úředníků, podnikatelů, vysokoškolských učitelů atd. zjistil Röse, že *„nordická rasová složka německého národa je hlavním nositelem jeho duchovní síly“*.[12] To zřejmě platí pro všechny národy s nordickou povahou.

Zdá se, že nordická rasa je díky svému válečnickému cítění obzvláště nadaná v oblasti vojenství, stejně jako v námořní, technické a obchodní oblasti. Ve vědách pravděpodobně více inklinují k přírodním než k humanitním oborům a v umění mají zřejmě v oblibě zejména poezii, hudbu, malířství a kresbu. Zvláště živé rolnické hudební umění ve Švédsku a podíl obyvatel na něm naznačují, že nordická rasa není v této oblasti méně nadaná, jak se předpokládalo, i když nadání pro hudební umění je možná ještě výraznější u dinárské rasy.[13]

Oblast severozápadního Německa, kde mezi německými kmeny převažuje nordická rasa, vykazuje nejnižší míru

---

nižší vrstvy obyvatelstva, které jsou z hlediska nordické krve v průměru nejchudší. Ostwald konstatuje, že *„mizivé množství velkých badatelů pochází z kruhů nižších vrstev“*.

[12] Röse, Beiträge zur europäischen Rassenkunde. Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie, sv. 2 a 3, 1905/06.

[13] Skandinávie s převážně nordickým obyvatelstvem měla již v době bronzové hudební umění, které převyšovalo všechny ostatní evropské regiony - svědčí o tom dokonalost většinou párových lur a jejich dvojhlasé ladění, které později (kolem roku 1200 n. l.) položilo základ modernímu evropskému hudebnímu umění vůbec. Podle dokladů z 12. století byli vynálezci polyfonní hudby (vícehlasu) Dánové a Norové.

trestnosti. Výskyt trestných činů se zvyšuje směrem na východ a jih, tedy ve směru úbytku nordické krve. Nebezpečné ublížení na zdraví a podvody jsou zvláště vzácné v severozápadním Německu, podvody a krádeže ve Skandinávii. Ploetz přisuzuje nordické rase *„větší úctu k osobnosti a majetku bližního“*.[14] Co se týče vnějšího vzhledu, je u všech vrstev obyvatelstva patrná relativně větší tělesná čistota převážně nordického obyvatelstva, stejně jako jejich láska k fyzickému pohybu. V gymnastických klubech a podobných organizacích nacházel Ammon vždy v průměru více nordické krve než v okolním obyvatelstvu. Nápadná je větší četnost převážně nordických lidí ve všech venkovních povoláních a zejména mezi kočími a řidiči nákladních motorových vozidel.

Západní (mediterránní) rasa

Všichni výzkumníci ji popisují jako vášnivou a hbitou. S menší hloubkou mysli, snadnou vzrušivostí, snadnější smířlivostí, s potřebou silných živých barev, obecně živých vnějších dojmů, se sklonem k srdečnému, někdy až dětskému zájmu o bližní (který však nemusí trvat dlouho), s potěšením ze slov a z příjemných a živých pohybů, se sklonem považovat obratnost a chytrost za zvláště vzrušující a chvályhodnou,

[14] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923. Stejně jako Röse ve Švédsku i mě samotného zarazilo, jak bezstarostně mohou lidé nechávat věci bez dozoru před svými domy ve dne v noci nebo nechávat oblečení viset bez dozoru celé hodiny ve veřejných budovách, které jsou snadno přístupné každému.

západní člověk prožívá existenci ve veselém smyslu spíše jako podívanou, zatímco nordický člověk ji prožívá spíše jako úkol nebo soutěž. Západní člověk je výmluvný, často obratný řečník, nezřídka (alespoň pro nordické pozorovatele) upovídaný a zároveň povrchní. Rychle se dostává do povznesené nálady, rychle propadá depresi, rychle se pouští do vášnivých sporů, rychleji než lidé jiných ras se usmiřuje, a při tom všem neztrácí svůj živý smysl pro čest a schopnost vyjadřovat se slovem i pohybem těla. Všechny síly duše jsou zaměřeny více navenek a k přítomnosti, u nordické rasy více dovnitř a do budoucnosti.

Západní lidé jsou méně pracovití, často líní, chtějí si více užívat života. Vydělávání peněz ho tolik neláká, alespoň o to nijak zvlášť neusiluje. Činorodost nordického člověka je pro něj stejně málo charakteristická jako ziskuchtivost a pracovitost člověka východního, což pravděpodobně vysvětluje nižší podíl dlouholebosti, respektive větší (blízkovýchodní a východní) krátkolebost širších vrstev v jižní Itálii. Západní člověk prožívá sexuální život obzvlášť živě, přinejmenším není sexuálně tak zdrženlivý jako člověk nordický (který proto musí sexuální život prožívat neméně silně). V sexualitě západního muže se projevuje jeho hbitý důvtip - esprit gaulois ukazuje mnohé - jeho vášeň, jeho smysl pro barevné kombinace v odívání, jeho spíše plynulý než hluboký umělecký talent. Výrazněji zdůrazněná sexualita může souviset i se sklonem ke krutosti a týrání zvířat, nezřídka se sklonem k sadismu.[15] Jestliže de Lapouge dokázal v nordickém člověku odhalit ducha

[15] Srov. kresby francouzských žertovných listů v Avenarius, Das Bild als Narr. 1917.

protestantismu, což je vztah, který naznačuje i srovnání rasového rozložení v Evropě s rozložením vyznání v celku, lze říci, že protestantismus musí být západnímu člověku, který miluje vzrušující řečnictví, gesta, živé barvy a podívanou, velmi cizí.

Víra západních lidí není tak hluboce zakořeněna v jejich svědomí jako víra nordických lidí; patří spíše ke smyslům a je spíše výrazem radosti z existence a srdečné laskavosti, která je pro západní lidi často charakteristická. Srdečná laskavost se u západních lidí projevuje zejména v jejich lásce k dětem (která se nordickému cítění často zdá přehnaná) a ve vřelosti rodinného života obecně.

Ve státním životě projevují západní lidé malý smysl pro řád a zákony a prozrazují nedostatek prozíravosti. Jsou snadno vzpurní a vždy chtějí věci měnit; převážně západní jih Francie rád volí „radikály“. Proti nordické zdrženlivosti stojí také západní výbušnost ve státním životě („il voit rouge“). Tak se objevuje sklon k bezprávním (anarchistickým) státům, tajným spiknutím (Camorra a Maffia v Itálii, Sinfein v Irsku, rysy italského a francouzského zednářství) a vzrušujícímu loupežnictví.

Převážně západní jih Itálie (se Sicílií a Sardinií) se vyznačuje vyšší mírou trestů za přepadení a vraždy a Niceforo popisuje jeden sardinský okres, v němž převládá zejména západní rasa, jako okres zločinu (zona delinquente).

Dinárská rasa

Lidé dinárské rasy se vyznačují drsnou silou a přímočarostí, smyslem pro čest, láskou k vlasti, statečností a určitým sebevědomím, které je často zdůrazňováno. Díky těmto vlastnostem byli bojovníci z převážně dinárských oblastí v obou nepřátelských armádách nejlepšími bojovníky na jihovýchodním válčišti během světové války. Dinárská krev určuje rozdílnost povah Bavorů a severních Němců, určuje sebevědomí některých jihoněmeckých oblastí a rakouských alpských oblastí.

Dinárský člověk má živý cit pro přírodu, silný smysl pro domov a tvůrčí smysl pro utváření svého prostředí do vlastního kultivovaného projevu v podobě domů, nádobí, zvyků a jazykových tradic. Dinárský talent je však méně zaměřen na větší podniky, méně na vedení v nejrůznějších oblastech života nebo na neklidný pokrok a zvýšenou konkurenci. Dinárský člověk žije více přítomností než člověk nordický, který myslí dopředu a plánuje. Smělost dinárského člověka je spíše smělostí fyzických úspěchů; skutečná duševní touha po vítězství, která často charakterizuje nordické lidi, se zdá být vzácnější. Pro dinárské lidi je charakteristický sklon k prudkému temperamentu, popudlivosti a hádavosti, což jsou vlastnosti, které však vybočují ze základu obecně dobromyslné, veselé a společenské povahy. Není však náhodou, že převážně dinárský jihovýchod německojazyčné oblasti (stejně jako východní Pobaltí) se vyznačuje obzvláště vysokou mírou trestů za nebezpečné ublížení na zdraví a obecně poměrně vysokou mírou trestů.

Dinárský charakter je ve všech směrech rozhodně méně rozvinutý než nordický. Chybí zde rysy větší duševní vytříbenosti a tvrdé rozhodnosti. Duševní rozhled je užší při stejně schopné vůli. Především však dinárská rasa představuje nezřídka poněkud hrubý, obhroublý, až vtipný, snadno nadchnutelný typ lidí se sklonem k jisté „prudkosti“ chování a emocí, s talentem k obhroublým replikám a živým popisům, což svědčí o výjimečné znalosti lidské povahy i hereckých schopnostech jako rasového prvku. Zdá se, že kupecké a obchodní nadání také není neobvyklé. Zvláště výrazné je nadání pro hudební umění, zejména pro zpěv. V převážně dinárské alpské oblasti je nejživější německá národní píseň.[16] Také jazykové nadání se zdá být u dinárské rasy častější. Společenskost dinárské rasy je hrubá a hlučná, od člověka k člověku se obecně projevuje otevřenost a upřímnost, ale také jistá záliba v lstivém vypočítávání lidského okolí, zejména jeho slabin.

Východní (alpinská) rasa

Také pozorovatelé z nejrůznějších zemí se shodují v názoru na duševní dispozice východní rasy.[17] Východního

[16] Řada velkých skladatelů vykazuje více či méně silný dinárský vliv, například nordicko-dinárský Haydn, Mozart, Liszt, Wagner, Chopin, Bruckner, Verdi nebo převážně dinárský Weber, Cornelius, Paganini, Cherubini (?), Tartini a Berlioz. Zdá se, že nordická tvořivost a dinárský hudební talent se často spojovaly, jako v případě Nietzscheho.

[17] Tato svědectví lze nalézt v „Rassenkunde des deutschen Volkes“, 15. kapitola.

člověka bychom rádi charakterizovali jako kontemplativního, pracovitého a úzkoprsého. Většina lidí, kteří studovali východního člověka, nepoznala jeho ziskuchtivost a úzkoprsost, stejně jako jeho uzavřenost, nevrlost, nedůvěřivost, pomalost a trpělivost při jednání vůči vzdáleným lidem. Je to typ člověka, který obecně vykazuje stejné vlastnosti, jaké se běžně vyskytují u „filištínského měšťáka“ - „filištínský měšťák“ jako slovo pro postoj, nikoli pro stav. Východní člověk je střízlivý, „praktický“, ziskuchtivý podnikatel v malém měřítku, který se trpělivě prosazuje šetrností a spořivostí a nezřídka projevuje pozoruhodnou prozíravost při získávání „vzdělání“ a měšťanské prestiže. Má sklon k poklidnému životu, k útulnosti, která ráda spojuje užitečné s příjemným jak v práci, tak ve volném čase. Protože omezuje své cíle úžeji a chybí mu skutečná odvaha myšlení a jednání, dostává se někdy dál než bezstarostnější, odvážnější a často nesobečtí nordičtí a dinárští lidé. Východní člověk bývá neústupný a pohodlný, je přemýšlivý a rád se řídí myšlenkovými postupy, které se staly masově přijímanými. *„Uctívá uniformitu“* (de Lapouge). V převážně východních populacích se třídní rozdíly málo zdůrazňují: *„všichni jsou si rovni“* (Arbo) a tíhnou k průměrnosti, obyčejnosti, k odstranění konkurence. *„Jejich příklon k demokratickému učení o rovnosti je dán tím, že sami nijak nevybočují z průměrné úrovně a pociťují nechuť, ne-li nenávist k velikosti, kterou nemohou pochopit“* (Ammon). Vše vznešené a hrdinské, velkorysost, lehkomyslnost, extravagance, vše široce pojaté jsou tedy vlastně nevýchodní vlastnosti; ba dokonce se tyto rysy jeho lidského okolí mohou

východnímu člověku, který tíhne ke strnulému smutnění, jevit jako nepříjemné a přímo nepřátelské.

Smysl východních lidí je zaměřen na to, co je blízko a v dosahu. To se u duchovnějších lidí východní rasy projevuje také sklonem ke kontemplaci, ke klidnému, někdy smutnému nebo „slunečnému“ rozjímání o blízkých a příštích věcech, k vřelým citům vůči lidem, kteří ničím nevynikají.[18]

V životě víry bývá východní člověk vřelejší v citech, i když ne hlubších než lidé ostatních evropských ras. Má sklon k tiché zbožnosti pěstované ve zvláště uzavřených skupinách, která však snadno nabývá tupého a úzkoprsého, především samolibého charakteru. Takové jevy lze však zřetelněji pozorovat v rámci protestantské církve a sektářství než v církvi katolické. De Lapouge přisuzuje sklon ke katolicismu východním lidem.

Východní člověk tvoří spolu se svou rodinou uzavřenou, zaneprázdněnou, sobeckou skupinu. Veškerá individualita je mu cizí a také ve státním životě tíhne k široké masové formaci. Obecně však jeho pohled nesahá za užší strukturu rodiny, sotva do jeho vesnice, už vůbec ne do jeho okresu a státu. Protože mu chybí vůdčí osobnosti, potřebuje také vůdce pro svou skupinovou a masovou formaci. Nemá sklony k válečnictví ani touhu vládnout a vést, ale s vhodným vedením se zdá být stejně vhodný jako voják pro obranu, jako jsou nordičtí a dinárští vojáci pro útok. Protože mu vedení vyhovuje, je východní

[18] Srov. zobrazení přírody východního člověka v umění v knize Günther, Rasse und Stil (2. vyd. 1927).

člověk obecně klidným subjektem, i když má sklony k mrzutostem a závisti.

Východní lidé mezi sebou zpravidla vytvářejí mírumilovná, zprostředkovaná společenství, která obvykle drží pohromadě ve spokojené pospolitosti; východní lidé se totiž mohou stát důvěřivými a obzvláště přívětivými, zejména po požití alkoholu, a v opojném stavu (podle Arba) dokonce protivně přívětivými (pro vnímání nevýchodních lidí). Sexuální život se zdá být v rámci východní rasy více nespoutaný než například u nordické rasy, ale také ne tak zdravý a svěží jako u dinárské rasy nebo tak vášnivý jako u západní rasy, ale věcnější a často nudnější.

Východní lidé jsou často nedůvěřiví, rezervovaní, nudní, někdy nevrlí a neukáznění, zřídkakdy bezelstní a otevření. Ve veřejném životě často projevuje malou spolehlivost a menší smysl pro přesné plnění povinností. Východní dítě je také mnohem méně nezávadné, působí mnohem zkušeněji a pozorněji pozoruje lidi, aby dosáhlo svých cílů. Východní žena bývá ještě spořivější než východní muž. Východní lidé projevují málo smyslu pro humor, a to ani pro vtipy, které jsou na ně mířeny. „Věří, že lidé chtějí mít to nejlepší z nich“ (Arbo). Vůči vzdáleným lidem vždy panuje nedůvěra, která snadno přeroste v závist a zlobu. V převážně východních oblastech je zarážející liknavost, s jakou se lidé pohybují v dopravě, a také jejich nedostatečná fyzická čistota.

Východní složka, díky pracovitosti a píli, střídmosti a šetrnosti, díky jistému střízlivému „zdravému rozumu“ jako řízené složce, poskytuje lidem nejspíše jistou klidnou buržoazní

třídu, která se projevuje ve všech profesích a společenských vrstvách (postupně klesá od nižších k vyšším) - snad nejzřetelněji ve francouzské třídě penzistů, protože úzce spokojené štěstí penzisty po rušném životě je vpravdě východním ideálem. Podvody (?), nátlak a vyhrožování se zdají být častější v převážně východních částech Německa.

Východobaltská rasa

Pro cizince se lidé východobaltské rasy zpočátku jeví jako uzavřená, zádumčivá rasa, těžkopádná a pomalá, nedůvěřivá a mlčenlivá, rasa, která se zdá být spokojená s málem a celé týdny setrvává v nudné, někdy úmorné práci. Při bližším pohledu však zjistíme mnohem složitější duševní dispozice. Východobaltský člověk se dokáže ze své mlčenlivosti změnit v živou výřečnost a bohatou slovní zásobu, jakmile se mu mezi přáteli rozváže jazyk. Zdánlivě trpělivý a spokojený člověk prozrazuje nikdy zcela neuhaslou nespokojenost, která může přerůst v bezcílný neklid a jakousi zarputilou bezradnost; především však prozrazuje neustále propukající, bloudící, zastřenou představivost, která se často projevuje v bloudění rozhovory do bezbřehých, proměnlivých plánů do budoucna a fantazií. Východobaltští lidé se snadno stávají zmatenými snílky, fabulátory a plánovači, „fantasty“, a právě jejich bloudivá představivost se vyznačuje neschopností rozhodovat se a vrozeným nedostatkem smyslu pro realitu.[19] Není schopen se

[19] Kromě ruského románu lze rysy jisté zmatené představivosti pozorovat i ve finské kalevalské poezii.

rozhodnout ani pro dobro, ani pro zlo, a proto nechává vše ve svém okolí tak, jak je, má obecně odpor k inovacím a nakonec vše ponechává „v rukou Božích“, což končí tupou, někdy až pochmurnou vírou v osud. S takovou dispozicí, zejména s takovou neschopností se rozhodnout, východobaltskému člověku v jeho pracovním životě příliš nepomáhá ani jeho často houževnatá, až zarputilá pracovitost. Dokáže snášet mnohá utrpení, strádání a útlak ze strany vládnoucích a je často velmi vytrvalý. Chybí mu však skutečná tvůrčí energie.

Východobaltský člověk, kterému je cizí veškerá individualita a který tíhne k masovému duchu, je obvykle trpělivým subjektem. Projevuje se u něj obzvlášť živý vlastenecký duch. Potřebuje však vedení, při vhodném zacházení je láskyplný jako podřízený, často až submisivní, vůči sousedům je zpravidla vstřícný a pohostinný, k příbuzným laskavý, ale nikdy ne asertivní a průbojný i v intimnějším styku, ale vždy opatrný.

Východobaltský člověk má tendenci chovat se k vzdáleným lidem záludně. Je velmi pomstychtivý a jako člověk toužící po pomstě prozíravý a obzvlášť vychytralý. Má sklon k hrubému pohledu na sexuální život a k hrubosti obecně. Německé regiony s nejsilnějším východobaltským vlivem jsou „kriminalitou silně zatížené“[20], jako je Východní Prusko, Posensko a Šlesvicko, především nebezpečným ublížením na zdraví a prostými i těžkými krádežemi.

[20] Aschaffenburg, Das Verbrechen und seine Bekämpfung, 1923.

Na východobaltských obyvatelích je nápadná zejména rychlá změna jejich nálad: Je možné, že právě zuřil nad člověkem ve vzteku, pak se v něm probudí lítost, která je připravena k bezmezné smířlivosti a opájí se sebeobviňováním. Skleslost se může rychle změnit v nadměrnou rozjařenost, tupá lhostejnost v zápal (fanatismus), poddajnost v aroganci. Po týdnech nudné práce často bez rozmyslu promrhá všechny vydělané peníze a zboží. Jeho bujnost se může změnit ve slepý ničivý vztek. „Nihilismus“ je nálada, která je východobaltské duši důvěrně známá. Východobaltský člověk si zřídkakdy umí uchovat nabyté bohatství; v bohatství se stává marnotratným a okázalým.

Jeho chápání možná není schopné rychlého pochopení, ale přes všechnu svou pomalost je stále živé. Je dobrým znalcem charakterů a východobaltští spisovatelé obvykle velmi živě vykreslují lidi, i když jejich popisy jsou vždy poněkud zmatené, bezbřehé a mají sklon k zarputilé iracionalitě.[21] Herecký talent, zejména po stránce živé hry gest, je u východobaltské rasy běžný. Zvláštní nadání projevuje východobaltská rasa také v hudebním umění, zejména ve směru jistého, neurčitého, rozplývajícího se světa zvuků. Tělesná čistota je nízká, a to i v jejich domovech.

[21] To je i případ švédské „Ságy o Göstovi Berlingovi“ Selmy Lagerlöfové, básně, jejíž duch by se dal označit za nordicko-východobaltský.

Fálská (dálská) rasa

Fálská rasa se také jeví jako těžká a silná ve svém duševním chování. Vyniká silná nezlomnost, neochvějné klidné odhodlání, touha po spravedlnosti a pevnost, zatímco vlastnosti jako průbojnost, vůdcovství a rychlá troufalost chybí. Fálský člověk těžce nese život, snadno se stává zádumčivým a zůstává velmi rezervovaný vůči ostatním lidem se sklonem k tvrdohlavosti až přepjatosti. Jejich tón je navenek drsnější a káravější než u chladnějších a vstřícnějších nordiků, ale v podstatě je fálský člověk obvykle vřelejší a srdečnější než nordik. U fálského člověka lze hovořit o potřebě věrnosti, o touze ukázat se jako naprosto spolehlivý. Kern[22] zjistil, že flanderští lidé se obzvlášť dobře hodí k tomu, aby byli dobrými předsedy, správci, důvěrníky, strážci a hlídači. V Německu mají hospodářští vůdci rýnsko-vestfálského průmyslového obvodu (Rheinisch-Westfälischer Industriebezirk) určitý fálský nádech, který je sám o sobě klidný a spolehlivý a z něhož vyzařuje cosi uklidňujícího.

Lenz[23] přisuzuje fálské rase zvláštní sklon k „hloubce“ a „niternosti“. „Vřelá oddanost světu nadpřirozena“, kterou Wildhagen[24] nachází u Dolních Sasů, ale postrádá u Angličanů, ukazuje na vřelost života víry u fálského člověka: Anglosasové

[22] Kern, Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer verwandten, 1927, Lehmann, Mnichov.
[23] Lenz v Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene, 3. vydání, 1927, Lehmann, Mnichov.
[24] Wildhagen, Der englische Volkscharakter, 1925.

jsou výběrově podnikavější v útoku, zatímco vzdorná vůle fálského člověka je spíše v obraně.

Pro fálského člověka je podle Kerna příznačná směs dobrotivé hrubosti a suchopárné rozpustilosti; fálský člověk je spíše vytrvalý než hbitý, bytelnější než všestranný, střízlivější než smělý, svobodomyslný než panovačný, vážný než tvořivý. Lenz považuje fálskou rasu v rámci národa za vhodnější k mocenskému rozmachu pod vedením nordických lidí než k samotnému vedení. *„Několik největších vůdců Němců však vykazuje silný vliv blonďaté hunské rasy, například Bismarck a Hindenburg. Právě tehdy, když se atlantická [fálská] vážnost spojí s nordickou smělostí, vznikají postavy megalitických rozměrů.“*[25] Jednou z takových postav norských intelektuálních dějin byl Björnson. Ve Francii byl Clemenceau charakterizován fálskou energičností a nezlomností smíšenou se západní vášnivostí.

Sudetská rasa

O duševním chování sudetské rasy zatím nebyla učiněna žádná pozorování. Jestliže K. V. Müller a M. Springer po svých rasových studiích na dětech[26] shledali „nordicko-mongolské“ míšení jako *„nešťastnou hru přírody“* a spatřovali v tomto míšení *„disharmonické“* duševní chování, pak lze mezi

[25] Lenz v Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene, 2. vydání, 1927.
[26] R. V. Müller a M. Springer, Sozialanthropologische Beobachtungen, Archiv f. Rassen- und Gesellschaftsbiologie, roč. 19, č. 1, 1926.

takovou skupinou míšenců předpokládat děti se sudetským nebo vnitroasijským vlivem, stejně jako děti s východobaltskou příměsí, protože tyto vlivy mohou vyvolávat dojem „mongolské“ příměsi.

4. Vlivy neevropských ras

Jestliže se dosud uvažovalo pouze o tělesných vlastnostech, které jsou zvláště patrné na vnějším vzhledu lidí, tj. pouze o části navenek vnímatelných tělesných dědičných dispozic, pak kromě dalších vlastností viditelných na vnější straně těla zůstaly nezmíněny také rasové dědičné dispozice uvnitř těla - ty zatím nelze vůbec posuzovat, protože jejich výzkum sotva začal. Také pohybové vlastnosti jednotlivých ras a rasovědný krevní rozbor zde můžeme pouze zmínit. Vedle dědičných znaků, které lze rozpoznat nebo alespoň předpokládat jako dědičné znaky některé z evropských ras v evropských populacích, existují také znaky, které dosud nebyly přisouzeny žádné evropské rase nebo mimoevropskému rasovému vlivu a které možná ani nejsou specifickými rasovými znaky, ale jsou to snad znaky, které se vyskytují u více ras: zmínit je třeba například epikantus, jakož i takzvanou mongolskou skvrnu. V případě epikantu, který se občas vyskytuje u Evropanů, lze obvykle uvažovat o vnitroasijském (mongolském) vlivu a v případě silně kudrnatých vlasů o vlivu negroidním.[27]

[27] O těchto podrobnostech viz „Rassenkunde des deutschen Volkes“.

Abb. 222. Dahomey-Neger im französischen Heere. (Aufn.: v. Eickstedt)

Abb. 223. Alessandro dei Medici, unehelicher Sohn Lorenzos von Urbino von einer Negerin oder Mulattin. Dinarisch-negerisch? (Gem.: Bronzino).[2])

Obr. 222 - 223. Na obrázku č. 222 dahomejský negr z francouzské armády; Na obrázku č. 223 Alessandro dei Medici, nemanželský syn Lorenza z Urbina s negryní nebo mulatkou, dinársko-negerský typ.[28]

[28] *„Byl postrachem florentských žen, které sužoval násilnými činy, dokud ho v lednu 17. století neprobodl jeho bratranec a důvěrník Lorenzino dei Medici.“* (Heyk, Die Mediceer, 1897.)

Abb. 224. Jakutin. Innerasiatische Rasse

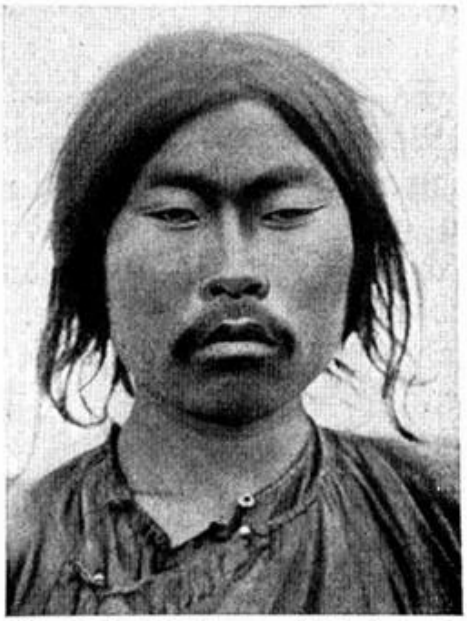

Abb. 225. Giljake vom Tschaiwinsky-Meerbusen. Innerasiatische Rasse. (Aufn.: Alexander)

Abb. 226. Holland van Haanen, 1812—1894, Maler. Nordisch mit malayischem Einschlag? (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 227. Madjarin (Szeklerin). Vorwiegend innerasiatisch oder innerasiatisch-sudetisch?

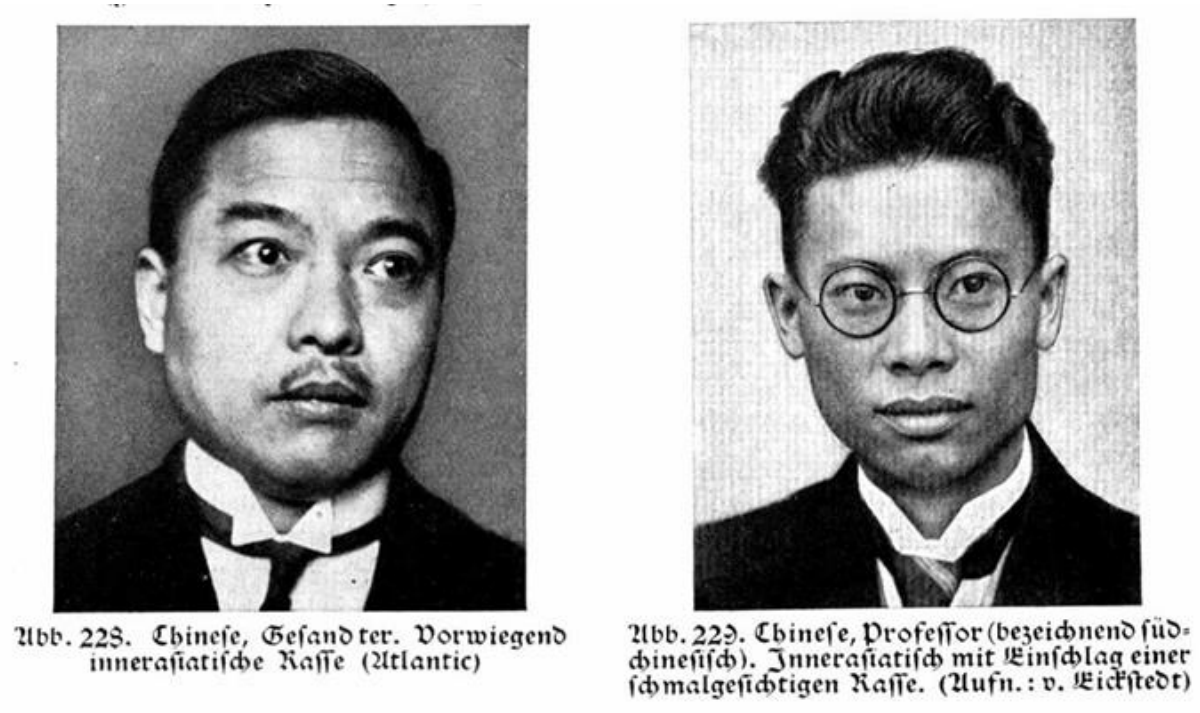

Abb. 228. Chineſe, Geſandter. Vorwiegend innerasiatiſche Raſſe (Atlantic)

Abb. 229. Chineſe, Profeſſor (bezeichnend ſüdchineſiſch). Innerasiatiſch mit Einſchlag einer ſchmalgeſichtigen Raſſe. (Aufn.: v. Eickſtedt)

Obr. 224 - 229. Na obrázcích č. 224 a 225 jsou vyobrazeni příslušníci vnitroasijské rasy; Na obrázku č. 226 nordický muž s malajskou příměsí; Na obrázku č. 227 maďarská (Székelyové) žena s převážně vnitroasijskou či zřejmě vnitroasijsko-sudetskou příměsí; Číňan na obrázku č. 228 je převážně vnitroasijské rasy; (Jižní) Číňan na obrázku č. 229 je vnitroasijské rasy s příměsí určité rasy mající charakteristiky úzkého obličeje.

Stále zřetelnější vnitroasijský vliv směrem na východ lze pozorovat ve východní Evropě, také v Maďarsku a na Balkáně, kam opakovaně pronikaly kmeny asijského původu.

V 6. kapitole budou uvedeny oblasti se zřetelnějším vnitroasijským vlivem.

Negroidní vliv se projevuje v celém Středomoří již od starověku (negři v římské armádě, negerští otroci), zejména v přístavních městech od dob křížových výprav. Negerské služebnictvo bylo a stále je módní ve velkých městech. Sňatky

s jihoevropany přinesly negerskou krev do střední Evropy a zejména italští dělníci často prozrazovali více či méně výrazné negerské vlivy. Do Francie pronikala negerská krev z francouzských oblastí Afriky. Portugalsko dokonce vykazuje obzvláště zřetelný negerský vliv díky dřívějšímu dovozu otroků z Afriky.[29] Dnes je to především politika Francie, která znamená zvýšení „černého nebezpečí“ pro celý svět tím, že negry přivádí k vlivu udělováním občanství a důstojnických hodností, jehož důsledky zatím nelze předvídat.[30]

Pro Německo znamenala nadvláda Francie „černou hanbu“, nájezdy Afričanů na evropské ženy na okupovaných územích, jejichž důsledky nelze dodnes přehlédnout. Distler ve své knize „Das deutsche Leid am Rhein. Anklagen gegen die Schandherrschaft des französischen Militarismus“ (1921): *„Faktem je, že počet porodů smíšené krve neustále roste.“* - Ve

---

[29] V Americe se podle barvy nehtové lunuly snaží rozpoznat případnou příměs negří krve: tento půlměsícovitý útvar pod zadním okrajem nehtů, který je u evropských ras světlý, má údajně při příměsi negří krve po mnoho generací vykazovat namodralé zbarvení. (Srov. Koloniale Rundschau, 1915, s. 520.)

[30] O stejně velkém nebezpečí francouzské politiky vůči africkým domorodcům pro evropské i americké národy viz Widenbauerovy eseje „Die schwarze Weltgefahr“ a „Wesen und Zweck der französischen Kolonialpolitik“ od v. Oefeleho (v „Deutschlands Erneuerung“, 1923, č. 12), jakož i knihu Dána Larsena: „Der Flug des Adlers über den Rhein und den Äquator“, 1925, která si zaslouží široké čtení, zejména v Německu. O černém nebezpečí obecně: Stoddard. The Rising Tide of Colour against White World-Supremacy, 1920. Že si této hrozby občas všímají i ve Francii, dokládá skutečnost, že list Le Temps dne 26. 4. 1923 napsal: *„V Římské říši, proti jejímu pádu, byly legie nahrazeny barbarskými hordami. Víme, co to stálo.”*

Francii, zejména na jihu Francie, se již několik let neustále zvyšuje negří příměs, kterou přinášejí masy severoafrických přistěhovalců bez žen. Město jako Marseille už prý nepůsobí „evropským“ dojmem, takový je vliv afrických rasových příměsí.

Abb. 231. Zigeunerin aus Südfrankreich. Orientaliſch-innerafiatiſch? (Phot. C. Delius)

Obr. 231. Cikánka z jižní Francie mající zřejmě orientální-vnitroasijskou příměs.

V holandských městech je patrný malajský vliv, který pramení ze smíšených svazků, jež Holanďané uzavírali ve svých koloniích od 17. století. Nizozemské rodiny, které se usadily v Nizozemské Indii, si s sebou do Holandska často přiváděly a stále přivážejí malajské služebnictvo.[31]

[31] Rodenwaldt, Die Mestizen auf Kisar, Batávie 1927, popisuje smíšené evropsko-malajské obyvatelstvo na Kisaru, malém ostrově severovýchodně od Timoru v Nizozemské východní Indii. Církevní a státní sňatkové obřady pro smíšená manželství existovaly na Kisaru od roku 1653.

Abb. 232. Zigeuner aus Rumänien. Sudetisch-vorderasiatisch mit Einschlag einer oder mehrerer außereuropäischer Rassen? (Aufn.: Kenstler)

Abb. 233. Zigeunerhäuptling aus Schweden. K: 78,35; G: 93,08; A: braun. Frau und Tochter untenstehend

Abb 234. Zigeunerin aus Schweden, Tochter obenstehend. Vaters u. nebenstehend. Mutter. K: 80,57; G: 94,35. Vorderasiat.-orientalisch. (Aufn. d. Slg. Prof. Lundborg, Uppsala)

Abb. 235. Zigeunerin aus Schweden. K: 82,39; G: 90,77. Innerasiatisch-vorderasiatisch und Einschlag einer oder mehrerer in Indien heimischer Rassen.

Obr. 232 - 235. Na obrázku č. 232 Cikán z Rumunska sudetsko-blízkovýchodního typu se zřejmou příměsí jedné nebo více neevropských ras; Na obrázku č. 233 cikánský náčelník ze Švédska, dcera a manželka na obrázcích níže; Na obrázku č. 234 Cikánka ze Švédska blízkovýchodně-orientálního typu; Na obrázku č. 235 Cikánka ze Švédska vnitroasijsko-

blízkovýchodního typu s příměsí jedné nebo více ras mající původ v Indii.

Od Kavkazu a Malé Asie až po Balkán se projevuje silnější vliv blízkovýchodní rasy. Ten je patrný také ve Španělsku a jižní Itálii. Ve Španělsku a jižní Itálii, zejména na Sicílii, se projevují mírné vlivy orientální rasy. Tyto dvě rasy jsou silně zastoupeny v pokrevní směsi židovstva. Také Cikáni vykazují stopy těchto dvou ras.

Cikáni si s sebou přinesli rasové prvky své severoindické domoviny, nejspíše nižší vrstvy místního obyvatelstva. Zdá se, že ze severní Indie emigrovali kolem roku 300 př. n. l., do Persie se dostali v hlavní vlně kolem roku 200 n. l., do jihovýchodní Evropy kolem roku 1000, do střední Evropy kolem roku 1400, do Anglie kolem roku 1500 a do Ameriky v 19. století. Během svých migrací opakovaně přijímali krev okolního obyvatelstva, na Balkáně a v Maďarsku zejména dinárskou krev. Celkově budou představovat orientálně-blízkovýchodní rasovou směs s nejrůznějšími vlivy indického a vnitroasijského a nakonec i evropského původu, ale zároveň i určitou selekci z těchto různých ras, směřující k cikánskému způsobu života. Čím méně okolní obyvatelstvo vykazuje jihoevropské a východoevropské rasové vlivy, tím cizoroději budou Cikáni v Evropě obecně působit. *„Olivově zbarvená pleť, zářící černé oči, úzký obličej s často zahnutým nebo ohnutým nosem, široká, poněkud masitá ústa, lesk divokých, často dlouhých modročerných vlasů, ladné, pružné pohyby, nejistý a těkavý pohled a gesta, to vše činí pravého Cikána snadno rozpoznatelným“* - tak píše švédský

badatel o Cikánech Thesleff[32]. To však jasně popisuje pouze většinu Cikánů, kteří jsou odcizeni Evropě. Menšina Cikánů vykazuje nejrůznější přesahy k „evropštějšímu“ vzhledu.

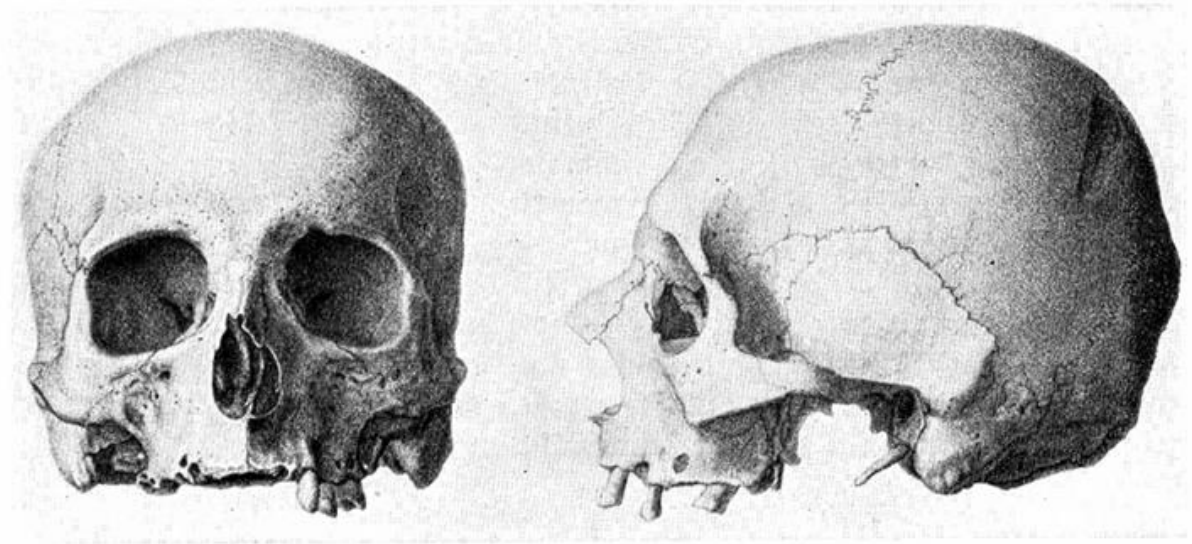

Abb. 236. Schädelbruchſtück (Kalvarium) aus Kleinaſien. Vorderaſiatiſche Raſſe.
(Aus Quatrefages und Hamy, Crania ethnica)

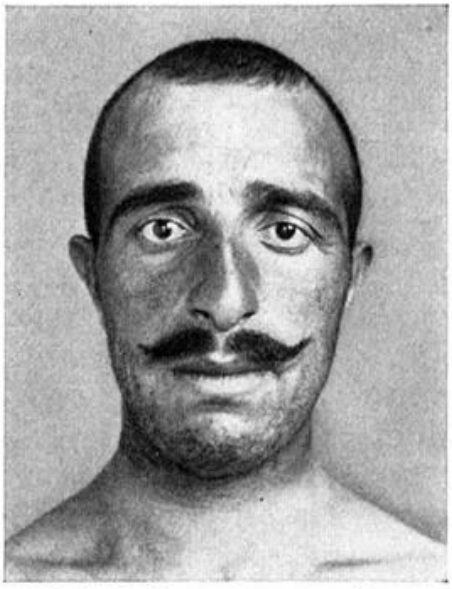

Abb. 237. Imeretiner aus Kutais.
(Aufn.: Anthrop. Inſt., Wien)

Abb. 238. Armenier aus Aintaab (Syrien)
(Aufn.: Prof. v. Luſchan, Berlin)

Obr. 236 - 238. Typy blízkovýchodní rasy. (Obrázek č. 236 je fragment lebky (kalvarium) z Malé Asie. Blízkovýchodní rasa. (Z

[32] V Lundborgs Rasfragor i modern belysning, 1919.

Quartefages a Hamy, Crania ethnica); Na obrázku č. 237 Imeret z Kutaisi; Na obrázku č. 238 Armén ze Sýrie.)

Blízkovýchodní rasu je třeba považovat za větev dinárské rasy. Obě rasy mají tolik společných rysů, že by se chtělo obě považovat za jednotnou lidskou skupinu. Blízkovýchodní rasa je středně vysoká, zavalitá, krátkolebá, se strmým týlem, středně širokým obličejem se silně vystouplým nosem, který v chrupavčité části klesá dolů a směrem dolů končí masitě; rty jsou dosti masité, vlasy jsou hnědé nebo černé, většinou kudrnaté, často zřejmě i vlnité, oči jsou hnědé, barva pleti snědá. Ochlupení těla a porost vousů jsou velmi silné. Obočí je husté a často srostlé nad nosem. Ve srovnání s dinárskou rasou je brada nižší a leží více vzadu, pro profil obličeje blízkovýchodní rasy je totiž charakteristická linie vedoucí od horního rtu k bradě. Zygomatické oblouky vedou od ucha o něco více dolů než u ostatních zde posuzovaných ras. Jestliže dinárský výraz obličeje lze označit spíše za hrubý, blízkovýchodní je mazanější. Obě rasy, které jsou si fyzicky velmi blízké, se od sebe značně liší svými duševními vlastnostmi. Lidé blízkovýchodní rasy se vyznačují velkým obchodním talentem, výrazným nadáním pro empatii a znalost lidské povahy a sklonem k vypočítavé krutosti, stejně jako nadáním pro hudební umění a drama. *„Z jejich rysů nevyzařuje ani tak činorodá podnikavost, jako spíše opatrná zdrženlivost, méně hrdé sebevědomí než mazané zvažování,“* tak výstižně

popisuje Stiehl[33] arménské válečné zajatce blízkovýchodní rasy. Zvláštní houževnatost tváří v tvář nejnepříznivějším podmínkám prostředí se vždy vyskytovala u populací převážně blízkovýchodní rasy. Arméni byli takto popsáni a zároveň bylo zdůrazněno, jak velký byl jejich obchodní podnikavý duch, ale také jejich sklon k podvodům a chladná krutost, s níž často vykořisťovali své oběti.[34] - První podrobný popis blízkovýchodní rasové duše, nebo alespoň některých aspektů této rasové duše, lze nalézt v knize Clauß, Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker, 1929.

Oblastí s nejsilnější převahou blízkovýchodní rasy je Kavkaz. Původní jazyky blízkovýchodní rasy jsou kavkazské (alarodské).

Výrazný vliv blízkovýchodní rasy na Západě je dán nejen smíšenými sňatky s Židy nebo židovskými ženami, ale také různými spojeními jihovýchodní Evropy se Západem nebo blízkovýchodní krví, která v prehistorických a historických dobách pronikla do Itálie, Španělska a jižní Francie, a v některých případech také spojeními s Cikány, Armény a dalšími národy blízkovýchodního původu. Ne u všech lidí s

---

[33] Stiehl, Unsere Feinde, Charakterköpfe aus deutschen Kriegsgefangenenlagern. 1916.

[34] V knize Rasse und Stil (Rasa a styl, 2. vyd. 1927) jsem se pokusil ukázat, jak se blízkovýchodní duše projevovala v náboženském životě Orientu. V knize „Apollon und Dionysos“ (1927) Kynast analyzoval vliv Blízkého východu na náboženský život Helénů neboli nenordické vrstvy helénského národa.

blízkovýchodními rysy lze proto předpokládat, že mají židovské předky.

Abb. 239. Rußland. Fürſt Bagration, aus armen. Adel. Vorderaſiatiſch. Die Raſſenzüge erſcheinen deutl. nach Verdecken der Uniform

Abb. 240. Kaukaſus. Georgierin. Vorwiegend vorderaſiatiſch. (Aus einer raſſenkundlichen Sammlung)

Abb. 241. Tſcherkeſſenhäuptling Schamyl, 1797—1871, Führer der Kaukaſusſtämme gegen Rußland. Vorderaſiatiſch-nordiſch

Abb. 242. Ukraine. Vorw. vorderaſiatiſch m. orientaliſch. u. oſt. Einſchlag. K: 81,92; G: 79,56. (Eickſtedt, Raſſenbilder)

Abb. 243. Algier. Soldat im franz. Heere. Vorderasiatisch-orientalisch(-negerisch)

Abb. 244. Grusiner (Kaukasus) Stalin, Oberhaupt der kommunist. Partei in Sowjetrußland. Vorderasiatisch oder vorwiegend vorderasiatisch

Obr. 239 - 244. Typy blízkovýchodní nebo převážně blízkovýchodní rasy. (Muž z Ruska na obrázku č. 239 je arménského původu; Na obrázku č. 240 gruzínská žena z Kavkazu převážně blízkovýchodního typu; Muž na obrázku č. 241 je směsicí blízkovýchodně-nordického typu; Žena z Ukrajiny na obrázku č. 242 má východní příměs; Muž na obrázku č. 243 je smíšeným blízkovýchodně-orientálně-negrodním typem.)

Abb. 245. Kanada. Generalgouverneur. Vorwiegend vorderasiatisch

Abb. 246. Oberitalien. Vorwiegend vorderasiatisch

Abb. 247. Deutschland. Paul Wallot, 1841 bis 1912, Erbauer des Reichstagsgebäudes. Vorwiegend vorderasiatisch

Abb. 248. Burgundischer Edelmann. Vorwiegend vorderasiatisch. (Gem. Memling)

Abb. 249. Frankreich. Suchet, 1770—1826. Feldherr, unter Napoleon I. Vorwiegend vorderasiatisch mit nordischem Einschlag. Sehr hochgewachsen.

Abb. 250. Frankreich. Gauguin, 1848—1903, Maler. Vater französisch. Vater der Mutter unbekannter Herkunft, Mutter d. Mutter aus span. Familie aus Peru, vorwieg. vorderasiat.?

Obr. 245 - 250. Typy blízkovýchodní nebo převážně blízkovýchodní rasy. (Muž z Francie na obrázku č. 249 má nordickou příměs.)

Abb. 251. Schwedische Prinzessin aus dem südfranzösischen Geschlecht Bernadotte. Vorderasiatisch-nordisch. (Nord. Einschlag auf anderen Bildern deutlicher)

Abb. 252. Schweden. Werner v. Heidenstam, geb. 1859, Schriftsteller. Vorderasiatisch-nordisch

Obr. 251 - 252. Typy blízkovýchodní nebo převážně blízkovýchodní rasy. (Žena na obrázku č. 251 je smíšeného blízkovýchodně-nordického typu; Muž ze Švédska na obrázku č. 252 je smíšeného blízkovýchodně-nordického typu.)

Orientální rasa, která je v jižní Evropě patrná jako mírný vliv, je středně vysoká, štíhlá, s dlouhou hlavou, úzkou tváří, s úzkým nosem, zakřiveným pouze v dolní třetině (obr. 254), vzácněji hranatě zakřiveným v horní třetině (obr. 253), nepříliš silným, ba občas poněkud plochým, který občas vykazuje poměrně hluboko posazený, avšak úzký nosní kořen (obr. 257). Rty jsou mírně vypouklé, často prohnuté, jako by se usmívaly, a působí předsunutě. Ústa a špička brady jsou často vystouplé, zatímco bradová rýha (sulcus mentolabialis) je mezi nimi hluboce prohloubená. Bradová rýha, nejhlubší prohlubeň mezi spodním rtem a bradou, je často vyšší než u jiných ras (obr.

255), což dodává tvářím orientálních ras charakteristický rys. V důsledku toho se někdy zdá, že je spodní ret mírně vystouplý, a pravděpodobně tomu tak často je.

Otvor víčka je často mandlovitého tvaru, tj. vnitřní koutek oka je více zaoblený a vnější koutek více zašpičatělý, přičemž palpebrální štěrbina se v podélném směru mírně rozšiřuje ven. Oči se často zdají být zapadlé.

Kůže má poměrně světlou barvu, často zjevně světlejší než kůže západní rasy, ale je bledá, nikoli růžová. Vlasy jsou tmavě hnědé nebo černé a obvykle kudrnaté, oči jsou velmi tmavé.

Orientální rasa je pravděpodobně příbuzná západní rase. Otázkou tohoto příbuzenského vztahu a původního domova orientální rasy - snad jihovýchodní Evropy - jsem se zabýval v „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (12. vyd. 1928). Nejsilnější vliv orientální rasy vykazují dodnes arabští beduíni, i když i u nich se již dnes projevují zřetelné negroidní vlivy. Orientální rasa se původně vyznačovala semitskými jazyky. Protože kmeny orientální rasy rozšířily své semitské jazyky široko daleko, mluví dnes mnoho lidí jazyky, které podle jejich krve patří k jiným rasám. Arabština si zachovala rysy semitské jazykové struktury nejčistěji. Ostatní semitské jazyky prošly velkými proměnami - pravděpodobně v důsledku úbytku orientální krve a nárůstu krve blízkovýchodní v rámci ostatních semitsky mluvících národů.

Duševní vlastnosti orientální rasy lze také nejlépe pochopit pozorováním duševního chování Arabů, nejlépe orientální rasy, v minulosti a současnosti. Vyniká smysl pro nezávislost, pýcha,

sexuální smyslnost, která je důstojně kontrolována, ale vždy náhle propuká, houževnatá vůle, dravost a vypočítavá mazanost. Dravost zůstává vždy podřízena kalkulaci: překvapivý loupežný přepad, jehož úspěch se jeví jako velmi pravděpodobný, je typickým rysem orientální povahy. Nápadný je smysl pro důstojnost, stejně jako strnulost cítění, která zřejmě brzdila a bude brzdit rozvoj arabského hudebního umění a arabského dramatu, dokud se nepromísí s blízkovýchodní rasou. V náboženském životě se převážně orientální populace vždy vyznačovaly určitou strnulostí v pojetí boha či bohů a zároveň nesnášenlivostí a dokonce pronásledováním těch, kteří věří jinak. Orientální rasa se vždy vyznačuje pochmurnou, žhnoucí vážností, kterou vždy naruší jen náhlá vášeň.[35]

[35] Renan chtěl ze zvláštností semitských jazyků odvodit duševní povahu „semitské rasy“, která přibližně odpovídá tomu, co se dnes nazývá orientální rasa; srov. úvod k jeho Histoire générale des langues sémitiques, 3. vyd. 1976. Pro studium orientální rasové duše budou vždy zvlášť cenné i další Renanovy roztroušené studie o duševní povaze semitských kmenů.

Abb. 253. Araber aus Südalgerien (winkelig gebog. Naſe). Gering. nord. Einſchl. K: 76,64, G: 98,52 (Aufn.: Anthr. Inſt., Wien)

Abb. 254. Aſſyrer. Naſe im letzten Drittel gebogen. Kennzeichnende Lippenbildung

Abb. 255. Mumienbildn. a. Ägypten, 2. Jahrh. n. Chr. Kennzeichnende Lippenbildung

Abb. 256. Gruſiner. Vorderaſiat. Einſchlag (Aus Stiehl, Unſere Feinde.)

Abb. 257. Araber, Scheich aus Palmyra

Abb. 258. Araber aus der algerischen Sahara (Aufn.: v. Eickstedt)

Obr. 253 - 258. Typy orientální nebo převážně orientální rasy. (Arab na obrázku č. 253 má nordickou příměs; Gruzínec na obrázku č. 256 má blízkovýchodní příměs.)

Abb. 259. Algier. Soldat im franzöſiſchen Heere. Orientaliſch mit leichtem vorderaſiatiſchem und negeriſchem Einſchlag

Abb. 260. Algier. Soldat im franzöſiſchen Heere. Vorwiegend orientaliſch

Abb. 261. Rußland. Lermontow, Dichter, 1814—41. Orientaliſch-dinariſch

Abb. 262. Rumänien. Orientaliſch

Abb. 263. Türke aus Smyrna.
Orientaliſch mit vorderaſiatiſchem Einſchlag

Abb. 264. Türkei. Orientaliſch-vorderaſiatiſch (-nordiſch)

Obr. 259 - 264. Typy orientální nebo převážně orientální rasy. (Alžířan na obrázku č. 259 má lehkou blízkovýchodní a negroidní příměs; Muž z Ruska na obrázku č. 261 je směsicí orientálně-dinárského typu; Muž z Turecka na obrázku č. 263 má blízkovýchodní příměs; Muž z Turecka na obrázku č. 264 je smíšeného orientálně-blizkovýchodně-nordického typu.)

Abb. 265. Italien. Gräfin Camilla Minelli. Vorwieg. oriental. oder ſtärkerer oriental. Einſchlag. (Gem.: Carriera)

Abb. 266. Niederlande. van Dyck, 1599—1641, Maler. Nordiſch mit orientaliſchem Einſchlag. (Selbſtbildnis)

Abb. 267. Rußland. Tomsky, ſowjetruſſiſcher Staatsmann. Vorwiegend orientaliſch

Abb. 268. Jude aus Yemen (aus „Clauß, Raſſe und Seele" 3. Aufl.)

Obr. 265 - 268. Typy orientální nebo převážně orientální rasy. (Muž na obrázku č. 266 je spíše nordický typ s orientální příměsí.)

Anglický orientalista Sayce chtěl shrnout psychologickou povahu semitských kmenů převážně orientální rasy slovy:

„intenzita víry, divokost, výlučnost, představivost“.[36] Předchozí pozorovatelé, i když se zaměřili na duševní chování převážně orientálních kmenů semitského jazyka, však ve skutečnosti nerozlišovali mezi dvěma rasovými dušemi (působícími především v rámci národů semitského jazyka), orientální a blízkovýchodní. Poprvé se toto rozlišení objevuje v knize Clauß, Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker (1929), na kterou je zde třeba odkázat.

Orientální a blízkovýchodní krev byla z Orientu rozšířena po celé jihovýchodní Evropě, nejvíce v oblastech kolem Černého moře a v balkánských zemích, dále pak také všude tam, kde se šířil islám, zejména ve Španělsku. Prostřednictvím spojení s obyvateli jižní a jihovýchodní Evropy, jak bylo uvedeno výše (str. 155-156), pronikala krev orientálních a blízkovýchodních ras příležitostně i do střední a severní Evropy. Přítomnost těchto ras u středoevropana a severoevropana tedy nemusí vždy znamenat souvislost s židovskou příslušností (srov. obr. 266).

Kromě těchto vlivů neevropské krve by se v ojedinělých případech daly vysledovat i znaky pravěkých evropských ras, pokud by se výzkumy nejprve ubíraly tímto směrem. Je například možné, že znaky neandrtálské rasy se poněkud častěji vyskytují u zločinců, u nichž by například splývavé nízké čelo, nápadně silné nadočnicové výběžky, neohrabané dolní čelisti nebo vystouplé čelisti a malá mozková část lebky nemusely být vždy interpretovány jako znaky degenerace, ale v některých

[36] M. Sayce, The Races of the Old Testament, 2. vydání. 1927.

případech jako individuální dědičné rozptýlení v populaci zmíněná pravěká rasa, která se po duševní stránce mohla snadno projevit v zločineckých sklonech.

Na tomto místě se můžeme krátce dotknout rasových studií židovského národa, ačkoli Židé nepředstavují přísun neevropské krve do evropského kontinentu, ale jsou součástí skupiny lidí neevropského rasového původu žijících mezi evropskými národy.[37] Právě Židé jsou příkladem významu fyzických a duchovních dědičných faktorů, neboť jejich dědičné faktory způsobují cizorodost, kterou oni sami pociťují v rasově odlišně složených evropských národech a kterou tyto národy pociťují vůči Židům - vzájemnou cizorodost, která je opakovaně dosvědčována od nejstaršího výskytu Židů v Evropě.

O Židech panuje řada mylných představ. Říká se o nich, že patří k „semitské rase“. Nic takového však neexistuje; existují pouze národy semitského jazyka, které vykazují různé rasové složení. Židé sami mají být rasou: „židovskou rasou“. To je také špatně; i povrchní pohled odhaluje mezi Židy velmi odlišně vypadající lidi. Židé mají být údajně náboženským společenstvím. To je ten nejpovrchnější omyl, protože existují Židé všech evropských vyznání a zejména mezi Židy s nejsilnějším židovsko-národnostním smýšlením, sionisty, je mnoho těch, kteří nepatří k mojžíšskému vyznání. Benjamin

[37] Rasovým složením a dějinami židovského národa se podrobně zabývám v knize „Rassenkunde des jüdischen Volkes“ (1929).

Disraeli (lord Beaconsfield), duchovní anglické High Church, byl rovněž Žid, který byl na své židovství obzvláště hrdý.

Abb. 269. Jude aus Deutschland. Moses Mendelssohn, 1729—86, Philosoph

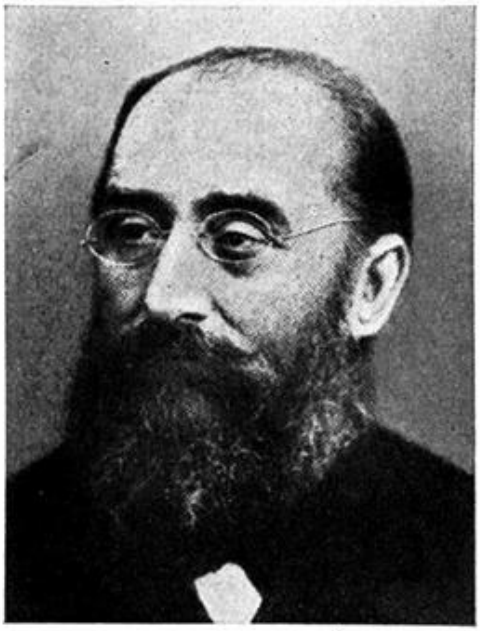

Abb. 270. Jude aus Österreich

Abb. 271. Jude aus Deutschland, Schriftsteller

Abb. 272. Jude aus Frankreich. Saint-Saëns, 1835—1921, Tonsetzer

Abb. 273. Jude aus Rußland, Léviné, kommuniſtiſcher Führer

Abb. 274. Jude aus Deutſchland. E. v. Simſon, 1810—99, erſter Reichstagspräſident. Vorderaſiatiſch-nordiſch

Obr. 269 - 274. Židovské typy blízkovýchodní nebo převážně blízkovýchodní rasy. (Žid na obrázku č. 274 je směsicí blízkovýchodně-nordického typu.)

Abb. 275. Jude aus Deutschland. Vorwiegend orientalisch.

Abb. 276. Sohn eines Juden aus Frankreich, Mutter Französin. L. Gambetta, 1838—82, Politiker. Orientalisch-vorderasiat.

Abb. 277. Jude aus Deutschland Ferdinand Lassalle, 1825—64, sozialist. Führer. Vorwiegend vorderasiatisch mit nordischem Einschlag H: hell. Haargespinst: negerisch?

Abb 278. Frau Meyerbeer, Gattin des Tonsetzers, seine Base, Schwestertochter seiner Mutter. Vorwiegend orientalisch

Abb. 279. Jude aus Deutſchland. Ludwig Börne (Löb Baruch), 1786—1837, Schriftſteller. Orientaliſch-vorderaſiatiſch

Abb. 280. Jude aus England. Tonkünſtler. Vorwiegend vorderaſiatiſch mit leichtem inneraſiatiſchem Einſchlag?

Obr. 275 - 280. Židovské smíšené typy. (Žid na obrázku č. 275 je převážně orientálního typu; Žid na obrázku č. 276 je směsicí orientálně-blízkovýchodního typu, francouzská matka; Žid na obrázku č. 277 je převážné blízkovýchodního typu s nordickou a zřejmě i negroidní příměsí; Židovka na obrázku č. 278 je převážně orientálního typu; Žid na obrázku č. 279 je směsicí orientálně-blízkovýchodního typu; Žid na obrázku č. 280 je převážně blízkovýchodního typu se zřejmou vnitroasijskou příměsí.)

Abb. 281

Abb. 282

Abb. 283

Obr. 281-283. Židé z doby Jehuovy (840 př. n. l.). Blízkovýchodně-orientální. (Podle asyrského vyobrazení.) (Z Delitzsch, Babel und Bibel).

Židé jsou jeden národ a stejně jako jiné národy se mohou dělit na několik vyznání a stejně jako jiné národy se skládají z

různých ras. Dvě rasy, které tvoří základ židovského národa, jsou, jak bylo uvedeno výše, blízkovýchodní a orientální. Kromě toho jsou zde lehčí vlivy hamitské, nordické, vnitroasijské a negroidní rasy a silnější vlivy západní a především východobaltské rasy. To lze vysvětlit na základě rasových dějin židovského národa, o nichž bych chtěl pojednat ve své „Rassenkunde des jüdischen Volkes“ (Rasová studia židovského národa).

V rámci židovského národa se rozlišují dvě národnostní skupiny: První tvoří desetinu, druzí 9 desetin z celkového počtu asi 15 milionů obyvatel; první tvoří hlavně Židé v Africe, na Balkánském poloostrově, v Itálii, Španělsku, Portugalsku, část Židů ve Francii, Holandsku a Anglii. Tito jižní Židé představují orientálně-blízkovýchodní-západní-hamitsko-nordicko-negroidní směs s převahou orientální rasy. Východní Židé tvoří židovstvo Ruska, Polska, Haliče, Maďarska, Rakouska a Německa, pravděpodobně největší část severoamerického židovstva a část západoevropského židovstva. Představují blízkovýchodní-orientální-východní-baltsko-vnitroasijsko-nordicko-hamitsko-negroidní směs s určitou převahou blízkovýchodní rasy.

V obou větvích židovstva však zřejmě probíhaly stejné selekční procesy, které jakoby zúžily okruh možných kombinací míšení v takové rasové směsici, takže se v židovském národě jako celku znovu a znovu objevují tělesné a duševní znaky, které se u velké části Židů všech zemí navzájem shodují tak, že snadno může vzniknout dojem „židovské rasy“. Židé jsou (nebo alespoň do doby tzv. emancipace Židů byli) na

cestě k tomu, aby se postupně segregací a příbuzenské plemenitbě s určitým směrem selekce stali rasou, „rasou druhého řádu“ (jak bychom ji mohli nazvat), o jejímž možném vzniku bude pojednáno v následující kapitole.

Rasovým jevům v rámci židovstva se podrobně věnuji ve své knize „Rassenkunde des jüdischen Volkes“ a nelze je zde dále rozebírat. Stejně tak je třeba odkázat na výše zmíněnou knihu, kde je podán národopisný a rasový rozbor židovské otázky.

Židovskou otázku je třeba řešit pouze jako otázku národnostní a rasovou. *„Národopis musí vzít v úvahu také celkové vlivy kulturní a intelektuální povahy, které vzešly z židovství na evropský vývoj a nadále jej ovlivňují prostřednictvím nejúčinnějších mocenských prostředků: peněžního hospodářství, bankovnictví, literatury, tisku a rozsáhlých spolkových organizací.“*[38] Nebyla to pouze hospodářská převaha Židů, kterou se Sombart zabýval ve svém díle „Die Juden und das Wirtschaftsleben“ (2. vyd. 1927), nebyla to tato hospodářská převaha jako taková, která vytvořila židovskou otázku a učinila z ní palčivý problém dneška. Vliv židovského ducha dosažený prostřednictvím hospodářské převahy představuje nejhlubší nebezpečí pro život evropských národů i obyvatel Severní Ameriky. *„Jde zde totiž o nerušený vývoj nejvyšších nositelů kultury lidstva, kteří se dalším procesem splynutí s těmito vyslanci Orientu ocitají v nebezpečí,*

[38] Haberlandt, Die Völker Europas und des Orients, 1920.

že fyzicky i duchovně sejdou z cest, které jim vytyčil jejich vlastní génius.“[39]

Důstojné a jasné řešení židovské otázky spočívá v oddělení Židů od nežidů, jak to požaduje sionismus, tedy ve vyloučení Židů z nežidovských národů. Podle židovského spisovatele Bubera působí Židovstvo v rámci evropských národů, které jsou rasově složeny zcela jinak než Židé, jako *„klín, který Asie vrazila do struktury Evropy, věc kvasu a rozvratu“*.[40] To je zvláště patrné v Severní Americe, kde je diskuse o židovské otázce obzvláště živá od vydání Fordovy knihy „The International Jew. The World’s foremost Problem“ (Mezinárodní Žid) se během několika málo let dočkala velkého rozšíření. V Anglii přispěla k obnovení pozornosti věnované židovské otázce kniha Ira Hilaira Belloca „The Jews“, která byla přeložena do němčiny pod názvem „Die Juden“ (1927) a kterou její překladatel Theodor Haecker charakterizoval jako skutečné římskokatolické řešení židovské otázky. Významným doplňkem literatury k židovské otázce, která má stejně jako Sombartova práce spíše ekonomický charakter, je Schefferova kniha „Der Siegeszug des Leihkapitals“ (1924), která je stejně významná z hlediska ekonomie a rasových studií.

[39] Haberlandt, Die Völker Europas und des Orients. 1920. Obraz o síle židovského vlivu na německý intelektuální život podává také Lynkeus, Der deutsche Buchhandel und das Judentum (1925).
[40] Buber, Die jüdische Bewegung. 1916.

5. Prostředí, dědičnost, rasové míšení

Zejména v 19. století se objevovaly pokusy vysvětlit rasové vlastnosti na základě prostředí: jedno prostředí mělo vytvářet krátké hlavy, druhé dlouhé, toto prostředí světlé barvy, tamto tmavé, toto vysoký, tamto nízký vzrůst; skutečně se předpokládal vliv činnosti lidí, jejich zvyků, zaměstnání a dokonce i jejich stravy. Takové názory posilovala víra v dědičnost získaných vlastností (lamarckismus), kterou dědičný výzkum nedokázal potvrdit. Proti možnosti dědičnosti získaných vlastností se vyslovili přední badatelé dědičnosti naší doby, jako například Morgan a jeho kolegové v Severní Americe, de Vries v Holandsku, Johannsen v Dánsku, Correns a Baur v Německu. To platí i pro lidské duševní vlastnosti: *„Když Johannsen říká, že experimentální výzkum dosud nepřinesl jediný příklad dědičnosti získaných vlastností, platí tato věta v plném rozsahu i pro dědičnost duševních vlastností.“*[41] Před rozšířením poznatků mladé vědy o dědičnosti se nakonec objevil názor, že rasové rozdíly jsou víceméně nepotvrzené, bezvýznamné jevy ve vztahu k „síle prostředí“.

Věřilo se také, že ve Spojených státech vlivem prostředí postupně vznikne z nejrůznějších skupin obyvatelstva jednotná skupina lidí se stejnými fyzickými a duševními dispozicemi. Prostředí způsobuje postupné splynutí nejrůznějších složek. To je „teorie tavicího kotle“, kterou dnes američtí rasoví badatelé

[41] W. Peters, Die Vererbung geistiger Eigenschaften und die psychische Konstitution, 1925.

právem zesměšňují.[42] Dnešní výzkumy ukázaly, jak opatrný je třeba být v předpokládání vlivů prostředí, a dokázaly vysvětlit existující rozdíly mezi obyvateli různých oblastí země nebo mezi různými vrstvami národa z dědičných faktorů a změn fyzického a duševního projevu usedlého národa nedotčeného přistěhovalectvím cizinců selekcí: prostřednictvím rozdílů v porodnosti jednotlivých oblastí a jednotlivých vrstev země (selekce plodnosti).

Selekčními jevy se budeme podrobněji zabývat později. Zde je třeba se dotknout i otázky rasového míšení, neboť i v této otázce jsou rozšířeny mylné názory. Lze se také nechat slyšet, že ve Spojených státech severoamerických postupně vznikne rasovým míšením jednotný národ, který bude představovat rovnováhu všech existujících rasových znaků, „smíšenou rasu“ se znaky, které budou přibližně rovnoměrně rozloženy v celém národě. Díky rasovému míšení se Evropa také postupně stane jednotnou a - jak dodávali nadšenci - tím i jednotnou a

---

[42] Boasova zjištění (Changes in bodily form of Descendants of Immigrants; The Immigrant Commission, Senate Document, No. 208, 1911), že děti Židů, kteří se přistěhovali do Ameriky, mají poněkud delší hlavu a děti přistěhovalých Sicilanů poněkud kratší hlavu než jejich rodiče, nenaznačují vliv prostředí, protože ani Židé, ani Sicilané nepředstavují rasy, ale míšence, u nichž děti mohou vykazovat řadu odlišných vlastností než jejich rodiče. Boas však svá zkoumání vede pouze k předpokladu zjevných, nikoliv dědičných změn: *„Mohlo by se velmi dobře stát, že by se stejným lidem po návratu do jejich starého prostředí vrátily jejich dřívější tělesné rysy.“* (New Evidence in Regard to the Instability of human Types, Proc. Nat. Acad. Sc- II, 1916). O Boasovi viz též „Rassenkunde des deutschen Volkes“, 12. vydání, str. 233.

mírumilovnou. Všechny podobné představy o vzniku „smíšených ras“ jsou však mylné. Dědičná kombinace vlastností může vzniknout ze dvou nebo více ras pouze za určitých podmínek, které se dnes v životě národů již nemohou realizovat. Ani v nejdelších časových obdobích nevznikne z ras rozpoznatelných v Německu „německá rasa“, jak se občas předpokládá nebo jak by se chtělo. V Evropě, která zažila stěhování národů různého rasového složení již v pravěku, kde vždy docházelo k důkladnému rasovému míšení, by mělo být již dávno dosaženo rovnováhy všech znaků evropských ras: střední vzrůst, střední tvar lebky, tvar obličeje, tvar nosu, střední barvy pleti by měly být přibližně rovnoměrně rozloženy ve všech oblastech a v duševním chování by již neměly existovat výrazné rozdíly mezi obyvatelstvem jednotlivých oblastí a mezi jednotlivými lidmi. Střední Evropa by musela přinejmenším vykazovat nerozdělený, důsledně jednotný obraz člověka.

Smíšením dvou ras může „smíšená rasa“ jako dědičná skupina lidí vzniknout pouze za zvláštních okolností. „*Nové rasy nemohou nikdy vzniknout pouhým míšením. Míšením mohou vzniknout pouze nové kombinace, aniž by míšením samotným zanikly staré vlastnosti. K zániku starých a skutečnému vzniku nových může dojít pouze selekcí. Nové kombinace lze tedy selektovat a vylučovat tak, že všichni nositelé určitých vlastností zmizí a všichni ostatní nositelé vykazují určité nové kombinace. Pak vznikla nová rasa jako výsledek míšení, přičemž samotnými příčinnými faktory byly selekce a vylučování.*“[43] Skupina lidí dodržujících stejný směr

[43] Fischer v Baur-Fischer-Lenz, Grundriß 1, 1923.

selekce by také musela být schopna žít delší dobu v ústraní (izolaci). Vznik ras v pravěku bude muset být také vysvětlen směrem selekce trvale udržovaným v ústraní (izolaci) a několikrát dědičné skupiny lidí, tj. rasy, mohly také vzniknout ze směsi dvou nebo více ras selekcí v určitém uzavřeném prostředí. Chtěl bych také předpokládat selekční procesy u rasové směsi židovstva, které opět přinesly poměrně rozsáhlou uniformitu u rasově smíšené skupiny lidí. V případě evropských národů však míšení ras, k němuž docházelo od neolitu, vždy vedlo pouze k výše uvedeným pestrým směsím a vždy příležitostně k takzvaným segregacím, kdy se vlastnosti dědičných znaků míšeneckých rodičů opět spojily v dítěti a vytvořily určitý rasový obraz.

Abb. 284 Abb. 285

Abb. 284 u. 285. Bruder und Schweſter aus ſchwediſchem Adel. Bruder vorwiegend nordiſch, Schweſter vorderaſiatiſch-nordiſch. Die Urgroßmutter der beiden war nach der Familienüberlieferung eine Zigeunerin.

Obr. 284 a 285. Bratr a sestra ze švédské šlechty. Bratr převážně nordického, sestra blízkovýchodně-nordického původu. Podle rodokomenu byla jejich prababička cikánka.

Od doby, kdy augustiniánský opat Johann Mendel (1822-1884), známý jako mnich Gregor, provedl v šedesátých letech 19. století v Brně výzkum dědičnosti rostlin a objevil základní číselný zákon dědičnosti, se výzkum dědičnosti v poměrně krátké době mimořádně rozvinul a Eugen Fischer mohl prokázat platnost zákonů dědičnosti zjištěných u lidí na hotentotsko-evropském smíšeném lidu rehobotských bastardů.[44] Ukázalo se, že ani u lidí nevzniká při křížení dvou ras „smíšená rasa“, ale že dochází k pestré záměně rasových znaků: vzrůst jedné rasy u téhož člověka v kombinaci s tvarem hlavy druhé rasy, barva pleti nordické rasy v kombinaci s barvou očí východní rasy, spleť vlasů kudrnaté tmavé rasy v kombinaci s barvou vlasů světlé rasy, vedle toho i střední formy a odstíny – a vždy znovu i lidé, kteří výrazně připomínají jednu nebo druhou rasu, jež vstoupila do směsi, přičemž rodiče mohou mít jinou kombinaci znaků než jejich děti a tak dále.

Sledování dědičných procesů u člověka je ztíženo tím, že lidé ve všech národech zpravidla nejsou míšenci pocházející ze dvou různorodých, ale na obou stranách čistokrevných rodičů, nýbrž že většina lidí jsou míšenci, kteří sami pocházejí opět z míšenců. V případě zvířat, a zejména těch s rychlou generační posloupností, je mnohem snazší zaznamenat dědičné procesy, protože lidé mohou regulovat reprodukci laboratorních zvířat. Určitou obtíž pro výzkum dědičnosti a ras představuje také skutečnost, že se některé znaky chovají jako překryté (recesivní) a jiné jako překrývající (dominantní). Je tedy docela

[44] Fischer, Die Rehobother Bastards und das Bastardierungsproblem beim Menschen. 1913.

dobře možné, aby se na vnějším vzhledu míšence projevily téměř všechny znaky pouze jedné rasy, přičemž tento míšenec může zároveň předat řadu dědičných znaků druhé rasy, dědičných znaků, které se uchovaly „překrytým“ způsobem. Například hnědoocí rodiče mohou mít modrooké dítě, protože světlé barvy kůže, vlasů a očí se mohou překrývat (recesivní); čistě modroocí rodiče však nikdy nebudou mít hnědooké dítě, protože světlé barvy se nikdy nepřekrývají (dominantní). Z toho vyplývá, že vnější vzhled člověka, jeho fenotyp, je určitým ukazatelem jeho rasové příslušnosti, nikoli však úplnou identifikací. Abychom se přiblížili dědičnému obrazu (idiotypu), je třeba se podívat také na předky, sourozence a potomky člověka. Dále je z výše uvedeného také zřejmé, že pokud jde o rasovou či zdravotní „hodnotu“ člověka, je třeba rozlišovat mezi jeho hodnotou jako jedince a jeho hodnotou jako předka, a konečně také to, že lidé, kteří se vzhledově jeví stejně, mohou být dědičně odlišní, a naopak dědičně stejní lidé se mohou vzhledově lišit.

Prostředí může obvykle ovlivnit pouze vzhled živé bytosti, nikoli její dědičnou výbavu. Některé znaky, které u člověka pozorujeme jako rozlišovací znaky jeho národa nebo kmene, jsou znaky související se vzhledem, znaky získané v individuálním životě a pro individuální život, tj. nikoli dědičné znaky, které vtiskl příslušný dialekt, pohyby a postoje vlastní danému kmenu národa. Lze se setkat s názorem, že kmen již představuje dědičnou skupinu lidí v důsledku vlivu prostředí nebo jako zvláštní „smíšenou rasu“. To je ve větší míře stejný omyl jako záměna pojmů národa a rasy.

Vzhled člověka lze také do určité míry změnit, například tvar hlavy tím, že se v raném dětství ještě tvarovatelná hlava umístí do určitých poloh nebo se jí dají určité stahující obvazy. Pokud jde o vzhled, může například podvýživa zbrzdit růst zástupce vysoké rasy, ale jeho dědičná výbava zůstane stejná; sklon k výšce předá svým potomkům.

Není možné, aby člověk vyvolal dědičné změny (mutace, idiovariace) u jednotlivých dědičných linií - ledaže by šlo o takzvané ztrátové mutace způsobené poškozením zárodečných buněk, které způsobují škodlivé látky, jako jsou jedy, některé druhy otrav v průmyslových provozech, některé aplikace rentgenového záření. Zvýšení fyzické a duševní výkonnosti populace je tedy možné pouze zvýšením počtu dětí jejich fyzicky a duševně výkonných rodin při současném potlačení reprodukce dědičně méněcenných všech tříd.

Zlepšení prostředí může být prospěšné pro jednotlivce, ale populaci lze zlepšit pouze selekcí. Pouze selekce rozhoduje o osudu národů.[45]

[45] Jelikož jsou všechny tyto poznámky o dědičnosti a selekčních procesech zde - vzhledem k nutné stručnosti - nevyhnutelně nedostačující, je třeba odkázat na vynikající knížku od Siemense, napsanou „pro vzdělané všech povolání“: „Vererbungslehre, Rassenhygiene und Bevölkerungspolitik“, 3. vydání, 1926, dále také na Scheidtovu „Allgemeine Rassenkunde“, 1925. - V „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (12. vydání, 1929) se 17. kapitola podrobněji zabývá projevy dědičnosti na příkladu evropských ras.

6. Rozprostření evropských ras v Evropě

Následující popis nemá vzhledem k dosavadním neúplným a nejednotným rasovým studiím Evropy příliš velkou vypovídací hodnotu. Je jistě zamýšlen jako předběžný údaj, i když je psán určitějším způsobem, neboť by neměl být zatížen slovy „pravděpodobně“, „jak se zdá“, „pravděpodobně“ apod. Bylo třeba konzultovat starší i novější práce, z nichž některé se liší metodami rasovědného měření, a také práce, které uvažují o různých výběrových skupinách a které použily různé metody výpočtu. Popis tedy musel hledat vyrovnání, musel se pokusit o odstranění mezer atd. Přesto bych rád předpokládal, že každý, kdo cestuje po Evropě, se po následujícím popisu bude moci takříkajíc rasově orientovat a že budoucí popisy rasového rozprostření v Evropě budou moci potvrdit obraz, o který se pokusil vcelku.

Britské ostrovy nejsou zřejmě nikde tak „světlé“ jako severozápadní Německo a nikde tak „tmavé“ jako jižní Francie. Světlost obyvatelstva obecně klesá směrem od severovýchodu k jihozápadu; v Anglii je celá oblast jižně od linie Liverpool-Manchester a západně od druhého stupně zeměpisné délky, tj. přibližně linie od Manchesteru po Bournemouth, relativně tmavá. V rámci této oblasti je světlejší pouze Wiltshire a východ Somersetshire, nejtmavší je Cornwall a jižní polovina Walesu. Relativně tmavá jsou hrabství Northampton, Huntingdon, Bedford, Buckingham a Hertford ve středu Anglie, hornatá část Skotska jižně od Kaledonského průplavu je rovněž relativně tmavá - severní Skotsko je relativně čistě nordické - tmavý je zejména Inverness, Argyll a jižní Skotsko západně od linie

Glasgow-Carlisle. Irsko patří k tmavším oblastem britských ostrovů s výjimkou světleji zbarvených hrabství Limerick a Tipperary. Nejtmavšími oblastmi jsou jih (Kerry, Cork, Waterford) a západ a sever (Ulster a Connaught). Západní část hrabství Galway v Connaughtu je silně mediteránní (podle Beddoe).

Tmavost vymezených oblastí Britských ostrovů je způsobena především mediteránní, méně východní krví; dinárská krev se na Britských ostrovech téměř nevyskytuje v žádné výrazné podobě; poněkud výraznější je v Cornwallu, v hrabství Merionet (Wales), v Cumberlandu a především v oblasti Firth of Forth, kde je 25 % obyvatel krátkolebých. Zdá se, že Cornwall je převážně mediteránní a jeho obyvatelstvo má údajně také často rysy připomínající „semitské“ rysy obličeje (v důsledku přílivu orientálních ras od dob fénických plaveb do jižní Anglie?).[46] Také v Kentu a na ostrově Wight jsou běžné nosy se zaoblenějšími špičkami a nižší nosní přepážkou (septum).[47] Tyto rysy byly dříve považovány za charakteristické pro kmen Jutů, germánských přistěhovalců z 5. století. Je však třeba je považovat za rysy mediteránní rasy a pravděpodobně také orientální a možná i mírný vliv blízkovýchodní rasy.

Wales, Devon a západní část hrabství Somerset mají vedle silnějšího mediteránního vlivu také relativně výraznější vliv východní. Vyznačená hrabství Midland v Anglii se zdají mít

---

[46] Beddoe, The Races of Britain, 1886: *„a dash of the Semitic“* - *„špetka semitského“*.

[47] Takto referuje Harrison, Notes on Photographs of Inhabitants of Iutish Type, Journal of the Anthrop. Inst., 1883.

silnější východní směs. Chilternské pahorkatiny mezi Oxfordem a Cambridge však opět vykazují silnější západní příměs s průměrně malým, tmavým, dlouholebým obyvatelstvem. Zdá se, že v severozápadním Irsku, západním Skotsku a na Vnějších Hebridách se častěji vyskytují východní typy. Irsko se však jeví jako nejvíce mediterránní oblast. Často se zdůrazňuje velká podobnost irské populace se španělskou.[48] „Španělsky“ vypadající lidé byli nalezeni také v Cornwallu a Walesu.

Nízký lebeční index a vysoký obličejový index na celých britských ostrovech, zejména však v jižní Anglii a Irsku, ukazuje na nordickou a západní (mediterránní) rasu. Dalo by se říci, že hornatý západ Skotska vykazuje mediterránně-východně-nordickou směs. Pinkerton[49] popsal v roce 1814 obyvatele Skotské vysočiny jako malé, tmavé a kudrnaté, přičemž pouze vyšší vrstvy obyvatelstva byly nordické. Wales, Dorset, Devon a západní Somerset a severozápadní Irsko vykazují podobnou východo-nordicko-mediterránní směs; ve Walesu jsou prý nordického vzhledu pouze staré statkářské rodiny.[50] Cornwall a Irsko, s výjimkou jeho severozápadních částí, vykazují mediterránně-nordickou nebo nordicko-mediterránní směs. Shetlandské ostrovy jsou nordické rasy, stejně jako Hebridy (s menším prvkem východní rasy). Na

[48] Například Webster (Journal of the Anthrop. Inst. V, 1876) a Keane, Who were the Irish (Nature, 1880), popisují „španělský“ vzhled zemědělců v hrabstvích Kerry a Galway.
[49] Pinkerton, An Inquiry into the history of Scotland, 1814.
[50] Takto referuje Rhys, The Welsh People, 1900.

Long Islandu se ještě nedávno na tmavovlasého člověka pohlíželo s jistým despektem.

Nordický vliv na celých Britských ostrovech by neměl být podceňován, a to ani v oblastech, které jsou výše popsány jako tmavé, a lze předpokládat, že přibližně 55-60 % krve na Britských ostrovech je nordické, 25-30 % západní a 10 % východní. Nejsilnější nordický vliv je patrný v krajině západního pobřeží od jihovýchodního Skotska po Suffolk.

Velká průměrná tělesná výška na Britských ostrovech, a to i v jejich tmavších oblastech, je zvláštní a dosud není dostatečně vysvětlena. Vyskytly se zde zvláštní selekční podmínky? Zvýšilo míšení ras - jak bylo občas pozorováno - tělesnou výšku míšenců (dočasně)? Je třeba počítat i s tmavou, vysokou rasou jako příměsí k populaci Britských ostrovů, možná s tmavou kromaňonskou rasou, kterou Bryn našel v norském okrese Trondheim. Dále je velmi pravděpodobné, že tu a tam lze předpokládat příměs míšené rasy. Například ve skotských okresech Inverness a Argyll se nachází nejtmavší populace ve Skotsku, která však dosahuje průměrné výšky mužů 1,73-1,75 metru. Těmto okresům se z hlediska tmavosti blíží okresy Perth a Galloway, kde je průměrná výška ještě větší. Obyvatelé Galloway patří k nejvyšším na světě. - Zdá se, že se nordičtější vrstva Anglie zachovala podstatně čistěji než nordičtější vrstva Německa.

Ve Francii se oblast stále ještě převážně nordické rasy rozprostírá od severu, kde se táhne od pobřeží až po oblast Champagne jižně od převážně východními lidmi osídlených Arden, přes střední Francii, přičemž až k Limoges stále více

ubývá nordické krve. V jednom místě zasahuje východní rasa i do této oblasti: od pohoří Morvan až po Orleáns. Pobřeží Normandie vykazuje zvláštní převahu nordické rasy, stejně jako pobřežní okraj Bretaně, která je ve svém nitru převážně východní.

Celá východní Francie se zdá být převážně východní, ale s výraznějším dinárským prvkem v oblasti Wasgenwaldu. Vyšší polohy, náhorní plošina Langres, pohoří Morvan, Côte-d'Or, pak především Auvergne a Cévennes, z nichž se východní vliv šíří jihozápadním směrem až k Pyrenejím, se jeví jako zvláště převážně východní, ale stále s dinárským prvkem. Alpské části Francie jsou východodinárské, ale Savojsko se zdá být převážně východní. Podle francouzských badatelů jsou si obyvatelé Auvergne a Bretaně nápadně podobní a anatom a rasový badatel Topinard se v Bretani setkal s lidmi, kteří mu připadali téměř „asiatští“. (Obyvatelé jihobretonského města Pont l'Abbe byli rovněž přirovnáváni k „Mongolům“.)

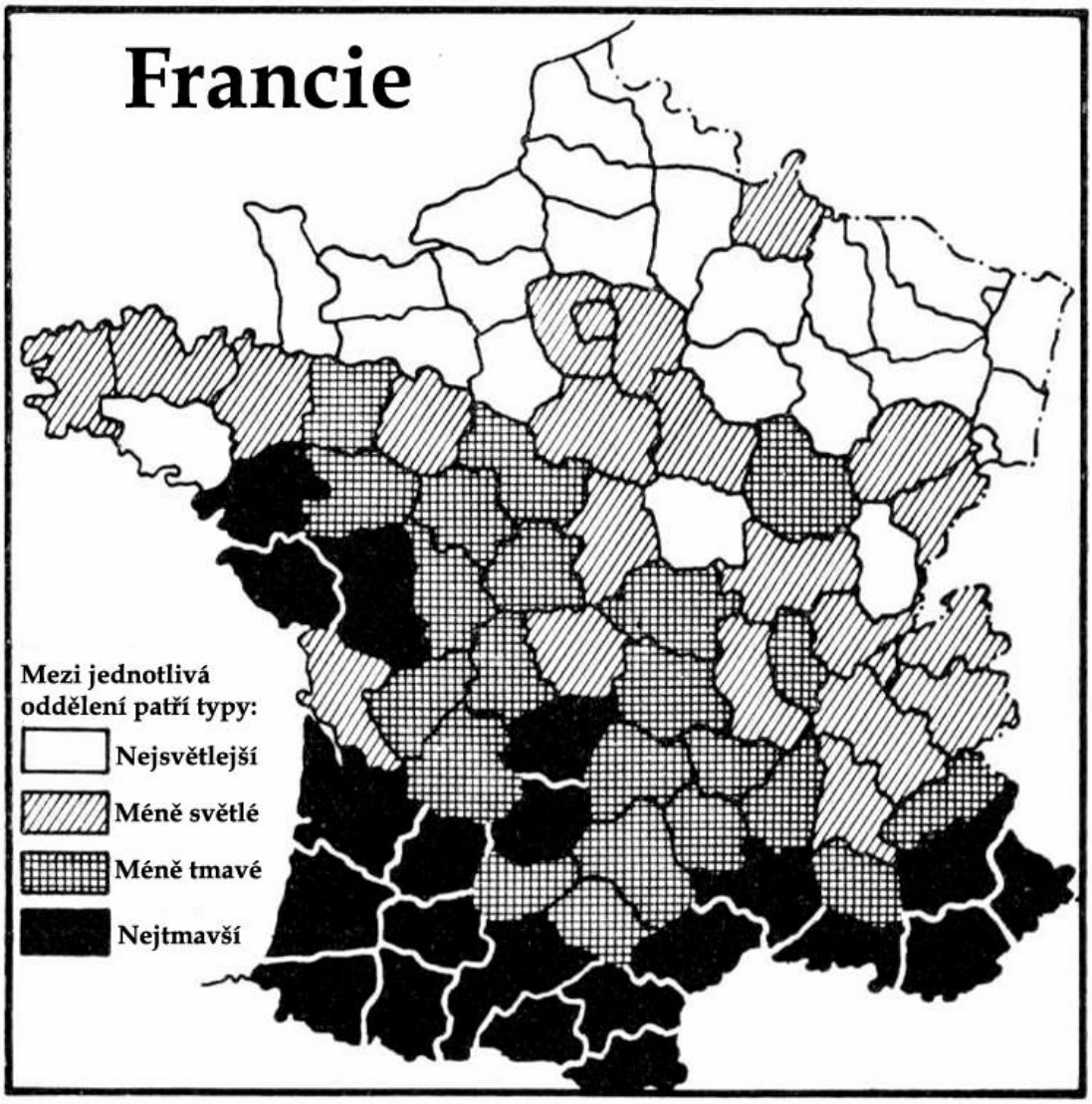

Rozložení barvy vlasů ve Francii dle Topinarda (1889)

Pobřežní pás Středozemního moře, údolí dolní a střední Rhôny a do jisté míry i údolí řeky Saôny, snad až po Chalons, jsou převážně mediteránní. Jihozápadní pobřeží Francie severně od Girondy se zdá být také převážně mediteránní; to se zdá být zvláště patrné v krajině Médoc (Dép. Gironde), ale také v Saintonge (Dép. Charente inférieure). Departement Charente inférieure se od svého okolí odlišuje také vyšším podílem světlovlasých a modrookých osob. Na severu tohoto departementu a v jeho sousedních okresech na východě se

nachází oblast germánských vesnických forem - což v tomto kontextu pravděpodobně není bez významu. Určitou příměs mediteránních ras však lze předpokládat pro celou Francii a Belgii, a dokonce i pro Flandry. - V okolí Périgueux se nachází oblast nápadných dlouhých lebek, v níž zřejmě nejsou neobvyklé dlouhé lebky se širokým obličejem. Ripley ji chtěl připsat kmeni kromaňonců. Já však mám podezření na silnější vliv mediteránní rasy v téže oblasti.

Ploetz[51] odhaduje, že nordická krevní složka Francie tvoří asi 25 %, východní a dinárská společně asi 25 % a západní (mediteránní) asi 25 %.

V jižní Francii se jasně projevuje vliv blízkovýchodních a orientálních ras, ve zbytku Francie méně. Tyto vlivy jsou zčásti způsobeny prehistorickými rasovými směsmi, zčásti historickými procesy, jako je osídlení Féničany, později Kartaginci, osídlení vysloužilými vojáky orientálního původu, římskou armádou atd (srov. obr. 248 a 251).

Je třeba také připomenout, že v 8. století pronikli převážně orientální Arabové na jedné straně až do Poitou a na druhé straně do údolí řeky Saôny a i po porážce na bitevních polích zůstali poměrně početní v celém pobřežním pásmu od ústí Rhôny až po španělské hranice a v Alpách, stali se křesťany a smísili se s místním obyvatelstvem. V celé pobřežní oblasti Golfe du lion a kolem jezera Berre (západně od ústí Rhôny) je prý orientální vliv zřetelný. Lagneau, který o tom podává

[51] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923.

zprávu, dodává: *„Jeden malíř z jižní Francie mě ujistil, že arabský (saracénský) původ žen, které mu stály modelem, poznal podle jednotné tmavě hnědé (uni et bistre) pleti v obličeji a hruškovitého (kuželovitého), nikoliv půlkruhového tvaru jejich ňader.“*[52]

De Lapouge by rád předpokládal více či méně zřetelný vliv rasy pro celou západní Francii, kterou označil jako homo contractus. Takzvaný typ se vyznačuje nízkou, zavalitou postavou se štíhlými končetinami, středně dlouhou hlavou (index délky a šířky 79-80), která vykazuje za lebkou ustupující obličej, a malým, nízkým obličejem s kulatými očními důlky. Reche[53] by chtěl tento typ považovat za degenerovanou formu určité mediteránně-východní rasové směsi.

Belgie je ve své valonské části převážně východní, ale tu a tam, zejména v některých bruselských čtvrtích, jsou prý patrné stopy určitého mediteránního vlivu, který lze vysledovat až do španělské okupace země i k prehistorickému obyvatelstvu. Mediteránní příměs je možná více patrná v duchovních rysech valonského obyvatelstva, jako je jejich hbitost a hovornost, stejně jako jejich nápadná sexualita a rychlý temperament. Vlámská část Belgie je pravděpodobně stále převážně nordická se silnějším východním a slabším mediteránním prvkem. Měli by však Vlámové mít také východobaltskou příměs? Někteří pozorovatelé chtěli u obyvatel Flander předpokládat „finské“ rysy. Vlámsko-valonská jazyková hranice je zároveň jasnou

[52] Lagneau, Anthropologie de la France, 1879.
[53] Srov. Reallexikon der Vorgeschichte v části homo contractus.

hranicí mezi převážně nordickou rasou a převážně východní rasou, stejně jako v severní Francii, takže slabý vliv fálské rasy lze předpokládat i v Belgii.

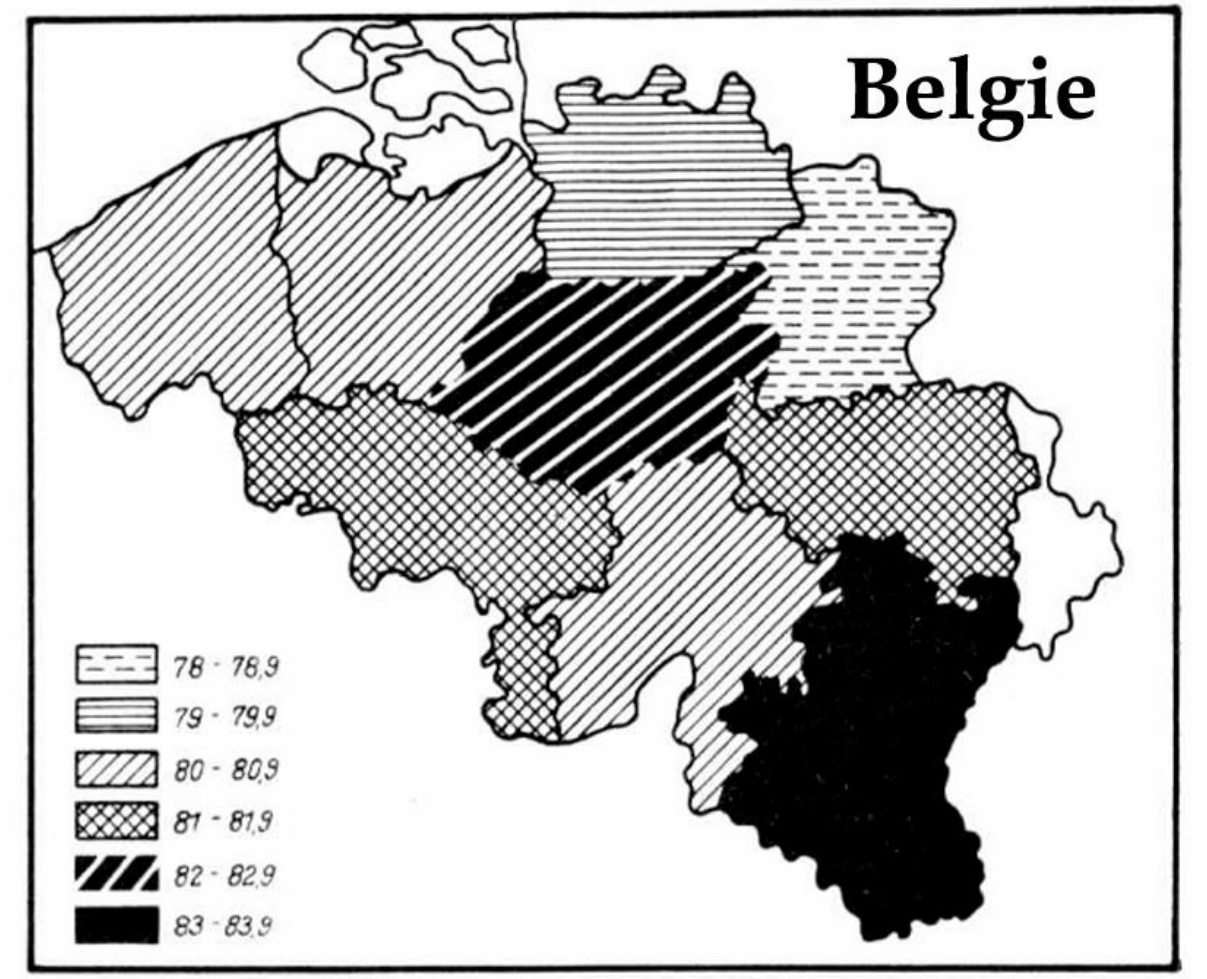

Průměrný index délky a šířky hlavy v Belgii podle Houzé (1887/88)

Německy mluvící oblast (včetně Holandska jako oblasti dolnofranckého nářečí, Lucemburska jako oblasti moselskofranckého nářečí, Alsaska-Lotrinska jako oblasti franckého a alemanského nářečí, německy mluvícího Švýcarska jako oblasti alemanského nářečí) jsem podrobně popsal v „Rassenkunde des deutschen Volkes“ a méně podrobně

v „Kleine Rassenkunde des Deutschen Volkes“ 1929), kde jsem také připojil různé rasové mapy této oblasti. Proto zde jen stručný přehled: severozápadní Německo a severní Holandsko, zejména oblast dolnosaského nářečí, se jednoznačně jeví jako oblast s nejsilnější převahou nordické rasy. V téže oblasti, zejména ve Vestfálsku, je v rámci německého obyvatelstva nejvíce patrný fálský vliv, který je však směrem k severnímu Hesensku a západnímu Durynsku stále méně rozpoznatelný.

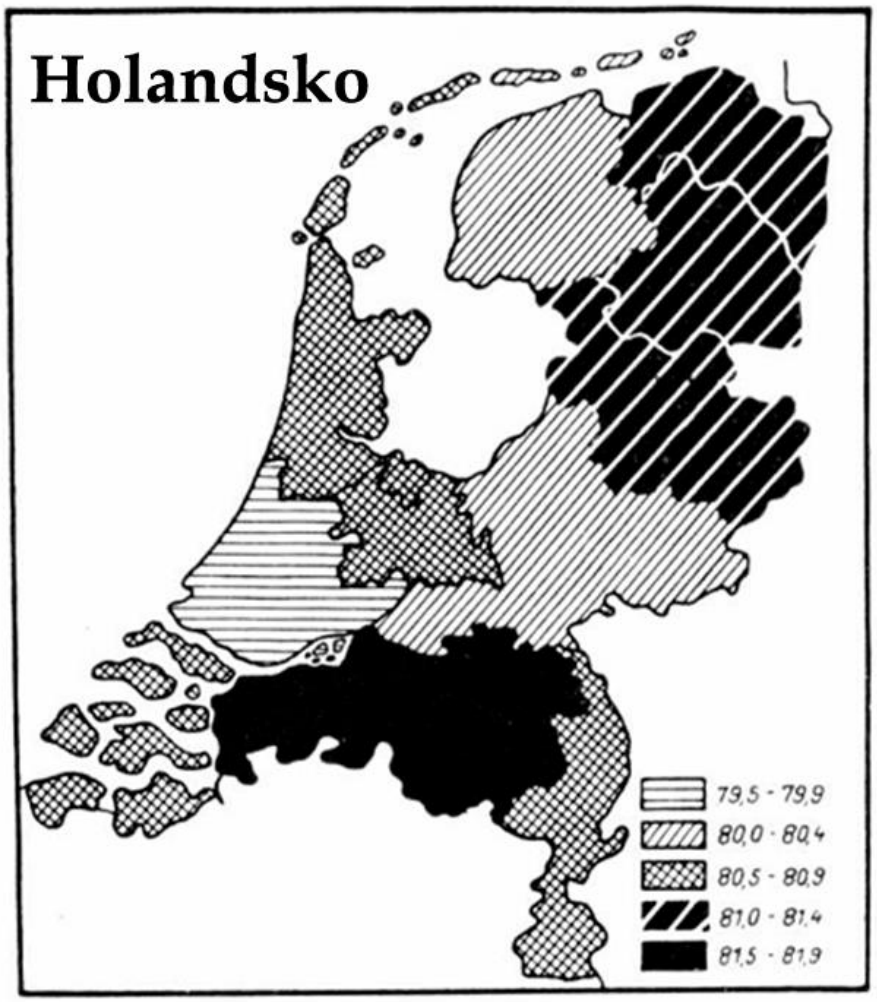

Průměrný index délky a šířky hlavy podle Bolka (1904)

Od severozápadního Německa směrem na jih, jihozápad a východ vliv nordické krve klesá. Na východ od Odry, s výjimkou pobřeží Baltského moře, lze jen stěží hovořit o převaze nordické rasy až k Visle, a stejně tak sotva na jih od Mohanu (s výjimkou přílivu nordické krve směrem na jih v údolích větších řek).

Severovýchodní Německo, zejména Východní Prusko, je oblastí s nejsilnějším východobaltským vlivem, i když východobaltská rasa zdaleka nepřevažuje. Východobaltská rasa je v příměsi zastoupena v celé východní části německojazyčné oblasti, zejména v Sasku, dále pak v Dolním Rakousku a Korutanech. Například západně od linie[54] vedoucí z Kielu do Innsbrucku lze jen málo rozpoznat východobaltský vliv. Na základě obrázků obyvatelstva bych však chtěl předpokládat určitý východobaltský vliv i v severovýchodním Holandsku, i když jeho původ nebude snadné vysvětlit.

Jistý sudetský vliv je nepříliš jasně rozpoznatelný v Čechách, Slezsku a v celé oblasti německo-polské jazykové hranice, odtud klesá směrem k Sasku, Pomořansku a Východnímu Prusku.

Nejsilnější vliv dinárské rasy se projevuje v celé oblasti bavorského nářečí. V jižním Bavorsku a Rakousku je třeba mluvit o převaze dinárské rasy, a to tím silnější, čím blíže se dostáváme k jihovýchodní hranici německého jazyka. Odtud však vlivy dinárské krve stále ještě zasahují až na západ

[54] Tato linie je spojena se slovanskou hranicí středověku, kterou lze vidět na mapě na straně 476.

německojazyčné oblasti; ve východním Švýcarsku, v Hotzenwaldu (jižní Bádensko) a ve Wasgenwaldu (Alsasko) se dokonce zdá, že dinárská rasa opět převažuje. Na sever za linii Mohanu dinárská krev téměř neproniká.[55]

V jihozápadním Německu se projevuje nejsilnější vliv východní krve, ostatně ve Schwarzwaldu, v západním Švýcarsku, v hornatějších oblastech Württemberska a ve středním až severním Bavorsku je určitá převaha východní krve. Menší či silnější příměs východní krve lze nalézt v celé německy mluvící oblasti, zejména podél německo-francouzské jazykové hranice a v Horním Slezsku.

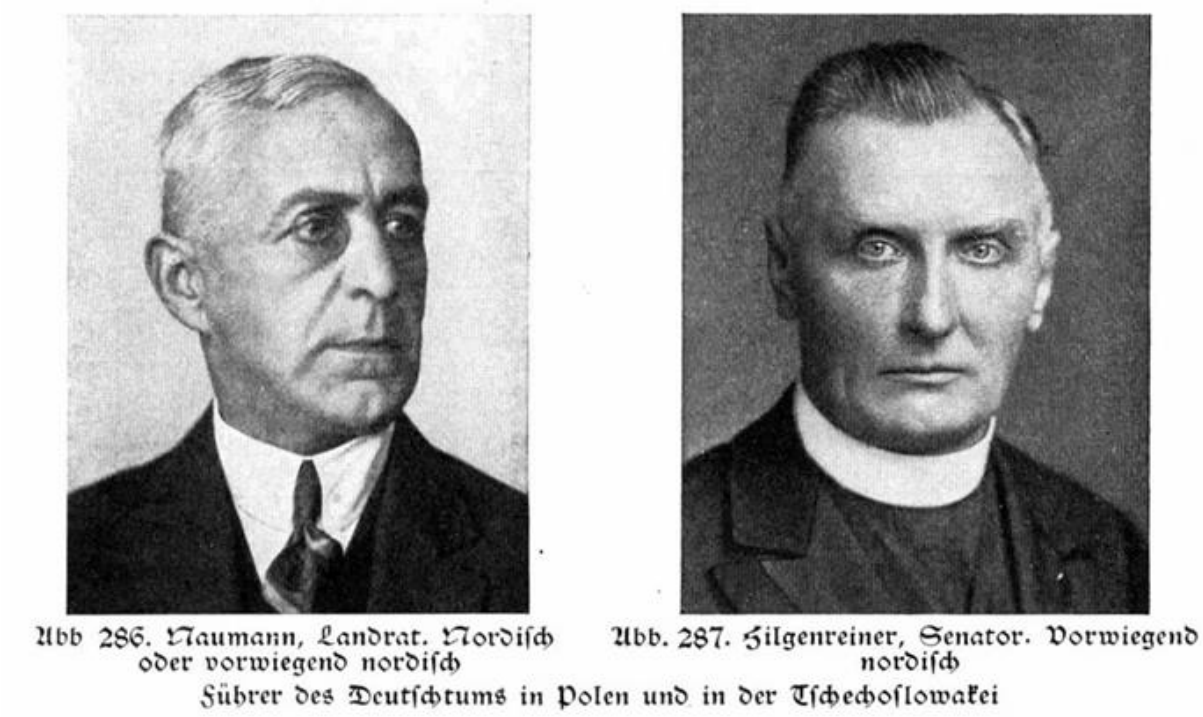

Abb 286. Naumann, Landrat. Nordiſch oder vorwiegend nordiſch

Abb. 287. Hilgenreiner, Senator. Vorwiegend nordiſch

Führer des Deutſchtums in Polen und in der Tſchechoſlowakei

Obr. 286 – 287. Především nordické typy. Představitelé německé národnosti v Polsku a Československu Naumann a Hilgenreiner

[55] O dinárském vlivu ve Východním Prusku viz „Rassenkunde des deutschen Volkes“.

Západní (mediteránní) krev je v oblasti německého jazyka přimíšena jen nepatrně, výrazněji v západním Švýcarsku a ve východních Alpách, jakož i v oblastech Rýnské Falce, Porýní a především v údolí Mosely. Vnitroasijská krev mohla občas proniknout z východní Evropy. - Odhaduje se, že přibližně 50 % německé populace má nordickou krev. Zdá se, že nordický vliv je v Německu rozšířen mezi obyvatelstvem více než v Anglii, kde zřejmě patří mnohem více k vyšším vrstvám.

Němci v pobaltských zemích obecně patří k převážně nordické rasové směsi, v níž jsou v souladu s vestfálským původem mnoha šlechtických rodů rozpoznatelné i fálské rysy. Němce v Polsku jako celek lze odlišit od polského obyvatelstva silnějš nordickou příměsí, stejně jako Němce v Rusku a Československu.

Zdá se, že Němci v Sedmihradsku si zachovali nordický prvek lépe než Němci v Mosele a Eifelu, odkud v 17. století emigrovali. Němci v zámořských zemích, alespoň ti, kteří emigrovali v 19. století, a jejich potomci, zřejmě představují nordičtější typ selekce ve srovnání se svými domovskými oblastmi.

Španělsko patří převážně k západní rase, a je tedy relativně rasově stejnorodou zemí. Východní rasa se vyskytuje pouze v severozápadních okrajových horách, ve vyšších oblastech astursko-kantabrijského pohoří, zejména v okolí Ovieda, a zasahuje v souladu s pohořím až k severní hranici Portugalska.

Určitý nordický vliv - Ploetz[56] jej odhaduje, stejně jako podíl východní krve, na přibližně 15 % - je však nepřehlédnutelný a možná silnější, než by se dalo z map očekávat. Obyvatelé Katalánska, kteří jsou v průměru vyšší než zbytek španělské populace a vyznačují se činorodostí a výkonností, si jsou v některých případech své „gótské“ krve hrdě vědomi. Nordická krev se prý také výrazněji projevuje v pohoří Sierra de Bejar (severozápadní Španělsko), dále pak v Galicii (krajní severozápad), kde se zejména u Gallegů z pobřežních měst údajně projevuje nápadně silný nordický vliv. Nordický vliv je prý také zřetelnější u Maragotů v Leónu a patrný v Asturii a Navarře, stejně jako v celém Španělsku mezi vyššími vrstvami. V kastilských horách bylo identifikováno poměrně velké množství světlovlasých. Ve Španělsku je patrný mírný blízkovýchodní a mírný negroidní vliv. Blízkovýchodní vliv je patrný zejména na jižním španělském pobřeží (s výjimkou Cádizu), nejzřetelněji od Motrilu (Granada) po Moguer (Sevilla). Zde je do značné míry způsoben obchodními koloniemi Féničanů, zatímco slabý blízkovýchodní vliv rozšířený po celé zemi mohl pocházet také od prehistorické blízkovýchodní vlny národů, nositelů baskičtiny. Nezanedbatelný vliv orientální rasy - přinesený Araby v raném středověku, jejichž potomci po staletí okupovali jižní Španělsko - se projeví jen nezřetelně v převážně západním Španělsku, neboť orientální rasa je blízká západní rase. Více než ve fyzických vlastnostech se však možná projevuje v duševních

[56] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923.

rysech španělského obyvatelstva. Duševní rysy orientální rasy naznačené na str. 156-162, především hrdá důstojnost a ona pochmurná, žhnoucí vážnost, opakovaně přerušovaná náhlými vášněmi, vystupují ve španělském národním duchu více či méně zřetelně z více hravé obratnosti západní rasy.

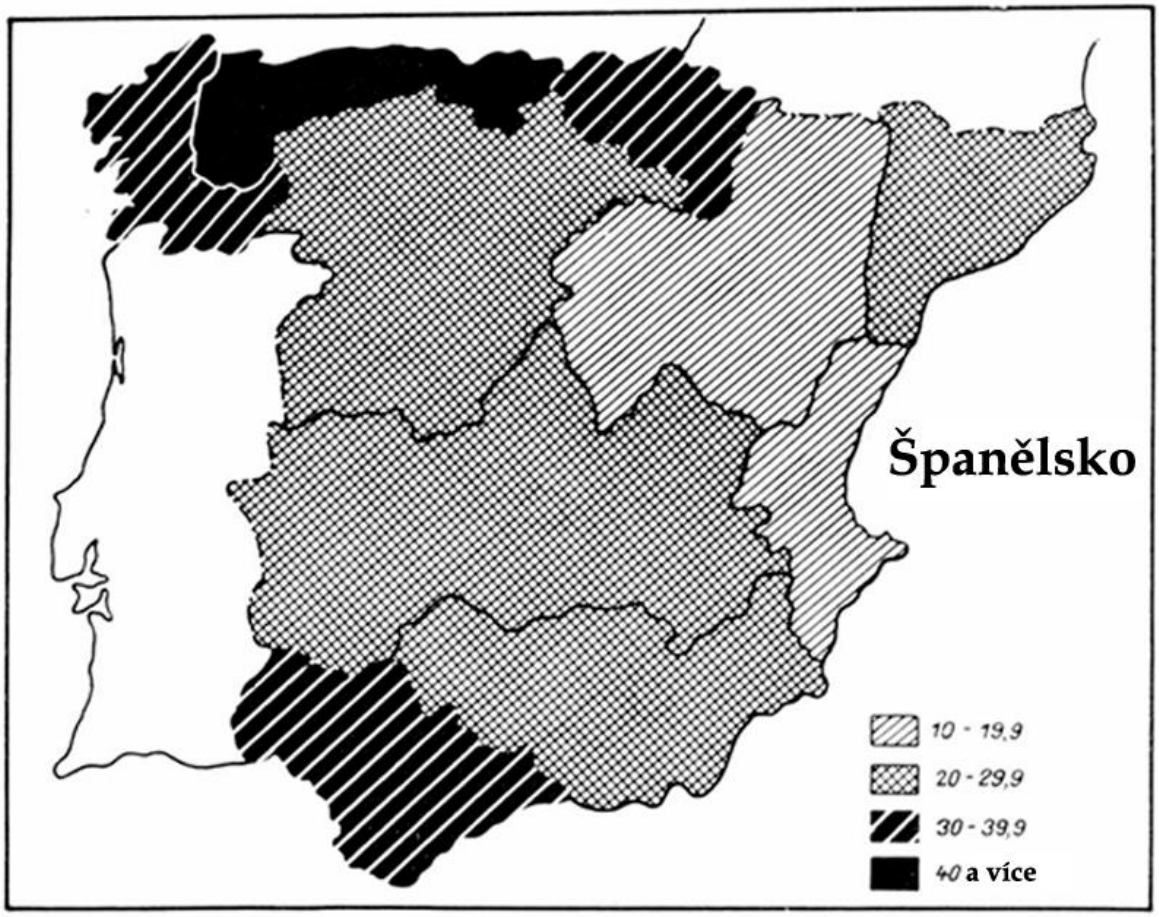

Četnost krátkolebých hlav (index 80 a více) v % podle Olorize (1894)

Na severu se krátkolebý vliv připisuje hlavně východní, méně blízkovýchodní rase, na jihu téměř výhradně blízkovýchodní rase.

Baskové (asi 500 000 obyvatel), kteří mluví jazykem, jenž je v této oblasti dosti izolovaný, protože není příbuzný[57], tito Baskové ze španělsko-francouzského pohraničí, jsou rasově míšeneckým národem, který ve Francii patří na jižním konci k východo-mediterránní části, ve Španělsku je převážně mediterránní s mírným východním prvkem, ale zdá se, že tam muselo být také poměrně hodně nordické krve; blonďaté typy nejsou vzácností, zejména ve vyšších horských oblastech, a světlé oči se také nezdají být vzácností.[58]

Zdá se, že v Portugalsku, stejně jako ve Španělsku, žije převážně mediterránní typ obyvatelstva. Východní krev se zde téměř nevyskytuje, nordická krev je stále slabě přimíšena, zejména v pobřežních městech. Na druhou stranu se zdá, že silnější vliv negroidní krve, který je ve Španělsku již rozpoznatelný, odděluje Portugalce rasově od jednotnějších západních Španělů.[59] Měl by být tento negroidní vliv do značné

[57] Winkler (La langue basque et les langues ouralo-altaïques, 1917) řadí baskičtinu mezi kavkazské (alarodské) jazyky, které jsou původními jazyky blízkovýchodní rasy. Předpokládá, že nositelé baskičtiny migrovali z východní Evropy nebo Blízkého východu.

[58] Kvůli pokrevní uzavřenosti baskického obyvatelstva vůči svému okolí a kvůli baskické hrdosti na svůj původ se zdá, že došlo k určité příbuzenské plemenitbě, která nejenže vedla ke zlepšení zdravotní kondice Basků, ale také z rasové směsice národa vyšlechtila zvláštní typ: středně širokou lebku s podlouhlým obličejem, který se od poměrně širokého čela zužuje ke štíhlé dolní čelisti; takový typ je mezi Basky natolik častý, že byl považován za baskický „rasový“ znak.

[59] Tato příměs v Portugalsku je tak silná, že domorodci ve východní Africe považují Portugalce téměř za sobě rovné a váží si jich mnohem méně než ostatních Evropanů; chtějí-li například Svahilové označit evropské národy jako celek, říkají: Evropané a Portugalci.

míry způsoben pouze míšením v rámci portugalských protektorátů v Africe? Mohl by být také způsoben negroidním rasovým pozůstatkem z paleolitu vytlačeným daleko na jihozápad? V každém případě býval dovoz černých otroků do Portugalska velmi silný a stejně jako do Španělska přinesla maurská nadvláda i do Portugalska mnoho „africké“ krve, především krve orientálních, blízkovýchodních a negroidních ras. Odhaduje se, že v Portugalsku je 20 % černovlasých, 78 % hnědovlasých a 2 % světlovlasých.

Zjednodušeně řečeno, Itálie vykazuje na severní polovině východně-dinárskou směsici s menší nordickou a mediteránní příměsí a na jižní polovině mediteránní se slabě blízkovýchodní, orientální a negroidní příměsí. Dinárská rasa se táhne od východních Alp do Itálie a probíhá podél severovýchodního pobřeží, přičemž směsice se zmenšeně táhnou celým Benátskem až do Romagny. Východní rasa se od severu a severozápadu rozprostírá zmenšujícím se způsobem až přibližně k Římu, kde začíná převážně mediteránní část Itálie. Oblast kolem Luccy v severní polovině Itálie s krátkolebými typy je však již převážně mediteránním ostrovem a celé ligurské pobřeží je silně promíšené mediteránní rasou. Nordická rasa již nesídlí v uzavřených osadách; nordický vliv - tvořící snad 15 % celkového počtu obyvatel - je nejvíce patrný v Piemontu, v okolí Milána a v Benátsku, ale je patrný v celé alpské oblasti a v severních Apeninách, dokonce i za Florencií. Dokonce i v Toskánsku a Umbrii se stále vyskytují světlejší rysy a modroocí světlovlasí lidé jsou stále poměrně běžní, zejména v oblasti Perugie. Je zvláštní, že světlovlasí jsou častější v severní

polovině Itálie v nadmořské výšce nad 400 metrů: nordická rasa se musela vyhýbat nížinám na jihu, které jsou pro ni příliš horké, nebo musela být v nížinách vyhubena, hlavně kvůli malárii. Nordický vliv na Sicílii patří jednoznačně k vyšším vrstvám, v jejichž rámci je vysoká postava a světlá barva pleti, vlasů a očí běžnější než v nižších vrstvách.

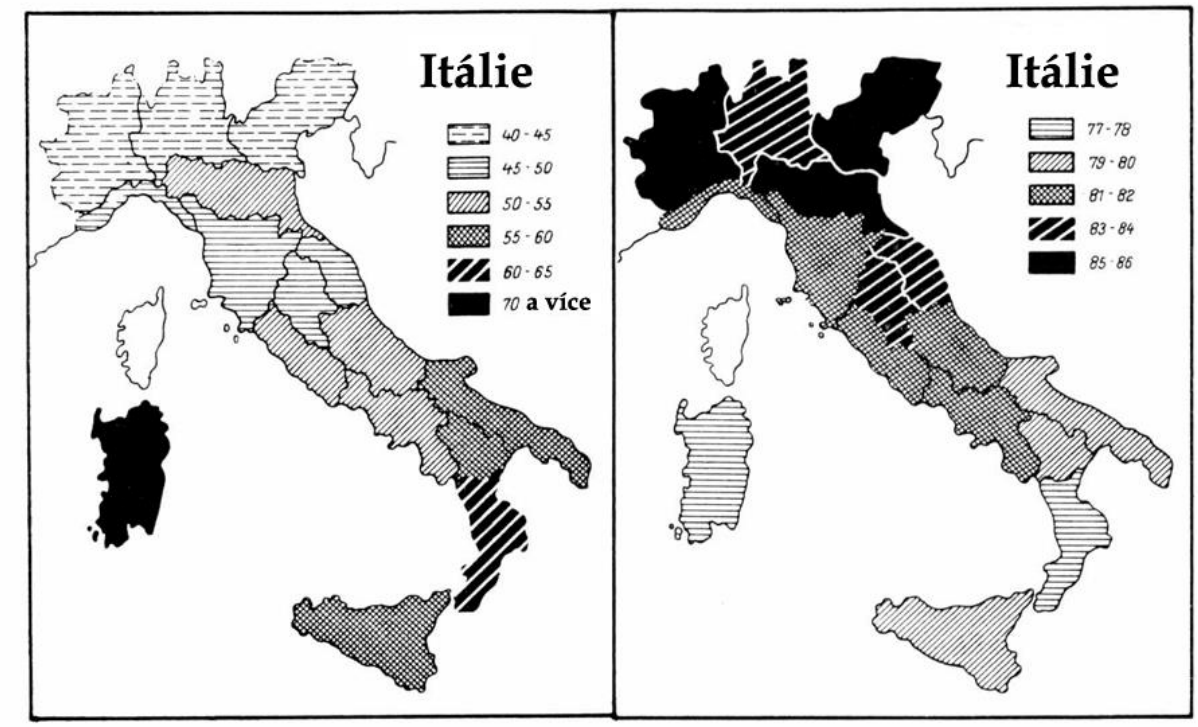

Mapy zobrazující procentuální rozprostření hnědé barvy vlasů a průměrný index délky a šířky hlavy podle Liviho (1896)

Převážně západní jižní část zahrnuje ostrovy Sicílie, Sardinie a Korsika, která patří Francii. Západní jih se zdá být rasově jednotnější, i když je mírně protkán orientální, blízkovýchodní a negroidní krví, podobně jako Španělsko. Přistěhovalí Albánci vnesli do jižní Itálie dinárský prvek. V jižní Itálii se blízkovýchodní krev zdá být patrná zejména v Salernu a Bari, na Sicílii zejména v okolí Syrakus a Girgenti. Lze předpokládat, že všechny přístavy a obchodní centra ve

Středomoří přijímaly více či méně výrazné blízkovýchodní vlivy přistěhovalých obchodníků ze zemí východního Středomoří již od pravěku, ale zejména od vzniku Římské říše. V jihoitalských městech se krátkolebí (lidé) vyskytují častěji, nebo méně zřídka než na venkově. Dokonce i v Bastii, jediném obchodním centru Korsiky, bylo napočítáno 26-28 % krátkolebých, zatímco ve zbytku Korsiky bylo v průměru jen 3,4 % krátkolebých. Korsiku, která je tak převážně mediteránní, ovlivnili Vandalové také nordickými vlivy, které jsou však jen slabě rozpoznatelné. Sicílie pravděpodobně vykazuje silnější orientální vliv (díky arabským přistěhovalcům) než jižní Itálie. V bývalých lombardských oblastech v okolí Beneventa se stále ještě sporadicky vyskytují blond vlasy a na Maltě je stále 1 % světlovlasých. V Zurricu na Maltě bylo dokonce nalezeno poměrně hodně světlovalsých a modrookých lidí. Kromě této malé nordické populace se převážně západní obyvatelstvo Malty vyznačuje silnějším blízkovýchodním vlivem. V jižní Itálii bylo zjištěno 31 % černovlasých, 61 % hnědovlasých a 8 % světlovlasých lidí. V celé Itálii je 10 % modrookých, 69 % hnědookých, 60 % hnědovlasých, 31 % černých a hnědočernovlasých, 30 % modrookých světlovlasých; v Benátsku, nejsvětlejší italské krajině, je 14,2 % světlovlasých, 5,4 % modrookých světlovlasých (srov. obr. 293 a 294 podle Lundborga).

Území Slovinců, Chorvatů, Srbů, Černohorců a Albánců tvoří dohromady oblast s nejsilnější převahou dinárské rasy. U těchto národů je však stále patrný vliv jiných ras: mediteránní krev pronikla ze Středomoří, východobaltská krev v nemalém

množství z východní Evropy, nordická krev prostřednictvím různých vln národů nordického původu. Zdá se, že severoalbánský kmen Mirditů[60] na jedné straně, Černohorci z pohoří Brda a jižní Albánci na straně druhé vykazují silnější nordický vliv; ten je patrný u Srbů i u Slovinců. Jak bylo uvedeno výše, dinárská krev se prostřednictvím albánských osad dostala také do Kalábrie (jižní Itálie). Říká se však, že i tamní Albánci mají mírnou nordickou příměs. Novodobí Řekové a Turci získali albánskou imigrací poměrně hodně dinárské a příležitostně i nordické krve.

Abb. 288. Türkei. Enwer Paſcha, 1882—1922, Truppenführer, Sohn eines türkiſchen Brückenwächters und einer Albanerin. Dinariſch-weſtiſch?

[60] Peacock (Albania, the Foundling State of Europe, 1914) nazývá Mirdity *„anglicky vypadajícími, s jemnou blond barvou“* (English looking, with their fine blond complexion).

Obr. 288. Na obrázku je Enver Paša, syn tureckého hlídače mostu a albánské ženy, jedná se zřejmě o smíšený dinársko-mediteránní typ.

Norsko je převážně nordické, s výjimkou oblastí obývaných Laponci (převážně vnitroasijští (?), ale smíšení s východobaltskými a nordickými). V Norsku, stejně jako ve Švédsku, se u obyvatelstva, které není laponské, občas vyskytuje vnitroasijská (?) krev. Východní rasový prvek je přimíšen na ostrovech západního pobřeží od Bergenu až po úroveň Trondheimu; převážně východní se zdá být oblast mezi Sognefjordem a Nordfjordem; největší území s příměsí východního a východobaltského prvku se však nachází na jihozápadním a jižním pobřeží Norska. Začíná severně od Haugesundu a pokračuje podél pobřeží přes Stavanger do Kristianssandu na východě. Ve vnitrozemí Stavangeru však zasahuje daleko do hor. Duševní charakteristiky obyvatel této oblasti vždy vyniknou jako něco zvláštního oproti zbytku Norska. Relativně nejčistší nordické obyvatelstvo v Norsku žije v oblastech Östertal, Gudbrandsdalen a údolí Nume, stejně jako v oblasti Telemark a v údolí Setesdal na jihovýchodě Norska. Jak ukázal norský antropolog Bryn, Oslo, které se nachází v méně nordické oblasti, neustále přijímá nordičtější příliv přistěhovalců. Hustě zalesněná krajina Tryssilu na švédských hranicích vykazuje silnější východobaltský vliv; Ripley jí přisuzuje - nespravedlivě, soudě dle mého dojmu z obyvatelstva - jistý „mongolský“ vzhled. Jde však převážně o

východobaltské přistěhovalce z Finska (Kvenové), jak se tu a tam usadili v Norsku.

Abb. 289. Norwegen, nach Deutschland ausgewandert. J. Dahl, 1768—1857, Maler. Nordisch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 290. Knud Bull, Dichter. Nordisch. Zeichn.: Vogel v. Vogelstein

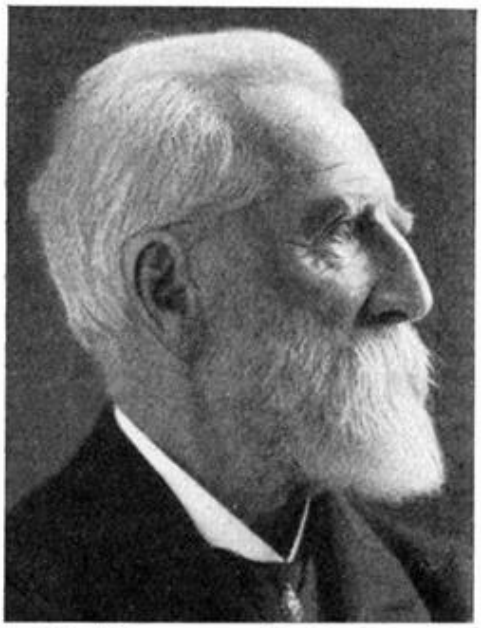

Abb. 291. Norwegen. Prof. Hans Dahl, Maler. Nordisch

Abb. 292. Björnstjerne Björnson, 1832 bis 1910. Fälisch-nordisch (das Fälische erscheint deutlicher auf anderen Bildern)

Obr. 289-292. Nordické typy v Norsku. (Muž na obrázku č. 292 je spíše fálsko-nordického typu.)

V Sognefjordu žije zvláštní obyvatelstvo: tmaví, v průměru středně až krátkolebí lidé střední až nízké postavy s „jižanskou“ živostí v řeči i pohybech, kteří jako branci vynikají na jedné straně prudkým útočným duchem na cvičišti, na druhé straně však malou kázní. Ve zcela uzavřeném Sognefjordu mohla selekce (ze západní, východní a nordické složky?) vytvořit téměř jistou dědičnou kombinaci vlastností, podobnou Baskům a v rámci možností diskutovaných na s. 179, pokud se nejedná o rasový pozůstatek neznámého původu. Norsko si díky uzavřeným údolím dokázalo uchovat jasné kmenové rozdíly i v rámci nordické populace. Často se osídlení v takovém údolí mohlo omezit na několik málo rodin. V Tydalenu (v okrese Trondheim) se zřejmě zachoval tmavý kmen kromaňonské rasy.

Švédsko - s výjimkou oblastí obývaných Laponci a Finy, z nichž stejně jako v Norsku pochází určitý vnitroasijský (?) a východobaltský vliv v obyvatelstvu - je snad ještě nordičtější než Norsko a bylo by tak relativně nejčistší nordickou zemí ze všech. Obyvatelstvo dvou nejjižnějších oblastí je stále výrazně promíšené s východní rasou, zatímco východobaltský vliv je patrný všude a lze jej snadno vysvětlit nepřetržitým přistěhovalectvím malých skupin z Finska od prehistorických dob až po současnost. Nordická rasa je nejčistší na jedné straně v krajině západního pobřeží západně a jihozápadně od jezera Wänersee (Göteborg, Bohus a Älvborgslän a sever Hallandslän) a na druhé straně ve středošvédské krajině východního pobřeží Östergotlandslän a severu Kalmarlän na jihu až zhruba po

výšinu Sundsvall na severu, ale odtud až po Jämtland a až k norským hranicím za výšinou Trondheim; Pouze Stockholmslän a Upplandslän, s výjimkou jejich jižních částí, jsou v této oblasti méně převážně nordické.

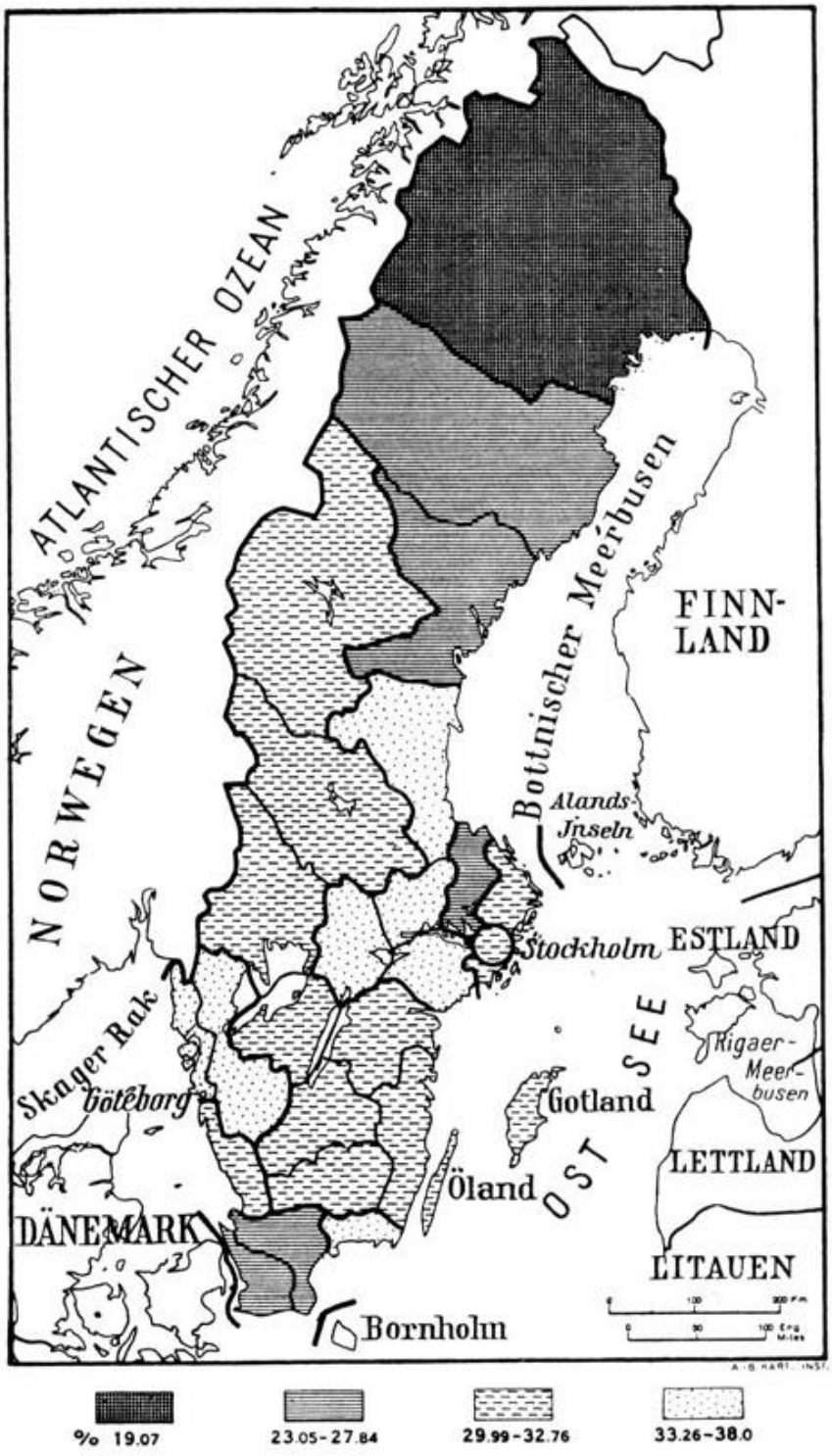

Četnost převážně nordických branců (tělesná výška nad 168 cm, index šířky hlavy pod 79, světlé vlasy, světlé oči) podle Lundborg, Rassenkunde des schwedischen VoIkes (1929).

Předpoklad, že Dalarna (= údolí) mělo silnější vliv fálské rasy - chtěli tuto rasu nazývat rasou dálskou - se nepotvrdil. Celé Švédsko má mírnou fálskou příměs.

Díky pracím Lundborga a Linderse „The Racial Characters of the Swedish Nation“ (1926) a Lundborgově „Rassenkunde des schwedischen Volkes“ (1928) byly rasové poměry ve Švédsku podrobně popsány. Podle nich vykazují švédští branci průměrnou tělesnou výšku 172,2 cm, průměrný index délky a šířky hlavy 77,7 a průměrný index obličeje 93,1. Z branců bylo 14,1 % krátkolebých, 30,2 % dlouholebých, 70,5 % mělo úzký obličej (s indexem nad 90), 69,4 % bylo světlovlasých (v Badensku 41,6 %), 25,1 % mělo středně hnědé vlasy (v Badensku 38,7 %), 2,2 % mělo tmavě hnědé až černé vlasy (v Badensku 18 %) a 3,3 % bylo zrzavých (v Badensku 1,7 %). Z branců mělo 86,9 % světlé oči (v Badensku 64,5 %), 8,1 % smíšené zbarvení očí (v Badensku 22,9 %) a 5 % mělo hnědé oči (v Badensku 12,6 %).

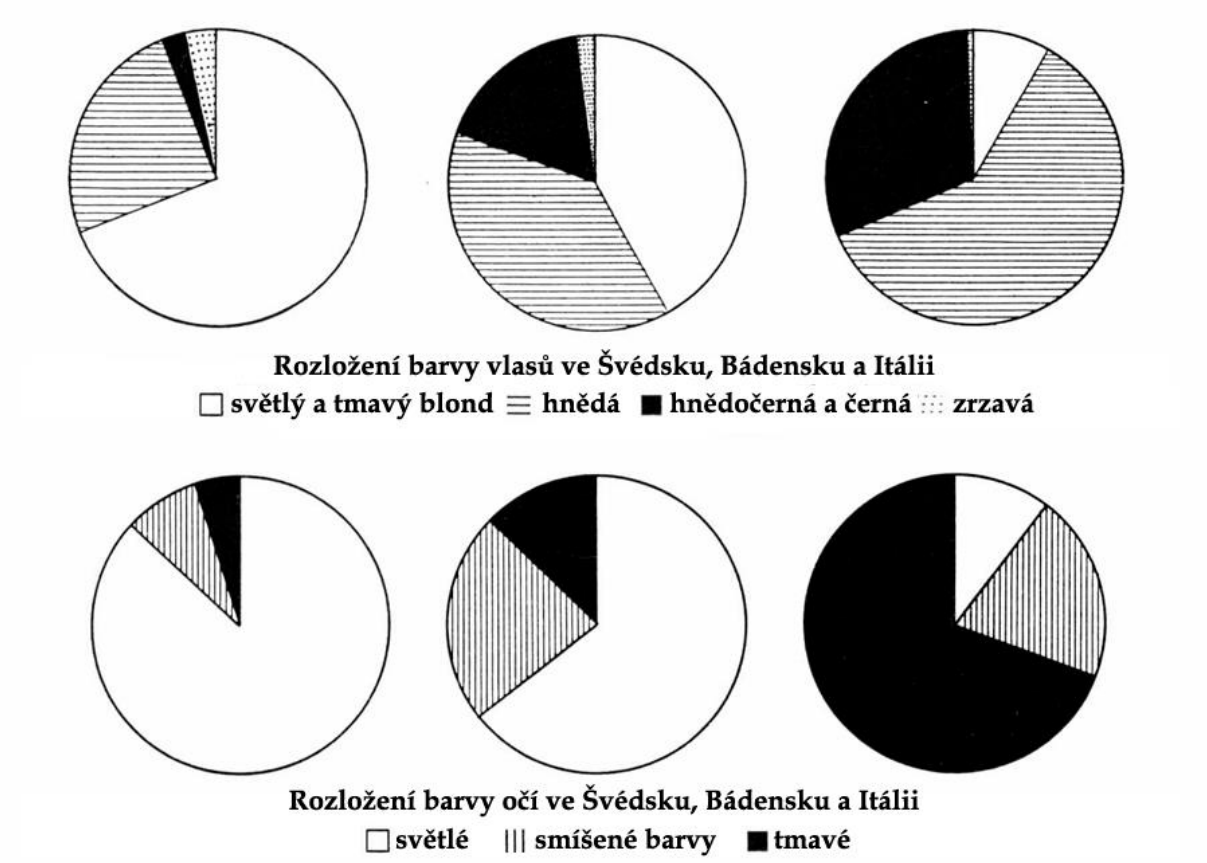

Obr. 293 – 294. Dle Lundborg, Rassenkunde des schwedischen Volkes, (1928)

Dánsko jako celek není tak převážně nordické jako Šlesvicko-Holštýnsko, tj. rozhodně méně převážně nordické než Švédsko a Norsko. Jutsko je relativně nejčistší nordickou oblastí v Dánsku. V Dánsku jsou obyvatelé Jutska považováni za otrlejší, ostrovní Dánové za měkčí nebo méně mužné. Dánské ostrovy jsou také smíšené s východními a východobaltskými obyvateli v takové míře, že v celkovém průměru se Dánsko jeví jako méně nordické než Skandinávský poloostrov na jedné straně a Šlesvicko-Holštýnsko na straně druhé. Zdá se, že prostřednictvím dánsko-židovských smíšených sňatků získalo Dánsko v poslední době poměrně

hodně neevropské krve. Ostrov Laaland a pravděpodobně i město Kolding (jihovýchodní Jutsko) získaly mírně mediterránní příměs díky španělským vojákům ve službách Napoleona I., kteří byli ubytováni v Koldingu a z nichž někteří se usadili na Laalandu.

Island je převážně nordický, avšak rovněž s příměsí východní a východobaltské rasy. Již skald Egill (900–982) si tropí žerty ze svého plochého nosu a tmavých vlasů – pravděpodobně se zde vyskytuje i příměs tmavšího typu kromaňonské rasy. Hanneson[61] zjistil u mužské populace Islandu průměrnou tělesnou výšku 173,5 cm, průměrný index délky a šířky hlavy 78,1, index obličeje 92,7, dále 76,2 % modrookých, 9,5 % hnědookých a 56,6 % blonďatých. (Hanneson však některé odstíny zařadil jako „světle hnědé“, které se jinak ještě počítají mezi „blonďaté“.) Na Islandu je 23,9 % dlouholebých, 16,4 % krátkolebých, ve Švédsku 30,2 % dlouholebých, 14,1 % krátkolebých, v Dánsku 7,3 % dlouholebých a 44,4 % krátkolebých. První osadníci Islandu se skládali přibližně z 84 % Norů, 3 % Švédů a 12,6 % přistěhovalců z Britských ostrovů.

Laponci obývají sever Norska, Švédska a Finska a Kolský poloostrov. Od pradávna se zvláště mísili s Finy, odkud pochází u nich zřetelně patrná východobaltská příměs.[62] Nejčistší (v rasovém smyslu) se zdají být v severním Švédsku. Poměrně vzácní „čistí“ Laponci, tedy ti bez příměsi východobaltské a

[61] Hanneson, Körpermaße und Körperproportionen der Isländer, 1925.
[62] Srov. mapy od str. 242 s ostatními následujícími mapami.

nordické krve, se vyznačují velmi malým vzrůstem s relativně krátkými končetinami, velmi krátkolebou a širokou tváří, s útlou stavbou těla, úzkou dolní čelistí a malou, špičatou bradou, nikoli plochým, ale zahnutým a často na špičce zvednutým nosem. Barva kůže je světlá s nahnědlým nádechem, barva vlasů a očí je hnědá; vlasy jsou pevné, vousy řídké. Epikantus se vyskytuje zřídka, stejně tak i vystupující čelisti jako u vnitroasijských národů. Ženské pohlaví si původní vzhled tohoto typu uchovalo lépe.

Laponci mají živou povahu. Je patrné, že je nelze tělesně ani duševně jednoduše zařadit mezi národy vnitroasijské rasy, ani mezi Samojedy, s nimiž je Giuffrida-Ruggeri[63] chtěl spojit do skupiny, kterou nazývá homo palaearcticus. Také de Lapouge chtěl Laponce a Samojedy spojit do skupiny homo hyperboreus. V případě Laponců lze předpokládat skupinu lidí asijského původu, která si v důsledku izolace a selekce uchovala své charakteristické rysy, než u ní došlo k výrazné východobaltské a slabší nordické příměsi. Svůj jazyk převzali Laponci stejně jako Samojedi (dle výzkumů Wiklunda)[64] od jednoho z finských kmenů.

[63] Giuffrida-Ruggeri, Homo sapiens, 1913.
[64] Wiklund, Entwurf einer urlappischen Lautlehre I, Mémoires de la Societe Finno-Ougrienne X, 1896.

Abb. 295. Lappin aus Schweden.

Abb. 296. Lappin aus Schweden. Stärkerer nordiſcher Einſchlag

Abb. 297 a, b. Lappin aus Schweden. Oſtbaltiſcher Einſchlag

Abb. 298 a, b. Lappin aus Schweden K: 88,14; G: 76,06
(Alle 6 Aufnahmen aus der Sammlung des Raſſenbiologiſchen Inſtituts Uppſala)

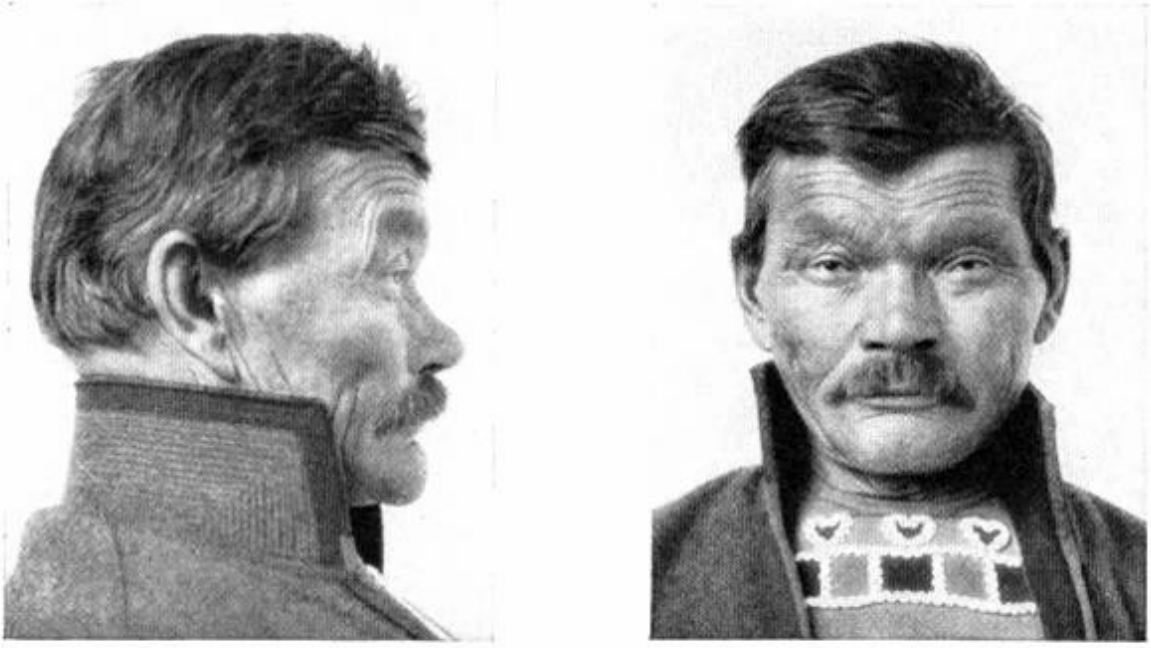

Abb. 299 a, b. Lappe aus Schweden K: 84,21; G: 72,50
(Aus der Sammlung des Raſſenbiologiſchen Inſtituts Uppſala)

Obr. 295 – 299. Laponci. (Žena na obrázku č. 296 má silnou nordickou příměs; Žena na obrázku č. 297 má východobaltskou příměs.)

Samojedi na nejzazším severovýchodě Evropy mohou být ve své převážné většině považováni za představitele vnitroasijské rasy.

Abb. 300. Samojeden. Der Stehende mit oſtbaltiſchem Einſchlag?

Obr. 300. Samojedi. (Stojící muž má zřejmě východobaltskou příměs)

Východ Evropy se jeví jako postupný přechod – skrze rasové směsi střední Evropy – do převážně východobaltských, blízkovýchodních a vnitroasijských oblastí. Stejně jako už daleko západně od pohoří Ural a řeky Ural začíná asijské rostlinné a živočišné pásmo, začíná se už v evropském jižním Rusku a na Balkánském poloostrově měnit i obraz

obyvatelstva; objevují se lidé vnitroasijského a blízkovýchodního rasového původu a stávají se častějšími. Severovýchod Evropy je charakterizován především převahou východobaltské rasy, jihovýchod pak různými přechody mezi východobaltskou, vnitroasijskou a blízkovýchodní rasou. Kvůli příbuznosti tělesných znaků východobaltské a vnitroasijské rasy bývá často obtížné stanovit přesnou hranici mezi těmito dvěma typy. Je třeba si připomenout, že Rusko bylo v letech 1237–1480 pod nadvládou Mongolů a že ti roku 1241, po průchodu Polskem, byli zastaveni teprve ve Slezsku (v bitvě u Lehnice) německým rytířským vojskem. Schultze ve své práci „Die Mongolisierung Rußlands“ doložil, jak silně si je třeba představit příměs vnitroasijské rasy ve všech vrstvách obyvatelstva východní Evropy.[65] Během rusko-japonské války byli v Petrohradě opakovaně zatýkáni Rusové podezřelí ze špionáže pro Japonsko – podezření vzniklo kvůli jejich „asijskému“ vzhledu.

Uvnitř této oblasti - nahlíženo od severu k jihu - která je nejprve nordicko-východobaltská a nordicko-východní, poté východně-východobaltská, dinársko-východobaltská, mediterránně-východobaltská a nakonec i blízkovýchodně-východobaltská, existují však významné výjimky. Litevci jsou převážně nordický národ se silnější východobaltskou příměsí; jejich jazyk je indogermánský (=indoevropský, tato slova jsou jedno a totéž). Nordičtí s východobaltskou příměsí jsou i Lotyši; i jejich jazyk je indoevropský. Také převážně nordičtí

[65] Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie, ročník 20, číslo I, 1928.

s východobaltskou příměsí, snad ještě o něco nordičtější, každopádně v průměru téměř dlouholebí, jsou nordicko-východobaltští Estonci, kteří mluví finsko-ugrickým jazykem. Jsou považováni za „tvrdší“ oproti „měkčím“ Lotyšům. Také oblasti velkoruské, které sousedí s výše uvedenými čtyřmi národy, jsou ještě převážně nordické. Nordická krev je patrná především podél Visly, ještě více podél Němenu (Memel), Něvy a ještě více podél Dviny (Düna), a dále výrazněji v oblasti Mohyleva (Bělorusko) a v jižním Volyni (Polsko a Ukrajina). Nordická krev se postupně vytrácí směrem na jih a východ, zatímco východobaltská příměs úměrně narůstá. Ta zjevně převažuje ve Velkém Rusku, zejména v bažinatých oblastech a na územích rozvodí, a nakonec začínají oblasti se silnou vnitroasijskou příměsí. Přesto lze v oblastech ruského jazyka odhadovat nordickou krev ještě na 25–30 %. V Polsku se zdá, že úbytek nordické krve a s tím související nárůst východobaltské, východní, sudetské a vnitroasijské krve probíhá směrem na východ rychleji. Průměrná tělesná výška v Polsku je zřejmě snížena především nízkou tělesnou výškou sudetské rasy, a v menší míře také velkým podílem Židů (16 % obyvatelstva). Polsko se zdá být evropskou zemí s nejsilnějším podílem sudetské rasy. V severozápadním Polsku a, jak bylo zmíněno, ve Volyni se stále nachází poměrně hodně nordické krve, v celém Polsku pak ještě v nejvyšších společenských vrstvách.

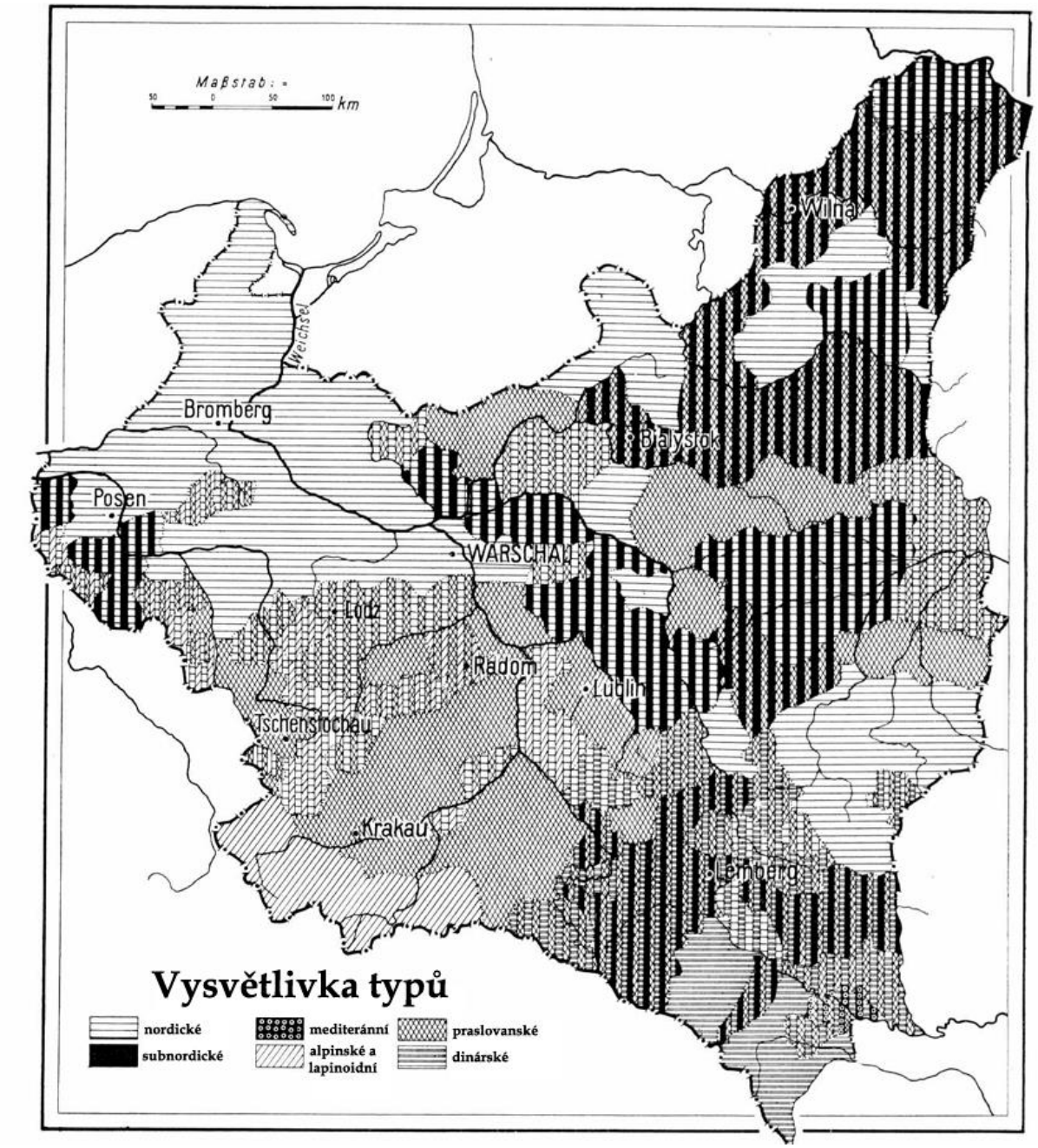

Rasovědná mapa Polska podle Czekanowskiho návrhu. („subnordický“; zhruba odpovídá nordicko-východobaltské rasové směsi; ‚mediteránní‘: zhruba odpovídá západní; „alpinský a lapinodní“: zhruba odpovídá převážně východní; „praslovanský“: zhruba odpovídá východobaltsko-sudetské rasové směsi.) (Podle Petermanns Mitteil. Brožury 5/6, 1929)

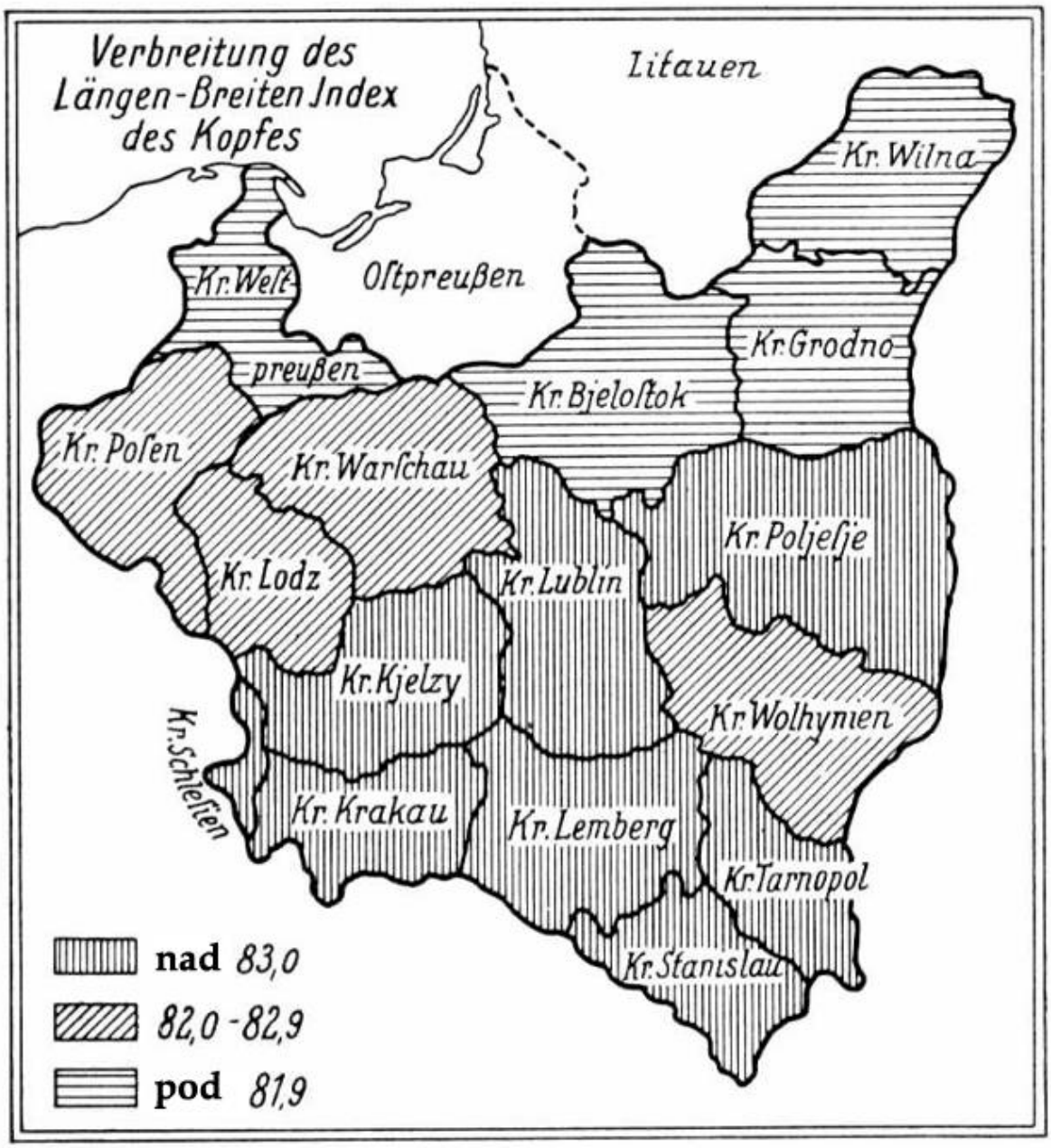

Mapa zobrazující lebeční indexy v Polsku dle Mydlarskiho z „Volk und Rasse", Brožura 1, 1929

Finský národ, který mluví ugrofinským jazykem, je převážně nordický na jihozápadě a jihu Finska, kde je však silně zastoupena švédsky mluvící vyšší vrstva převážně nordické rasy; směrem na sever a východ se nordická krev vytrácí a začínají převažovat převážně východobaltské oblasti.

Ve Finsku bylo napočítáno 75 % světlookých. Nejvíce tmavookých (přesto stále ne více než 10 %) se nachází v severním Finsku mezi finským kmenem Kvenů, kteří přijali vnitroasijskou (?) krev prostřednictvím sňatků s Laponci. Za nejsilněji východobaltský, přesto však stále nordicky promíšený, se považuje finský kmen Tavastů, který obývá střední Finsko.

Neprozkoumaný z hlediska rasového složení je finský kmen Karélců, kteří obývají východní Finsko. Na rozdíl zejména od Tavastů jsou štíhleji stavění, středně velcí, vykazují větší počet hnědovlasých jedinců s nahnědlou pokožkou, kudrnatými vlasy, užším obličejem, delším a užším nosem a silnějším růstem vousů. Také ve svém duševním chování se Karelové odlišují od ostatních finských kmenů: jsou veselejší, hovornější, rozhodnější, ale méně vytrvalí; jsou vstřícní a působí díky svému dobrému držení těla a jemnějším pohybům „ušlechtilejším“ dojmem.[66] Nordenstreng[67] je popsal jako živé, snadno dojaté a podrážděné, rychle chápající, s láskou k zpěvu a hudbě, přitom však nestálé a méně spolehlivé, dále jako bojovné, v boji vytrvalé, méně nakloněné fyzické práci, více obchodně orientované, zřejmě toužící po cestování, rytířské a ctící čest. Haartman, který Karely - respektive typ, který se mezi nimi jeví jako zvláštní rasa - navštívil v době, kdy možná byli ještě méně promíšení než dnes, je označuje za dětské, veselé, živé, zvídavé, hovorné, milující velká slova, přátelské, obratné, jemné a odmítající těžkou práci. Překvapivě je Haartman

[66] Takto je popisuje G. Retzius v Finska Kranier z roku 1878.
[67] Nordenstreng, Europas människoraser och Folkslag, 3. vyd. 1926.

přirovnává svými tělesnými znaky k Beduínům, kterým prý byli až překvapivě podobní.[68] Jiní si při pozorování Karélců nebo zde popisovaného zvláštního typu vybavili tělesné a duševní znaky západní rasy. - Jakou rasovou směs tedy Karélci představují? Člověk je v pokušení myslet na souvislost s níže zmíněným „Rjazaňským typem“ a také předpokládat (v této relativně odlehlé oblasti) zvláštní podmínky selekce, které upřednostnily určité míšení. Nordenstreng[69] chtěl tento typ, pokud by šlo skutečně o rasu a ne jen o častěji se vyskytující směsici znaků z různých ras, nazvat podle postavy z jedné povídky „Ontrusova rasa“. Příměs tohoto typu předpokládal i v severním Österbottenu (severní Švédsko), v některých částech Ruska a v menší míře také v západním Finsku a ve Švédsku.

Sever Ruska obývají laponské kmeny a kmeny jazykově příbuzné Finům, severovýchod pak kmeny ugrofinské, nejbližší příbuzní Finů, kteří jsou stejně jako oni převážně východobaltské rasy - s výjimkou Osťáků a Vogulů, kteří jsou směsicí východobaltské rasy a „rjazaňského typu“ a přijali ugrofinský jazyk.

V rámci estonské a livonské (dnes již téměř zaniklého) a především finské národnosti se často objevuje nordická rasová příslušnost, která hovoří ugrofinským jazykem. Na druhé straně ruštinou, indoevropským jazykem, mluví mnoho východobaltských obyvatel a lidí, kteří svou krví patří spíše do

[68] Haartman, Försök at bestämma den genuina rasen af de i Finland boende folk som tala finska. Přednáška před vědeckou společností ve Stockholmu, 1845.
[69] Nordenstreng, Europas människoraser och Folkslag, 3. vyd. 1926.

Asie než do Evropy. Rasovou a jazykovou příslušnost je třeba ve východní Evropě obzvlášť jasně rozlišovat..

Střední a severozápadní Rusko (snad s výjimkou poněkud severnějších oblastí sousedících s Pobaltím) je celkově mírně převážně východobaltské. Bylo zjištěno asi 80 % světlookých lidí, přičemž pouze 13 % má hlavu pod indexem 80. Směrem na jih východobaltská rasa postupně ubývá, ale v jihovýchodní Evropě je východobaltský vliv stále jasně patrný. Také v jižním Rusku se stále vyskytuje 40 % světlookých blondýnů, jejichž „světlost“ je jen ve velmi malé míře nordického rasového původu. Vnitroasijská krev se v různé míře příměsi vyskytuje v celé východní Evropě. Velmi zřetelná je prý v ruském okrese Jaroslavi. Kromě těchto ras může zdánlivě nerozlučná rasová směs ve východní Evropě, zejména mezi Velkorusy, obsahovat vliv připomínající Ainu (v severním Japonsku a na Sachalinu), jehož náznak mohou vykazovat rysy tváře slavného spisovatele hraběte Tolstého.

Na západní a severní Ukrajině se nachází další oblast dinárské rasy, která je zřejmě výrazná zejména v okresech Charkov, Poltava, Kyjev a Černigov a zasahuje na sever do Volyně, na východ zřejmě jen do oblasti Volhy a na jihovýchod pouze k úpatí Kavkazu. Ukrajinci se od Velkorusů liší nejen fyzicky, ale zřetelně i mentálně menším východobaltským a podstatně silnějším dinárským vlivem: živější, radostnější, otevřenější a přímočařejší povahou, uměleckými dispozicemi, které nevykazují nic matoucího a zmateného, nýbrž spíše jasný,

až přímočarý záměr.[70] Zdá se, že Podolí je převážně dinársko-východní; východní rasa však směrem k Haliči sílí a v západní Haliči jasně převažuje. V Karpatech se zdá, že žije smíšené východo-dinársko-východobaltské obyvatelstvo. Oblasti uvnitř karpatského oblouku a Transylvánských Alp jsou východo-východobaltsko-dinárské s nordickou příměsí.

Maďaři jsou národ původně převážně východobaltské rasy[71] s příměsí vnitroasijské, patrně i blízkovýchodní a lehkou nordickou příměsí (skrze krev Skýtů). Maďarský národ však od svého usazení v dnešních oblastech, tedy od 9. století, svou tělesnou podobu výrazně proměnil přijetím východního, dinárského a dalšího nordického pokrevního vlivu. Svůj ugrofinský jazyk si však Maďaři uchovali a východobaltský i lehký vnitroasijský vliv jsou u nich stále jasně patrné.[72]

---

[70] V rámci obyvatelstva se zřejmě vyskytuje určitá odlišnost v rasovém složení vlivem silnějšího nordického a dinárského prvku u vyšších vrstev a vůdčích rodin: podle Materialien zur Anthropologie der Ukraine, díl 2, Charkov 1926, je průměrný index délky a šířky hlavy 93,4 u rolníků, 82,8 u pracujících rolníků a 92,4 u vedoucích rolníků („inteligence“). Vyšší vrstvy mají častěji výraznou bradu, světlé vlasy a barvy očí jsou u nich vzácnější, což svědčí o silnějším východobaltském vlivu u nižších vrstev a silnějším dinárském a nordickém vlivu u vyšších vrstev.

[71] Srov. Szinnyei, Die Herkunft der Ungarn, 1920.

[72] Bartucz, Die anthropologischen und geschichtlichen Lehren der Exhumation der Apafis, 1927, uvádí informace o „jádru uherského“ vládnoucího rodu Apafů: Apafi I., 1632-90, se podle nálezů jeho kostí jeví jako východobaltský s mírnou blízkovýchodní příměsí, jeho manželka jako blízkovýchodně-východobaltská, Michael Apafi (1676-1713) jako blízkovýchodně-východobaltský, jeho manželka jako téměř čistě východobaltská.

Přehled o „Rasových složkách dnešního maďarství“ podal Kollarits.[73] Předpokládá 4–5 % nordické krve, což je pravděpodobně odhad příliš nízký, 15 % východní, 35 % východobaltské, 20 % dinárské krve a přibližně 5 % pro příměs „ušlechtilejšího mongoloidního typu“. Nordická rasa je podle Kollaritse nejvíce zastoupena na severu, západě a východě Maďarska, dále pak zejména v rodinách, jejichž jména nasvědčují německému nebo slovanskému původu. Východní příměs je nejčastější východně od Dunaje a v jednotlivých oblastech nížiny, kde docházelo k největšímu míšení se „švábskými“ přistěhovalci. Východobaltský prvek je podle téhož autora přítomen po celé zemi, zejména v „jádrovém maďarském“ rolnictvu, ale u národnostní skupiny Palóců[74] stoupá až na 50–60 %. Dinárská rasa je nejsilněji zastoupena na jihu a jihozápadě. Mimo tyto evropské rasové složky je zřetelně patrná i příměs původně neevropské blízkovýchodní rasy, zjevně většinou v podobě, která může naznačovat příměs vnitroasijské krve – lidí, kteří se nejvíce podobají blízkovýchodním Kavkazanům nebo turkotatarským typům.

[73] V Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie, 19. díl, 4. vydání, 1927.

[74] *„Palócové, kmen Rumunů ve větvích pohoří Mátra, tj. v župách Nograd, Heves, Borsod a Gömör“* (Hunfalvy, Die Ungarn, Vídeň 1881, s. 82).

Abb. 301. Madjarin. A: blau. Vorwiegend nordiſch — mit ſudetiſchem Einſchlag?

Abb. 302. Ungarn. Horthy, geb. 1868, Reichsverweſer. Vorwiegend nordiſch mit dinariſchem (und fäliſchem?) Einſchlag

Abb. 303. Deutſche aus Siebenbürgen. Nordiſch. A: blau. H: blond.

Abb. 304. Deutſcher aus Siebenbürgen. Dinariſch mit nordiſchem Einſchlag. (Rinn weder nordiſch noch dinariſch.)

Abb. 305. Madjarin (Szeklerin). Nordisch mit leichtem dinarischem Einschlag.

Abb. 306. Madjare (Szekler). Nordisch mit dinarischem und ostbaltischem Einschlag.

Obr. 301 – 306. Maďaři a sedmihradští Němci. (Maďarská žena na obrázku č. 301 je převážně nordického typu se zřejmou příměsí sudetské rasy; Maďarský muž na obrázku č. 302 má převážně nordické rysy s dinárskou a zřejmě fálskou příměsí; Na obrázku č. 303 německá žena ze Sedmihradska nordického typu; Na obrázku č. 304 Němec ze Sedmihradska je dinárského typu s nordickou příměsí; Maďarská žena na obrázku č. 305 je nordického typu s lehkou dinárskou příměsí; Maďarský muž na obrázku č. 306 je nordického typu s dinárskou a východobaltskou příměsí.

Takový vliv se odhaduje na 15-20 % u maďarské populace a zdá se, že je nejčastější mezi Rumuny a Hajduky a také mezi nižší šlechtou. Částečně může pocházet z období turecké nadvlády. Chtěl bych také předpokládat určitý západní vliv v maďarštině. U maďarských Székelů, dnes rumunských poddaných, se projevuje silnější nordický vliv (tím, že absorbovali zbytky germánských kmenů z období stěhování

národů. Jsou průměrně středně dlouholebí ve srovnání s průměrně krátkolebými jinými maďarskými kmeny.

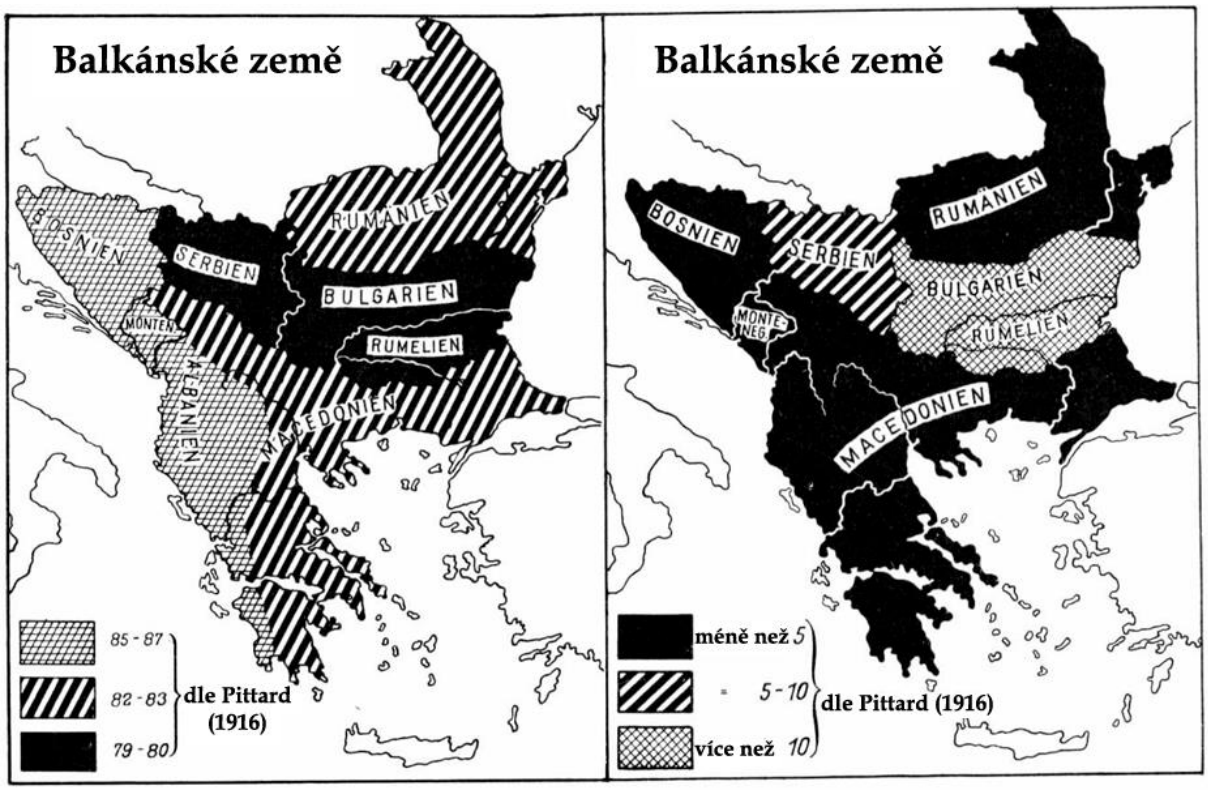

První mapa ukazuje průměrný index délky a šířky lebky. (Z dlouholebých ras jsou na Balkánském poloostrově zastoupeny: západní, nordická a orientální; z krátkolebých ras pak dinárská, východní, východobaltská a vnitroasijská.)

Druhá mapa ukazuje procentuální rozložení světlovlasých lidí. (Světlovlasost v balkánských zemích dnes pravděpodobně patří spíše k východobaltské rase než k rase nordické, téměř vůbec ne k rase fálské.)

Balkánské pohoří a jeho přilehlé horské pásma jsou převážně osídleny východními typy, nejvíce východně-dinársko-blízkovýchodními, a představují oblast rozšíření východní a dinárské rasy pro převážně mediteránními (mediteránně-blízkovýchodní-dinárskými) typy osídlený

Balkánský poloostrov (Řecko), stejně jako Alpy představují dinársko-východní oblast rozšíření pro severní Itálii, střední Francii a jižní Německo. Zdá se, že dinárská rasa sahá od své relativně nejčistší oblasti podél toku řeky Vardar až po Soluň. Ale i na Krétě může stále kolovat dinárská krev. V celé jihovýchodní Evropě je však dinárská a blízkovýchodní krev zastoupena vedle sebe a lze ji od sebe jen stěží odlišit. Podunajská nížina v oblastech rumunského a bulharského národnostního výskytu je osídlena převážně mediteránními typy, s malým východobaltským a dinárským a ještě menším nordickým prvkem.[75] Mediteránní rasa se dokonce rozprostírá, což lze poznat podle oblasti delších lebek, od ústí Dunaje daleko do Besarábie a do Moldávie a na jižní Ukrajinu; zdá se, že v ojedinělých případech pronikli mediteránní lidé nebo alespoň mediteránní krev touto cestou na sever do ukrajinské a polské národnosti; zdá se dokonce, že Polsko vykazuje silnější vliv mediteránní rasy. Zdá se, že rumunský kmen Motzenů žijící v horách, zvláště silně zastoupený u Ratezatu a u pramenů řek Körös, zřejmě potomci starých Dáků, si zachoval silnější nordickou příměs. Nordické vlivy jsou stále patrné i u Bulharů. Doflein uvádí: *„Dlouhé lebky se světlými vlasy a modrými oči byly v samotném Bulharsku vzácné a poněkud častější ve*

[75] Bulhaři byli původně národem blízkovýchodního původu. Tento původ je dodnes zřetelně patrný na jejich vzhledu. Od svého osídlení v 5. století však Bulhaři nejen absorbovali velké množství evropské, zejména východobaltské a západní (mediteránní) krve, ale také (od 10. století) přijali slovanský (tj. indoevropský) jazyk. - Turci, rovněž původně vnitroasijský národ, stále mluví altajským jazykem, ale díky vstřebání obzvláště velkého množství blízkovýchodní krve se stali národem velmi odlišným od vnitroasijských národů.

vojsku. Nápadně časté byly v západní Makedonii, například v Prilepu a u jezera Ochrida. Děti hrající si na ulicích Prilepu si mohli lidé splést s německými dětmi s jejich od slunce vybledlými, lněnými vlasy a jasně modrými oči.“[76] Ale není to tak, že zde zmíněná dlouholebost nebyla častěji i charakteristická pro západní rasu, a světlé barvy pro východobaltskou?

Abb. 307. Türkei. Ismael Paſcha (Georg Kmety aus Ungarn), Truppenführer. Nordiſch-weſtiſch-dinariſch?

Abb. 308. Türkei. Mehemed Ali Paſcha, eigentlich Karl Detroit aus Magdeburg, hugenottiſch. Herkunft, Heerführer. Nordiſch-dinar.?

Obr. 307 – 308. Na obrázku č. 307 je turecký Ismael Paša mající zřejmě nordicko-mediteránní-dinárskou příměs; Na obrázku č. 308 je turecký Mehmed Ali Paša, narozen jako Karl Detroit z Magdeburku, hugenotského původu, zřejmá nordicko-dinárská příměs.

V rámci velkoruské národnostní struktury si zaslouží zvláštní zmínku jedna oblast, a to oblast lidí středního vzrůstu, střední lebky, zřejmě středního až úzkého obličeje (?), tmavých

[76] Doflein, Mazedonien, 1921, s. 271.

vlasů a hnědých očí na jih a jihovýchod od Moskvy v Rjazaňském a Tambovském okrese a odtud severovýchodním směrem do Asie až do oblastí (v průměru dlouholebých) Čeremisů, Votjaků, Osťáků a Vogulů. V případě těchto lidí, kteří jsou označováni jako „prafinští“, Denikerem jako ‚ugričtí‘, Čepurkovským jako „rjazaňský typ“ a Bunakem jako „uralské“, lze stěží uvažovat, jak se stalo, o vlivu mediteránní rasy. Skutečnost, že tito „pravěcí Finové“ mají ploché a široké čelo a lícní kosti směřující šikmo ven, neodpovídá rasovému obrazu západní (mediteránní) rasy. Bunak[77] však také uvádí pozměněné, ale jasně definované „mongoloidní detaily“ ve stavbě měkkých částí obličeje a ve spleti vlasů. Tyto rysy by opět připomínaly „asijské“ rysy a Bunak u této rasy předpokládá „protomongoloidní“ formu. V každém případě je v této oblasti velmi nápadná výrazná středně dlouhá lebka (počet délek hlavy 76-79), která v tomto krátkolebém prostředí naznačuje příměs dlouholebé rasy.

Zdá se, že u Čeremisů se v nejsilnější převaze projevuje „rjazaňský typ“, dále u mordvinského kmene (ugrofinský jazyk) žijícího kolem řeky Mokši; vliv rjazaňského typu se zdá být méně zřetelný u mordvinského kmene Erschá, kde snad opět převažuje východobaltská rasa. U Rusů sousedících s Mordvinci, zejména na severu Tambovského okresu, na jihu Rjazaňského okresu a na západě Penzenského okresu, se však také zřetelně projevuje vliv rjazaňského typu. Také Čuvaši a Baškirové dosud vykazují stopy této rasy. Je to rasa tzv.

[77] Bunak, Le mouvement anthropologique en Russie depuis 1914, Revue anthropologique, svazek 36, 1926.

kurganů, alespoň kurganů středního Ruska, těchto kuželovitých nebo kopulovitých mohyl z pravěku? Tito Kurgané ze středního Ruska patří k dlouholebé rase lidí, který vykazoval nemalou úroveň kultury (převážně ovlivněné z Persie?).

Abb. 309. Rußland. Tatar. Innerasiatisch mit ostbaltischem Einschlag (Zeichn.: Dr. Haenel)

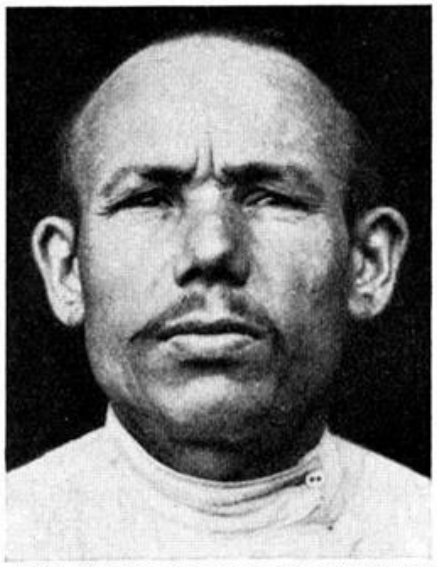

Abb. 310. Tatar aus dem Bezirk Rasan. Vorwiegend innerasiatisch. (Aufn.: Lenz)

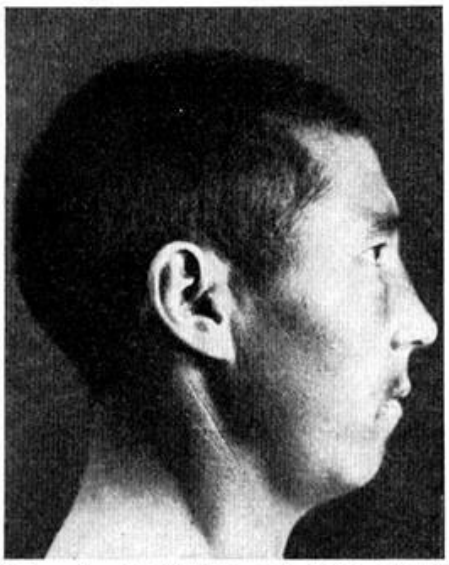

Abb. 311 a, b. Baschkire aus dem Bezirk Ufa. K: 74,86; G: 93,01; A: grün-mischfarben. Vorwiegend innerasiatisch mit uralischem (vgl. S. 139) und leichtem ostbaltischen und vorderasiatischen (Vorderansicht!) Einschlag? (Nach Wastl, Baschkiren, Archiv f. Rassenbilder)

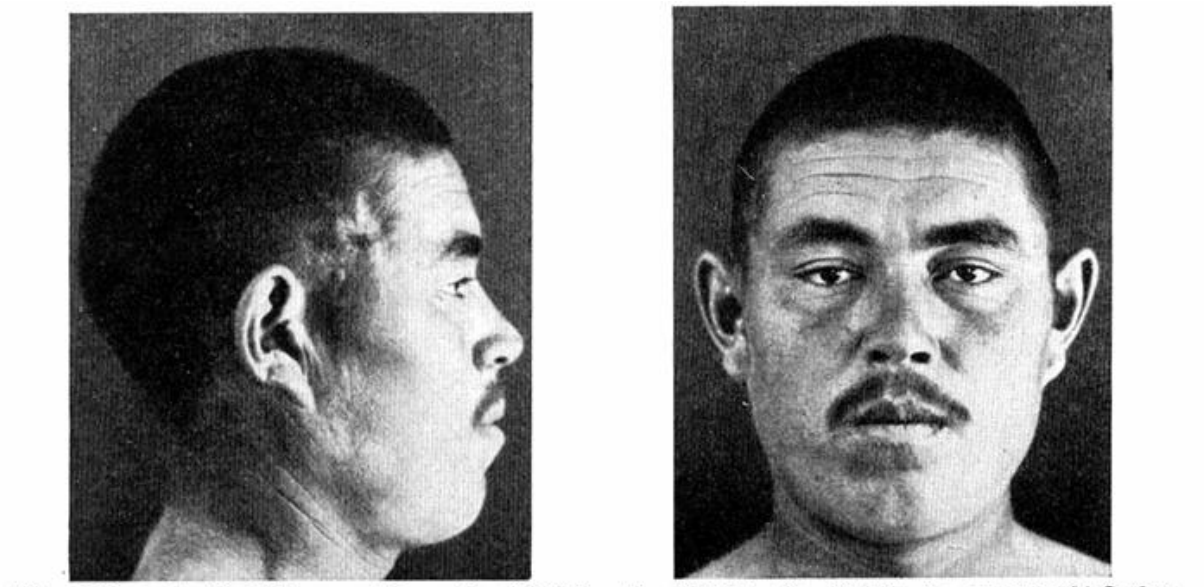

Abb. 312 a, b. Baſchkire aus dem Bezirk Ufa. K: 78,67; G: 90,71; A: grau-miſchfarben Vorwiegend innerasiatiſch mit uraliſchem (vgl. S. 139) und oſtbaltiſchem Einſchlag? (Nach Waſtl, Baſchkiren, Archiv f. Raſſenbilder)

Obr. 309 – 312. Na obrázku č. 309 je Tatar s vnitroasijskou a východobaltskou příměsí; Na obrázku č. 310 Tatar převážně vnitroasijského typu; Na obrázku č. 311 Baškir vnitroasijského typu s uralskou a lehkou východobaltskou a blízkovýchodní příměsí; Na obrázku č. 312 Baškir převážně vnitroasijského typu s uralskou a východobaltskou příměsí.

Abb. 313 a, b. Krim-Tatar aus dem Bezirk Taurien. Vorwiegend weſtiſch mit Einſchlag einer breitgeſichtig-kurzköpfigen Raſſe und geringem nordiſchen Einſchlag (Haut: rötlich-weiß). (Aufn.: Lenz)

Abb. 314 a, b. Tatar aus dem Bezirk Kaſan. Vorwiegend innerafiatiſch mit Einſchlag einer ſchmalgeſichtig-langköpfigen Raſſe oder aber langköpfig durch ſog. Kahnſchädelbildung? (Haut: braun.) (Aufn.: Lenz)

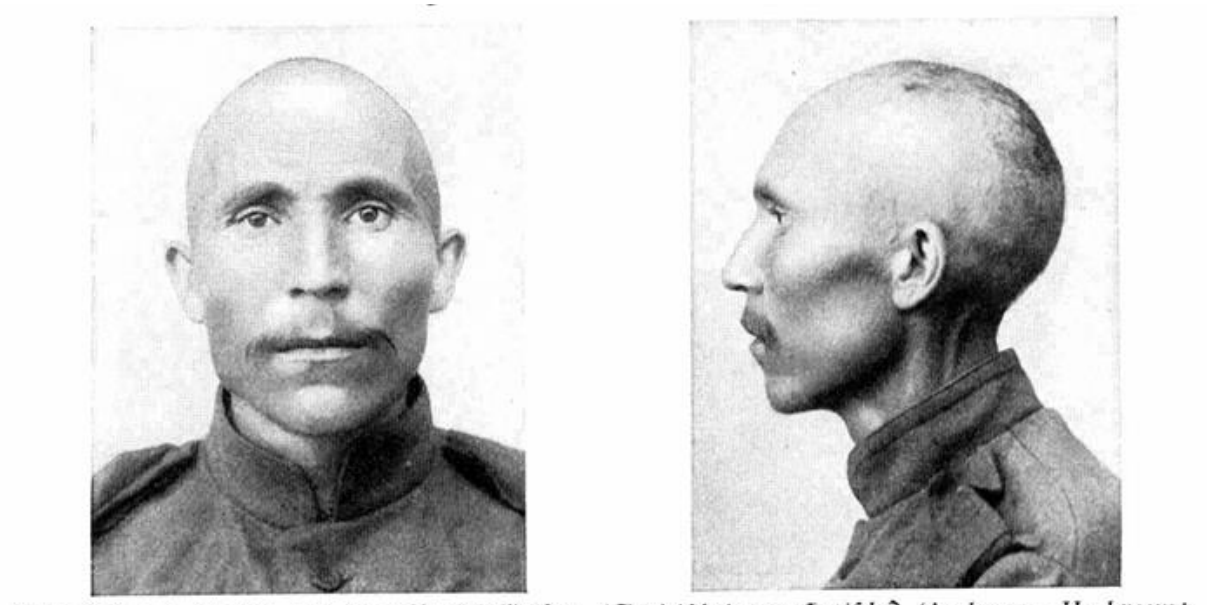

Abb. 315 a, b. Tatar aus dem Bezirk Kasan. Nordisch-innerasiatisch? (A: braun, H: braun; Haut gelblich.) (Aufn.: Lenz)

Obr. 313 – 315. Na obrázku č. 313 je krymský Tatar převážně mediteránního typu s příměsí krátkolebé rasy s širokým obličejem a menší nordickou příměsí; Na obrázku č. 314 je Tatar převážně vnitroasijského typu s příměsí dlouholebé rasy úzkého obličeje, nebo dlouholebý v důsledku formování lebky; Na obrázku č. 315 Tatar pravděpodobně nordicko-vnitroasijské směsi.

Na Kavkaze, v oblasti obývané převážně lidmi z Blízkého východu, se setkávají evropské a asijské skupiny obyvatel. Jako neevropská oblast by zde mělo být zmíněno pouze několik skupin lidí, které jsou z rasového hlediska v převážně blízkovýchodním prostředí nápadné. Djawachischwili se zabýval „Rasovým složením kavkazských národů“ v Archiv für Anthropologie, 1925. Osetinci, známí jako rytířský národ - pravděpodobně potomci Alanů - se vyznačují větším vzrůstem a nápadným podílem světlovlasých (30 % obyvatel) a světlookých lidí. V indoevropském (blízkém germánské jazykové skupině?) jazyce Osetinců není výskyt nordických

rysů nápadný. Kurdové z oblasti Karakuše a Nimrud-Dagu jsou velmi světlovlasí a světloocí (60 % obyvatelstva). Západní Kurdové vykazují v důsledku vlivu nordické a orientální rasy průměrný index hlavy 75. Kurdský jazyk je rovněž indoevropský jako perský dialekt, tj. přinesený lidmi nordické rasy (srov. s kapitolou 8).

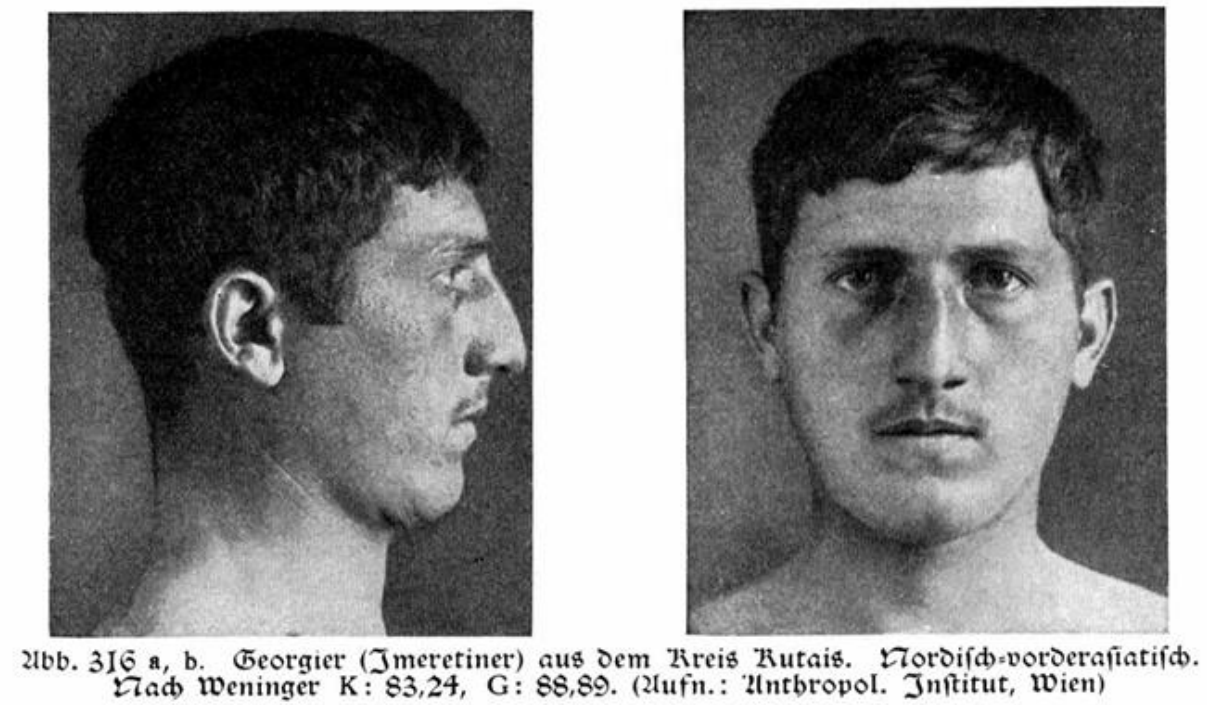

Abb. 316 a, b. Georgier (Imeretiner) aus dem Kreis Kutais. Nordisch-vorderasiatisch. Nach Weninger K: 83,24, G: 88,89. (Aufn.: Anthropol. Institut, Wien)

Obr. 316 a, b. Na obrázku Gruzínec (Imeret) nordicko-blízkovýchodního typu.

Pět hlavních evropských ras se v příměsi vyskytuje i mimo Evropu, kde se evropské národy usadily, zejména v Americe (viz obr. 41 a 103 a několik ilustrací ve 14. kapitole). Zejména kolonizaci Severní Ameriky je třeba se v následujícím textu často věnovat.

V severní Africe se nacházejí ještě větší, převážně mediterránní oblasti: celý severní okraj Afriky od Egypta po

Maroko a přes Maroko podél pobřeží o něco jižněji až k severozápadním africkým ostrovům. Španělé také vždy žasli nad podobností svých marockých protivníků se sebou samými. Ve všech těchto severozápadoafrických oblastech, podobných samotnému Španělsku, jen zřetelněji, se projevují také vlivy orientálních, negroidních a (zejména zřejmě v Alžírsku a Maroku) blízkovýchodních ras.

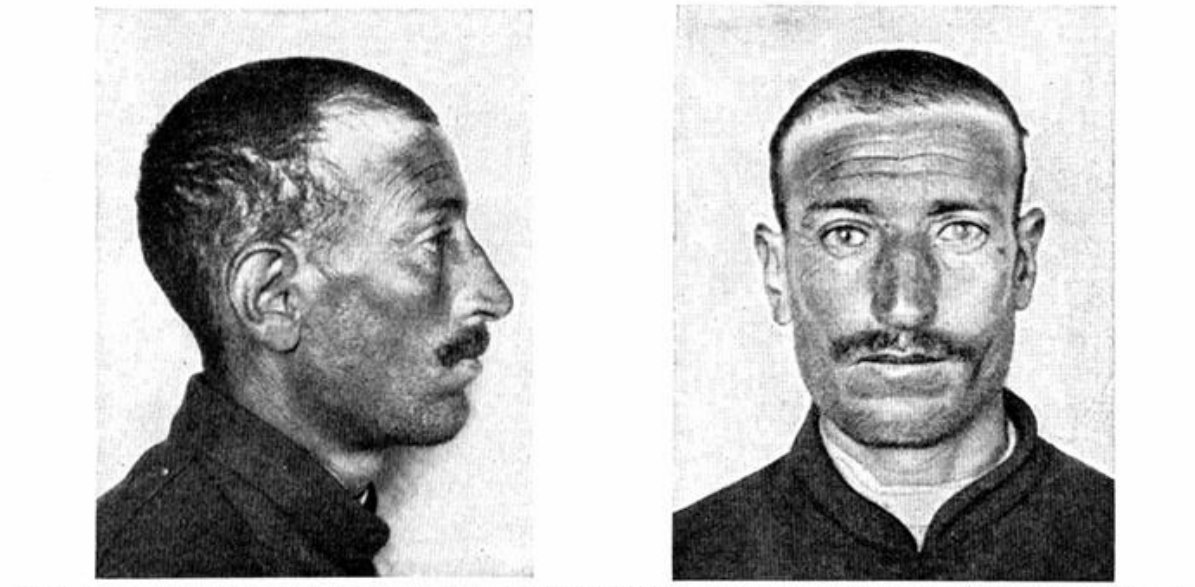

Abb. 317 a, b. Algerien. Blonder Kabyle. Geringer vorderasiatischer Einschlag? (Aufn.: v. Eickstedt)

Obr. 317 a, b. Světlovlasý Kabylejec z Alžírska, zřejmě s menší blízkovýchodní příměsí.

Zdá se, že mediteránní krev se dostala kousek po Nilu. Západní rysy charakterizují obyvatele středomořských ostrovů vedle silnějšího blízkovýchodního a slabšího negroidního vlivu. Na Kypru se údajně projevuje také mírný nordický vliv. Zdá se, že Kréta vykazuje silnější blízkovýchodní vliv v nížinách než v horách. Kmen Sfakiotů žijící v okolí Sfakie (jihozápadní Kréta), který se v dějinách Kréty vyznamenal svou

udatností, si údajně zachoval silnější nordický vliv a je považován za pozůstatek spartského kmene Helénů.[78] Zdá se, že na Krétě se zachovala i nějaká další nordická krev, pravděpodobně starověkého helénského původu, například v oblasti Kritsa (nad zálivem Mirabello). Däubler uvádí: *„Asi tisíc metrů nad Kritsou jsme se zastavili v hostinci: podávali husté ovčí mléko a vynikající selský chléb, žasli jsme nad tmavomodrýma očima a světlými blond vlasy všech dospělých i dětí, kteří nás obklopovali v této titěrné vesničce, téměř neviditelné mezi hrušněmi. Byli to samí krásní, štíhlí lidé, kteří stále nosili svůj pestrý, avšak vkusně laděný kroj…“*[79]

Mezi Berbery, zejména Kabyly v marockém Rífu, dále v Džurdžuře, v Enfidě a především mezi kmeny Šávia v pohoří Aures, lze vysledovat vliv nordických či spíše nordické a fálské rasy již od prehistorické migrace. Blondýni zřejmě tvoří třetinu až pětinu obyvatelstva v této oblasti. Tissot[80] odhadoval v roce 1876 počet blondýnů mezi Kabyly na jednu třetinu, Quedenfeld[81] na dvě pětiny. Podle Quedenfelda by se blondýni mezi Kabyly mohli zaměnit za Skoty nebo severní Němce. Hilton-Simpson o lidech z kmenů Šávia uvádí: *„Se světlými vlasy a modrýma očima a barvou pleti, která se zdá být světlá tam, kde je africké léto se svým velkým horkem nedokázalo opálit, se na první pohled liší od tmavších semitských a negroidních skupin pouště.“ Uvádí „velmi vysoké procento*

[78] Další podrobnosti o sfakiotech najdete na str. 356.
[79] Theodor Däubler, Auf der Insel des Labyrinths. Ein Ritt durch Kreta.
[80] Revue d'Anthropologie, 1876, sv. 5, s. 390.
[81] Zeitschrift für Ethnologie, 1899, s. 115 a násl.

světlých, často zlatých vlasů, modrých očí a barvy pleti - zejména u dětí, které nezažily opálení díky dlouholetému vystavení velkému žáru letního slunce -, která byla často světlejší než naše.“[82]

Na Kanárských ostrovech - s převahou mediteránní rasy a znatelným vlivem blízkovýchodní rasy - je patrný vliv fálské rasy, který lze rovněž vysledovat až k prehistorickému přistěhovalectví. Zdá se, že zejména Tenerife se tímto vlivem vyznačuje od nepaměti. Guančové, největší část původního obyvatelstva Kanárských ostrovů, musí být považováni za převážně fálské. Niccoloso da Recco z Janova, který navštívil Kanárské ostrovy v roce 1341, uvádí, že Guančové mají dlouhé světlé vlasy (crines habent longos et flavos). Otec Galindo, který navštívil Tenerife v roce 1632, uvedl, že ostrov obývá tmavé obyvatelstvo na jihu a světlé obyvatelstvo na severu. Zdá se, že většina Guančů vymizela v 15. století, kdy o obyvatelstvo Kanárských ostrovů bojovali Španělé a násilně je pokřesťanštili. Mohutné postavy převážně fálských světlovlasých lidí však dodnes vynikají mezi malým, převážně západním obyvatelstvem Tenerife.[83]

[82] Hilton-Simpson, Among the Hill Folk of Algeria, 1921.

[83] Viz Eugen Fischer, Zur Frage nach der Urbevölkerung der Kanarischen Inseln, Tagungsberichte der Deutschen Anthropologischen Gesellschaft, 1926, s. 97.

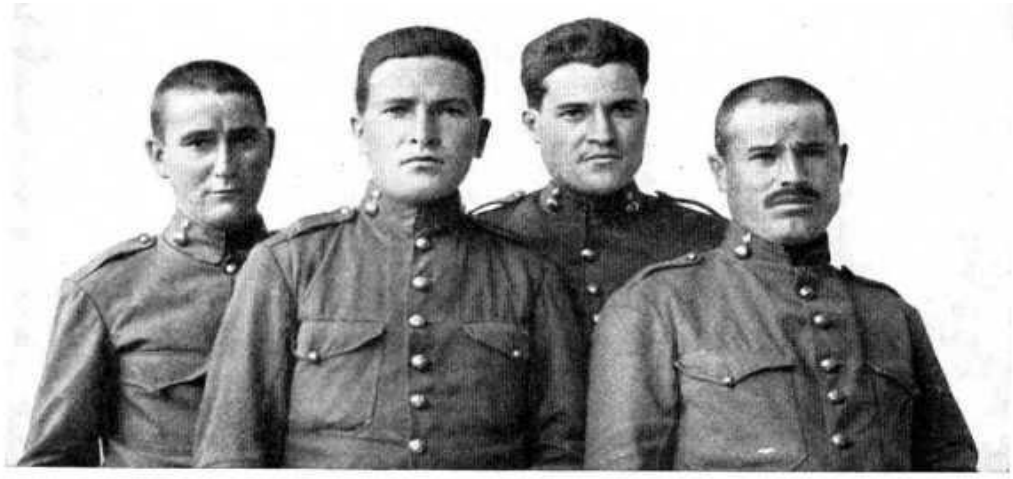

Abb. 318a

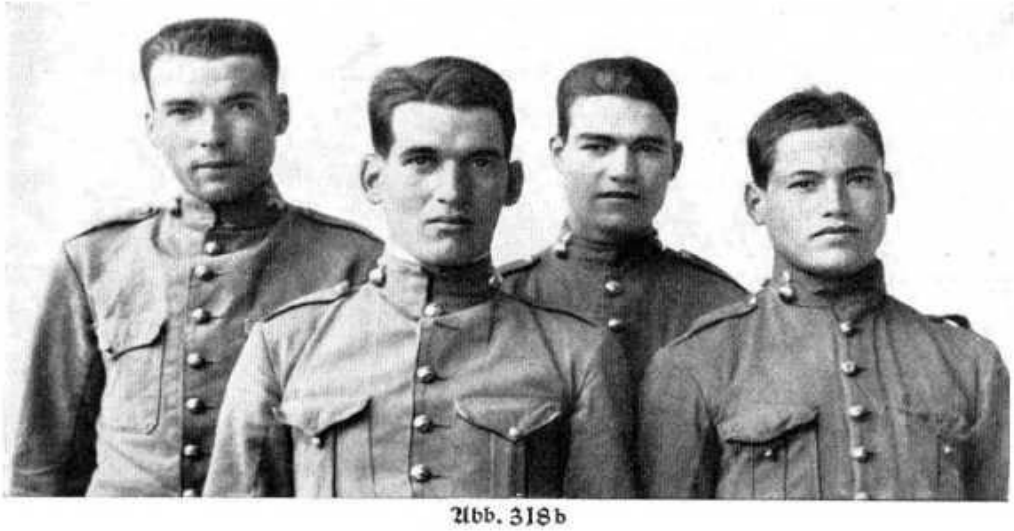

Abb. 318b

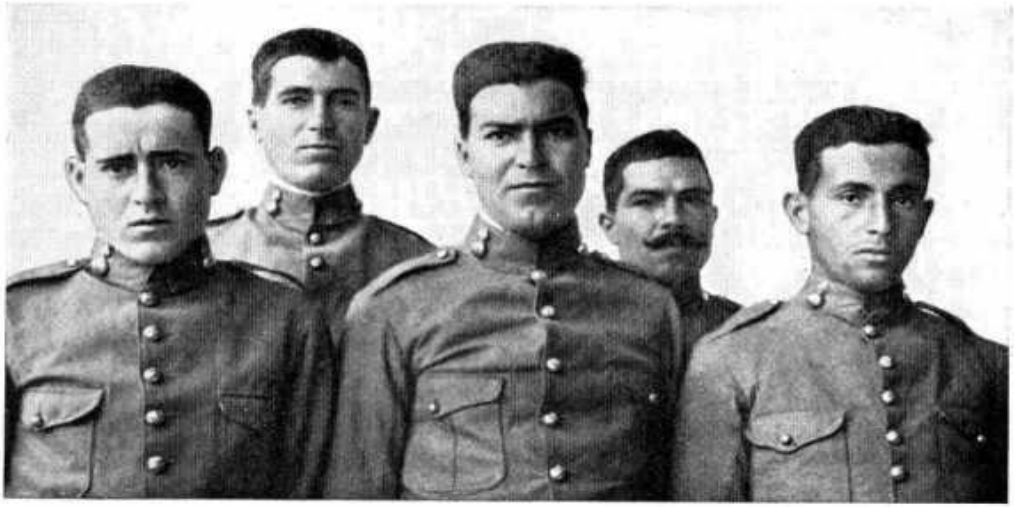

Obr. 318 a - c. Odvedenci španělské armády z Tenerife, mezi nimi několik převážně fálských, jiní fálsko-západní typy.

V následujícím textu bude vhodné se znovu podívat na vlivy neevropských ras na obyvatelstvo Evropy a severní Afriky: Kromě rasové směsi Židů a cikánských skupin se orientální rasa vyskytuje jako slabá příměs v zemích a na ostrovech východního Středomoří, dále na Sicílii, v jižní Itálii a na Maltě a na jihu Pyrenejského poloostrova, jako velmi slabá příměs v celé pobřežní oblasti Středomoří a v pobřežní oblasti jižní Anglie, zejména v jihozápadní Anglii a jižním Irsku.

Blízkovýchodní rasa, vyzařující ze svého hlavního areálu, Kavkazu, nejen směrem na východ až do Indie a vnitřní Asie v příměsích, ale zasahující i na západ a severozápad, se kromě rasové směsice židovského národa a cikánských skupin vyskytuje jako výrazná příměs v celé jihovýchodní Evropě, zejména v oblastech Černého moře, a odtud se zmenšuje, ale stále je zcela zřetelná, v Řecku a na Balkánském poloostrově vůbec, kde pak bude obtížné rozhodnout v této jihoevropské smíšené oblasti všech evropských a několika asijských ras, kudy vede hranice dinárské rasy vůči rase blízkovýchodní, zvláště když se zdá, že turecké války dodaly obyvatelstvu jihovýchodní Evropy poměrně hodně blízkovýchodní krve až k hranicím německy mluvící oblasti a možná ještě dále na západ.

Příměs blízkovýchodní krve lze nalézt také v Sýrii, na ostrovech v Egejském moři, zejména na Krétě, dále na Sicílii (zejména v okolí Syrakus a Girgenti), v severní Africe, zejména v Tripolisu, Tunisu a Alžíru. V jižní Itálii je blízkovýchodní vliv zřejmě nejvíce patrný v Salernu a Bari, ve Španělsku zejména na pobřeží Andalusie. Ze Sýrie se silnější vliv blízkovýchodní krve šíří podél pobřeží Rudého moře až do jižní Arábie, kde je

třeba předpokládat další oblast převahy blízkovýchodní rasy. Odtud pak získala blízkovýchodní vliv severní část východní Afriky. Barevné francouzské jednotky na okupovaném území Porýní pocházejí z větší části ze severozápadních afrických oblastí, které kromě vlivu západní a negroidní krve vykazují silnější vliv krve blízkovýchodní, což je při pohledu na tyto jednotky okamžitě patrné. Oblasti, v jejichž rámci je patrný vnitroasijský vliv, již byly zmíněny na s. 147 a 216, ty, které vykazují negroidní vliv, na s. 147.

Rasovědné mapy rozšíření některých tělesných znaků, které nakreslil Struck (Drážďany), znázorňují jejich průměrné rozložení na území Evropy a světa, jak vzniklo smíšením jednotlivých lidských ras. Přitom jsou zahrnuty pouze původní domorodé skupiny obyvatel daného území, tedy například v Americe nebo Africe není započítáno obyvatelstvo evropského (koloniálního) původu.[84]

První mapa níže je pokusem o vyznačení oblastí největšího výskytu ras uvedených v této knize.

[84] O rasách světa viz Fischer ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923; Haddon, The Races of Man, 1924; Pittard, Les races et l'histoire, 1924. Deniker, Les races et les peuples de la terre (2. vyd. 1926) je v mnoha ohledech zastaralý.

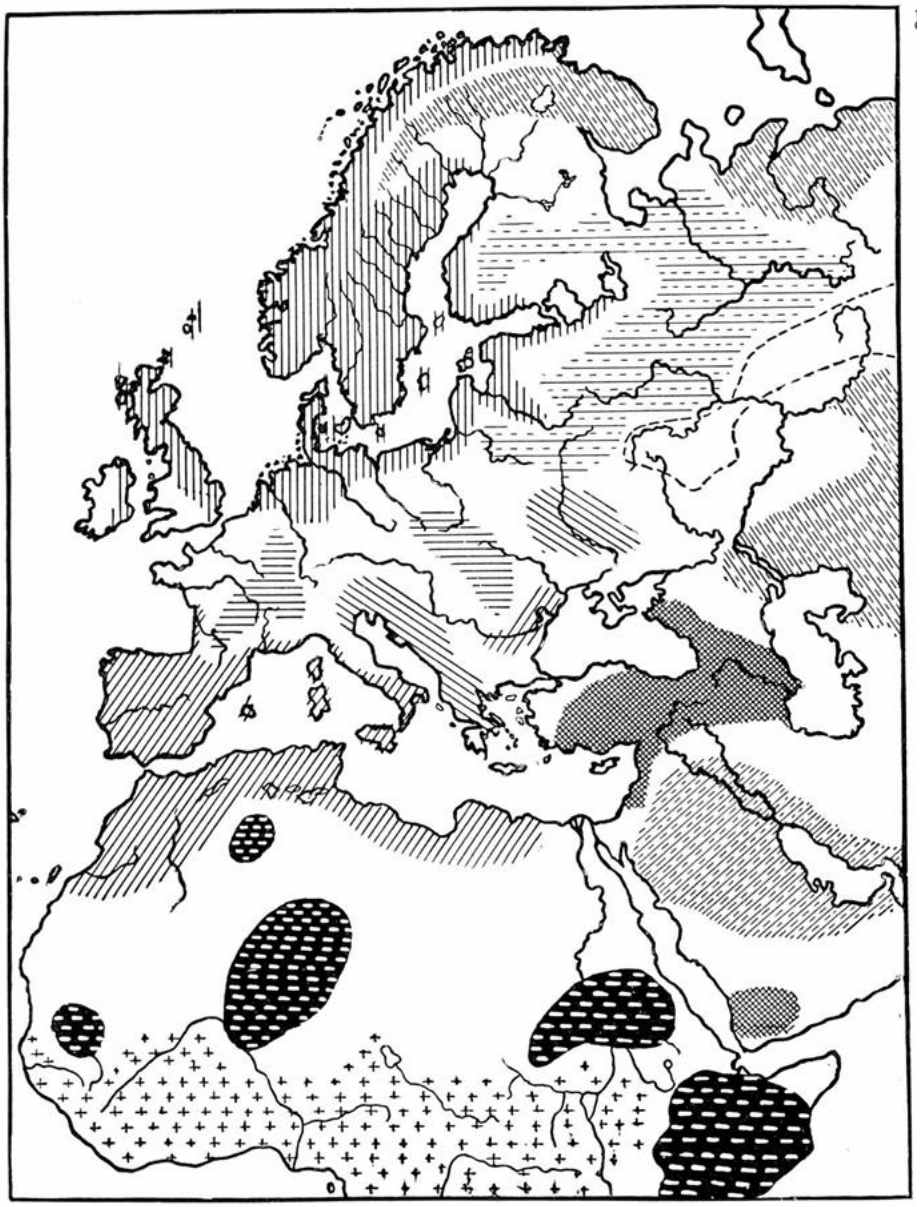

Znázornění oblastí s předpokládanou nejsilnější převahou jednotlivých ras

Přerušovanou čarou je vyznačena oblast rasy, která dosud nebyla podrobněji popsána a obvykle se nazývá „rjazaňský typ“ (podle Čepurkovského).

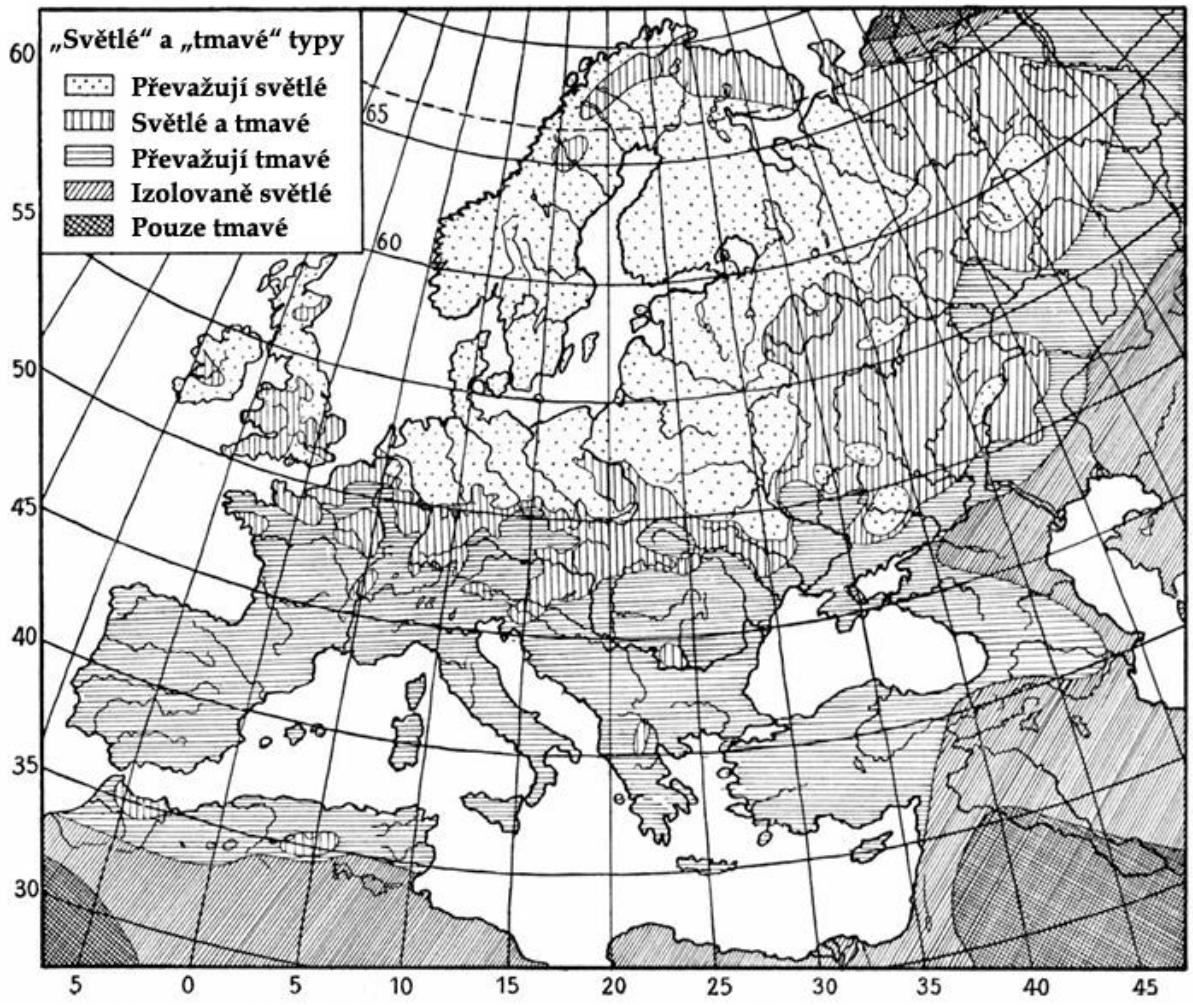

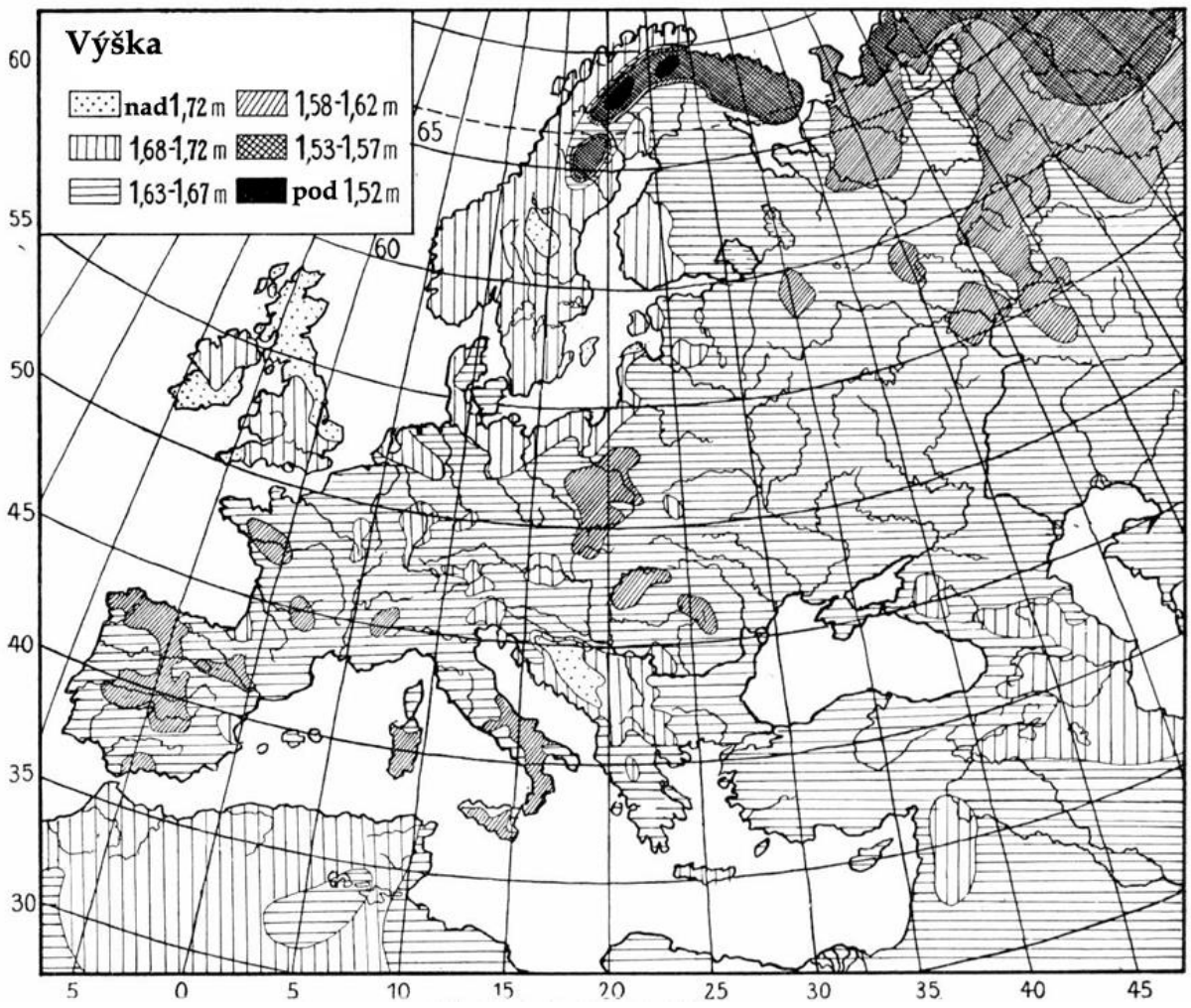
Výška
nad 1,72 m
1,58-1,62 m
1,68-1,72 m
1,53-1,57 m
1,63-1,67 m
pod 1,52 m
65
60
60
55
50
45
40
35
30
5
0
5
10
15
20
25
30
35
40
45

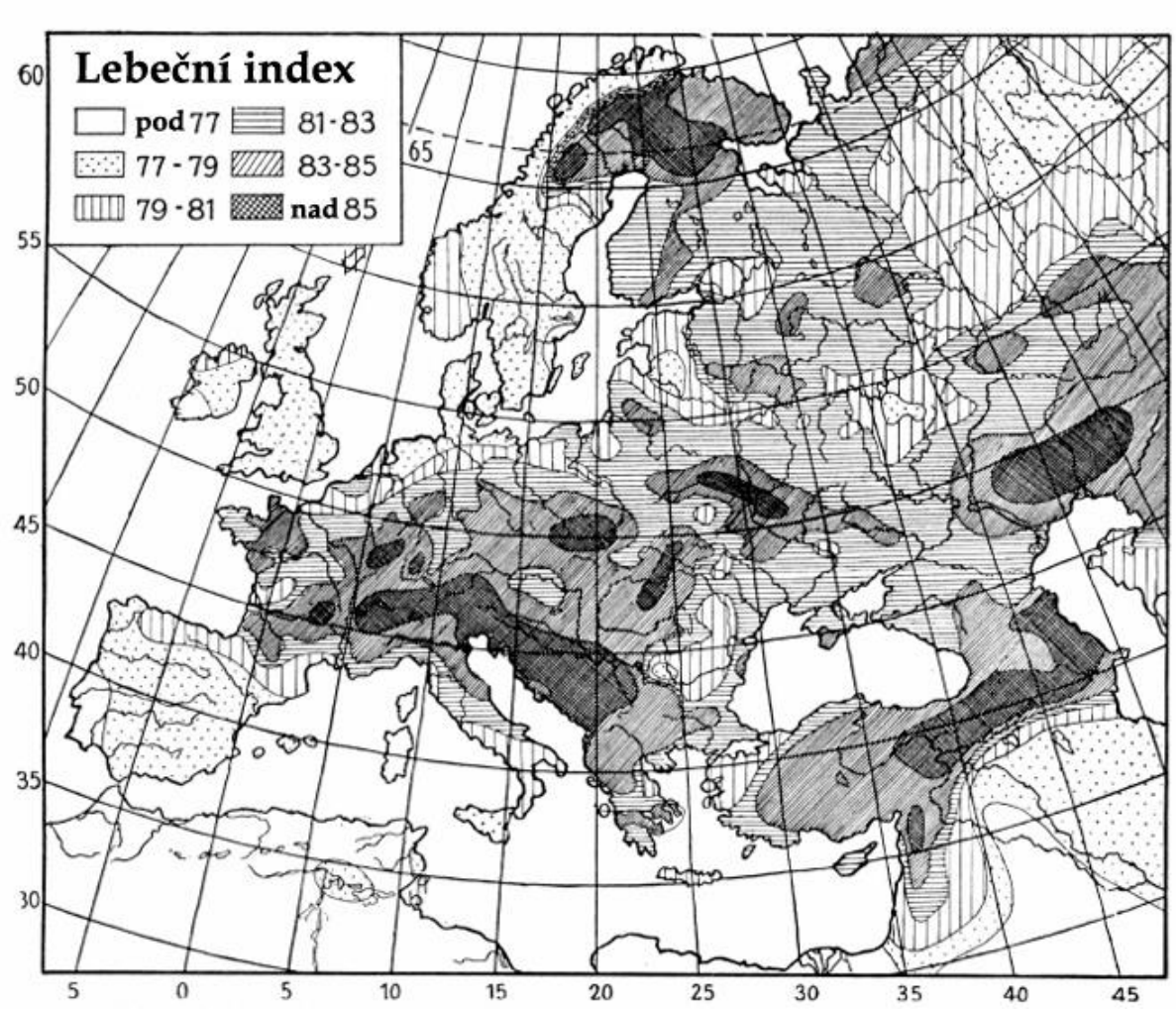
Lebeční index
pod 77
77 - 79
79 - 81
81 - 83
83 - 85
nad 85
60
55
50
45
40
35
30
65
5
0
5
10
15
20
25
30
35
40
45

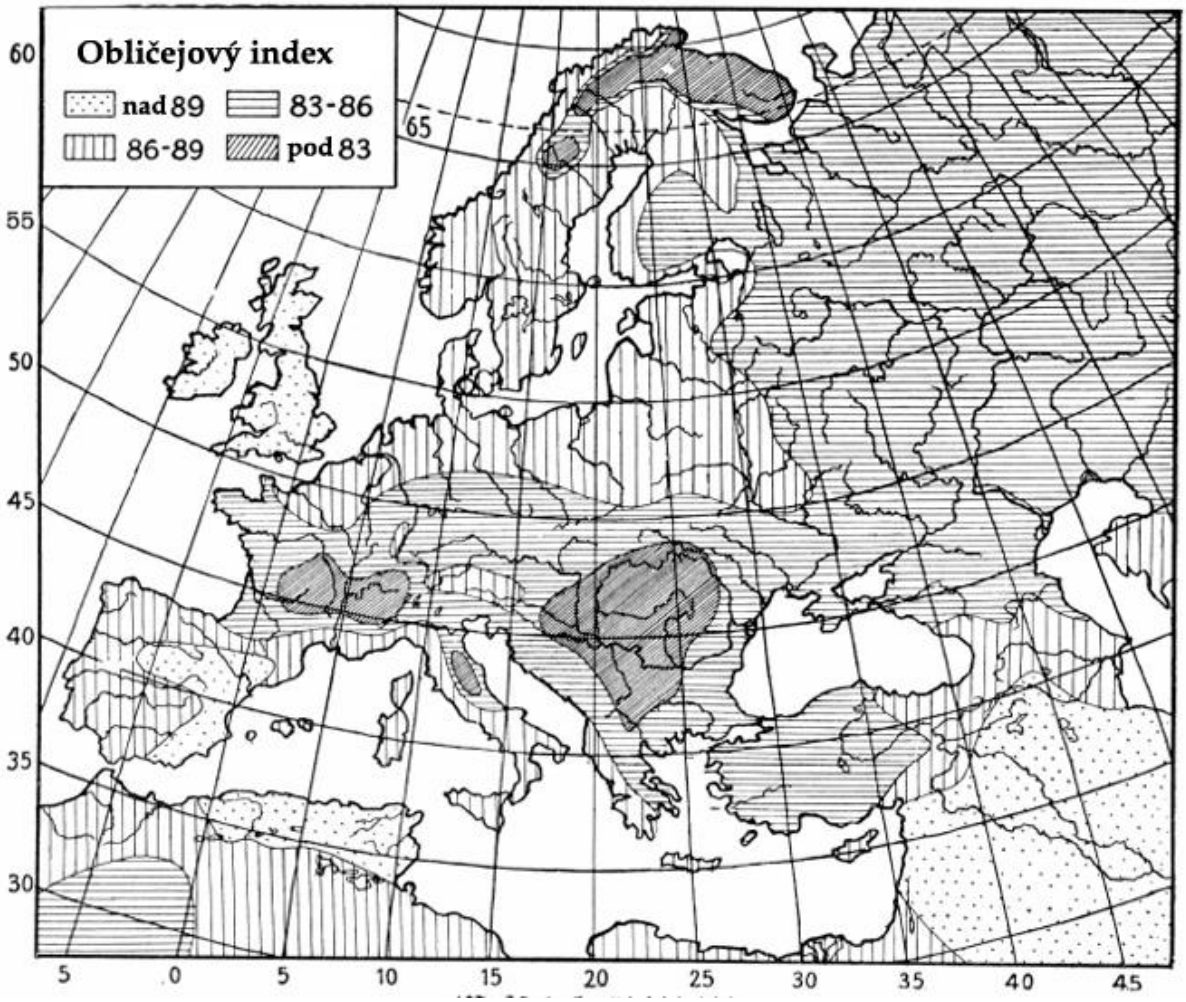
Obličejový index
nad 89
83-86
86-89
pod 83
65
60
55
50
45
40
35
30
5
0
5
10
15
20
25
30
35
40
45

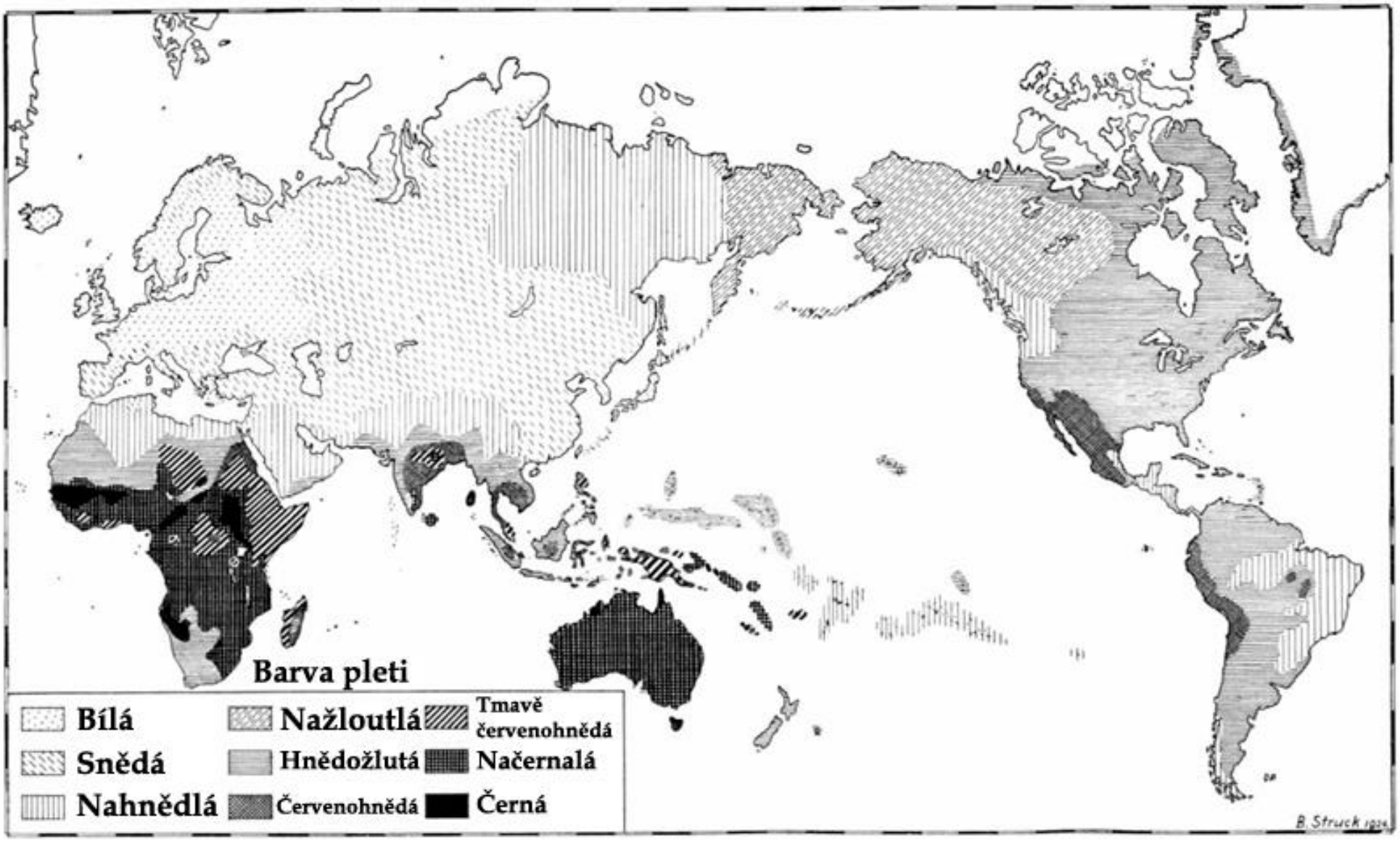
Barva pleti
Bílá
Snědá
Nahnědlá
Nažloutlá
Hnědožlutá
Červenohnědá
Tmavě červenohnědá
Načernalá
Černá
B. Struck 1924

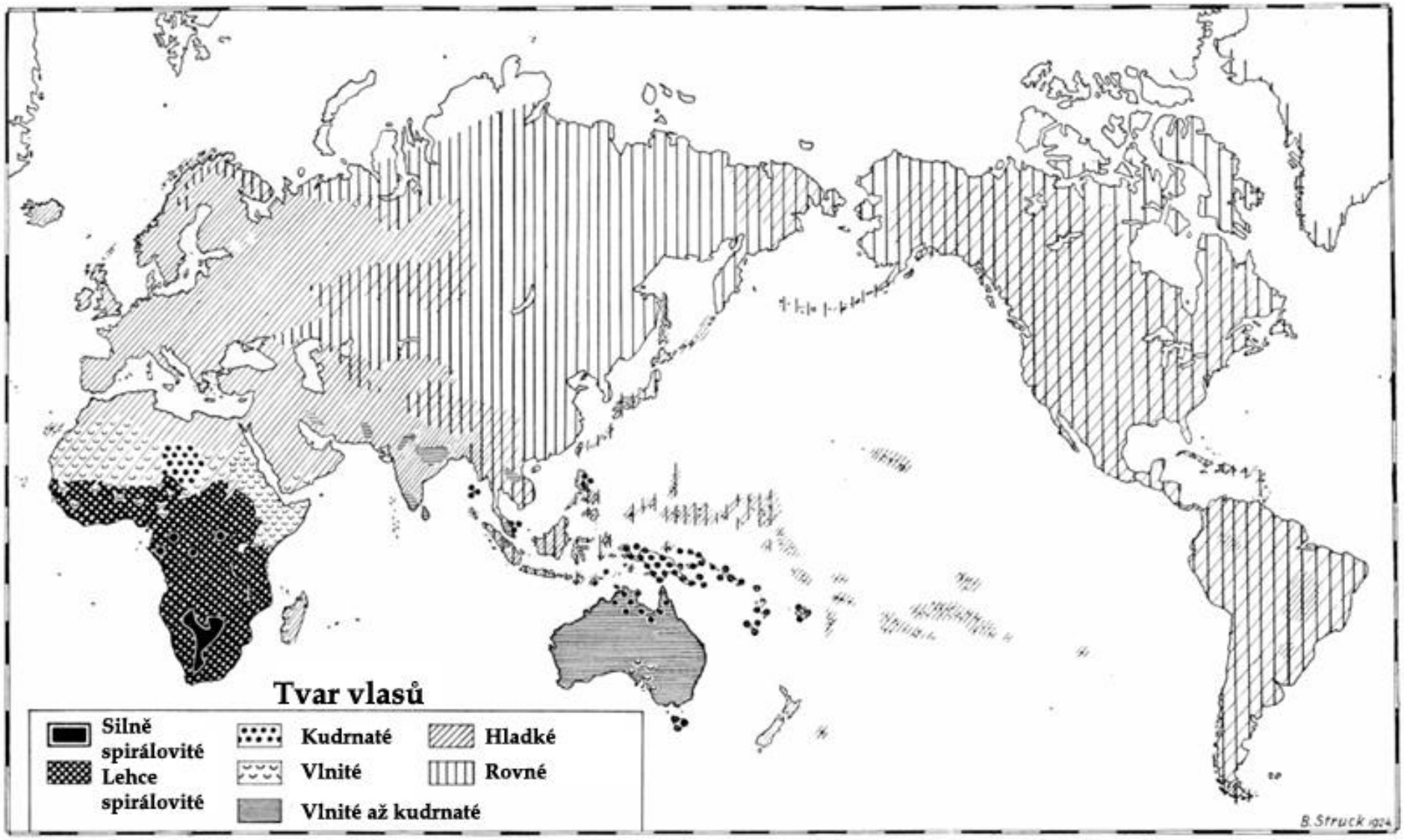
Tvar vlasů
Silně spirálovité
Lehce spirálovité
Kudrnaté
Vlnité
Vlnité až kudrnaté
Hladké
Rovné
B. Struck 1924

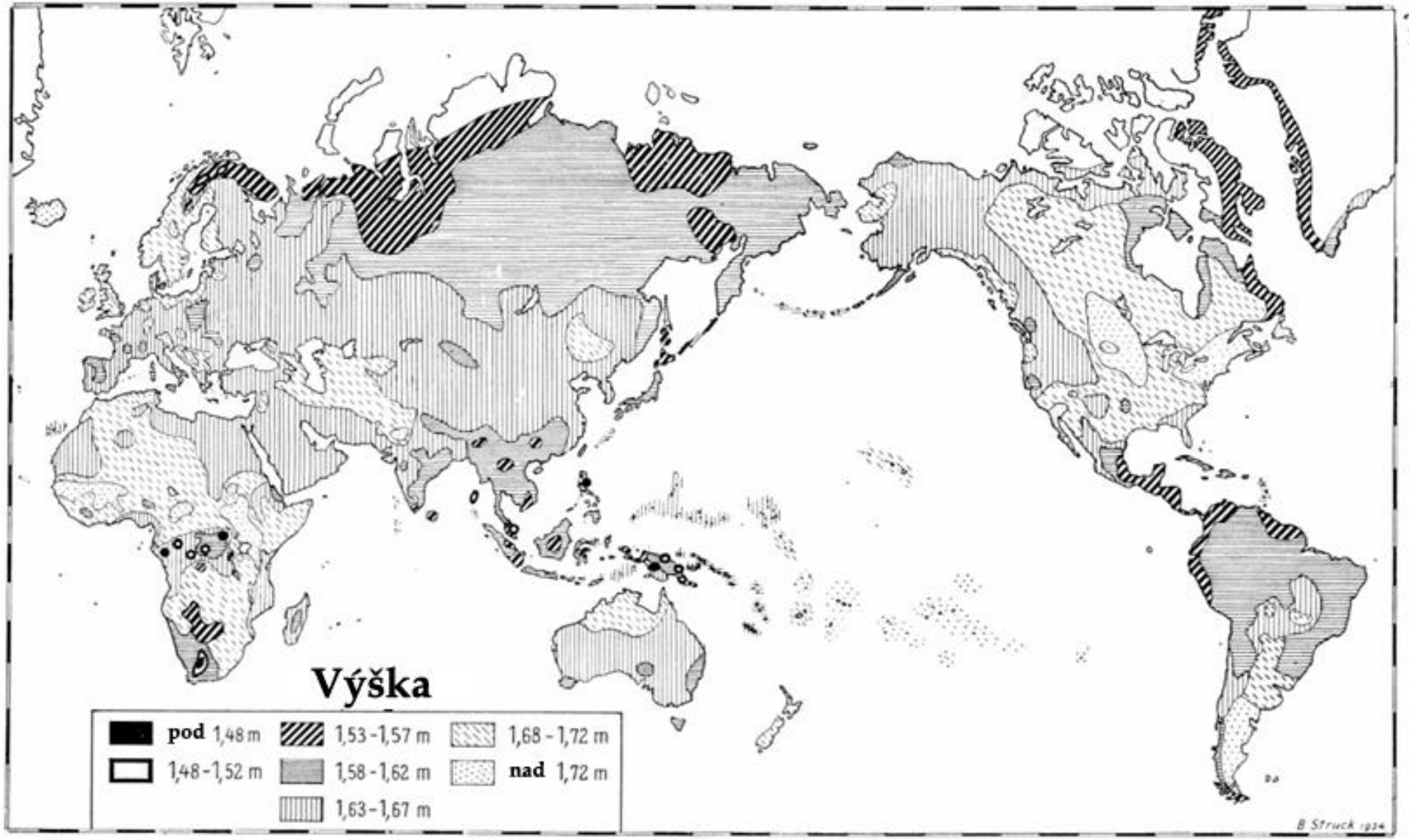
Výška
pod 1,48 m
1,48 - 1,52 m
1,53 - 1,57 m
1,58 - 1,62 m
1,63 - 1,67 m
1,68 - 1,72 m
nad 1,72 m
B. Struck 1924

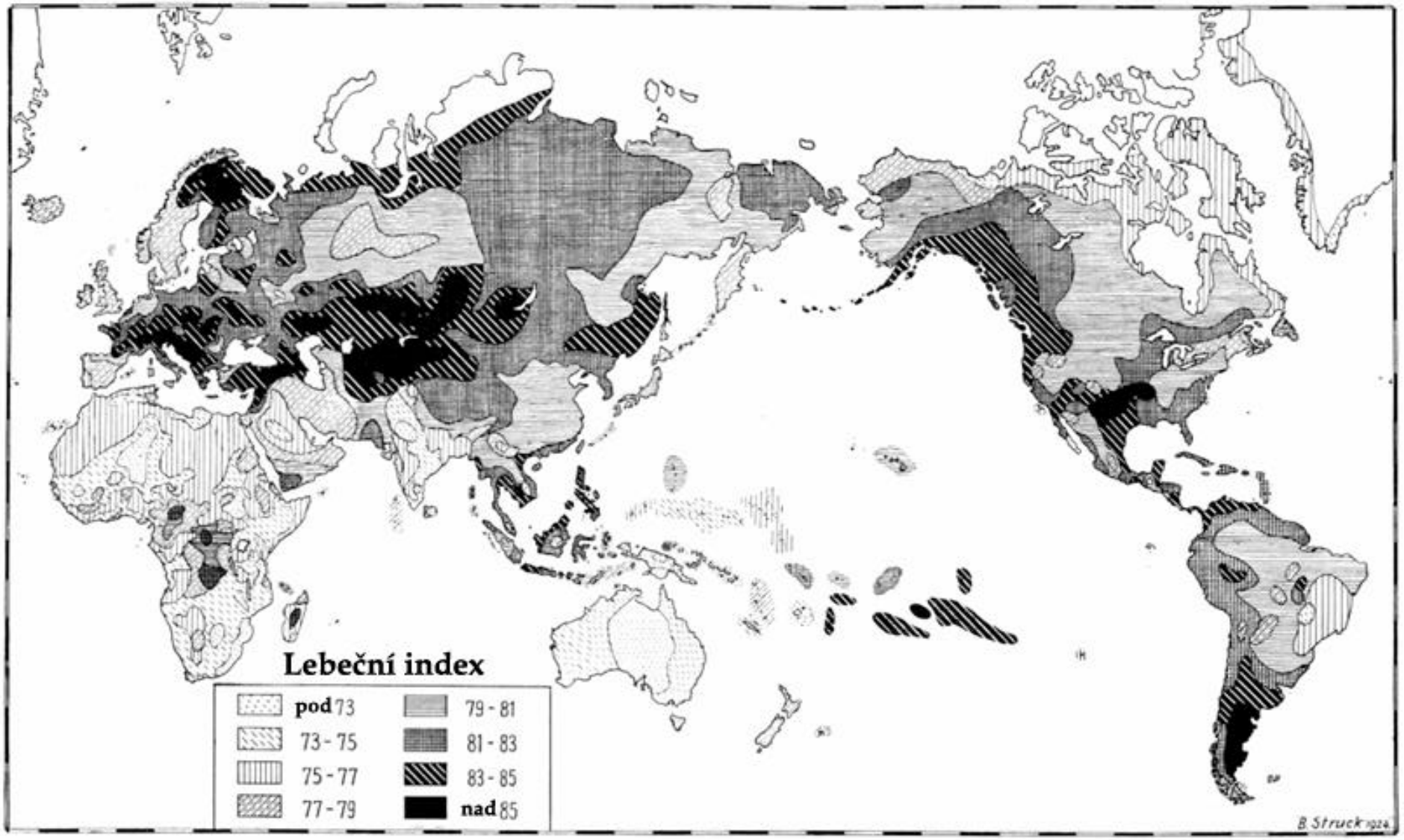
Lebeční index
pod 73
73 - 75
75 - 77
77 - 79
79 - 81
81 - 83
83 - 85
nad 85
B. Struck 1924.

7. Evropské rasy v prehistorii

Již bylo zmíněno, že jednotlivé znaky pravěkých evropských ras se mohly v rozptýlené podobě zachovat až do dnešních dnů díky dědičnosti. Rasám žijícím v Evropě dnes a od neolitu předcházelo v paleolitu několik ras, z nichž každá po dlouhou dobu kolonizovala rozsáhlá území Evropy. Z těchto paleolitických ras se zde můžeme stručně zabývat pouze výše popsanou rasou kromaňonců (str. 104 a 141), která byla mezi svými moderními představiteli nazývána fálskou rasou.[85] Pravěkou podobou dnešních evropských ras se zde budeme rovněž zabývat jen stručně.

Přibližně od počátku neolitu, tj. od doby před 10 000 lety, se začaly jasněji rozlišovat dnešní evropské rasy, a to: v severozápadní Evropě nordická a fálská rasa, přesněji: převážně nordická a převážně fálská populace; na Britských ostrovech, ve Francii, Španělsku a Itálii západní (mediteránní) rasa nebo převážně západní populace, zatímco východní rasa se zřejmě rozšířila od Alp směrem na jih, západ a severozápad. O prvním výskytu dinárské rasy lze dnes říci jen málo. Spolu s blízkovýchodní rasou musela původně tvořit jednotnou skupinu lidí, jejíž původní domovinu lze předpokládat v oblasti Kavkazu. Poté, po emigraci části této skupiny lidí, se změnou selekce v odlišném prostředí musely z původně jednotné skupiny vytvořit dvě skupiny lidí, které se lišily v několika

[85] O ostatních paleolitických rasách Evropy viz Werth „Der fossile Mensch“, díl 1, 1921; díl 2, 1923; díl 3, 1928; Boule, Les bommes fossiles, 3. vyd. 1923 a „Rassenkunde des deutschen Volkes“, (13. vyd.) 16. kapitola.

znacích, ale ne tak, aby jejich jednota nemohla být nadále rozpoznána.

Vzhledem k jejich společným znakům je třeba předpokládat, že nordická a západní rasa spolu s orientální rasou vznikly z paleolitické lidské skupiny. Nordická, západní a orientální rasa, stejně jako hamitská (etiopská) rasa, která se v relativně čisté podobě a ve větším počtu vyskytuje ještě dnes v severovýchodní Africe, tvoří dohromady skupinu štíhlých, dlouholebých, úzkolebých, jemnovlasých ras, v jejichž prehistorickém až historickém okruhu rozšíření se objevily pouze jazyky s jedním gramatickým druhem, takže člověk je opakovaně v pokušení předpokládat u těchto ras společný původ; Přinejmenším od 3. vydání mé „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (1923) jsem takový předpoklad vyslovil. Určitý vztah mezi duševními vlastnostmi těchto čtyř ras, který se alespoň projeví, když se tyto rasy porovnají s jinými rasami nebo rasovými skupinami podle jejich duševního chování, by se dal vysvětlit také původem ze společné dědičné podoby.

Výše zmíněné štíhlé, dlouholebé a úzkolebé rasy se musely vyvinout z takové původního rasy prostřednictvím různých selekčních procesů. Společný kořen těchto ras by však musel sahat velmi hluboko do prehistorie. Původní domov hamitské rasy se předpokládal v oblastech kolem Perského zálivu, orientální rasy v jihovýchodní Evropě, západní rasy v „Eurasii“, tedy v oblasti jihovýchodní Evropy a západní Asie[86];

[86] Kern, Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten, 1927.

původní domov západní rasy jsem chtěl předpokládat v západní nebo jižní Evropě. Lidská skupina, která se stala nordickou rasou, měla rovněž pocházet z „Eurasie“. Chtěl jsem předpokládat, že oblast, v níž se určitá skupina lidí během pozdních tisíciletí doby ledové izolovaně vyvinula v nordickou rasu, se nacházela ve střední Evropě, konkrétně v nezaledněné oblasti střední Evropy až po - čemuž odpovídá ustupující okraj ledu - severozápadní Evropu a směrem ke středovýchodní Evropě, tedy později zejména v nezaledněné Severoněmecké nížině a jejích sousedních oblastech na východě.

Relativně blízký vztah, který by Kern rád předpokládal u hamitské, orientální, západní a nordické rasy, by měl být vyjádřen také užším vztahem mezi indogermánským (=indoevropským) jazykovým kmenem a hamitsko-semitským jazykovým kmenem (s nímž byly pravděpodobně úzce spřízněny vymřelé jazyky převážně západních populací západní a jižní Evropy). Pro „osamocenou existenci indoevropštiny“[87] však neexistuje jiné vysvětlení než to, že skupina lidí tvořící v sobě indoevropský jazykový kmen - za kterou byla právě uznána nordická rasa nebo její základní podoba - se musela od ostatních štíhlých, úzkolebých a dlouholebých ras nebo jejich základních podob oddělit již velmi dávno v prehistorické době. Z kořene, který je třeba u výše uvedených ras předpokládat, se tedy lidská skupina, která se stala nordickou rasou, musela místně a časově oddělit již velmi dávno, kdy předkové forem hamitské, orientální a západní rasy ještě tvořili lidskou skupinu, která byla ve své genetické výbavě málo vyhraněná a

[87] Hirt, Indogermanische Grammatik, 1927, sv. 1, s. 47.

pravděpodobně také místně málo separovaná. „Jedinečnost“ nordické rasy, nebo alespoň její velkou vzdálenost od ostatních štíhlých, úzkolebých a dlouholebých ras, zdůraznil proti Kernovi Darré ve svém - pro rasový výzkum obzvláště cenném - vysvětlení fyzických a duševních vlastností nordické rasy z podmínek selekce pravěkého „středoevropského lesního rolnictva“.

Reche[88] chce odvozovat nordickou rasu od „rasy“ Chancelada, „odrůdy Kromaňonské rasy“, resp. středoevropské až severoevropské lidské skupiny pozdní doby ledové, která z této formy vznikla; v „Rassenkunde des deutschen Volkes“ jsem vyslovil domněnku, že k formování nordické rasy přispěla dědičnými znaky i tzv. rasa Aurignac (Brünn). Recheho domněnka našla silnou oporu v nálezech lebek z jezera Pritzerber See (provincie Braniborsko), které Reche popsal.[89] Tyto lebky mají nejblíže k pravěkým i novověkým lebkám nordické rasy a svědčí o osídlení osaditelné pobřežní oblasti Baltského moře populacemi nordické rasy, a to jako nejstaršími doložitelnými osadníky této oblasti již v tzv. ancylovském období, tj. v období obecně považovaném za období kolem 7500 až 5000 př. n. l. Na základě těchto lebek bylo zjištěno, že nordická rasa se v minulosti vyskytovala v oblasti Baltského moře. V tomto období muselo také dojít k postupu převážně

[88] Reche, Das rassische Werden des deutschen Volkes im Laufe der Jahrtausende, Zeitschrift f. Volksaufartung und Erbkunde, 2. ročník, č. 4, 1927.

[89] Reche, Die Schädel aus der Ancyluszeit vom Pritzerber See und ihre Beziehungen zu den steinzeitlichen Rassen Europas, Archiv f. Anthropologie sv. 21, číslo 5/4, 1929.

nordického obyvatelstva do Dánska a jižního Švédska. Kolem roku 6000 př. n. l., jak ukazuje nález lebek ze Stangenäs (Bohuslän), museli tito převážně nordičtí kolonisté dorazit již do jižního až středního Švédska. Tyto převážně nordické kolonizátory Švédska je třeba také považovat za šiřitele indoevropského jazykového kmene, neboť výzkum švédských pomístních jmen ukázal, že nejstarší vrstva švédských pomístních jmen je indoevropského původu, ale že tato nejstarší pomístní jména zároveň ukazují na jazykový stupeň, který ani nelze nazvat germánským, ale který zřejmě stále odpovídá samotnému nediferencovanému indoevropskému základnímu jazyku.[90] Tento velmi raný jazykový stupeň by vyžadoval velmi časnou kolonizaci Švédska indoevropskými kmeny, jak by naznačovali tito postupující, převážně nordičtí kolonisté z období kolem roku 6000 př. n. l..

Východní a východobaltská rasa, stejně jako sudetská rasa, musí být spojena s nízkou, krátkolebou a širokolebou vnitroasijskou rasou a u těchto ras je třeba předpokládat přistěhovalectví z Asie. O prvním výskytu východobaltské rasy však není téměř nic známo. Jeho původní domovinu, tj. prostředí, kde prošlo zvláštním šlechtěním v izolaci prostřednictvím selekčních procesů, je třeba hledat mezi Moskvou a Kazaní nebo mezi Moskvou a Uralem. Tam muselo ze skupiny lidí blízké vnitroasijské rase na konci tisíciletí doby ledové a v oblastech, které se po ústupu okraje ledu postupně rozšiřovaly směrem na sever a západ, dojít selekcí ke zesvětlení barev, což lze přirovnat ke zesvětlení, k němuž muselo dojít u

[90] Srov. Lindroth, Våra ortsnamn, 1923.

fálské a nordické rasy v době postglaciální v severozápadní a střední Evropě - tmavé barvy pleti, vlasů a očí si totiž musíme představit jako barvy původně vlastní lidskému druhu. Světlé barvy jsou založeny na tom, co nauka o dědičnosti označuje jako ztrátové mutace, a jsou proto také překryvatelné (recesivní), jak bylo zmíněno na straně 182.

Ugrofinské jazyky je třeba považovat za původní jazyky východobaltské rasy.[91] Jazykovědci hledali původní domovinu ugrofinských kmenů v jihovýchodním Rusku nebo v oblasti středního Uralu, především na evropské straně Kamy a jejích přítoků.[92]

Východobaltská rasa se ze své původní domoviny rozšířila především na sever a severozápad a rozšířila s sebou velmi jednoduchou, pravděpodobně matrilineární morálku, která se vyznačovala jednoduchou výrobou nádob, domácími zvířaty byli psi a ovce a hlavní činností byl lov a rybolov. Předpokládá se, že tzv. kultura hřebenové keramiky z období neolitu představuje civilizaci ugrofinských praobyvatel (východobaltské rasy). Lidé ugrofinského jazyka dodnes žijí především v oblasti, kde byla nalezena hřebenová keramika. V Hérodotově době (5. století př. n. l.) obývali ugrofinští lidé ještě celé střední a severní Rusko. Zdá se, že v době bronzové se

[91] Do ugrofinské jazykové skupiny patří finština, estonština, laponština, mordvinština, čeremisština, vodjačtina, syrjanština, permština, ostjačtina, vogulština, samojedština a madžárština. O laponštině a samojedštině viz str. 215-216.

[92] Srov. Szinnyei, Finnisch-ugrische Sprachwissenschaft, 1910 a Die Herkunft der Ungarn, 1920.

kmeny hovořící ugrofinským jazykem dostaly až do oblasti Baltského moře na území dnešních ruských pohraničních států. Střetnutí s nordickými kmeny a národy, především s nordickými nebo převážně nordickými Praslovany, mělo pro východní Pobaltí největší význam, a ti si je všude, kde se usadili, brali s sebou jako služebnou třídu. Se zánikem nordické horní třídy se obraz slovanských národů (s výjimkou jižních Slovanů) stále více vyznačoval východobaltskými rysy. Lze předpokládat, že východobaltská rasa začala mezi severními a západními Slovany převažovat kolem 12. století v důsledku porodnosti. Mezitím se východobaltské národy vzdaly svého ugrofinského jazyka ve prospěch slovanských (tj. indoevropských) jazyků, takže dnes svými původními jazyky mluví už jen Finové a Estonci a jim příbuzné národy v severovýchodní Evropě, stejně jako Maďaři, původně východobaltský národ, pocházející pravděpodobně ze středního Povolží.[93] Celkově se převážně východobaltské národy projevily jako méně tvořivé. Také Finové, kteří vykazují bohatě rozvinutou kulturu, vděčí – podobně jako slovanské národy –

[93] Maďaři byli v době svého přistěhování a ještě několik století poté pravděpodobně mnohem více východobaltští než dnes. Snad pro jejich světlou (nikoli růžově světlou) pleť a světlé (nikoli zlatavě blond) vlasy se jim ve středověku říkalo Fahlen (Falben) - například v nářku nad pádem Otakara Boromejského v bitvě s Maďary na Marchfeldu v roce 1278 (srov. Golther, Deutsche Liederdichter des 7. bis 15. Jahrhunderts, 1910, s. 379). Srov. s. 223.

za své tvůrčí výkony spíše nordické vrstvě svého obyvatelstva.[94]

Po postupu ugrofinských kmenů východobaltské rasy do zemí u Baltského moře získaly východobaltský nádech i kmeny baltského (tj. indoevropského) jazyka, jako jsou Litevci, Lotyši, Kurové a Livonci, kteří byli původně nordičtí. Podle hrobových nálezů jsou všichni staří Livonci úzkolebí a s dlouhou lebkou.

Východní rasa nepřispěla k rozvoji evropské kultury téměř ničím. Badatelé jako Boule a Reche přisuzují asijský původ krátkým hlavám se širokými tvářemi v Evropě. Také Hella Pöchová by ráda východní a východobaltské rase přisoudila *„samostatné postavení od Evropanů a charakterizovala je jako výrazně mongoloidní“*.[95] „Mongoloidní“ (vnitroasijské) rysy jsou charakteristické již pro skupiny s krátkou hlavou, které se objevují v Portugalsku (Mugem) při přechodu z paleolitu do neolitu (mezolitu). Nejpozději v tomto období musela do západní Evropy dorazit imigrace z Asie a od tohoto období musela imigrace či snad lépe infiltrace (de Lapouge: invasion interstitielle) krátkolebých lidí se širokými tvářemi narůstat až do raného neolitu. Nálezy nám neumožňují učinit žádné rozhodné prohlášení. V každém případě šíření východní rasy z Alp nebylo dobýváním, ale pomalým pronikáním. Skutečnost,

---

[94] Finská kalevalská poezie ve Finsku a Estonsku byla rovněž vytvořena šlechtickou vrstvou nordicko-germánského původu, která byla pravděpodobně dvojjazyčná až do 9. a 10. století. Ještě dnes vykazují vůdčí osobnosti finského národa - ti, kteří jsou finského, nikoli švédského původu - převážně nordické rysy.

[95] Pöch, Beiträge zur Anthropologie der ukrainischen Wolhynier, Mitteilungen der Anthrop. Gesellsch. zu Wien, sv. 60/61, 1926.

že se východní rasa dodnes vyskytuje v nehostinnějších oblastech, stále odráží prehistorické podmínky. Po prozkoumání rasové mapy Francie napsal jeden francouzský rasový badatel následující větu, která platí pro celou Evropu: „Vítězům roviny a údolí, poraženým hory.“ Vítězové se tak stali součástí Evropy. Zdá se, že východní rasa byla opakovaně zatlačena do nehostinných oblastí postupem jiných ras, zejména nordické rasy. Jejich rozptylové trasy by bylo snazší vysledovat, kdyby východní rasa rozšířila svůj vlastní styl nástrojů a nádob. Jejich prehistorický vzhled však dává obraz méně tvořivé rasy, která si vypůjčila formy kultury někdy z převážně západního, jindy z převážně nordického okruhu kultury, pravděpodobně většinou z dominantní vyšší třídy nebo sousedství. Dominantní třídy se mohly často měnit a ubývat v boji s dalšími dobyvateli nebo postupně zanikat rasovým míšením do stále početnějších nižších tříd. Převážně východní část obyvatelstva vždy přežívala v průběhu věků, i když jen zřídkakdy rasově čistá.

Jazyky, které původně patřily východní rase, východní obyvatelstvo opustilo ve prospěch jazyků dobyvatelských kmenů. Tyto opuštěné jazyky si musíme představit jako jazyky typu ugrofinských jazyků (původně náležejících k východobaltské rase) nebo jako jazyky typu altajských jazyků (náležejících k vnitroasijské rase). Jazyky, kterými se mluví v Alpách, mají řadu společných neindoevropských slov. Je možné, že tato slova pocházejí ze zaniklých jazyků pravěkých kmenů východní nebo dinárské rasy.

První stopy dinárské rasy jsou méně zřetelné než východní expanzní cesty neolitu. Jednotlivé oblasti Evropy však vykazují stopy dinárské imigrace, které ukazují na energickou dobyvačnou expanzi. Na konci doby kamenné se do středního Německa ze severní Francie přesunulo krátkolebé obyvatelstvo se silnou dinárskou příměsí. Toto obyvatelstvo používalo měděné dýky a oštěpy a jako tvar nádoby mělo tzv. zvoncovitý pohár, což je tvar, který si tito krátkolebí lidé museli vypůjčit od západoevropské sociální skupiny mediteránní rasy. Zvoncovitá číše pravděpodobně pochází ze Španělska. Odtud se tento tvar zpočátku sotva šířil kmenovými migracemi, ale poklidným obchodem. Zvoncovitá číše se nejprve rozšířila válečnými střety z rýnských oblastí přes pravděpodobně převážně dinárské kmeny přes střední Německo do Čech, Bavorska, na Moravu a do Uher. Je možné, že tento pohyb obyvatelstva v pozdní době kamenné nebo době měděné souvisí s přechodem převážně dinárského obyvatelstva z pevniny na Britské ostrovy. Kolem roku 2000 př. n. l. se zde vylodily převážně dinárské kmeny s nordickým a pravděpodobně i východním vlivem, jejichž kostní pozůstatky, nástroje a nádoby lze vidět po celém východním pobřeží Anglie a Skotska: většinou vysoké, úzké lebky se strmým zátylkem a silně vystouplým nosem, které si s sebou přinesly zvoncovitý pohár (angličtí prehistorici je nazývají beaker makers nebo beaker people), chovaly dobytek a uměly pěstovat pšenici, ale zřejmě ještě neuměly zpracovat bronz. S dinárským krevním dědictvím se však dnes v Anglii setkáváme jen sporadicky; zdá se, že se tu a tam výrazněji zachovalo v některých rodinách s intelektuálním povoláním. Zdá se, že keltské kmeny nordické

rasy, které se na Britských ostrovech vylodily v pozdějším období, dinárské kmeny z velké části vytlačily, ale také se s nimi smísily.

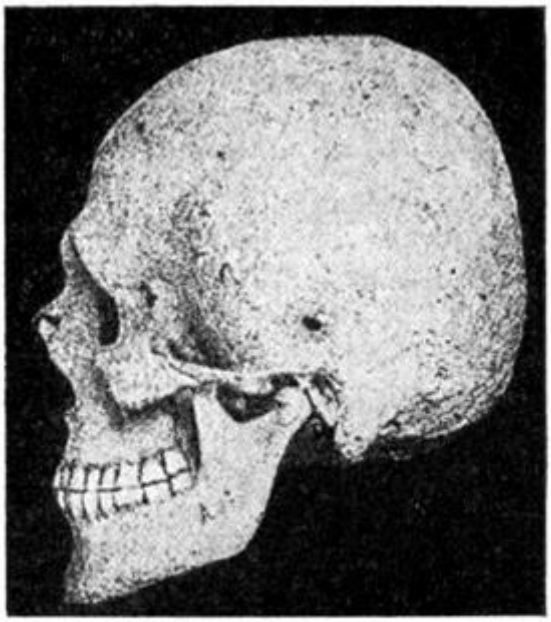

Abb. 319. Vorgeſchichtlicher Schädel vom Adlersberg bei Worms. Dinariſch.

Obr. 319. Prehistorická lebka z Adlersbergu u Wormsu. Dinárská.

Převaha nebo silný vliv dinárské rasy je jasně patrný u obyvatelstva doby bronzové, které jako bojovný kmen lučištníků obsadilo výšiny v rýnské oblasti kolem Wormsu a zřejmě opět vtrhlo ze západu. Jejich pozůstatky byly nalezeny na Adlersbergu u Wormsu, včetně zvoncovité nádoby západoevropského původu. Ve starší době bronzové byly Švábská Alba a část Bavorska zřejmě osídleny východně-dinárským obyvatelstvem; mohyly z doby bronzové v této oblasti obsahují jejich ostatky. Silnější dinárský vliv (vedle východního a s převahou (?) nordické rasy) byl zřejmě

charakteristický pro obyvatelstvo v oblasti tzv. únětické kultury, společenského okruhu starší doby bronzové s centrem v severních Čechách a odnožemi do Slezska, východního Durynska, na Moravu, do Uher a Dolního Rakouska.

Zdá se, že ve starším halštatském období pronikalo z Alp do Čech (a Slezska?) obyvatelstvo dinárského původu. Pozdější doba halštatská mohla přinést zvýšený postup dinárských populací z východních Alp. Jednotlivé rysy halštatské kultury byly rovněž odvozeny z Balkánu, odkud pravděpodobně přišla dinárská imigrace do alpské oblasti. Dinárské lebky byly ve Švýcarsku nalezeny již v mladší době bronzové. Odtud se mohli dostat do jihozápadního Německa (včetně tehdejšího Hotzenwaldu v jižním Bádensku?). Tito převážně dinárští obyvatelé alpské oblasti a jižního Německa museli v pozdějším halštatském období patřit ke keltským národnostem, protože do Alp v té době vtrhli převážně nordičtí Keltové a spolu s předchozími obyvateli vytvořili nordicko-dinársko-východní kmeny. V důsledku keltské nadvlády v Evropě (asi 900-200 př. n. l.) se dinárská i východní krev mohla rozšířit na rozsáhlých územích Evropy s výboji keltské vládnoucí třídy nordické rasy.

Všechny tyto stopy po dinárském obyvatelstvu však ukazují, že dinárská rasa, stejně jako východní rasa, vtrhla do střední Evropy bez vlastní nezávislé kultury.[96] Obyvatelstvo

[96] Je však možné, že v jihovýchodní Evropě bylo obyvatelstvo tzv. tripolské kultury (mezi převážně nordickou horní vrstvou thráckého kmene indoevropsky mluvících národů) převážně dinárské. Tripolská kultura je neolitická civilizace, která se rozkládala od Haliče a Sedmihradska přes Podolí a ukrajinské oblasti Kyjeva, Černigova a

dinárské rasy také opustilo svůj původní jazyk ve prospěch jazyků, které k němu přinesly nordické kmeny. Původní jazyky dinárské rasy si musíme představit jako příbuzné kavkazským (alarodským) jazykům národů Blízkého východu. V prehistorii Evropy se jako skutečně tvůrčí projevily pouze tři rasy, které je třeba považovat za skutečné evropské rasy: nordická, západní (mediteránní) a fálská, přičemž nordická rasa především jako skutečná dějinotvorná rasa prehistorické a historické doby.

Pravěké výtvory západní rasy podrobně popsal archeolog Schuchhardt ve své pozoruhodné knize „Alteuropa. Eine Vorgeschichte unseres Erdteils.“ (2. vyd. 1920.) Ukazuje, jak se západoevropské formy kultur od převážně západoevropského neolitického obyvatelstva Britských ostrovů, Francie a Španělska šířily podél pobřeží Středozemního moře a poté se v delším časovém úseku vyvinuly v raně historické umělecké formy, které charakterizují část egyptské a severoafrické a nejstarší předhelénské a raně helénské kultury Řecka, jakož i mravy Etrusků. *„Hlavní inspiraci Středomoří nezískalo z Východu, jak se většina lidí stále domnívá, ale ze Západu, z dávné paleolitické kultury Francie a Španělska. Ta je patrná ve stavbě domů a hrobek, v sochařství a v modelování nástrojů a*

Chersonu až po Besarábii, Bukovinu a Rumunsko, tedy na území, které je dodnes obýváno převážně dinárskými národy. Je-li tomu tak, pak by bylo nutné hledat výtvory vlastní dinárské rase ve zvycích Tripolska, pokud ovšem tripolské zvyky nepřevzaly hlavní rysy také od svých nordických pánů.

nádob. Starší fáze se odehrávaly spíše v západním Středomoří a konečný vývoj zpravidla probíhal v mykénském okruhu.“[97]

Schuchhardt popisuje tyto západní kulturní formy staré Evropy na základě prehistorických nálezů a ukazuje, jak lze sledovat kruhové domy, kruhové hrobky s mrtvými ve skrčené poloze, uctívání sloupů, známky víry v „blažený posmrtný život“ a řadu charakteristických rysů od Anglie až po Tróju – a jak se tyto rysy jasně odlišují od rysů nordických kultur. Ukazuje, jak byl kulatý dům v Itálii přetvořen v dům římský a vyjadřuje jinou architektonickou představu než pravoúhlý nordický dům, který se v Řecku stal domem megaronovým.

V rámci západoevropské kultury rasově západního (mediterránního) původu se vyvinuly formy, které musely přesáhnout okruh převážně západního obyvatelstva. Například Španělsko díky svému brzkému objevu měděného a stříbrného bohatství v nejstarším věku kovů začalo vyvážet tzv. dýkové hole jako obchodní zboží do zemí, které formy napodobovaly: dýkové hole španělského původu lze nalézt také v severním a jižním Německu. Teprve v pozdějším období, vzdálenějším době kamenné, kdy se vyvinul meč, formy dýkových holí všude vymizely. Zdá se, že k vynálezu bronzu, tomuto spojení mědi a cínu, došlo v převážně západní (mediterránní) oblasti. *„Existuje pouze jediné místo, kde se měď a cín vyskytují společně, a tím je Cornwall.“*[98] Cornwall se dodnes vyznačuje silně mediterránním obyvatelstvem. Pohřbívání ve skrčené poloze

[97] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1926.
[98] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1926.

západoevropského kulturního okruhu, které Schuchhardt označuje jako spací polohu jihu, zasahovalo několikrát do tehdejší oblasti nordické rasy. Pohřební formou nordické rasy před tím, než přešla na kremaci, bylo pohřbívání v natažené poloze.

Všechny západoevropské formy nyní migrují na východ, jak ukázal i Wilke, a v delším časovém období se vyvíjejí v raně historické umělecké formy, které charakterizují část egyptské, severoafrické a nejstarší předhelénské a raně helénské civilizace Řecka. Všude tam, kde se v severní Africe ještě dnes silně mísí západní (mediteránní) krev, tedy v Egyptě po Nilu a podél severního okraje Afriky až do Maroka, lze v nejstarších dějinách všude nalézt formy kultury rasově mediteránního původu. Kulatý dům, dům, který charakterizuje tuto západoevropskou kulturu, se vyvinul v Itálii až po dům římský. *„Stará jednoduchá kruhová chata se množila a stavěla ve velkém počtu symetricky kolem obdélníkového dvora. Postupem času se jednotlivé místnosti stávaly obdélníkovými a kuželovitá střecha ustupovala střeše ploché, ale vnitřní nádvoří, kde se vařilo a hospodařilo, zůstávalo vždy zachováno, takže ho dodnes můžeme rozpoznat v atriu pompejského domu.“* V kulatém domě a jeho dalším vývoji lze rozpoznat určitou složku kultury rasově mediteránního původu. Charakterizuje ho *„otevřené nádvoří, kolem něhož jsou obytné prostory uspořádány do tvaru podkovy. Ohniště bylo zřejmě původně pod širým nebem a vždy se zde odehrávala značná část domácího života. S tímto nádvořím jako středobodem stojí mediteránní dům v ostrém kontrastu k nordickému*

megaronovému domu, jehož cílem je přenést ohniště pod střechu a vytvořit tak velkou, útulnou místnost pro chladnější roční období. Dům s nádvořím tak vyjadřuje jih, dům s krbem sever.“[99]

V neolitu a dokonce i v době bronzové existovaly úzké vazby mezi zeměmi západního Středomoří a jihem Britských ostrovů. Stopy velmi starých dopravních spojení vedou také od ústí Loiry do Irska. Staré irské legendy uvádějí, že lidé cestovali do jižní Anglie a Irska z jižní Francie a Španělska. Zdá se, že kultury irské doby bronzové byly silně ovlivněny Portugalskem; jména lokalit a kmenů rovněž poukazují na dávné spojení Irska s jižní Anglií a rasou a kulturou zemí mediteránního Středomoří. Z toho a také z fénického osídlení těchto oblastí, které vděčí za svůj původ těžbě cínu a obchodu s cínem, lze vysvětlit podobnost těchto populací s jihoevropany, a dokonce i pozůstatky orientálních a blízkovýchodních rysů.

Etrusky ve střední Itálii, Římany obvykle nazývané Tusci (odtud Toscana), národ, který musel zažít rozkvět své kultury kolem roku 500 př. n. l. - tyto Rassena, jak se sami nazývali, považuje Schuchhardt za *„nejvěrnější strážce a uchovatele staré západostředomořské kultury“* a odmítá domněnku o maloasijském původu Etrusků, kterou opakovaně vyslovil Hérodotos a od té doby i on.[100] Zdá se mi však, že rasová

[99] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1926.

[100] Dodnes existují dva protichůdné názory na původ Etrusků: jeden tvrdí, že pocházeli z Malé Asie, migrovali po moři nebo po souši a z jihu kolonizovali střední Itálii, zatímco druhý tvrdí, že Etruskové byli v Itálii původní. Je překvapivé, že etruské bádání téměř nevyužívalo

analýza etruských maleb rovněž podporuje tvrzení o maloasijském původu, a tedy o imigraci do Itálie kolem 9.-8. století př. n. l. (ne všichni Etruskové, ale část etruského obyvatelstva), konkrétně přistěhovalectví se ženami, což ukazuje i na volbu pozemní cesty, lze potvrdit, stejně jako předpoklad dočasné etruské panské třídy nordické rasy, i když etruský národ jako celek mohl být převážně západní a archeologovi Schuchhardtovi se mohl jevit jako národ původem z Itálie.

Východní krev mohla být původně mezi Etrusky méně rozšířená, ale je jasně rozpoznatelná z etruských náhrobních maleb a památek (většinou z 6.-5. století př. n. l.): mezi zobrazenými nechybí zavalití lidé s kulatými obličeji a krátkými nosy; podle dochovaných obrazových ztvárnění se zdá, že byli častější mezi nižšími vrstvami Etrusků než mezi vyššími. Existují určité důkazy, které naznačují, že východní rasa se u etruského národa ke konci jeho období a z nižších vrstev zvýšila.

Kromě převažujících západních rysů a jasného vlivu blízkovýchodních a východních ras je patrný také nordický vliv. Velmi zřetelně je to vidět na vyobrazené „blonďaté dívce“ (obr. 320), kterou Weege[101] rovněž zmiňuje. Blond vlasy se často

---

rasových důkazů v podobě náhrobních maleb, kamenných rakví atd. jinak by okamžitě rozpoznalo výskyt skutečně blízkovýchodních lidí mezi Etrusky. Randall-Mac Iver, The Etruscans, 1928, podává stručný přehled etruských dějin a kultury, včetně předchozích domněnek o původu Etrusků, které nebyly založeny na rasových studiích.

[101] Weege, Etruskische Malerei, 1921.

vyskytují na etruských náhrobních malbách. Niccolucci[102], který se rovněž zmiňuje o výskytu světlých vlasů na etruských náhrobních malbách, rovněž uvádí, že barvy očí byly většinou tmavé, zřídka modré. Měl-li být etruský jazyk také ovlivněn indoevropským jazykem (nordickéhopůvodu) - etruské lebky byly (podle Sergiových výzkumů) v průměru středně dlouhé až dlouhé. Zdá se, že dlouhé lebky převažují v hrobech šlechty. Nalezené etruské lebky jsou menší než nalezené lebky římské.[103] Silnější vliv nordických a dinárských ras na Římany znamená také vliv vysokých ras s prostornějšími lebkami než u ras nižšího vzrůstu, jako jsou západní a blízkovýchodní rasy.

[102] Niccolucci, Antropologia dell 'Italia nel’evoantico e nel moderno, 1887.

[103] Srov. Zanetti, Archivio per l'antropologia e setnografia I, 1871, a Virchow, Zeitschrift f. Ethnologie IV, s. 32.

Abb. 320. Etruskerin nordiſcher Raſſe (Grabmalerei aus Corneto)

Abb. 321. Etruskerin weſtiſcher Raſſe (Grabmalerei aus Corneto)

Abb. 322. Etrusker oſtiſcher Raſſe, von einem Steinſarg im Britiſchen Muſeum (nach Peake, Bronze Age and Celtic World 1912)

Abb. 323. Etrusker vorderaſiatiſcher Raſſe (Grabmalerei aus Corneto)

Obr. 320 – 323. Vyobrazení Etrusků. (Etruská žena na obrázku č. 320 je nordické rasy; Etruská žena na obrázku č. 321 je západní (mediteránní) rasy; Etruský muž na obrázku č. 322 je východní rasy; Etruský muž na obrázku č. 323 je blízkovýchodní rasy.)

Abb. 324. Schädelbruchstück (Calvarium) eines Etruskers. Nordische Rasse. (Nach Reche)

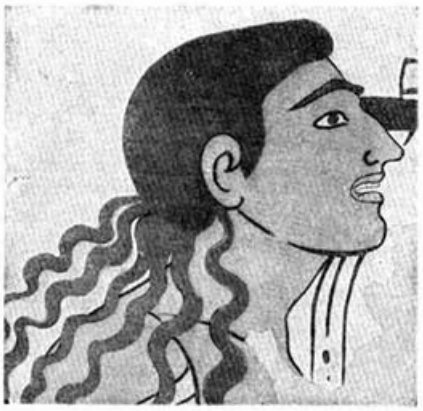

Abb. 325. Etrusker. Vorwiegend westisch, vielleicht mit geringem vorderasiatischem Einschlag. (Nach Weege, Etruskische Malerei)

Obr. 324 – 325. Na obrázku č. 324 je kus lebky Etruska nordické rasy; Na obrázku č. 325 je vyobrazen mediterránní Etrusk se silnými blízkovýchodními rysy.

V duchovní povaze etruského národa je dost známek silnějšího vlivu blízkovýchodní rasy, například ve výrazném obchodním duchu, v obratném využívání měděných a železných pokladů svého území pro své hospodářské a státní vztahy, ve schopnosti napodobovat a využívat cizí kulturní statky a v jednotlivých rysech etruského náboženství, které naznačují silnou „pověrčivost“, jíž si u Etrusků všimli Heléni a Římané. Římané později od Etrusků převzali blízkovýchodní disciplínu etrusca - věštění z ptáků a vnitřností, která připomínala babylonské zvyky a měla sloužit ke zjišťování vůle bohů. Římské rodinné právo, zejména postavení vdaných žen, mohlo být rovněž ovlivněno etruskými představami. Krutost a hýřivé požitkářství, které procházejí etruskými dějinami,

nacházejí své protějšky, stejně jako pozdně etruské rozšíření pederastrie, nejspíše v dějinách převážně blízkovýchodních národů.[104]

Zdá se, že po neolitické expanzi západoevropské civilizace západní rasy došlo ve Středomoří na počátku doby bronzové k postupu kmenů blízkovýchodní rasy přes Malou Asii, Řecko a Itálii do Španělska. Jak ukázal Wilke, mezi Orientem a Pyrenejským poloostrovem musely existovat obchodní vztahy již v neolitu, což dokládají importované artefakty nalezené na iberské půdě; index hlavy na Sicílii se v době bronzové zvýšil. Zdá se, že přistěhovalci s krátkými hlavami byli lidé z Blízkého východu.

Rád bych předpokládal, že blízkovýchodní postup přenesl z Blízkého východu do Španělska také baskičtinu. Baskičtina je příbuzná s kavkazskými (alarodskými) jazyky, kterými

---

[104] Někteří badatelé význam Etrusků přeceňovali a přeceňují dodnes. Mezinárodní etruská konference v Bologni (duben/květen 1928) odhalila, že Etruskové byli mnohem méně tvůrci a vynálezci než zprostředkovateli výtvorů jiných národů a že jejich hromadění uměleckých děl a uměleckých výrobků neznamenalo uměleckou tvorbu, ale spíše vedle bohatství etruské vyšší třídy zvýšený dar vcítění se do umělecké tvorby a dar využití uměleckých výtvorů jiných národů: jinými slovy opět známky silného blízkovýchodního vlivu. Grünwedel, který ve svém díle „Tusca“ (1922) přisuzuje etruské kultuře *„ponurou, pochmurnou, lascivní, krví nasáklou, hluboce zkaženou atmosféru“*, stojí v příkrém protikladu k obdivovatelům etruské kultury, kteří jsou dnes stále vzácnější. - Neudržitelná domněnka přisuzuje intelektuální rozkvět Toskánska v době italského obrození dědičné výbavě Etrusků a ráda by s Etrusky spojila jména jako Dante, Giotto, Leonardo a Michelangelo! - Na druhou stranu viz 6. kapitola této knihy o rasových podmínkách vzniku tohoto tvůrčího období.

původně mluvila blízkovýchodní rasa a dodnes jimi mluví mnoho národů a kmenů převážně blízkovýchodní rasy, a blízkovýchodní krev je zřejmě stále přítomna i mezi převážně západními Basky (viz také obr. 326).

Abb. 326. Ignatius v. Loyola, Baske, 1491—1556; vorwiegend vorderasiatischer Rasse. (Stich: van Dyck)

Obr. 325. Baskický Ignác z Loyoly, převážně blízkovýchodní rasy.

Nezdá se však, že by přistěhovalectví blízkovýchodních národů způsobilo skutečné narušení života převážně západních středomořských národů. K tomu došlo až s příchodem nordických dobyvatelů, kteří změnili morálku středomořských národů, naposledy Etrusků. Popis nejnovějších období nezávislých dějin starověkého Středomoří se musí zároveň stát popisem prvních vpádů převážně nordických kmenů do oblasti Středomoří.

Veselý život těchto západních populací byl náhle narušen dobyvateli, kterým byla víra v blažený posmrtný život cizí, kteří pěstovali severoevropské umělecké formy namísto veselých rostlinných ornamentů západního umění, kteří přinesli dřevěné konstrukce a pravoúhlou formu domu, kteří prováděli pohřby v natažené poloze, kteří s sebou přinesli další nástroje a jiné zbraně. Schuchhardt tyto procesy velmi barvitě popsal.

Svědčí o tom památky v Tróji, Mykénách a Tiryns. Trója má devět stavebních vrstev, které poskytují informace o její dlouhé a bohaté historii. Již první vrstva odhalila malý panský hrad, v němž podle jeho severoevropské konstrukce museli sedět nordičtí dobyvatelé jako vládci. Už první vrstva ukazuje nordický vliv v uměleckých formách, které se objevují vedle středomořského ducha starověké Evropy. Druhá vrstva jasně ukazuje obdélníkový nordický dům, který se v Řecku stal megaronem. Opevnění však stále vykazuje autochtonní formy a drobné nálezy z Tróje II stále ukazují převážně mediteránní orientaci. Vše znovu a znovu ukazuje na malý počet nordických nájezdníků, kteří seděli jako páni nad převážně západním (mediteránním) obyvatelstvem. Nálezy ukazují na dobu mezi lety 2500 a 2000 př. n. l. *„Nově příchozí si s sebou přinesli obvyklé vybavení domácnosti, ale pak se stále více ponořovali do vyšší kultury Malé Asie a souostroví, takže v Tróji II zůstala jediná pevná věc, která měla podobu jejich starého domu.“*[105] Tuto druhou Tróju náhle ukončil prudký pád, vše ničící požár; v té době se odehrály původní události Iliady.

[105] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1926.

Následují časy bezmoci. *„Trója III až V jsou otevřené osady s chudými domy z tenkých zdí.“*[106] Teprve Trója VI je opět hradem, silným hradem s velkými obdélníkovými, tj. nordickými domy, a nálezy z té doby ukazují úroveň civilizace pozdějšího mykénského období. Trója VII opět ukazuje na vpád nordických hord: nordičtí Kimmerijci zřejmě postupovali z podunajských zemí v 8. století př. n. l.. Helénská vláda pak začíná 8. vrstvou a římská vláda 9. vrstvou. Nordičtí dobyvatelé byli stále silnější a původní západní svět forem byl stále více zatlačován nebo přetvářen v nordickém smyslu. Historie Tróje vypráví část příběhu o pádu vlastní západní (mediteránní) kultury.

Mykény a Tiryns poskytují stejné informace o vpádu nordických dobyvatelů, a tedy o zániku nezávislé kultury rasově mediterránního původu. V každém případě se objevují zvláštní směsice původních mediterránních a přenesených nordických forem. *„Tak hradní komplex v mykénském kruhu byl jistě přinesen ze severu, ale způsob jeho výstavby v podobě zdi z mohutných kamenných bloků je opět středomořský, což se nordičtí potomci naučili až na jihu. Na své cestě po Dunaji stavěli ze dřeva a hlíny a také v Thesálii používali jen malé kameny.“* Ve všech detailech argumentace ukazuje, *„jak jsou hrobové formy jižní, ale typ pohřbu jako podlouhlého těla je severní, palác opět severní, ale s jižním tvarem sloupu, samotný*

[106] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1926.

hradní komplex severní, ale jižní ve svém technickém provedení.“[107]

Stejnou směs a konfrontaci lze pozorovat v mykénských uměleckých formách a vedle krétských, tedy původních západních mečů, byl nalezen i meč nordický, opět nordičtí dobyvatelé si museli mezi sebe rozdělit převážně západně osídlenou zemi jako páni, opět původní kultura převážně západního obyvatelstva pomalu zanikla a pomalu převzalo – a přetvořilo – cizí kulturu nordických pánů, kulturu těch nordických pánů, kteří přišli jako dobyvatelé bez písma. - Trója a Mykény se již od svého prvního rozšíření vyznačovaly nordickým hradem, ale na lokalitě Tiryns se dva metry pod nordickými, mykénskými stavbami objevuje obrovská kruhová stavba, v jejíž vrstvě byly nalezeny hroby pro skrčené.

S nordickými dobyvateli se otcovské právo rozšířilo i ve středomořských oblastech. U převážně západních populací převládalo mateřské právo, tj. příbuzenská a dědická práva dítěte neurčoval otec, ale matka, jak se u různých národů projevuje dodnes. V matrilineárním právu obvykle neexistuje trvalý sňatek, a tak není rozvinut pojem manželské věrnosti, ba dokonce dochází obvykle k velmi volnému pohlavnímu styku dívek a vdaných žen. Mateřské právo měli převážně západní starověcí Etruskové, stejně jako převážně západní Piktové ve Skotsku. Baskové dodnes vykazují stopy matrilineárního práva ve svém dědickém právu - dědí nejstarší dcera, která pak své dědictví přenechává synům; pověst otce je u nich také nízká.

[107] Tamtéž.

Od Španělska až po Řecko lze nalézt stopy matrilineárního práva z doby před vpádem nordických kmenů.

U národů nordického původu se všude projevuje otcovské právo; pojem manželské věrnosti, a s tím i odmítání cizoložství, je u nich rozvinutý, a spolu s jejich výboji se šířily i jejich představy stejně jako jejich (indoevropské) jazyky. Rasové rozdíly mezi nordickými a západními (mediteránními) skupinami, které vznikly při pronikání nordických kmenů, lze tušit i v hodnocení raných Římanů o Ligurech (západní rasa), popisovaných jako štíhlí, tmavé pleti a kudrnatí, které vnímali jako podvodné a lživé (fallaces mendacesque), jak uvádí Diodóros Sicilský (V, 39).

V celé oblasti Středomoří musely v té době zaniknout i jazyky, které se vyvinuly u západní rasy, jazyky, které si musíme představit jako příbuzné hamitsko-semitským jazykům.[108] Převládaly jazyky nordického původu, indoevropské jazyky, jako jazyky příslušných nordických panských tříd. Piktština zmizela před jazykem nordických Keltů, iberština - jazyk Iberů, které Livius (39,1) popisuje jako malé a mrštné, Tacitus (Agricola, 11) jako tmavé a kudrnaté - a ligurština, stejně jako etruština, před jazykem keltských a italických (římských) dobyvatelů nordického původu.

Jazyky, kterými se mluvilo v Řecku doby bronzové, zanikly dříve než řečtina, kterou si převážně nordičtí Heléni přinesli z podunajské domoviny. Teprve poté, co v helénském

[108] Srov. „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (12. vydání) str. 295 a str. 491.

(řeckém) národě a v římském národě vyschla nordická krev, mohl ožít mediterránní charakter. Lze jej spatřovat ve stavbě románských jazyků[109], které vznikly z latiny římské vládnoucí třídy převážně nordické rasy, lze jej spatřovat v jižanském katolicismu, dokonce i v kruhové struktuře pozdně římského panteonu.

Abb. 327. Kopf eines iberiſchen Kriegers aus dem Cerro de los Santos (nach Pedro Boſch-Gimpera, Iberiſche Krieger-köpfe, in Amelung, Antike Kunſt, Verlag W. de Gruyter)

[109] Je skutečně pozoruhodné, že románské jazyky se mohly rozvíjet všude tam, kde se u obyvatelstva projevuje více či méně silný západní (mediterránní) vliv. (Srov. jazykovou mapu uvedenou v kapitole níže.)

Obr 327. Hlava iberského válečníka z Cerro de los Santos.

8. Nordická rasa v prehistorii a dějinách

Rasovědné a prehistorické nálezy v severozápadní Evropě ukazují neolitické oblasti s vlastními charakteristickými formami kultury. Jedním z těchto okrsků je okrsek tzv. megalitické keramiky, který zahrnuje severozápadní Německo, Dánsko a jižní Švédsko. Z rasového hlediska se představuje jako nordicko-fálskáoblast, v níž byla nordická rasa v průběhu času pravděpodobně podnikavější a náchylnější k šíření svého kmene. Megaliticko-keramická kulturase nakonec rozšířila podél Baltského moře až k Odře, jižním směrem až k linii od Brunšviku po Magdeburg a jihozápadním směrem až k Zuidersee (Holandsko).

Jiná kultura, kultura tzv. šňůrové keramiky s centrem v oblasti Saale, která se odtud prostřednictvím migrace jednotlivých kmenů rozšířila po celé střední a severní Evropě a nakonec zasáhla i Francii, Holandsko a Anglii, stejně jako střední a jižní Rusko, balkánské země, Čechy, oblast Rýna a podhůří Alp - tato kultura šňůrové keramiky se prezentuje jako kultura převážně nordické kmenové skupiny.

Od neolitu ze severozápadní a střední Evropy opakovaně vycházely migrace převážně nordických kmenů - migrace, které si obvykle musíme představit jako migraci přebytečného rolnického obyvatelstva bohatého na děti a které se opakují například u Italiků (Římanů) převážně nordického rasového původu ve ver sacrum.[110]

[110] Srov. informativní výklad o ver sacrum od Darré, Das Bauerntum als Lebensquell der Nordischen Rasse, 1929.

Takto rozšířená lidská skupina opakovaně vykazuje v nálezech převahu nordických rysů. Když na konci doby kamenné začaly převážně nordické kmeny, snad nejprve v oblasti šňůrové keramiky, zpopelňovat mrtvoly, přinesly spolu s vlastními formami zbraní, náčiní, nádob a domů do zemí, které si podmanily, také zvyk kremace mrtvol. Podle výsledků nejnovějších pravěkých výzkumů Schuchhardt považuje zejména Durynsko jako oblast původu těchto převážně nordických kmenů, které ze střední Evropy rozšířily i své jazyky - indoevropštinu.[111]

Jestliže dobyvačné cesty nordických kmenů v obdobích, kdy u nich převládala kremace mrtvol, již nejsou z hrobových nálezů patrné, staly se pro pravěké bádání (archeologii) rozpoznatelnými na základě stylu migrace: *„Dnes můžeme pozorovat, jak různé styly doby kamenné migrují v širokém proudu ze středního a jižního Německa na Balkán. Pravoúhlý dům se stěhuje s nimi a migrace probíhá v těžké zbroji: hrady vyznačují jeho cestu. Nejen mírové pronikání, ale i dobývání bylo heslem. Tak je dosaženo Tróje na Hellespontu, tak přes Thesálii a Boeotii Mykén a Tiryn. . . V Itálii přichází nordický proud teprve přes úžinu u Valony do krajiny Pádu a Tiberu.. Do západních zemí Francie a Španělska se dostal až podstatně později, v době halštatské. V těchto proudech, které vycházely*

[111] Schuchhardt, Die steinzeitliche Einwanderung der Thüringer nach dem Norden, Zeitschr. f. Volksaufartung und Erdkunde, ročník 3, číslo 9, s. 200- 202

jednotně ze stejného centra, můžeme spatřovat indoevropeaizaci našeho kontinentu.“[112]

Jsou to cesty převážně nordických kmenů, včetně Frýgů do Tróje a Malé Asie, Helénů do Řecka a Italiků (Římanů) do Itálie, Keltů do Francie a Španělska, kam tyto kmeny přinesly své indoevropské jazyky a předávaly je jako mistrovskou třídu podrobeným, převážně západním (mediteránním) nižším vrstvám.

Dobývání těchto národů však představuje pouze část expanze převážně nordických kmenů. Dobyvačné cesty nordických kmenů vedly daleko do Asie a zasáhly také severní Afriku. Celou oblast této nordické expanze zde nelze obsáhnout. „Indoevropeizace“ sahá daleko za hranice Evropy. Nordické kmeny rozšířily své indoevropské jazyky až k západní hranici Číny a za hranice Blízkého východu a některé z těchto jazyků mohly zaniknout, stejně jako později zanikly gótština, lombardština, burgundština a další germánské jazyky v oblasti Středomoří, když poslední germánská vlna nordické rasy vyschla.

To ukazuje souvislost mezi rasou a jazykem: tam, kde se dnes mluví indoevropskými jazyky, musela v minulosti existovat vládnoucí třída nordické rasy. Nordická krev vládnoucí třídy (šlechty a svobodných rolníků) mohla u většiny těchto národů již dávno vyschnout. Jazyky, které sem nordičtí lidé přinesli, žijí v Evropě a Asii dodnes (více či méně přetvořené jazykovým duchem nenordických nižších vrstev).

---

[112] Schuchhardt, Alteuropa, 2. vyd. 1929.

Národy, které dnes mluví indoevropskými jazyky, jsou v tomto smyslu *„jazykovými dědici indoevropských praobyvatel“*.[113]

Nejdůležitějšími indoevropskými jazyky, které se dochovaly, jsou: Z indických jazyků se zachovaly indičtina, perština, arménština, slovanské jazyky, řečtina, latina a z ní odvozené románské jazyky, keltské a germánské jazyky (viz mapy níže). Existenci nordické šlechtické a rolnické vrstvy lze také více či méně zřetelně rozpoznat v historických záznamech a z obrazů těchto národů; ostatně vzpomínky na přistěhovalectví ze severu jsou často ještě zřetelně zachovány.

V 19. století se lidé dlouho přeli o to, kde se nachází vlast „Indoevropanů“, tedy kmenů indoevropského jazyka. Dnes vidíme, že se musíme ptát po původní domovině panských vrstev, po geologickém a rasovém původu „jádra“ (Johansson) těchto národů, a na to existuje odpověď jak ze strany lingvistické, tak archeologické: odpověď znázorňuje mapa níže.

[113] Bartholomae v Reallexikon der germanischen Altertumskunde pod heslem „Indogermanen“.

Archeologický a jazykový původ indoevropských národů podle Wilkeho, publikace Zemského muzea v Halle, svazek 1, číslo 3, 1918: Wilke, Archäologie und Indogermanenproblem, s. 18.

Ze strany prehistorického bádání se o objasnění severoevropských a středoevropských migrací do jižní a jihovýchodní Evropy úspěšně snažili zejména M. Much, Kossinna, H. Schmidt a Schuchhardt, ze strany lingvistiky je k dispozici Johanssonova práce „Var läg vär folksstams urhem“[114] a nověji Kretschmerova „Die indogermanische Sprachwissenschaft“ (1925). Celkově poskytují stejný obraz jako mapa uvedena výše. Jediný rozdíl je v tom, že Kretschmer

[114] Nordisk Tidskrift, 1911.

umisťuje původní sídla Indoíránců (Indů a Peršanů) více ke střednímu Dunaji. Každopádně se nám rýsuje celkový obraz původních sídel jednotlivých indoevropských kmenů, který, pokud by se kruh přiblížil k sobě, pokud by se jednotlivé národy posunuly blíže k sobě, jak to muselo odpovídat ještě dřívějšímu období a jak to vyžadují vzájemné vztahy indoevropského jazyka, opět v souladu s prehistorickými doklady, ukazuje na střední až severozápadní Evropu jako na nejvnitřnější původní domovský okruh. Tato původní domovina by se však shodovala s oblastí původu nordické rasy v pozdní době ledové, s oblastí původu, v níž se mohlo vyvinout „středoevropské lesní rolnictvo“, z jehož selekčních podmínek by Darré chtěl vysvětlit tělesné a duševní rysy nordické rasy.

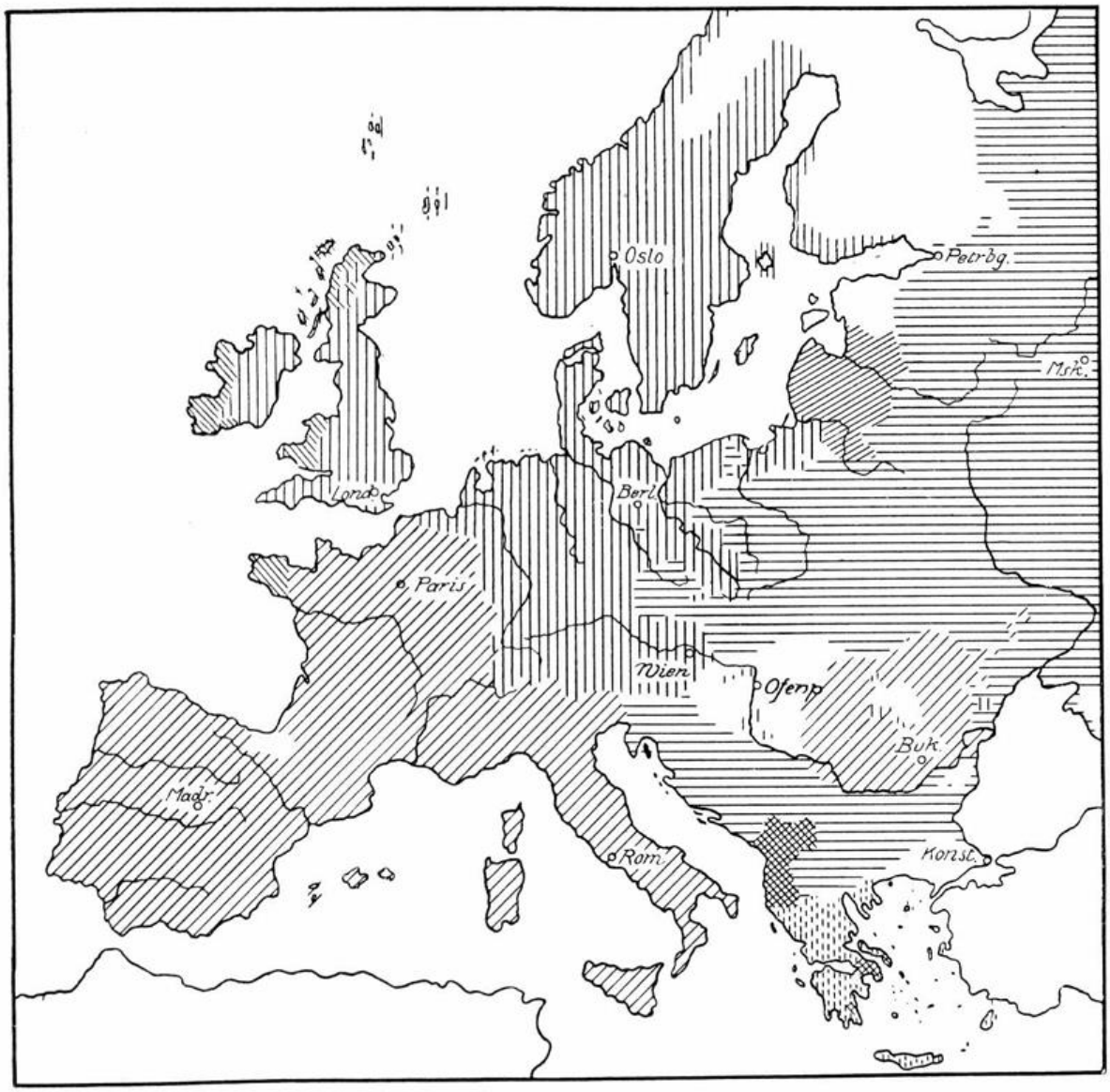

Mapa znázorňující rozložení indoevropských jazyků v Evropě.

Lingvistické výzkumy, prehistorické výzkumy a rasové výzkumy ukazují na stejnou středoevropskou původní vlast

skupiny lidí převážně nordické rasy a indoevropského jazykového kmene, což by podle Recheho výkladů, a v tomto prapůvodním domovském okrsku je již v neolitu patrná poměrně vysoká kulturní úroveň: vyvinulo se zde pluhové hospodářství, tato nejvyšší forma hospodářství, a vyvinulo se zde hrnčířské umění doby kamenné, které svou krásou a bohatostí forem převyšovalo ostatní evropské společnosti neolitu. Z této oblasti se již v neolitu začalo šířit na jih a východ, do Alp, středního Podunají, na Balkán, do Řecka a jižního Ruska, a v době bronzové přes Alpy a zpět do Řecka, poté do zemí u Černého moře a na Blízký východ. Lze snad předpokládat, že postupné vlny nordických výbojů podél Dunaje prolomily oblast převážně dinárské rasy a vytlačily převážně dinárské kmeny z podunajských zemí ze dvou stran, čímž vznikly dvě dnešní převážně dinárské oblasti: jedna v oblasti Slovinců, Chorvatů, Albánců, Černohorců a Srbů, druhá na severozápadě Ukrajiny.

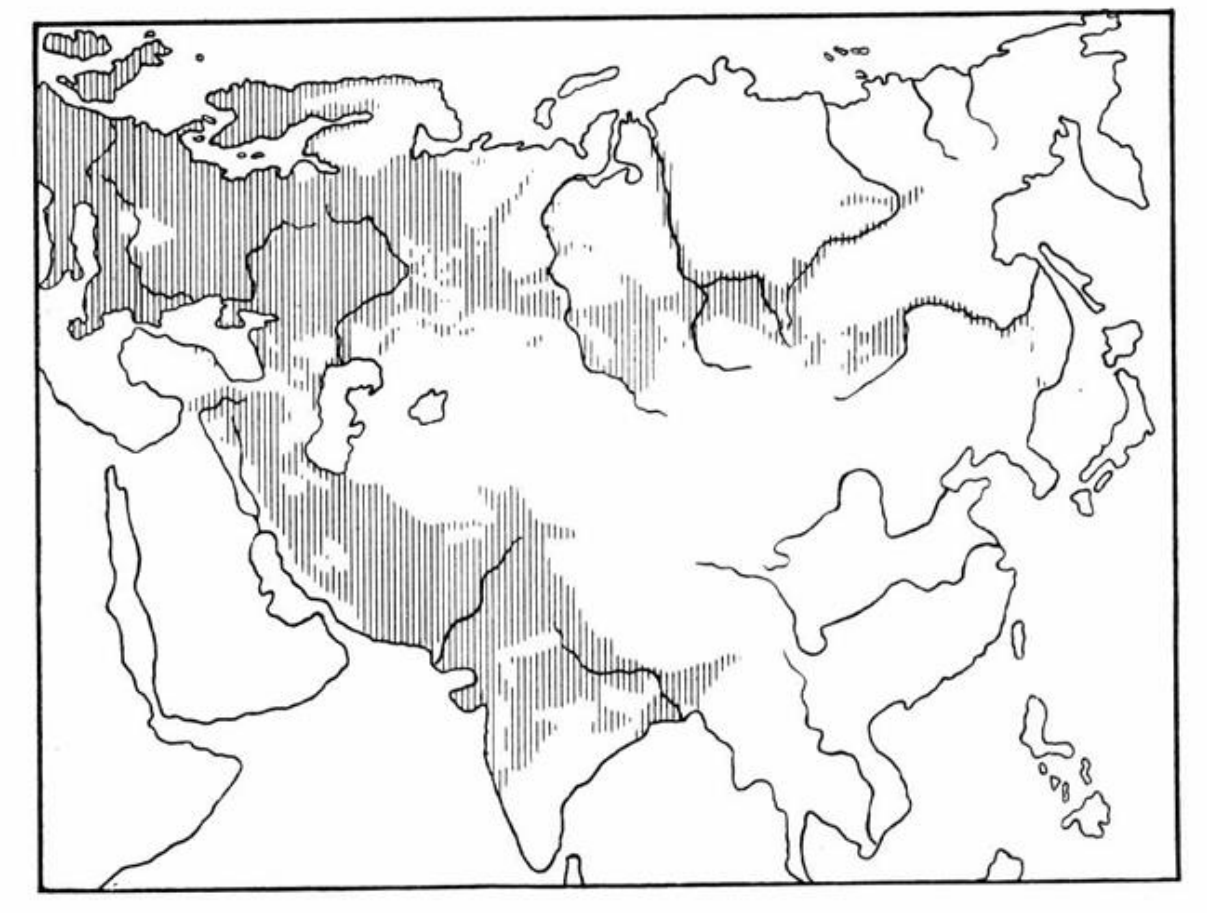

Mapa znázorňující dnešní rozložení indoevropských jazyků v Asii.

Nordické kmeny s sebou při svém stěhování na jih a na východ přinesly různé druhy obilí severozápadoevropského původu, dále orbu a chov dobytka s určitým právním uspořádáním vlastnictví půdy, rozšířily jantar ze své vlasti u Baltského moře, obdélníkový dům ze dřeva, rámový oblouk, který umožnil tkalcovství a který se u národů indoevropského jazyka rozšířil až do východní Asie[115]; od konce doby kamenné s sebou přinášely také zvyk spalování mrtvých, jakož i určité náboženské představy, mytologická témata a právně-mravní pojmy, stejně jako určitý způsob dělení roku – vše znaky, jejichž

[115] Karuy, Der Fachbogen, Kosmos, svazek 2, 1923.

nápadná shoda u všech národů indoevropského jazyka by sama o sobě naznačovala jednotný a společný původ vládnoucích vrstev těchto národů.[116] J. Krüger již v roce 1855 uznal společný nordický rasový původ hlavních tříd indoevropských národů, když napsal: *„Je to velmi rozšířený, ale mylný názor, jako by světlé vlasy, modré oči a výška patřily pouze germánským národům, ale ne původně celému árijskému [indoevropskému] kmeni. Je velmi důležité rozlišovat mezi skutečnými Indoevropany a indoevropskými národy. V Evropě se tato rasa nejčistěji zachovala u severogermánských kmenů a u germánsko-saského kmene (Hannoverců).“*[117]

Stopy po prvních vlnách nordických národů mohou být navždy ztraceny nebo v nejlepším případě jen mlhavě rozpoznatelné. Zdá se, že severní Evropa byla od raného pravěku „dělohou národů“ (vagina nationum), jak ji později označili Římané.[118] Jednotlivé rozpoznatelné vlny národů zde nelze všechny vysledovat. Šíření kmenů převážně nordické rasy

---

[116] O tom všem viz Schraderův „Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde“. - O rozdělení letopočtů viz vynikající Schultzovo dílo: Zeitrechnung und Weltordnung in ihren übereinstimmenden Zügen bei Indern, Iraniern, Hellenen, Römern, Kelten, Germanen, Slawen und Litauern, 1925. O vztahu germánských kmenů k Peršanům, Skýtům, Helénům a Keltům, jakož i o podobnostech ve víře mezi germánskými kmeny, Peršany a Helény uvažoval již Justus Möser (1720-94) ve svém díle De veterum Germanorum et Gallorum theologia nuptica et populari (1749).

[117] Krüger, Urgeschichte des Indogermanischen Völkerstammes in ihren Grundzügen wiederhergestellt, 1855.

[118] Jordanis IV: Scandzia insula quasi officina gentium aut certe velut vagina nationum.

začalo dávno před jejich jazykovým oddělením, tj. dávno předtím, než došlo k prvním nářečním štěpením základního indoevropského jazyka. K prvním větším štěpením v základním indoevropském jazyce mohlo dojít ve 3. tisíciletí nebo na přelomu 3. a 2. tisíciletí př. n. l.. Jednotlivé indoevropské jazyky vznikly nejprve na dobytých územích a každý z nich je výrazem určitého kmenového osudu v určitém prostředí. To, co způsobilo, že se jednotlivé indoevropské jazyky přes všechny dodnes existující podobnosti vyvíjely tak odlišně, je také jazykový vliv nenordických vrstev indoevropsky mluvících národů.[119]

Z jednotlivých národů, které založily nordické kmeny, se níže budeme podrobněji zabývat pouze těmi, které jsou důležité nebo se staly historicky významnějšími pro náš dnešní duchovní život. O Ammoritech se zmíníme proto, že přispěli nordickou krví, krví „synů Enakových“, židovskému národu - zřejmě především obyvatelstvu izraelského království, severního království. David, který mohl mít ammoritské předky, je popisován (1 Sam 16,12) jako červenovlasý (hebrejsky admoni), pohledného vzhledu a dobré postavy. Zdá se, že kolem poloviny 2. tisíciletí př. n. l. Ammorité a další nordické kmeny vtrhli do Malé Asie od Egejského moře. Jako nejvyššího boha uctívali boha hromu s kladivem. Museli se smísit s kmenem semitského jazyka, jehož vedoucí třídu pravděpodobně tvořili, ale od něhož také převzali semitský

[119] Zvláště dobře to ukazuje Hüsing, völkerschichten in Iran, Mitteilungen der Anthr. Gesellsch. Vídeň, 3. díl, sv. 16, 1913. srov. také kapitolu „Rasse und Sprache“ v „Rassenkunde des deutschen Volkes“.

jazyk. Proti nordickému rasovému původu tohoto národa se občas uvádí semitský jazyk Ammoritů, který je blízce příbuzný hebrejštině. Nicméně pouze vyšší třída Ammoritů se zdá být nordická. Egyptské dokumenty se zmiňují o útocích těchto „Amurrů“ na egyptské hranice z Palestiny v 15. století př. n. l, a egyptské malby zobrazují tyto světlovlasé, světlooké lidi s nordickými rysy ještě na přelomu 14. a 15. století př. n. l. Když Izraelité postupovali do Kanaánu, zvědové vyslaní před nimi podali o Ammoritech a jejich sousedních kmenech zprávu, že mezi nimi viděli obry, před nimiž se cítili jako kobylky (Numeri 13,33).

V 7. století př. n. l. válčili v Palestině také nordičtí Skýtové, kteří byli podobně jako Ammorité zřejmě částečně začleněni do místního obyvatelstva. Světlá barva pleti, vlasů a očí je dodnes poměrně běžná, zejména mezi Drúzy v Libanonu, ale také mezi Samaritány. Mezi Samaritány bylo 8,3 % světlovlasých chlapců, 8 % světlovlasých dívek a (což odpovídá ztmavnutí) 3,7 % světlovlasých mužů, k tomu 11,1 % modrookých mužů a 7,4 % modrookých žen. Smíšené barvy vlasů a kaštanově hnědé oči - znaky příměsi jedné nebo více světlých ras - jsou mezi Samaritány poměrně časté.[120] - Drúzové se vyznačují poměrně vysokou úrovní vzdělání a mají poměrně rozsáhlou literaturu. Jsou líčeni jako stateční, pracovití, čistotní, pohostinní, popudliví, krutí a mstiví, což by se jistě dalo sladit s rasovým složením nordické, blízkovýchodní a orientální krve. Zvláštnost jejich víry, zvláštní formy (jakéhosi „gnosticismu“)

[120] Srov. Szpidbaum, Die Samaritaner, Mitteilungen der Anthropol. Gesellsch. zu Wien, roč. 57, 5/6. vydání, 1927.

islámu, která v některých ohledech připomíná víru z řad národů indoevropských jazyků, lze snad vysvětlit nordickým vlivem. Mnohé věci ve formách oblékání a zvycích Drúzů se také zdají být vysvětlitelné přistěhovalectvím panské vrstvy evropského původu. Langerhans o Drúzích uvádí: *„Modré oči a zrzavé blond vlasy jsou u nich velmi časté.“*[121]

V posledních letech na sebe drúzové upoutali pozornost svým statečným bojem proti francouzským okupačním silám ve své zemi. Jejich vůdcem byl sultán Atraš, postava, která v sobě spojovala rysy světce a hrdiny, muž výjimečné statečnosti a vůdcovského nadání, že strhával za sebou i čtrnáctileté chlapce ze svého kmene. Navštívil ho anglický badatel W. B. Seabrook a popsal ho jako velmi světlého devětatřicetiletého muže s jasně modrými oči. Takto se nordická láska ke svobodě a statečnost vzbouřila proti francouzské nadvládě v severní Africe i v Sýrii.

Palestina a židovský národ také získaly méně nordických vlivů díky přesídlení generací z převážně nordické vyšší třídy Peršanů. Na tyto nordické vlivy poukazovali ti, kteří chtěli vysvětlit duchovní odstup, který Ježíš pociťoval a zdůrazňoval ve vztahu ke skutečné židovské povaze, na základě rasově-psychologických důvodů. Protože se zde nelze zabývat touto otázkou, která je pro křesťanský Západ tak důležitá, je třeba odkázat na diskusi o této otázce z rasového hlediska, kterou

[121] Langerhans, Über die heutigen Bewohner des heiligen Landes, Archiv f. Anthrop., sv. 6, 1873

popsal Schemann ve svém díle „Die Rasse in den Geisteswissenschaften“ (1927), s. 395 a dále.[122]

Do židovského národa jistě pronikla krev nordické vyšší třídy Filištínů (Pelištejců). Podle všeho byli Filištíni rasově podobným národem jako Achájci, tj. s nordickou vyšší třídou a západní (mediteránní) nižší třídou, s nordickými „obry“ jako vůdci. Byl to zřejmě národ s mykénskými zvyklostmi, který se vydal z Kréty do Palestiny. O jejich jazyce není nic známo. Je možné, že si nakonec v Palestině osvojili semitský jazyk smíšením se semitsky mluvícím obyvatelstvem a jeho sousedy, pokud ovšem nebyli - tj. jejich nordická vyšší třída - semitizováni již na Krétě. Blaufußovi se zřejmě konečně podařilo vysvětlit a přeložit dosud neinterpretovatelné starověké krétské nápisy jako semitské a díla Filištínů.[123]

Prehistorický výzkum soudí o Filištínských: *„Jejich keramika z Gezeru je zdegenerovanou mykénskou keramikou, stejně tak Goliášova zbroj – holeně a přilba – i jejich sklon k soubojům, který byl Židům stejně děsivě nezvyklý, jako odpovídal hrdinům Homéra.“*[124] Když válečník převážně nordického vůdčího rodu Filištínů (Pelištejců), „obr“ Goliáš, vystoupí k souboji mezi oběma vojsky, jak to bylo zvykem u vůdců národů nordického původu, očekávaje stejný zvyk i na straně nepřítele, zasáhne jej na dálku smrtelně vržený kámen.

---

[122] K rasovým vztahům ve staré Palestině viz také Günther, Rassenkunde des jüdischen Volkes, 1929.

[123] Blaufuß, Kephtaritische Inschriften. Ein Versuch zu ihrer Deutung, 1926.

[124] Schuchhardt, Alteuropa. 1919.

Tento zvyk soubojů jednotlivců se u nordických kmenů objevuje opakovaně, například u Indů, kde vůdcové bojovali před vojsky, „aby to viděl celý svět“[125], u Peršanů, kde se odráží legenda o souboji otce a syna (Rostem a Sohrabem), a u germánských kmenů, kde Hildebrandslied rovněž vypráví o jediném souboji dvou armád („untar heriun twem“), v němž bojovali otec a syn, Hiltibrant a Hadubrant. Římská sága (Livius I, 24) vypráví o souboji mezi Horatii a Curiatii, z nichž jeden byl trojicí bratrů z Říma a druhý z Alba longa, a tato dvě města si těmito souboji vyřešila svůj spor. Zvyk soubojů jednotlivců je patrný v mnoha germánských zprávách, islandské ságy opakovaně referují o „holmgangu“ dvou protivníků a Píseň o Nibelunzích líčí pád Burgundů jako sérii soubojů mezi vůdci, podobně jako Iliada líčí trojskou válku. Objevují se také římské a keltské tradice soubojů vůdců, například jednotlivé bitvy T. Manlia Torquata a M. Valeria Corvuse s keltskými vévody v době bojů v severní Itálii (367-349 př. n. l.).

Tyto dvě bitvy o vůdcovství jako by symbolizovaly zkázu nordické panské třídy národů indoevropských jazyků. Právě tyto vládnoucí třídy opakovaně bojovaly mezi sebou, aby rozšířily moc států, které založily, nebo na obranu nordických nižších tříd, s nimiž splynuly v jeden národ. Protože jim chybělo jakékoli rasové uvědomění, bojovala nordická šlechta Helénů proti nordické šlechtě Frygů a dalších kmenů v Trojské

[125] Hopkins, The Social and Military Position of the Ruling Cast in Ancient India.

válce, Peršané proti Médům a Indům, Peršané proti Helénům, Keltové proti Římanům, germánské kmeny proti Keltům.

Výzkum stop, které po sobě zanechal početný a rozšířený nordický národ Saků (Skýtů), si zaslouží velkou pozornost. Žili v jihovýchodoevropských stepích a odtud se rozšířili do Turkestánu a Afghánistánu, dokonce až k Indu. Starověcí autoři (např. Polemon z Ilionu, Galén, Klemens Alexandrijský a Adamantius) uvádějí, že Sakové se podobali Keltům a germánským kmenům, a popisují je jako světlovlasé nebo zrzavé. Nordický vzhled je uváděn také u skýtského kmene Alanů. Ammianus (kolem 330-400 n. l.) je popisuje jako „téměř všechny vysoké a krásné, s téměř žlutými vlasy a divokým pohledem“. Jejich potomci pravděpodobně založili rytířský národ Osetů, který ve středověku zaujímal postavení vládnoucího národa mezi národy Kavkazu. Osetinci mezi kavkazskými národy vynikají vyšším vzrůstem a světlým zbarvením (30 % blond).[126] Zdá se, že část Saků byla pohlcena dalšími vlnami národů nordického původu, Médů a Peršanů; jiní se zřejmě rozšířili až do Číny a na Sibiř (Semiryshchensk) a tam se ztratili a poskytli kmenům vnitroasijského rasového původu a turkického jazyka, které se tam usadily, aktivní vrstvy vůdců. Předpokládá se také, že sakišská krev se zachovala zejména mezi Afghánci. (O nich viz s. 332.) Hildén (1914) zjistil nordický vliv mezi Ob-Ugry, u nichž lze uvažovat o nordických Sacích nebo nordických Tocharech.[127] Mezi Tatary

[126] Chantre, Recherches anthropologiques dans le Caucase, 1885 - 87.
[127] Hildén, Anthropologische Untersuchungen über die Eingeborenen des russischen Altai, Fennia, sv. 42, 1920

se dodnes *„občas roztroušeně vyskytují světlovlasí muži s tvářemi jako mléko a krev, kteří budí zdání rozptýlené švédské národnosti.“*[128]

Nástěnné malby v klášteře Bäzäklik u Murtaku (v Turfanské oáze v severním Východním Turkestánu) zobrazují modrooké a rusovlasé příslušníky turkického kmene. Ukazují nordickou krev Saků, nebo nordickou krev Tocharů?

Německé výzkumy, které byly v letech 1902-1913 vyslány do Východního Turkestánu, objevily v Turfanské oáze doklady indoevropského jazyka, jazykové pozůstatky, které pravděpodobně pocházejí ze 7. století n. l. a ukazují na tocharský národ, který pronikl ze západu k západní hranici Číny. Čínské historické záznamy z roku 200 př. n. l. se zmiňují o národu Wusun, který je popisován jako světlooký a rusovlasý a srovnáván s Indy a Peršany (v té době). Čínský cestovatel ze 6. století n. l. Pan-Ku o Wusunech také píše: *„Tento národ měl zrzavé vlasy a modré oči. Velmi se lišili od ostatních cizích národů.“*[129] Chrámové malby v Turfánské oáze zobrazují takové lidi se světlými, úzkými tvářemi. Kolem roku 140 př. n. l. odrazili Wusunové útok mongolského národa (vnitroasijské rasy). Ruský rasový badatel Grum-Grshimailo shromáždil[130] zprávy o těchto kmenech, které pronikly do vnitřní Asie, a charakterizuje jejich fyzický vzhled takto: Kmeny jsou střední, někdy vysoké postavy, robustní, podlouhlý obličej, světlá pleť,

---

[128] Stiehl, Unsere Feinde. Charakterköpfe aus deutschen Kriegsgefangenenlagern. 1916.

[129] Srov. v. Uyfalvy, Les Huns blancs, L'Anthropologie, sv. 9, 1893.

[130] Jak vyplývá z právě citované Hildenovy práce.

červené tváře, světlé vlasy, světlé oči, vysoký, rovný nebo zakřivený nos. V práci, která se zabývá severozápadoevropským původem panských tříd indoevropských jazykových národů a šířením indoevropských kmenů přibližně od roku 2500 do roku 2400 př. n. l., by Menghim rád odvodil panskou třídu Tocharů z pravlastí na Ukrajině.[131]

Nyní, když byl uznán západoevropský původ předních vrstev indoevropských jazyků, už nemůže překvapit, že se indoevropský jazyk setkává s historickými záznamy o ze Západu pocházejícím nordickém národě i tak hluboko ve vnitřní Asii. Saky a Tochary je třeba považovat za rasově nordické kmeny, které pronikly nejdále na východ, a zdá se, že zejména Sakové měli dalekosáhlý a hluboký vliv na vývoj umění ve vnitřní Asii a na Blízkém východě, ba na celou civilizaci vnitřní a východní Asie.[132] Zdá se, že vliv nordické krve je stále patrný i ve východní Asii. Kurz to komentuje takto: *„V tomto jihovýchodním koutě země došlo k rasovému splynutí, které se dodnes projevuje ve fyzické konstituci části vyšších vrstev čínského národa. Obecně lze říci, že Číňan je typický homo asiaticus, mezo- nebo brachycefalický [středně- nebo krátkolebý], co se týče postavy, kůže, vlasů, obličeje a utváření lebky, ale často se setkáváme, zejména u vyšších vrstev, s výrazně protáhlou lebkou a někdy téměř bílou barvou kůže,*

[131] Menghin, Die ethnische Stellung der ostbandkeramischen Kulturen, Tocharer und Hettiter, srov. Anthropos, sv. 23, 1928, s. 1058.
[132] Srov. Strzygowsky, Altai-Iran und die Völkerwanderungen, 1917.

někdy spojenou s krásnými evropskými rysy obličeje.“[133] Francouzský antropolog Legendre, který v Číně prováděl výzkum, nedávno popsal jasné stopy nordického vlivu v čínské populaci.[134] Od doby, kdy na to de Lapouge upozornil, se opakovaně poukazuje na zdánlivě neasijskou ráznost vůdců mongolských a tureckých kmenů, kteří své kmeny hnali na dlouhé výpravy, a v těchto vůdcích nebo v mužích jako Temudžin (Čingischán, 1155 až 1227) a Timur Lenk (Tamerlán) se předpokládají potomci sakenských dynastií. Mnich Rubruck, který se narodil v severní Francii německým rodičům a ve službách francouzského krále Ludvíka IX. ve 13. století cestoval do vnitřní Asie, přirovnává ve svém cestopise mongolského vůdce Baahu na základě jeho vzhledu k normanskému šlechtici Jeanu de Beaumont.[135] Ital Marco Polo pobýval v letech 1275–1292 u dvora Kublaje (1214–1294), vnuka Temudžina, zakladatele mongolské vládnoucí dynastie v Číně. Vládce popisuje následovně: *„Kublaj, nazývaný Velký chán neboli pán pánů, je střední postavy, tedy ani příliš vysoký, ani příliš malý; jeho údy jsou dobře utvářené a jeho postava má správné proporce. Má světlou pleť s jemným načervenalým*

---

[133] Kurz, Das Chinesengehirn. Ein Beitrag zur Morphologie u. Stammes- geschichte der Gelben Rasse, Ztschr. f. Anatomie und Entwicklungsgeschichte, 72. svazek č. 3/6, 1924.

[134] Legendre, Il n'y a pas de race jaune, Bulletin de la Société d'études des formes humaines, sv. 2, 1924.

[135] Lamb, Dschingis-Khan (přeložil v. Mikusch), 1928, uvádí, že Temudžin pocházel z kmene Burčikunů, „šedookých“; popisuje (s. 17) Temudžina jako vysokého, se světlou pletí („třpytivě bělavou“) a zelenýma nebo šedomodrýma očima s evropskými víčky („ne rozříznutýma“) a červenohnědými vlasy.

nádechem, připomínajícím půvabný lesk růže, což mu dodává mnoho půvabu. Jeho oči jsou tmavé a krásné, nos má pěkně tvarovaný a výrazný.“ - Velký chán měl mnoho konkubín z oblasti Tartárie, jejíž obyvatelé byli podle Marca Pola „*proslulí krásnými rysy obličeje a světlou pletí“*.[136]

Dnes je stále jasnější, že převážně nordické kmeny obohatily celý vnitroasijský a východoasijský intelektuální život jako nositelé kulturních statků: nordičtí Tocharé, nordičtí Sakové, nordičtí Peršané a Indové a jim jazykově a rasově příbuzné kmeny. Zdá se, že od konce neolitu pronikaly do vnitřní Asie kmeny s převážně nordickým vedením, a to především z jihovýchodní Evropy. H. Schmidt ve své stati „pravěk z východní Asie“[137] uzavřel své poznámky - poznámky, které je vzhledem k dnešnímu omezenému pravěkému výzkumu Asie třeba brát s rezervou - takto: *„V současnosti lze shrnout následující větou: Nejstarší kultury Číny a Japonska jsou evropského původu; jejich nositelé migrovali v neolitu zčásti ze severní Evropy, zčásti z jihovýchodní Evropy, z dněpersko-dunajsko-balkánské oblasti.“* - Dvěma kmenům nordického rasového původu, které pronikly do Asie a staly se významnými pro západní intelektuální dějiny, totiž Indům a Peršanům, se budeme věnovat samostatně v následující kapitole.

Zdá se, že vlny nordických národů, příbuzných Thrákům a zmiňovaných jako Kimmerijci, dorazily na Kavkaz od

[136] Dobrodružné cesty Marca Pola, vydal Lemke, 1906, s. 225-224.
[137] Zeitschrift für Ethnologie, 56. ročník, č. 5/6, 1926, s. 157

Kaspického moře a překročily ho kolem 7. nebo 8. století př. n. l.. Ve stejném období se frýgické skupiny nordického původu, které kolem roku 1400 př. n. l. postupovaly přes Hellespont, dostaly ze západu také do Arménské vysočiny. Zdá se, že tyto dvě nordické vlny se staly hlavní třídou Arménů. Převážně nordická třída Arménů si také říkala „Haik“, tj. páni. Název „Arméni“ dali tomuto lidu Médové. Arménský jazyk je odvozen od jazyka Frýgů (Askánců). Nordičtí přistěhovalci našli na arménském území Chaldejce, obyvatele neindoevropského jazyka a převážně blízkovýchodní rasy, s nimiž nyní vytvořili národ a jimž předali indoevropský jazyk, který se zachoval dodnes jako arménština. Zejména arménština jasně ukazuje (podle Hüsinga), jak blízkovýchodní nižší vrstva Arménů přetvořila tento indoevropský jazyk směrem ke kavkazským (alarodským) jazykům v souladu se svým jazykovým duchem, tj. směrem k jazykům, které byly původně charakteristické pro všechny národy blízkovýchodní rasy. Arménské zvuky dostaly „kavkazskou pečeť“, i když arménština přejala z kavkazských jazyků jen velmi málo slov.[138] Pokorny vysvětlil, že dnešní arménština, indoevropský jazyk, *„téměř slovo od slova“* odpovídá gruzínštině, kavkazskému (alarodskému) jazyku, *„v jeho zvláštním zvukovém*

[138] Srov. Schraderův Reallexikon der indogerm. Altertumskunde pod heslem „Armenier“, srov. též Ztschr. f. celtische Philologie, 1926, s. 99, kde Pokorny cituje Dirr: *„Arméni [tj. obyvatelstvo Arménie před přistěhováním ‚Haiků‘. H. F. K. G] si nechali vnutit indoevropštinu ve svých starých kmenových sídlech a trhali, sekali, zkracovali a znetvořovali ji právě tak, jako Kurdové, Tábyšové, Tádžikové, Peršané a Pamírci trhali, sekali, zkracovali a znetvořovali svou eránštinu neboli novoperštinu a středoperštinu.“*

uspořádání“. - Tato proměna jazyka musela být o to důkladnější, že nordická vyšší vrstva Arménů zřejmě rychle ubývala a dnes téměř zmizela. Arménský historik Mojžíš z Chorénu (2. polovina 5. století) popisuje Haika, legendárního praotce Arménů, jako mohutného muže se světlými vlasy a šedýma očima. Jako světlovlasý byl v 5. století n. l. popisován také staroarménský hrdina Dikran (řecky Tigranes). Dnešní Arméni pocházejí převážně z Blízkého východu. Mírný nordický vliv je však stále rozpoznatelný. Na Kavkaze, kterým procházela jedna vlna nordických národů za druhou, se nordická krev často zřetelně zachovala i mezi národy, které hovoří neindoevropskými jazyky.

9. Rasové dějiny indických a perských národů

Přes Kavkaz se zdáli proniknout i nordičtí Indové - podle Hüsingovy domněnky asi kolem roku 1700 př. n. l. Po dlouhou dobu byli úzce spojeni s Peršany, takže oba kmeny hovořily společným jazykem, indoíránštinou (dříve nazývanou také „árijštinou“). Stopy tohoto indoíránského (indicko-perského) prajazyka ukazují na společnou cestu Indů a Peršanů, která, jak se zdá, vedla tyto kmeny z jižního Ruska přes Kavkaz.[139] Je třeba předpokládat, že indicko-perské kmeny po delší dobu sídlily v jihovýchodní Evropě, neboť ve finsko-ugrických jazycích se jako nejstarší vrstva přejatých slov nachází řada výrazů pocházejících z indoíránštiny. Musely tedy indicko-perské kmeny, lépe řečeno: kmeny nordického původu, které se později usadily v Indii a Íránu a vytvořily historické národy, žít v jihovýchodní Evropě v sousedství kmenů mluvících finsko-ugrickými jazyky (a náležejících k východobaltské rase). Ještě za Herodotových časů (tj. v 5. století př. n. l.) bylo střední a severní Rusko osídleno kmeny finsko-ugrického jazyka. Jižní Rusko tedy mohlo být kontaktní oblastí mezi indicko-perskými a finsko-ugrickými kmeny. Na jižní Rusko jako na dočasné sídelní území indicko-perského kmenového společenství ukazuje také řada názvů řek, které byly vykládány jako složeniny s perským slovem *danu* („řeka“, osetsky *don*), například názvy Don, Dněpr (*Danapris*), Dněstr (*Danastrus*) a

[139] Christian ve svém díle „Untersuchungen zur Paläoethnologie des Orients V. Das erste Auftreten der Indogermanen in Vorderasien“ cituje a zvažuje různé domněnky o migračních cestách indoperských kmenů. (Mitteil. d. Anthrop. Gesellschaft Wien, 58. svazek, 1928, s. 210.).

Dunaj. Také výzkum prehistorie označil tuto jihovýchodoevropskou oblast za sídelní území indoíránských kmenů. To je patrné z mapy na straně 282. Z jazykových důvodů, jak je uvedeno na s. 282-283), chce Kretschmer původní indoevropské osídlení přemístit do středního Podunají. Z jazykových a prehistorických důvodů dochází Ipsen k závěru, že se Indoíránci oddělili od ostatních indoevropských národů v první polovině druhého tisíciletí př. n. l. a *„vyvinuli se v dobře diferencovaný zvláštní druh, který se již dále vnitřně štěpí“*.[140]

Možná se jim ještě dostaly zprávy, které původně obsahovaly zmínky o přistěhování vůdčích vrstev těchto národů z Evropy. Hillebrand jako první upozornil na to, že indické védy stejně jako perská ávestská poezie vykazují dokonce stopy oslav svátku zimního slunovratu, což lze vysvětlit pouze severoevropským původem. V zápasu Indry s démonem Vritrou védy zřejmě dosud popisují boj léta se zimou a Indové stejně jako Římané si sídlo bohů představovali na severu. Mezi samotnými Peršany se vyprávěly pověsti o airjanəm vaējō, tedy o pravlasti Árjů - Peršané i Indové se totiž nazývali Árijci. Ve Videvdatu 1 (části Avesty) se o této árijské pravlasti říká: „*Tam je deset zimních měsíců, jen dva měsíce letní.“*[141] Legenda byla interpretována jako vzpomínka na indoíránský pobyt na Kavkaze. Neměla by však být založena na vzpomínkách středoevropského až severozápadoevropského původu?

---

[140] Ipsen, Sumerisch-akkadische Lehnwörter im Indogermanischen, Indogermanische Forschungen, 1923.

[141] Srov. Fritz Wolff, Awesta; die heiligen Bücher der Perser, 1923, s. 317.

Indové

Před rokem 1400 př. n. l. se do sousedství Chetitů (převážně blízkovýchodní rasy) musely přesunout indoperské kmeny nebo alespoň kmen, který představoval zadní voj indoperské imigrace; svědčí o tom indoíránské výpůjčky v chetitštině. Podle toho se indoperské kmeny nebo jejich část musely přibližně v této době dostat na území dnešní Arménie. Kolem roku 1400 př. n. l. se v této oblasti poprvé objevují Indové jako zvláštní kmen a nazývají se „Hari“, tedy „světlovlasí“.[142] Ve staroindických legendách jsou bohové a hrdinové často označováni jako „světlovlasí“. Schroeder[143] uvádí, že v Rigvédě jsou bůh ohně Agni a bůh slunce Surja nazýváni zlatovlasými nebo plavovlasými, v Mahábháratě také bohové Višnu a Šiva. Bůh Savitar je rovněž nazýván světlovlasým. K obrazu svému viděli staří Indové svého nejvyššího boha, světlovlasého, rudovousého boha hromu Indru, kterého by se podle popisů starých písní bohů chtělo nazvat pravou postavou nordického válečníka a o jehož „přátelích s bílou pletí“ hovoří Rigvéda.[144] Představa bohů se světlou pletí a světlými vlasy musela přetrvat až do konce 18. století, protože indický historik umění Coomaraswamy (Kumaraswami) ve svém díle „Rajput Paintings“ (1916) uvádí vyobrazení boha Šivy a smrtelnice Párvatí z konce 18. století.

---

[142] Hüsingovi („Die Inder von Boghazköi“ ve Festschrift für Baudouin de Courtenay, Krakov, 1921) se to podařilo prokázat.

[143] Schroeder, Arische Religion, sv. 1, 1914, s. 180

[144] Indrova oslovení v Rigvédě jsou „plavovlasý“ (hari-kesa), „plavovousý“ (hari-jaka), „zlatovousý“ (hari-smasaru) nebo prostě „plavovlasý“ či „ohnivý“ (hari).

Podle Coomaraswamyho má bůh *„bílou pleť a zlatohnědé vlasy“*. Jestliže se dnes v jednotlivých indických chrámech naopak objevují, jak se uvádí, vyobrazení z nedávné doby, většinou umělecky zcela bezcenná, která zobrazují jednotlivé postavy legend o indických bozích a hrdinech jako světlovlasé blondýny, musíme si položit otázku, zda se nejedná o vliv severoevropského obrazu krásy předávaného vládnoucí anglickou třídou.

Obr. 328. Bůh Šiva s ženou, dle Coomaraswamyho, Rajput Paintings.

Starobylá indická legenda označuje údolí Kašmíru za dočasné sídelní území Indů. Jak Brunnhofer[145] jako první rozpoznal, bitvy popisované v indické poezii Rigvédy poukazují na Afghánistán jako na místo svého děje. Odtud probíhala migrace do indických nížin a šíření od Indu východním a jihovýchodním směrem. Přistěhovalci s sebou přinesli dřevěné stavby a spalování mrtvol a měli poměrně vysoce rozvinutý společenský řád. V nejstarších indických zprávách se invazní kmeny indoevropského jazyka objevují jako „vysoké“, „bílé“, „světlé“ a „hezkonosé“ a jsou také označovány jednoduše jako arja varna, „árijská barva“ (např. Rigvéda 268, 9); zde v Rigvéda varna ještě neznamená „kastu“, tento význam mohla v Indii nabýt až po přemíšení ras. Nalezené domorodé obyvatelstvo je nazýváno „černokožci“ (krischna varna, např. Rigvéda 130, 8), shrnuto také jako dasa varna, tj. neárijské barvy, a popisováno jako „malé“, ‚černé‘ a „bez výrazného nosu“ nebo „bez nosu“ (anas, Rigvéda 5, 29, 10), tj. tuponosé. Naopak přistěhovalci uvádějí jako svůj charakteristický znak dlouhé nosy. Někdy jsou domorodci označováni jako „červenoocí“, což pravděpodobně odkazuje na tmavou, hnědou barvu očí ve srovnání se světlýma očima přistěhovalců. Zvláště rasová třída indického drávidského obyvatelstva (malá, dlouholebá, s širokým nosem, velmi tmavou pletí, velmi tmavě hnědými vlasy a očima) musela zřejmě poskytnout rysy pro nejrůznější vyobrazení démonů v poezii a výtvarném umění staré Indie. Je příznačné, že indické slovo varna „barva“ začalo znamenat také „kastu“. Kasty jsou

[145] Brunnhofer, Arische Urzeit, 1910.

třídy s různou barvou pleti. Je také příznačné, že slovo dás, označující domorodce, znamenalo nejprve něco jako „nepřátelé“, ale později „sluha“ nebo „otrok“.[146] Ještě dnes, po tisíciletích, lze Indy nejvyšší kasty poznat podle nejsvětlejší barvy pleti a nordický Evropan - jak se s tím setkal Haeckel (obr. 61) při své cestě do Indie - je Indem udiven, k jak extrémně vysoké kastě musí patřit.

V době kolem roku 1200 př. n. l. však Rigvéda ještě nezná kasty, ale pouze dvě rasové vrstvy, a to přistěhovalců a podrobených předchozích obyvatel. Teprve o 3-400 let později, ve věku brahmánů, jsou zmiňovány kasty a s nimi řada mezistupňů mezi „světlými“ a „tmavými“ Indy. Rasové míšení tak vytvořilo mezistupně, ale zároveň také kastovní systém jako pokus o odvrácení rasového míšení.

Védy svědčí o tom, že první Indové měli velké štěstí, že měli mnoho dětí. Lze předpokládat, že kojenecká úmrtnost byla u nordických a převážně nordických přistěhovalců poměrně vysoká, protože nordické děti jsou již v létě na jihu Evropy zranitelnější než děti tmavých ras. Zdá se také, že Indové si byli dobře vědomi nebezpečí míšení v oblasti, na kterou byli nejméně adaptováni. Přísné kastovní zákonodárství mělo zabránit dalšímu míšení převážně nordických pánů s domorodci. Manuův zákoník (pocházející z počátku našeho letopočtu, ale nejstarší tradice), nejdůležitější kodex indického zákona, ukazuje zákony proti míšení kast a řadu pozoruhodných

[146] Viz Oldenberg, Zur Geschichte des indischen Kastenwesens, Mitteilungen der Morgenländischen Gesellschaft, sv. 51, 1897.

dědičných zdravotních předpisů. Zdá se, že po dlouhou dobu bylo míšení kast více či méně omezeno.

Jako projev averze vůči blízkovýchodní rase, která se rozprostírá až do Indie a v Indii je dnes zcela zřetelně zastoupena, by se snad dalo uvést indické přísloví předané Nikostratem: *„Komu se sbíhá obočí, ten je zlý.“*[147] V Kathasaritsagaře (20, 107 a násl.) je popsána stará čarodějnice, mezi jejímiž ošklivými rysy je zmíněno i srostlé obočí.[148] Další znaky nenordických ras, jako nízký, plochý nos, vyčnívající zuby (vystouplá čelist, prognatismus?), tlusté břicho a široké nohy.[149]

Ještě relativně čistá doba přinesla hrdinské písně, indickou filosofii brahmanismu a indickou poezii, tato vysoká svědectví nordické povahy ve zvláštní indické podobě. Znovu a znovu si indické výtvory ducha zasluhují velkou pozornost a znovu a znovu vzbuzují nadšení. Význam indického myšlení pro nás skvěle zdůraznil H. St. Chamberlain ve své knize „Arische Weltanschauung“ (Árijský světonázor, - 1917). Jako rys vlastní všem národům nordického původu se u Indů - a zejména u nich - projevuje soulad víry, myšlení a poezie, které jsou stále nerozdělené, stále blízké zdroji nordického ducha a stávají se takříkajíc duchovními výtvory. V těchto raných dobách indický

---

[147] Přísloví je zmíněno ve Stobaeovi, De nuptiis, Ecl. Serm. 68. O srostlém se obočí viz str. 154.

[148] Takové je považováno i v Německu za znak zlé povahy: viz Handwörterbuch des deutschen Aberglaubens, 1927, pod heslem „Augenbraue“.

[149] Podle Zachariae, Abergläubische Meinungen und Gebräuche des Mittelalters. Ztschr. des Vereins f. Volkskunde, sv. 22, 1912, s. 132

jazyk - předaný nám jako sanskrt - rozvinul své plné bohatství a našel si indické lingvisty, kteří jej reprezentují a jejichž díla jsou svým gramatickým duchem nepřekonatelná a nemají obdoby.

Snad teprve příchod Buddhy, který se narodil v roce 570 př. n. l., a buddhismu, který sice zachoval mnoho z nordického intelektuálního dědictví, ale už nebyl nordické povahy, zcela a nenávratně rozpustil rasovou příslušnost tohoto obdivuhodně nadaného národa. Buddhismus, který vznikl v oblasti jen řídce osídlené Indy nordické krve a který se zřejmě šířil hlavně prostřednictvím nordických emisarů, rozpustil staré pokrevní tradice nordických Indů, nahradil čistou ranou indickou filosofii filosofií pochybné doktríny spásy, byť stále prodchnutou určitým hrdinským duchem - hrdinstvím již ne činu, ale rozjímání a utrpení -, která se, což je rozhodující, již neobrací pouze k nordickým vrstvám, ale k lidem všech kast a ras. Buddhismus zničil odvážnou náladu rané indické moudrosti a místo ní hlásal náladu odříkání, takže velký indický myslitel Šankara musel ve svém vyvrácení buddhismu obvinit, že *„Buddha tak pouze ukázal svou vlastní nestřídmou mnohomluvnost, anebo svou nenávist k lidskému pokolení...“*[150]

Buddhismus také nevykazuje žádné skutečné tvůrčí myšlení; dokázal pouze přehodnotit to, co bylo vytvořeno brahmanismem v rané Indii. Od harmonie, kterou raná Indie udržovala se vším živým, vedl buddhismus k negaci vůle k plodnosti. Buddhova legenda vypráví, že se Buddha mlčky

[150] Podle H. St. Chamberlain, Arische Weltanschauung. 1917.

obrátil k odchodu, když mu oznámili, že jeho manželka právě porodila syna - jak odlišná je však sebedůvěra, to dosud nezkrocené nordické bytí, v oné staroperské pověsti, která vypráví, že Spitama Zarathuštra se při svém narození nerozplakal, nýbrž smál. Buddhismus svým požadavkem vyhýbat se pohlavnímu životu, svým odporem k manželství a ke všemu majetku možná přispěl k vymýcení nordické krve, neboť lidé nordické rasy či nordického původu mohli brát učení víry, které si tolik vypůjčilo ze starého duchovního dědictví, vážněji než lidé temné indické nižší kasty. Brahmánský mudrc se směl zcela oddat životu myšlení a kontemplace teprve tehdy, když zestárl v manželství, otcovství a účasti na občanském životě, ba dokonce když se již dožil dětí svých dětí. Buddhismus se naopak obrátil proti manželství i proti zakořenění jedince v jeho národu a oddělil jedince od toho, co se stalo dějinami. Takto přeháněl a neuznával či přehlížel svou vlastní velikost, a proto jej lze označit za „vítězné znamení ničivé síly“.[151] Stejně jako mnohé v dějinách indického národa se však i buddhismus a jeho nepřátelství k životu jeví jako projev nemocného života nordické duše, jistě úpadku, ale v podstatě nordického úpadku. Evropané, kteří strávili delší dobu v tropické Asii nebo na Dálném východě, opakovaně dosvědčují, jak se tam na Evropany - a i dnes je výběr Evropanů tam pracujících stále ještě převážně nordický - vkrádá tíživá melancholie, která neodolatelně proniká jako záhada nebo jako sladce uspávající jed, pohlcuje duchovní síly Evropana a často

[151] Dahlmann, Buddha (1898).

jakoby rozpouští jeho morální ambice. Buddhismus může představovat takový rozklad nordického ducha.[152]

Abb. 329. Nordwestindien. Sikh. (Aufn.: v. Eickstedt)

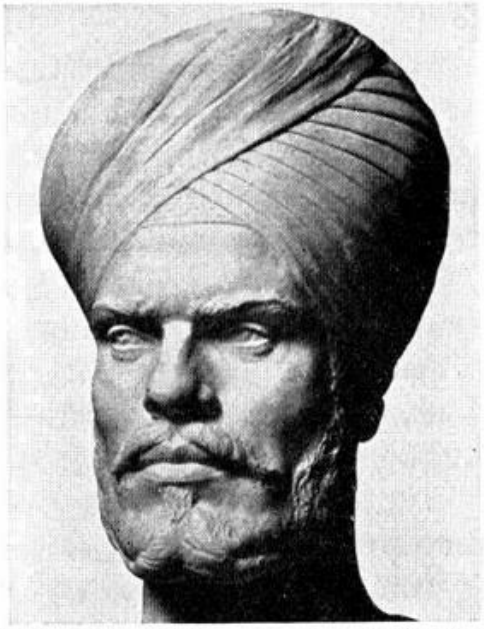

Abb. 330. Sikh nach einer Büste des Bildhauers Rudolf Marcuse*)

Obr 329 – 330. Severoindičtí Sikhové. (Na obrázku č. 330 busta podle sochaře Rudolfa Marcuseho[153].)

V rozpadu ducha starověké Indie, stejně jako v denordizaci indického národa, sehrálo obzvláště silnou roli samotné indické panorama. Podle svých dědičných dispozic vypěstovaných v severozápadní Evropě nebyli severní Indové přizpůsobeni

[152] O buddhistickém nepřátelství k životu a náladě rozkladu viz Güntert, Der arische Weltkönig und Heiland, 1923, s. 245.

[153] Umělec, s jehož svolením byl otisk pořízen, byl tak laskav a o zobrazeném uvedl, že *„mu (Laru Singhovi) bylo 25 let, vysoký byl asi 177 cm, barva pleti byla světle hnědá, oči tmavě hnědé, vlasy černé, dlouhé skoro jako paže, a vousy, když si je učesal, mu sahaly až na hruď. Můj model zvláště zdůrazňoval jemnost a hebkost jeho vlasů a tvrdil, že podle toho lze poznat jeho vznešený původ.“*

tropické oblasti. Indické prostředí muselo způsobit důkladné podmínky pro protiselekci nordického obyvatelstva. V horkých létech v Malé Asii je již úmrtnost světlovlasých dětí mnohem vyšší než úmrtnost dětí snědých.[154] Protiselekce nordické části obyvatelstva a rasové míšení musely vést k úpadku indické morálky, tísnivé vlhké vedro k duševnímu zhroucení mnoha převážně nordických lidí, k rozkladu nordického ducha.

Makedonská invaze do Indie (327-326 př. n. l.) ukazuje lidskou a státní slabost. Invaze Řeků (opět ze severozápadu) ke kmenům zvaným Indoskýtové zřejmě přinesla nordickou obrodu. Zdá se, že tyto kmeny, řeckými autory opěvované jako udatné, měly blízko k Sakům nebo k jednomu z kmenů Saků samotných. V severozápadní Indii založili říši, která trvala přibližně od roku 1920 př. n. l. do roku 400 n. l. a dočasně (přibližně od roku 45 n. l.) mocně rozšířila své hranice směrem k Persii. V této „indoskýtské“ říši došlo také k oživení indické poezie. Ve 4. nebo 5. století n. l. napsal Kálidása, největší indický básník známý podle jména, své úžasné básně.[155] S nástupem mongolské nadvlády (která trvala od 8. století do roku 1536) bylo vítězství asijských rasových složek v Indii dovršeno. Víra v bohy, myšlení a umělecká tvorba nyní získaly rysy hinduistického národa, tmavé rasové směsi, kterou vykazuje dnešní Indie. *„Hinduistický duch, odcizující se stále hlouběji starému árijství, vytvořil hinduistické bohy s jejich mnohohlavými, mnohorukými, neforemnými tvory, planoucími*

[154] Jak uvádí Luschan v knize „Völker, Rassen, Sprachen“, 1922.
[155] Napsal hru „Sakuntala“, která inspirovala mimo jiné i Goetha.

smyslností, krutostí a divokostí.“[156] Oldenberg, který takto soudí, ve svém díle „Religion des Veda“ (1917) popsal, z jakého pozadí předindických představ se vyčleňuje svět bohů Indů nordického rasového původu a jak nakonec opět klesá zpět do nenordických představ předindické doby, tedy do představ stále přetrvávajících domorodých ras. Byl to však Kynast, kdo ve své knize „Apollon und Dionysos“ (1927) jako první podal pro tento vzestup a pád víry, který podle Oldenberga bylo třeba spíše chápat jako „vývoj“ a „úpadek“, obhajitelný výklad, a to výklad rasový.

Když římský historik Diodorus Siculus (XVII, 91), který žil v době císaře Augusta, a s ním souhlasící helénský historik Arrianos (Anabáze V, 4, 4) popisovali ve 2. století n. l. Indy jako velmi vysoké lidi s velmi tmavou pletí.[157] Navíc, když Říman Avienus ze 4. století n. l. popisuje Indy ve svém Descriptio orbis jako lidi „odporné barvy" (teler color) s modročernými vlasy, museli být již téměř denordizováni. V 6. nebo 7. století n. l. však musely existovat slabé stopy nordické krve. Na nástěnných malbách v Adžantě z tohoto období jsou vedle lidí, kteří již připomínají moderní Indy, zobrazeni lidé s vysokým vzrůstem, úzkými obličeji, úzkými nosy, světlou pletí, světlými vlasy a

[156] Oldenberg, Die indische Religion, Kultur der Gegenwart, díl 1, oddíl 3, I. 1913.

[157] Arrianos (Anabáze V, 4, 4) uvádí: *„Indové jsou vysocí, nejvyšší mezi Asiaty; jejich výška přesahuje 5 loktů. Jejich pleť je tmavší než pleť všech ostatních ras s výjimkou Etiopanů. Ve válce jsou nejstatečnější mezi asijskými národy.“*

modrýma očima.[158] Dnes se světlá pleť vyskytuje jen výjimečně a světlejší oči jsou dokonce vzácné.

Některé kmeny v severozápadních pohraničních oblastech Indie, mezi nimiž Risley[159] nalezl modrooké blondýny, si zjevně zachovaly část nordické krve až do dnešních dnů, stejně jako velmi pravděpodobně Sikhové, jejichž průměrná výška je 1,71 m.[160] Jinak nejvyšší indické kasty, brahmáni, stále nejlépe vykazují nordickou příměs. Jsou o 6-9 cm vyšší než nižší kasty, mají světlejší pleť než snědá až hnědočerná pleť nižších kast a také užší obličeje a užší nosy. *„U vyšších kast je barva vlasů občas prostoupena středně hnědými tóny.“*[161] Risley stále nacházel mezi bombajskými brahmány lidi s šedýma očima.[162] Maury hlásil: *„Brahmáni, ti Indové, kteří si zachovali nejčistší ze všech směsí, zejména v himálajských oblastech, jsou světlé pleti a světlovlasí, blonďatí nebo zrzaví, jako Evropané.“*[163] Dva pluky „I.“ a „III. brahmánů“ indické domorodé armády, které se skládají převážně z indických brahmánů ze severozápadu, prý svým vzrůstem, světlými barvami a rysy v obličeji prozrazují nordický vliv. V. Schroeder uvádí: *„Podle ústních informací od doktora Paira Mall, osobního lékaře*

---

[158] O světlých barvách pleti na nástěnných malbách v Adžantě viz Goloubew, Ajanta. Les peintures de la premiere grotte, 1927, s. 22, s. 181 a vysvětlivky k desce XLIX.

[159] Risley, The People of India, 1915.

[160] Srov. Fehlinger, Indische Rassentypen, Naturwissenschaftliche Wochenschrift, sv. 53, 1904, a v. Eickstedt, Rassenelement der Sikh, Zeitschrift f. Ethnologie, 1920/21.

[161] Risley, The People of India, 1915.

[162] Risley, The People of India, 1915.

[163] Maury, La terre et l’ homme 1869.

mahárádži z Kapurthaly, se světlé vlasy a modré oči stále ještě často vyskytují mezi Indy v Kašmíru; méně často v Pundžábu.“[164] - Obecně platí pro Indii, že šířka nosu je průměrně v obráceném poměru k výšce postavy[165], přičemž je však třeba předpokládat, že jen menší část dědičných vloh, které se projevují úzkým nosem, pochází z ještě přítomných dědičných vloh nordické rasy, zatímco mnohem větší část pochází z dědičných vloh jiných úzkonosých ras.

Indickým jazykem, nebo spíše tím, co se z indického jazyka stalo v důsledku míšení, se dnes mluví v nejrozsáhlejších oblastech Indie, ale krev nositelů tohoto jazyka téměř beze stopy vyprchala. Jazykově dnešní obyvatelé Indie mluví z větší části indoevropským jazykem, ale fyzicky se z nich stala směs několika tmavých ras. Ale i z jazykového hlediska je vliv nenordických vrstev indického národa patrný přinejmenším ve stavbě věty: *„V případě moderních indických jazyků je sporné, zda je lze ještě syntakticky zařadit k indoevropštině.“*[166]

Peršané

Počátky Peršanů lze vysledovat až do doby kolem roku 900 př. n. l. v oblasti jezera Urmia (Ázerbájdžán). Odtud postupovali do Íránu po vlně Médů nordického původu.

---

[164] V. Schroeder, Arische Religion, sv. 1, 1914, s. 179.

[165] Srov. Anthropos, sv. 22, 1927, č. 1/2, s. 147

[166] Porzig, Aufgaben der indogermanischen Syntax, v: „Stand und Aufgaben der indogermanischen Sprachwissenschaft“, Festschrift für Wilhelm Streitberg, 1924. Srov. též Zeitschrift für celtische Philologie, 1926, s. 99.

Médové se často jeví jako bratrský kmen Peršanů, téměř jako samotná perská kmenová skupina. Když byli Peršané dostatečně silní a početní, vtrhli do Médské říše hraničící s jejich územím a Médy si podrobili. Dějiny Peršanů však opakovaně ukazují pomalé vyhasínání odporu Médů, což pravděpodobně značně přispělo k vymýcení nordických vůdců na obou stranách. V 7. století př. n. l. se již perská nadvláda rozkládala na celém území západního Íránu. Odtud začala skutečná expanze moci směrem na východ a později přes celý Blízký východ až do Egypta.

Když se Peršané přistěhovali do Íránu, měli podobné státní uspořádání jako všechny národy s nordickou vyšší třídou v raných dobách: rodinný stát, postavený na spojení klanů, který držel pohromadě pevný dědičný řád pod vládou otců rodu (patria potestas římského národa). Každý stát národů s nordickou horní třídou byl strukturován stejným způsobem, od rodiny k rodu a rodinné struktuře (perský vis), ke kmeni (perský zantu) a nakonec k celému národu: je to stejná struktura, která vedla u Helénů a Římanů od rodiny k rodu (genos, gens) a rodinné struktuře (phratria, curia, u germánských národů „Hundertschaft“), ke kmeni (phyle, tribus, u germánských národů „Gau“) a k celému národu (populus).[167]

Nejstarší období života národů nordického původu se vyznačovalo pouze volným sdružením dynastií, nikoli ještě skutečným státem. V čele národa stála šlechta, jíž vládli

[167] Právní poměry v raných dobách nordických národů jsou velmi přehledně popsány v knize Kuhlenbeck, Die Entwicklungsgeschichte des Römischen Rechts. 1913.

vévodové, kteří měli jen omezenou moc v říši rodové struktury. V souladu se stejnou nordickou krví jsou jednotliví příslušníci tohoto národa stále svobodní a rovnoprávní. Všechny právní vztahy byly uspořádány podle tradice právních pojmů, které byly považovány za posvátné. Každý hospodář byl knězem a soudcem ve svém vlastním domě. Víra, zvyk a právo stále tvořily nerozdělenou jednotu, a když se vyvinulo skutečné právo, muselo vzniknout z rodinného práva jako práva původního. Posvátnost pokrevních svazků a povinnost plodit děti byly hluboce zakořeněny ve víře, neboť zemřelí předkové - považovaní všemi národy indoevropských jazyků i Římany za divi parentes, božské předky - chtěli být svými dětmi uctíváni. Ti, kteří zůstali bez dětí, se jevili jako nešťastní. Proto byl sňatek považován za posvátnost (Sakrament). Dokládají to staroindická svědectví a v mnoha helénských městech byl celibát trestný, takže bylo povinností Římana uzavřít manželství, aby zachoval rodinu (matrimonium liberorum quaerendum causa). Raní Peršané považovali za nejchvályhodnější vlastnosti statečnost a bohatství dětí. Tato vlastnost se opakuje u všech indoevropsky mluvících národů; právem byli označováni za „prokreativní a děti milující druh“.[168] S rozpadem těchto představ muselo dojít k ohrožení nordického pokrevního dědictví u všech nordicky vedených národů.

Na počátku svých dějin Peršané ukazují podmínky raného období, stejně jako germánské kmeny v Tacitově líčení. Ke

[168] Viz Schraderův Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde v části „Kinderreichtum“.

změně došlo na přelomu 7. a 6. století př. n. l., kdy se nad perské kmenové vévody povznesl král. Toto sjednocení jim dodalo sílu k rozšíření moci. Zároveň byl perský národ až do 6. století př. n. l. stále převážně nordický. Výzkumy Uifalvyho vedly k závěru: *„Byli téměř všichni světlovlasí nebo zrzaví jako Řekové.“*[169]

Na konci 7. nebo na začátku 6. století př. n. l. - podle Hertela[170] kolem roku 550 př. n. l. - povstala mezi Peršany velká postava Spitama, zvaný Zarathuštra, a vytvořil jim, přetvářejíc duchovní dědictví jejich dávné minulosti, nauku o Bohu: první vědomý výtvor víry v dějinách - dávno před Buddhou a před nejstaršími židovskými proroky - a zároveň nejstarší náboženský systém, který přisuzuje světovému dění i státní organizaci mravní smysl a vidí člověka jako činitele, jenž svým jednáním na tomto širokém mravním řádu spolupůsobí. Pokud lze v učení Indoíránců spatřovat „morálně nejvyšší pojetí světa“[171] a lidského života, platí to především o Peršanech a zde zejména o Zarathuštrovi.[172] Zarathuštrovo učení je obsaženo ve zpěvech gátha Avesty.[173] Toto učení je určeno národu zemědělců a usedlých chovatelů dobytka a každému jednání

---

[169] De Ujfalvy, Iconographie et Anthropologie irano-indiennes, L'Anthropologie, sv. 2, 1900.

[170] Hertel, Die Zeit Zoroasters, 1924.

[171] Viz Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde, sv. 3, 1926, s. 652 pod heslem „Welt“.

[172] Jediné, co by se k takovému soudu dalo dodat, by bylo, že byl vynesen na základě v podstatě nordického cítění, že samozřejmě nelze mluvit o „morálně nejvyšším“ pojetí obecně, ale pouze ve vztahu k tomu či onomu rasově podmíněnému cítění či morálce (kultuře).

[173] V nejstarších částech Avesty (28-34, 43-51 a 53).

zemědělce v průběhu dne a roku propůjčuje ducha zbožnosti - podobně jako to dělala starořímská víra, ovšem střízlivějším způsobem, perská víra Zarathuštry velmi ctižádostivým způsobem.

V Zarathuštrově učení se ve zvláště vznešené podobě projevuje vysoký mravní smysl, který staré Peršany charakterizoval. Nad neustálým zápasem mezi duchem dobra a duchem zla vládne Zarathuštrův jediný Bůh, Ahura Mazda. Duch dobra je Ahura Mazda, pokud se uskutečňuje v lidském životě prostřednictvím mravního úsilí lidí. Duch zla se Zarathuštrovi obzvláště ukazuje v „bezstádových", potulných „lupičích" jižněíránských plání - tak cize vnímal semitské kmeny (převážně orientální rasy), vůči nimž chápal svůj národ jako národ pracující.[174] Zarathuštra stál na straně přeměny státu z kmenového knížectví na královský stát. Perská víra před ním, víra v několik božských bytostí, byla založena na kněžství hlav šlechty a Zarathuštrovi se zdála zkostnatělá v pravidlech přísného zvyku (rituálu). Zarathuštra a jeho žáci očekávali, že královská rodina bude podporovat jeho víru v jednoho boha.

Mazdaismus, který tento velký tvůrce víry přinesl svému národu, je významný tím, že zachycuje nordického ducha: ukazuje nordickou podstatu ve zvláštní perské podobě a zdá se, že ukazuje nordickou podstatu obzvlášť věrně. *„Mazdaismus nyní nabízí užitečné a spolehlivé měřítko hodnot náboženské kultury způsobem, který je ve světových dějinách směrodatný a*

[174] Navazuji zde na výroky, které jsem od Meilleta slyšel na přednášce s názvem „Les Gäthäs" v Uppsale v roce 1924.

příkladný. V něm tvoří základ náboženské morálky zvyky určité národnostní skupiny lidí, Íránců, vycházející z pohanské náboženské tradice. Tato norma je přirozená, národovecky podmíněná. Je pravda, že se zakládá na stejné důvěře ve vlastní přirozenost, pramenící z dobrého svědomí, která byla vlastní i Helénům, stejně jako všem národům stojícím na vlastních nohou. Zatímco však u Helénů zůstalo u tohoto sebevědomého sebeuvědomění, tj. u čistě instinktivního návyku chování, Spitama „Zarathuštra" a jeho žáci z něj učinili vědomě konstruktivní, výchovný a formativní morální systém, To, co se vědomí čistých Árijců jevilo jako ušlechtilé nebo špatné, užitečné nebo škodlivé, bylo od té chvíle považováno za morálně dobré nebo zlé, za světovou hodnotu, kterou je třeba bránit a chránit, nebo za nehodnou hodnotu, kterou je třeba zničit. Poprvé ve světových dějinách se tak objevil koncept pozitivního náboženství, který se v podobě morálních systémů různého druhu rozšířil po celém světě. A tak se najednou ve světě prosadil pojem kultury, který byl jasně vymezen a hluboce založen."[175]

Mazdaismus[176] představuje nejvyšší výtvor víry, který vzešel z národů nordického původu, a postava Zarathuštry, historicky jen málo objasnitelná, se dá tušit jako jedna z nejvznešenějších postav mezi těmito na tvořivé muže tak

[175] Geyer, Bildungswerte aus Osten und Orient; přednáška otištěná ve výroční zprávě „Forschungsinstitut für Osten und Orient". 1919.

[176] Zde představuji mazdaismus především podle dánského religionisty E. Lehmanna (srov. jeho knihu Zarathustra, en Bog om Persernes gamle Tro (1900–02) a jeho článek Mazdaisme v 9. svazku Salmonsens Konversationslexikon, sv. 16, Kodaň, 1924).

bohatými národy. Peršan se ocitá uprostřed hluboce pociťovaného napětí mezi dobrem a zlem - dobrem a zlem, jak to nordický Peršan musel chápat po svém - a nyní se musí rozhodnout ve prospěch dobra, musí vzhlížet k Bohu, aby „skutky, slovy a myšlenkami“ pomohl připravit konečné vítězství Boha, Pána veškeré čistoty. Mravní napětí v člověku nebylo nikdy uchopeno hlouběji a vášnivěji než v mazdaismu a člověk se nikdy neučil vyššímu úsilí, vznešenějšímu vzestupu k čistotě. Celý život Peršanů je zahrnut Zarathuštrovým učením a je uchopen pro podporu ctnostného života. Proto jsou půst a celibát zakázány jako život omezující a je přikázáno vše, co život posiluje, od péče o dobytek a každoročního setí („kdo seje obilí, seje svatost“) až po pěstování mravní čistoty a zbožnosti. Měla být podporována pracovitost, fyzická a duševní výkonnost a hojnost dětí; sexuální prostopášnost a potraty byly považovány za obzvláště znesvěcující, za znamení odvrácení se od Ahura Mazdy. Velký král každoročně poctil Peršany s mnoha dětmi dary - v souladu se staroperskou vírou, kterou ještě prohloubil mazdaismus; Hérodotos uvádí a Plútarchos vypráví, že rodiče, kteří zplodili vysoké a schopné děti, byli chváleni.

Při konečném Božím vítězství propadli nečistí zkáze spolu se světem zla, ďáblem, protivníkem Ahura Mazdy, neboť pouze čistota může přetrvat věčnost. Je to světový řád vznešené velikosti, do něhož se Peršané viděli jako aktivní součást celku, a Peršané byli schopni tuto víru přijmout celou svou bytostí, neboť čerpala z jejich vlastních druhově specifických pocitů. Mazdaismus tak také dokázal povznést vrozené rysy perského charakteru k zářivému obrazu; přinesl do raného peršanství

rozvoj pracovitosti, prostoty, lásky k pravdě a spravedlnosti a z jeho králů učinil skutečné krále národa, kteří dokázali spojit moudrost a něhu.

Abb. 331. Darejawoſch (Dareios) I. 521—485 v. Chr. Nach einem Steinbildwerk bei Biſutun, früher Behiſtan, altperſ. Bagaſtana (im perſ. Kurdiſtan) (Aus L'Anthropologie, 1900)

Obr. 331. Král Dareios I. podle kamenné rytiny u Bisutunu, dříve Behistánu.

Mazdaismu odpovídalo, že synové vznešených Peršanů ve věku od 5 do 20 let byli podle Hérodotovy zprávy na dvoře velkého krále vychováváni „k jízdě na koni, ke střelbě z luku a k mluvení pravdy“, že synové perského krále se podle Plútarchovy zprávy od 14 let učili Zarathuštrovu učení, státním záležitostem a nebojácnosti. Perský král, o němž podává zprávu

Xenofón ve svém Oikonomiku (IV), počítal povolání zemědělce a vojáka mezi své „nejušlechtilejší a nejpotřebnější činnosti“. Na rozdíl od orientální odevzdanosti východním doktrínám se nordický charakter projevuje i v tom, že Peršan nesměl tolerovat zlo, ale měl mu ve svém okolí „skutky, slovy a myšlenkami“ předcházet.

Čím více je mazdaismus badatelsky odhalován, tím více se ukazuje velikost perského náboženství, které se jako výtvor morálky vyrovná helénismu a římanství, ba dokonce je z morálního hlediska překonává. Byl to Gobineau, kdo ve své knize Histoire des Perses (1869) jako první poukázal na to, jak nepatřičně málo toho naše „všeobecné vzdělání“ ví o peršanství.

Zvyky starověkých Peršanů opakovaně prozrazují nordický charakter: prostota a přímá síla charakterizovaly tento národ v jeho počátcích. Hérodotos (I, 139) popisuje Peršany jako vysoké, silné a pyšné na pohled a Hérakleitos z Pontu je nazývá *„nejmužnějšími a nejušlechtilejšími barbary“*. Xenofón se ve své Anabázi (III, 2, 25) zmiňuje o krásných, vysokých Peršankách. Až do nedávné doby trpěla pověst Peršanů odsudkem, který nad nimi vynesla helénská vychloubačnost a helénské nepřátelství, jež se stále opakovalo. Gobineau byl první, kdo rozpoznal vznešenost Peršanů. To, co znovu a znovu přitahovalo lidi ke starověkým Peršanům, byla rytířskost, velkorysost, odvaha, zároveň svěžest, ba dětinskost, *„veškerá poezie, veškerá velikost“* (Gobineau) tohoto národa, ale především mravní hloubka perské víry v Boha, která se projevuje výchovou k vděčnosti, přísné pravdomluvnosti a

spravedlnosti. V těchto rysech se Peršané jeví nordičtěji než Heléni.

Abb. 332.

Abb. 333. (Vorderanſicht ſiehe Abb. 338)

Zwei Perſerköpfe vom Steinſarg in Sidon.

Abb. 334. Bagares, König von Perſepolis 300 v. Chr.

Abb. 335. Arſakes XIV., Partherkönig aus ſakiſchem Geſchlecht. 56–37 v. Chr.

Obr. 332 – 335. Na obrázcích č. 332 – 333 jsou vyobrazeny dvě perské hlavy z kamenné rakve v Sidonu; Na obrázku č. 334 Bagares, král Persepole 300 př. n. l.; Na obrázku č. 335 Arsakes XIV., parthský král skýtského (Sakové) původu. 56 - 37 př. n. l.

Za Kuraše (Kýra) II., který vládl od roku 560 př. n. l., se Perská říše začala rozvíjet ve velmoc. Celý Írán se stal perským, Babylónie byla podrobena a Malá Asie byla začleněna do říše. Perská nadvláda přitom všude zasahovala do poměrně hustě osídlených oblastí převážně blízkovýchodní a převážně orientální rasy.

Abb. 336. Perſer

Abb. 337. Perſer

Abb. 338. Perſer (Seitenanſicht ſiehe Abb. 333)

Abb. 339. Perſer

Abb. 340. Perſer

Obr. 336 – 340. Namalované perské hlavy z kamenné rakve v Sidonu.

Král, který byl popisován jako mimořádně vznešený, vládl mírně a podmaněným národům umožnil určitou míru nezávislosti pod vedením perských a domorodých úředníků. To připravilo půdu pro míšení ras a úbytek nordické vládnoucí třídy, která se nyní musela spotřebovat ve službách perské říše. V životě všech nordicky vedených národů snaha o velkou moc (imperialismus) vždy přivodila jejich pád tím, že pohltila nordickou část národa. Nordická vrstva, která zpočátku dokonce sama vedla války, se pak vždy rozprostřela na širší území, čímž se stále více ztenčovala a nakonec vymřela. Stále více převážně nordických dynastií bylo vytlačováno ze svých dědičných pozemků a směřováno do městského života.

Kolem roku 400 př. n. l. začaly do perské víry opět pronikat předperské názory, víra nenordických nižších vrstev. Rozšířil se kult Mithry, který byl stále více prostoupen nordickým duchem, a pak zejména kult bohyně plodnosti Anahity, jejíž bohoslužba vykazuje ducha, který je pro nordické bytosti prostopášný, zcela stejného ducha, v jakém byly uctívány Ištar (Astarte) a Kybelé národů semitského jazyka a Afrodita v pozdním denordizovaném řeckém období: Byl to duch blízkovýchodní rasy nebo blízkovýchodně-orientální rasové směsi, který musel převládnout, když se Peršané a Heléni denordizovali. Nordická čistota byla u Peršanů na ústupu.

Kolem roku 330 př. n. l. Alexandr Veliký a převážně nordičtí Makedonci zničili perskou nezávislost. Národy podrobené Peršany, téměř denordizovaní Médové, převážně blízkovýchodní Babylóňané a maloasijské národy různých kmenů, stejně jako převážně hamitští orientální Egypťané, již uvítali ztrátu prestiže, kterou jejich perským pánům způsobili Heléni při svém neúspěšném postupu do Řecka. Říše tak již nemohla odolat Alexandrovu triumfálnímu pochodu, i když musel ještě ocenit odvahu a sílu svých perských nepřátel.

Podle historických svědectví Geiger o Peršanech jako celku, tj. o vyšších i nižších vrstvách, v celém raně perském období říká: *„Jedinci s tmavě hnědými vlasy sice tvořili většinu, ale nechyběli ani ti se světlými a zrzavými vlasy.“*[177] Třída válečníků, která čelila Makedoncům, byla zřejmě stále

[177] Geiger, Ostiranische Kultur 1882, s. 14-15.

převážně nordická. Na kolorovaných vyobrazeních ze sidonského kamenného sarkofágu mají Peršané ještě světlé oči a vlasy, světlé a zrzavé kníry, nordické nosy, ale občas také mandlovité oči orientální rasy nebo rysy blízkovýchodní rasy (srov. obr. 333, 334 a 337-41). Mezi Makedonci a Peršany musela sotva existovat nějaká rasová antipatie. Jinak by Alexandr nemohl nařídit svatební hostinu, na níž se jeho bojovníci ženili s perskými ženami z vyšších vrstev.

Helénská výchova Makedonců by se jistě bránila sňatkům s ženami „barbarského“ vzhledu a je zřejmé - jak upozorňuje Birt (Alexander der Große, 1926) - že Alexandros chtěl sňatky sjednotit pouze Makedonce, Helény a Peršany, zatímco národy semitského jazyka v Perské říši z těchto plánů vyloučil. Určitý pocit rasové spřízněnosti s Peršany byl zřejmě přítomen i mezi Helény. V Aischylových „Peršanech“ sní perská královna matka Atossa o dvou ženských postavách, z nichž jedna je Helenka a druhá Peršanka, které lze rozlišit pouze podle kostýmů, neboť jsou sourozenci stejné rasy (verš 185).

Peršané znovu povstali po pádu makedonské nadvlády - ta se také znovu zhroutila v důsledku rozšíření moci na rozsáhlá nenordická území a úpadku převážně nordických válečníků a vládnoucí třídy. V Persii se kolem roku 250 př. n. l. dostal k moci perský kmen Parthů a v letech 226 až 651 n. l. byla Persie opět velmocí pod vládou sásánovské dynastie staroperských šlechticů, která slavně vzdorovala Římanům a Byzanci. Nordická krev byla patrná ještě v 7. století n. l., například na vyobrazeních indických nástěnných maleb v Adžantě, které popisují výše zmínění Uifalvy a Goloubew (s. 312, poznámka

158). Ze tří perských vyslanců perského krále Chosroese II (590-628), kteří jsou zde zobrazeni, je první tmavý, druhý světlý, modrooký a světlovlasý, třetí tmavý, modrooký, se světlými vousy; další Peršan na téže malbě je světlý, modrooký a světlovlasý. Většina lidí však již dávno musela být převážně blízkovýchodní nebo blízkovýchodně orientální.

Vláda Arabů a s nimi islámu nad Persií začala v roce 651 n. l. a přinesla s sebou vlnu orientální krve. Arabové potlačili mazdaismus krvavým pronásledováním.[178] Největší ztráty utrpěly pravděpodobně přední a nejpevnější dynastie. Intelektuální úspěchy Peršanů pokračovaly. Od Goethova „Západovýchodního divanu“ se stala známějšími alespoň jména perských básníků Firdausiho, Dschelal ed-dina Rumiho (zemř. 1273), Sadiho, Nisamiho, Hafise (zemř. 1388 nebo 89) a Dschamiho (zemř. 1492). Žili v době západního středověku. Arabští i jednotliví křesťanští a židovští lékaři, ale především perští lékaři přispěli k úžasnému rozvoji „arabské“ medicíny ve středověku.[179] „Arabská“ filosofie středověku se skládala převážně z helénského intelektuálního obsahu, s výjimkou a

[178] Někteří z jeho stoupenců tehdy uprchli do Indie. Jejich potomky je dnes přibližně 100 000 Peršanů (v oblasti Bombaje). Mazdaismus, tj. hnací síly nordického ducha, mezi nimi žije dál. Jsou to většinou bohatí obchodníci, vážení pro svou výkonnost a poctivost. Jejich stisk ruky je spojuje neporušitelněji než jinde písemná smlouva: je to důsledek jejich starobylé perské víry. Je mezi nimi rozšířena vzdělanost; zvláštní pozornost věnují také vzdělávání žen. První žena, která v Indii získala doktorát z medicíny, byla Peršanka. Peršané věří, že jejich víra jednou zvítězí nad všemi národy.

[179] Srov. Honigmann, Geschichtliche Entwicklung der Medizin, 1925, s. 23.

přetvořením Peršanů píšících arabsky. Orientální rasa nemá sklon ani k prvotnímu (mytickému) myšlení, ani k filosofické kontemplaci. Jejich myšlení je pronikavé, ale vždy omezené v zaměření; proto se jejich poezie omezuje na lyriku. Většinu arabské literatury středověku napsali Peršané, kteří psali arabsky. Architektura islámu byla do značné míry inspirována perskými myšlenkami. Zákaz islámu zobrazovat lidi a zvířata, zákaz, který lze nejlépe pochopit z duše orientální rasy, nebyl v perském umění, které se stále řídilo nordickými podněty, dodržován. Není jistě náhodou, že súfismus, islámský mysticismus, pravděpodobně vznikl v Persii a byl tam nejživější. Islám, stejně jako semitské formy víry obecně, se nordickému vnímání vždy zdál neuspokojivě suchý a strnulý. Súfismus byl pokusem vytvořit z islámu učení víry, které by hlouběji naplnilo duši, otevřelo hlubší a bohatší šachtu zkušenosti s Bohem. Je příznačné, že súfismus vycházel již z indické filosofie, zejména z védánty, ale také ze staroperského mazdaismu a novoplatonismu. Zdá se, že všechny tyto odvozeniny obsahují něco pravdivého; v každém případě vždy poukazují na ducha národů indoevropského jazyka, nikoli na ducha národů semitského jazyka.

Abb. 341. Karim Khan, 1750—1799, Perserfürſt. Anſcheinend nordiſch-vorderaſiatiſch

Obr. 341 Karim Chán, 1750-1799, perský princ. Zřejmě směsice nordického a blízkovýchodního typu.

Uifalvy dochází k závěru, že již za vlády Achaimenovské dynastie, tj. od 6. století př. n. l., započal „semitský“, tj. vliv blízkovýchodních a orientálních ras, který vedl k tomu, že v době Sásánovců, tj. od 3. do 7. století n. l., převládla v perském národě krev těchto ras. Podle oblasti, kdy ubývalo nordické vyšší třídy, musela převládnout zejména blízkovýchodní rasa. Odtud Uifalvyho charakteristika Peršanů sásánovského období: *„Nos je výrazně orlí, oko široce rozevřené, utvářené jako mandlovité oko, hlava je pozoruhodně vysoká a krátká.“* Ke konci sásánovského období (podle téhož autora) proniklo do perského národa mnoho arabské krve, včetně spousty krve

orientální rasy.[180] Popis, který podává Ammianus Marcellinus (asi 330–400 n. l.) o Peršanech - popisuje je jako malé postavy, tmavé pleti, se silným ochlupením, srostlým obočím a zženštilým vzhledem[181] - tento popis, i kdyby z něj měla vycházet nepřátelská zaujatost, přece ukazuje, že hlavní část perského národa se ve 4. století po Kristu stala blízkovýchodně-orientální rasovou směsí. Změna rasy se musela projevit i v jazyce: vliv nenordických vrstev obyvatelstva na perský jazyk jej musel odklonit směrem ke kavkazským jazykům - na to poprvé upozornili Hüsing, Winckler a Pokorny.

Nordický duch stále ještě nezaměnitelně prostupuje „Knihu králů“ (Šáhnáme) největšího perského epika Firdausího (asi 935–1020 nebo 1026), dílo, které patří do řady hrdinských eposů vzniklých v „středověku“ jednotlivých národů indoevropského jazyka. Staroperské hrdiny, které básník líčí, charakterizuje nordická povaha; stejně tak ženské postavy, jejichž cudný půvab a hrdinské smýšlení již připomněly mnohým pozorovatelům ženské postavy germánských hrdinských eposů. Zatímco tedy duševní podstata jeho postav zůstává převážně nordická, Firdausího představa lidské krásy se v barvách přizpůsobila nenordickým rasám: opěvuje tmavé oči a vlasy.

Úcta, kterou Arabové cítili k Peršanům, jež si podrobili, se projevuje v takových arabských příslovích z 8. století: *„Kdo*

[180] Uifalvy, Iconographie et Anthropologie irano-indiennes, L'Anthropologie, sv. 2, 1900.
[181] Ammianus Marcellinus, III, 2, 75 a 80.

chce zplodit zdatné děti, vezme si za ženu Peršanku“ a *„Nikdo nemlátí nepřátelům po hlavách tak jako syn Peršanky.“*[182]

Anglický cestovatel Scott Waring ještě kolem roku 1800 považoval mnoho žen v Šírázu za blondýnky: *„Mnoho žen v Šírázu je stejně blond jako v Evropě.“*[183] Spindler po svých dojmech v roce 1879 referoval: *„Jen zřídkakdy se vidí světlá barva pleti a modré oči.“*[184] V dnešní Persii prý světlovlasí a světloocí lidé nejsou ve starých šlechtických rodinách příliš vzácní.[185] Světlovlasí se prý občas vyskytují mezi Šírázem a Isfahánem a obecně mezi obyvateli jižní perské krajiny Fars.

Houssay[186] zdůrazňuje tento nordický vliv Peršanů: je mezi nimi méně tmavých vlasů, méně tmavé pleti, vyšší vzrůst a *„několik světlovlasých s modrýma očima“*. Mezi peršany v okolí Šírázu neexistuje horší nadávka než „černý“ (figure noire). V Luristánu, provincii v západní Persii, lze rozpoznat slabší nordický vliv, málo světlovlasých, málo lidí s modrýma očima.

Mezi Kurdy, kteří mluví perským dialektem, je v oblasti Nimruddagu a Karakuše stále nápadně mnoho světlovlasých.

---

[182] Srov. Zeitschrift der Morgenländischen Gesellschaft, sv. 42, 1891, s. 367.

[183] Waring, Eduard Scott, Reise nach Sheeraz auf dem Wege von Kazroon und Feerozabad, německý překlad, Rudolstadt 1808.

[184] Verhandlungen der Berliner Gesellschaft für Anthropologie, Ethnologie und Urgeschichte, 1879, s. 306.

[185] Podle Luschan, The Early Inhabitants of Western Asia, Journal of the Anthr. Inst, sv. 41, 1911.

[186] Houssay, Les peuples actuels de la Perse, Bulletin de la Society d'Anthropologie de Lyon, 1887, s. 101 a dále.

Postavení žen je u nich mnohem svobodnější než u Turků a současných obyvatel Persie. Kurdové opakovaně poskytli Orientu vynikající muže. Příkladem takového muže je (podle dobových zpráv) vysoký kurdský náčelník a pozdější sultán Saladdin (Saláh-ed-dín, 1137-1193), který byl vysoce postavený, statečný, spravedlivý, čistotný, rytířský k ženám a zajatcům, velkorysý, žíznící po vědění a měl jen málo z obrazu vládců, který vždy charakterizoval Orient od nepaměti, ale spíše něco z obrazu prvních perských velkých králů.[187]

Ještě v 17. století nalezl cestovatel Benedikt Goës v údolích Pamíru světlovlasé horaly.[188] Světlé oči a vlasy jsou prý i dnes běžné u kmenů v Pamíru, zejména u Galčů. Zejména mezi Afghánci se však zřejmě zachovala nordická příměs. Stiehl zjistil, že většina afghánských válečných zajatců byla vysoká, světlých očí, *„s otevřeným, věrným výrazem v očích“*, a konstatoval, že většina z nich *„se mohla stejně dobře narodit na statku v severním Německu jako v chatrčích své vysokohorské vlasti“*.[189] Pravděpodobně se jedná o nordickou krev starých Peršanů a Saků, kteří rozšířili své panství daleko do Asie. V horách nedochází k vymizení nordické krve, což je

---

[187] Nordické rysy v Saladinově povaze mají pravděpodobně ten účinek, o kterém píše Lane-Pool (Saladin and the Fall of the Kingdom of Jerusalem, 1898): *„Postava velkého sultána je však přitažlivější pro Evropany než pro muslimy, kteří obdivují jeho rytířskost méně než jeho válečnou nádheru vítězství. Pro nás se Saladdin stává skutečným a poetickým hrdinou spíše díky své ušlechtilosti než díky úspěchům svého snažení.“*

[188] Srov. Grundriß der iranischen Philologie od Geigera a Kuhna, s. 290.

[189] Stiehl, Unsere Feinde. Charakterköpfe aus deutschen Kriegsgefangenenlagern. 1916.

již patrné v nížinách jižní Evropy. Afghánci jsou známí jako vynikající vojáci.

Peršané (jak jako první zdůraznil Gobineau) stále vykazují rysy, které je odlišují od okolních národů. *„Podle popisů a úsudků téměř všech cestovatelů i jejich literatury mají tito „Íránci“ intelektuální dispozice, které jinak nacházíme pouze u Evropanů. Jsou jediným kulturně zdatným národem ve své oblasti, a tím se liší od všech svých sousedů navzdory islámské masce a navzdory zaostalosti své dnešní kultury. Jsou potomky a přirozenými dědici starých Íránců, z jejichž kultury čerpal a dodnes čerpá celý islám, aniž by on a jeho arabští a turečtí nositelé dokázali ze sebe vytvořit něco nového.“*[190]

Staroindické a perské myšlenkové bohatství zúrodnilo celou Asii až po východní Asii. Grünwedel musel výsledky svého hloubkového výzkumu shrnout takto: *„Vše, co východní Asie nabízí z hlediska mytologických typů, je tedy buď indické, nebo perské.“*[191] Význam kmenů nordického rasového původu, které pronikly do Asie, je dostatečně zřejmý z této věty a z věty H. Schmidta na s. 297.

---

[190] Hüsing, Völkerschichten in Iran, Mitt. d. Anthr. O vlivu, který mělo peršanství na judaismus, křesťanství a islám prostřednictvím svého mazdaismu, zde nelze podrobně rozvádět; význam mazdaismu pro rozvoj výtvarného umění je ukázán v publikacích Strzygowski, Die Baukunst der Armenier und Europa, 1919, a Strzygowski, Ursprung der christlichen Kirchenkunst, 1920. Burdach, Über den Ursprung des mittelalterlichen Minnesangs, Liebesromans und Frauendienstes, 1916, ukazuje, jak peršanství ovlivnilo poezii západních národů.

[191] Grünwedel, Alt-Rutscha, 1920

10. Rasové dějiny helénských a římských národů

Biologické procesy, které se nám představují jako dějiny Helénů a Římanů, jsem se pokusil popsat ve své knize „Rassengeschichte des hellenischen und des römischen Volkes“[192] (1929), na kteroužto knihu s jejími důkazy a ilustracemi zde musím odkázat, kde jen stručně, bez jednotlivých odkazů, shrnuji hlavní rysy rasových dějin v ní uvedených.

Heléni

Původní osídlení Helénů bylo vysledováno až do východního Maďarska, ale helénské legendy obsahují i vybledlé vzpomínky na ještě vzdálenější minulost ve střední až severozápadní Evropě. Prehistorické výzkumy a lingvistika odhalily tři hlavní migrace z oblastí dolního Podunají, a to Ionů, snad kolem roku 2000 př. n. l., Achajců a Aiolů kolem roku 1400 nebo 1300 př. n. l. a dórských kmenů kolem roku 1100 př. n. l. Tyto hlavní migrace, jimž mohly předcházet a následovat menší migrace, je třeba chápat jako postup a nakonec usazení země hledajících selských bojovníků, kteří na volských povozech vezli i svá domácí prasata pocházející ze střední až severozápadní Evropy.

[192] Günther H. F. K., Rassengeschichte des hellenischen und des römischen Volkes. S přílohou: Helénské a římské hlavy nordické rasy, 152 stran se 3 mapami, 83 vyobrazeními v textu a 64 vyobrazeními na 16 deskách.

Heléni nalezli v Řecku původní obyvatelstvo, které se podle nálezů lebek a obrazových dokladů jeví ve své hlavní mase jako převážně (západní) mediteránní s blízkovýchodní příměsí, obyvatelstvo s matrilineárními názory a určitou vírou, kterou Schuchhardt ve své knize „Alteuropa“ (1926), jež je pro helénskou prehistorii a ranou historii obzvláště cenná, popsal jako charakteristickou pro (převážně západní) středomořské národy starověké Evropy.

Invazní, vysocí, světlovlasí, světlooký Heléni s patrilineárním rodovým uspořádáním, praktikující spalování mrtvol, používající jako zbraně brnění a kulatý štít (aspis) středoevropského původu, se nyní stali vládnoucí třídou nad nízkým, tmavším předchozím obyvatelstvem, které mělo mateřská práva, mrtvolné vybavení a dlouhé štíty. Začal také boj mezi uměleckými styly zavedených Severoevropanů a domorodců, boj mezi vírou a zvyky, který vedl částečně k vytlačení domorodců Severoevropany, částečně k vyrovnání, částečně k trvalému boji mezi nimi, až nakonec s úpadkem nordické rasy v helénismu převládla nenordická víra a umění, nenordické mravní názory. Ve své knize „Apollon und Dionysos. Nordisches und Unnordisches innerhalb der Religion der Griechen“ (1927) Kynast ukázal tento boj rasových duší v helénismu. Celé helénské intelektuální dějiny, stejně jako dějiny helénských států, by bylo možné popsat jako konflikt mezi nordickým a nenordickým duchem.

Skutečnost, že Heléni, nebo alespoň hlavní třída kmenů helénského jazyka, tj. potomci nositelů jazyka, kteří se přistěhovali z dolního Podunají, byli nordické rasy, poprvé

uznal v roce 1842 anglický spisovatel Bulwer (lord Lytton). Dnes tuto skutečnost zdůrazňuje historik Beloch hned na začátku svých „Dějin Řecka“ (I. díl, 1912). Ve své „Rassengeschichte des hellenischen und des römischen Volkes“ (1929) jsem mohl podat důkazy od Homéra, Hésioda, Alkmana, Pindarose, Hippokrata, Bakchylida a také pozdních helénských básníků, že Heléni viděli bohy a bohyně, hrdiny a hrdinky jako postavy nordické rasy, ale že také podávali zprávy o nordických rasových vlastnostech svých současníků. Výtvarné umění Helénů zobrazuje vznešeného člověka vždy jen jako člověka nordické rasy, zatímco uměleckým dílům mužů, kteří mají být charakterizováni jako neznabozi, propůjčuje vlastnosti východní, blízkovýchodní a negroidní rasy. Sokrates se svými nenordickými rysy byl samotnými současníky považován za výjimku.

Ve spartském státním zřízení se rasové rozvrstvení projevuje obzvlášť zřetelně: obyvatelstvo tvoří tři třídy: 1. spartiaté, třída pánů z kmene Dórů, kteří se nazývali rovnými (homoioi), 2. třída Periokoi, svobodných, podléhajících vojenské službě, ale povinných platit tribut, složená převážně z potomků nordických Achajů, kteří museli být při přistěhování dórských kmenů silně denordizováni, 3. Heilóti, potomci předhelénského, neenordického obyvatelstva, které si Achajové již podmanili. Byli to státní otroci, které nebylo možné zabít, prodat ani propustit a z nichž Periokové mohli vlastnit po jednom, Spartiaté po sedmi, převedených na ně státem.

Každá spartiatská rodina vlastnila nezcizitelné dědictví (klaros), které jim stát přidělil. Spartiát se měl věnovat správě

svého majetku a hlavně výcviku ve zbrani; obchod a živnosti byly zakázány. Ty byly přenechány Perioikům, kteří se často stávali bohatšími než jejich spartiátní páni.

Neexistovalo žádné manželské právo mezi Spartiaty a Perioky ani mezi Spartiaty a Heilóty; mezi těmito třídami byly možné pouze uvolněné pohlavní styky. Synové z takových svazků se počítali za svobodné, ale neměli nárok na dědictví a plnoprávnými občany se stali až po absolvování náročné spartiatské výchovy.

Lykurgská ústava se snažila spíše nevědomě udržovat rasové rozvrstvení, ale vědomě podporovat dědičné zdraví. O tom, zda je novorozenec hoden výchovy, rozhodovala přísná selekce. Existovala povinnost uzavřít manželství pro všechny zdravé muže, přičemž neplodný manžel měl povinnost nechat zplodit potomka prostřednictvím pomocníka při plození se svou manželkou, podobně jako to stanovovalo staroindické a starořímské právo, solónské zákony Athéňanů i starých Prusů - v souladu s obecně indoevropskými představami, které se v německém národě vyskytovaly ještě za Luthera -, kdy v takových případech měl nastoupit pomocník při plození. Pokud měl spartiát čtyři nebo více dětí, zůstal osvobozen od daní. Historikové ostatních helénských kmenů přisuzovali spartskou národní sílu šlechtění, které se nacházelo v těchto a dalších ustanoveních likurgických zákonů. Ženská krása Sparty byla pověstná. Bakchylidés (XIX, 1) pěl v 5. století př. n. l. chválu na spartské ženy a nazýval je „blonďaté Lakedaimonky“.

Osud dórské vládnoucí třídy byl zpečetěn, když - pravděpodobně na počátku 4. století př. n. l. - zákon z Epitadea

vyhlásil převod orné půdy ze státního vlastnictví do vlastnictví jednotlivců a zároveň volnou prodejnost dědičných statků - které společně tvořily státní majetek. Nyní se vlastnická struktura změnila tak, že orná půda přešla do rukou několika příliš mocných spartiatů a bohatých perioiků, ale zároveň mnoho spartských rodin zchudlo natolik, že se po ztrátě plných občanských práv stáhly ze státního života. V roce 398 př. n. l. se již spartský Kinadon mohl pokusit spolu se Sparťany, perioiky a heilóty vyvolat spiknutí proti plnoprávným občanům. To se sice nepodařilo, ale od té doby již spartský stát nebyl schopen dosáhnout vnitřního míru a stability.

Ještě před Epitadeovým zákonem snížily válečné ztráty počet spartských dynastií. Osvícenské doktríny pronikající do Sparty zvenčí, doktríny, které zdůrazňovaly jedince a jeho práva před povinnostmi jedince přizpůsobit se pohlaví a státu, musely rozložit mravnostní názory lykurgských zákonů, a tím narušit šlechtění, rodinný život a rozmnožování vládnoucí třídy. Spartský král Agesilaos, který vládl na počátku 4. století, byl velmi nadaný, ale malý a chromý. Jeho otce Archidama efoři pokárali, protože se oženil s nehodnou ženou: příklad úpadku starého lykurgského šlechtění mezi nejvyšší šlechtou.

Okolnosti, které nastaly po zavedení Epitadeových zákonů, způsobily, že mnoho spartských rodin zůstalo po ztrátě dědictví bezdětných, nebo přinejmenším již nebyly schopny nahradit své válečné ztráty nově narozenými dětmi. Aristoteles udává původní počet Spartiatů na 10 000; v perských válkách (5. stol. př. n. l.) bojovalo ještě 8 000 Spartiatů, u Platají (479 př. n. l.) bylo vedle 5 000 Spartiatů již 5 000 Periů, obě třídy

jako těžce vyzbrojení vojáci v první bojové linii, a k tomu 30 000 léčitelů jako pomocné jednotky. U Leuktry (371 př. n. l.) - tj. po peloponéské válce, bratrovražedné válce, která podkopala helénismus - bojovalo proti Thébám ještě 1500 Sparťanů; 400 z nich padlo a vedle nich 600 početnějších Perioků. O několik desetiletí později Aristoteles stále uvádí 1000 Spartiatů; v roce 244 př. n. l. jich bylo ještě 700. Ze spartsko-periokovského vojska čítajícího 6000 mužů bojujících v bitvě u Sellasie v roce 221 př. n. l. se prý zachránilo jen 200 mužů. Od Leuktry (371 př. n. l.) byla pověst spartské armády jako nepřekonatelné válečné síly zlomena.

Agis IV., který se dostal k moci v roce 244 př. n. l., kdy ze 700 Sparťanů vlastnilo majetek už jen 100, se pokusil obnovit staré spartské zákony a víru. Pokus se nezdařil a stál Agise život. Agis chtěl zvýšit počet plnoprávných občanů na 4 500 přijetím perioiků a cizinců - to svědčí o tom, že král věřil, že je možné zlepšit počet obyvatel dekretem, který byl spojen se zvýšením vyšších dědičných hodnot. Po Agisovi následovala poslední vznešená postava mezi spartskými králi, Kleomenes III. Provedl rozdělení půdy a snažil se zajistit vnitřní mír tím, že učinil schopné perioiky plnoprávnými občany. V roce 206 př. n. l. se krutý Nabis, oblíbenec léčitelů a perioiků, stal tyranem a řadu léčitelů prohlásil za svobodné. Tak se s úbytkem převážně nordické vládnoucí třídy šířila po celé Spartě směsice tříd, což zároveň znamenalo stále účinnější prolínání vlivu nordické rasy ve spartském národě.

Poté, co bylo poslední spartské vojsko poraženo u Sellasie v roce 221 př. n. l., vstoupil do Sparty vítězný makedonský král

Antigonos Doson: první z nepřátel Sparty, který zemi obsadil. V roce 146 př. n. l. se celé Řecko stalo římskou provincií pod názvem Achája.

Rasové rozvrstvení se v athénském státě nikdy neprojevilo tak jasně jako ve Spartě. Nadměrná stratifikace převážně nordických rodin patřila v Athénách do staršího období prehistorie než ve Spartě. Zatímco ve Spartě si vládnoucí třída vždy zachovávala určitý pocit rasové odlišnosti od nižších vrstev, Athéňané se kromě třídy otroků cítili mnohem více jako jednotný národ.

Za třídu, v níž se nordická rasa nejlépe uchovala, je třeba považovat šlechtu, eugeneis, tj. dobře narozené, nazývané také gennettai „soukmenovci“ nebo homogalactes „lidé téhož mateřského mléka“, třídu, která možná původně zahrnovala velké rolníky attického kmene. Byla to třída, která se u Homéra objevuje jako oristoi. Pod touto třídou následovala další třída svobodných rolníků, těch svobodných rolníků, kteří se u Homéra objevili jako demu andres, srovnatelní s „obyčejnými svobodnými rolníky“ německého středověku. Této třídě možná tradiční víra bránila méně než eugeneům ve smíšení s nenordickým předhelénským obyvatelstvem Attiky.

Předhelénské obyvatelstvo, které není nordického původu, bude třeba ve struktuře athénského státu hledat mezi „řemeslníky“, kteří se objevují v legendární ústavě, kterou prý státu dal Theseus. K nenordické třídě patří také otroci, kterých bylo v Athénách od jejich prvopočátků nemálo a kteří se v průběhu staletí stávali stále početnějšími díky dovozu především z Malé Asie, tedy z oblastí převážně blízkovýchodní

rasy. V Athénách a dalších helénských městských státech hrálo otroctví při rasových proměnách mnohem významnější roli než ve Spartě; pocit, že otroci a jejich osvobození potomci jsou cizí rasou, přetrval až do pozdního athénského období, stejně jako Hérodotos zmiňuje dřívější období svého národa, který otroky ještě neznal, a Aristoteles rozlišuje rasu Helénů a svobodných lidí od rasy barbarů a otroků. Mezi otroky byli i Heléni z jiných kmenů, kteří se dostali do válečného zajetí; jejich počet byl sice malý, ale pravděpodobně dodávali třídě otroků slabou příměs nordické rasy.

Rozvrstvení obyvatelstva do tří tříd - šlechty, rolníků a řemeslníků - bylo rozbito drakonickými a solonskými zákony, zákony, které na druhé straně zachránily svobodné rolníky, z nichž mnozí byli zadluženi u šlechtických rodů, před upadnutím do dluhového otroctví a nesvobody a zachovaly tak pro stát cenné rolnické rodiny a jejich bohatství v podobě dětí. Eupatridové dokázali odvrátit převrat namířený proti nim tím, že nakonec přistoupili na timokratickou ústavu, která již nehodnotila vlastnictví půdy, ale peněžní majetek. Šlechta tak uznala bohaté rody nenordické nižší třídy a vytvořila s nimi novou, početnější, a tudíž mocnější vyšší třídu, která nyní již nebyla stavem rodovým, ale vlastnickým. Rasová ochrana eupatridských dynastií nyní spočívala pouze v jejich tradičních názorech, které by zaručovaly poměrně silnou jednotu a obranu proti cizí krvi, jakož i vůli k zachování dynastií prostřednictvím bohatství dětí, kdyby Kleisthenés v roce 508 př. n. l. nerozbil šlechtické dynastie.

Období 7. a 8. století př. n. l. přineslo všem helénským státům s výjimkou Sparty vnitřní otřesy, které rozbily aristokratickou vládu raných helénských dějin a zároveň přispěly k vymýcení nordické krve prostřednictvím hněvu nižších vrstev proti vládnoucím vrstvám. Byl to věk tyranů. Ačkoli sami často urozeného původu, byli to aristokratičtí nenávistníci, kteří si uměli získat přízeň lidu chytře vypočítavým chováním, a tak si nakonec zajistit státní moc jako jediní vládci. Tyrani byli zpravidla shovívaví vůči nižším vrstvám, ale nemilosrdní vůči šlechtě a vyšším vrstvám, stejně jako vůči každému muži a každému příslušníkovi rodu, o němž se domnívali, že má energii a vůdčí schopnosti.

Vláda šlechty, která se vyvinula z královské vlády charakterizované Homérem, trvala v Řecku po staletí a položila základ „rozkvětu“ helénských městských států; vláda tyranů trvala v Sikyonu jen 100 let a všude jinde méně než 100 let, poté plná vláda lidu podpořila rozpad helénismu za méně než 200 let až do ztráty helénské svobody. Během otřesů v době tyranů byli v některých řeckých městech téměř všichni šlechtici a bohatí lidé zabiti, jejich majetek zabaven a jejich ženy a děti ponechány nejnižší vrstvě lidu. Když byli tyrani tu dříve, tu později svrženi, byli ti nejenergičtější z jejich stoupenců vyhlazeni. Tak zuřila vnitřní selekce, sélection politique, kterou de Lapouge viděl zejména v Athénách, vedle vnější selekce, sélection militaire vyvolané válkami, připravujícími rozklad.

Ure (The Origin of Tyranny, 1922) a Peake (The Bronze Age and the Celtic World, 1922), s výjimkou Ureho myšlenky, popsali věk tyranů jako věk rozpoznatelných rasových změn v

helénismu. Před tímto věkem vládla v Řecku vrstva „králů“, mužů vznešeného původu a vzhledu, s jistou mírou sebevědomé důstojnosti, přesto respektovaných, ba oblíbených mezi nižšími vrstvami, mužů, kteří měli zároveň větší podíl na osudu země jako celku než na osudu hlavního města. Nyní se objevila vrstva „tyranů“, v podstatě peněžních podnikatelů s „buržoazním“ rozhledem, jejichž vláda se týkala spíše hlavního města a jeho obchodní oblasti, mužů, kteří se opírali o přízeň mas, o bohatství a schopnost vytvářet bohatství, kteří byli často příliš velkorysí a vtíraví, ale nikdy nebyli skutečně milováni nebo dokonce oblíbeni, a to ani při laskavé povaze a spravedlivém úsudku. Ure a Peake tak charakterizovali dvě rasově a emocionálně odlišné formy panstva: pána nordické rasy, pána z vrozené přirozenosti a zachované tradice, a vládce blízkovýchodní rasy, vládce z bohatství a obratného využívání státní situace. Peake měl pravdu, když vysvětloval „tyrany“ z blízkovýchodní rasy. Je třeba mít na paměti, že v tomto období pokročilého míšení ras v aristokracii se mohl velmi dobře objevit typ „tyrana“, ale mezi tyrany, kteří se objevili v Helladě, mohl být zastoupen i typ „krále“. Podle Ureho zavedení peněžní měny způsobilo, že v Helladě zmizeli „králové“ a objevili se „tyrani“ a vládci peněz. Něco podobného se stalo na Západě s příchodem papírových peněz.

V roce 560 př. n. l. se Athény dostaly pod vládu Peisistrata, jednoho z nejušlechtilejších řeckých samovládců, panovníka, u něhož se charakter „krále“ jasně mísil s charakterem „tyrana“. Po jeho smrti přešla vláda na jeho syny, kteří museli ustoupit ozbrojenému zásahu Sparťanů. Vypukly nové vnitřní boje:

šlechta pod Isagorem proti nižším vrstvám pod vedením vznešeného Kleisthena. Po svém vítězství Kleisthenés zavedl v roce 508 př. n. l. novou ústavu, která měla zničit poslední práva a prestiž šlechty. Zasadil úder proti kořenům aristokratických rodů, proti jejich rodové soudržnosti tím, že místo rozdělení Attiky na čtyři „kmeny“ (fýlé), které odpovídaly čtyřem velkým rodovým uspořádáním šlechty, rozdělil území do deseti nových kmenů, a to výhradně podle místa bydliště rozdělením krajiny na deset oblastí. Tím zároveň rozpustil svůj vlastní rod a podkopal tradice rodů sahající až do indoevropského pravěku, jejichž zachování bylo vždy podnětem k zachování rodů prostřednictvím plození dětí. Kleisthenés mezi plnoprávné občany zařadil i řadu poloobčanů a zavedl ostrakismus, hlasovací proceduru, která měla zabránit návratu tyrana tím, že lid mohl dosáhnout vyloučení každého občana, který se objevil ve státním životě a který mohl být podezřelý ze snah o samovládu. Ostrakismus, který se praktikoval až do roku 417 př. n. l., přispěl k ochuzení Athén z hlediska cenných lidí a jejich dědičné výbavy. Jestliže se athénský státní a intelektuální život jeví jako mimořádně bohatý na vysoce nadané lidi, pak k tomu významně přispělo přistěhovalectví mnoha cizinců, většinou Helénů z jiných kmenů, ale také některých potomků nordických hraničních národů Helénů.

Jestliže Kleisthenés na jedné straně poškodil athénský stát tím, že podkopal aristokracii, na druhé straně tím, že ochránil drobné zemědělce, zachoval část obyvatelstva, v níž se po aristokracii musely zachovat nejnordičtější dědičné dispozice a

jejíž bojové schopnosti se později osvědčily proti Peršanům u Marathónu.

Athénské rolnictvo dostalo smrtelnou ránu pouze v důsledku perských válek, nikoliv přímo ztrátami na životech. Válečné ztráty u Marathónu (490), Salamíny (480) a Platají (479) mohly být rychle nahrazeny porodností, kdyby se po perských válkách - v nichž musel Themistoklés obětovat otevřenou půdu Attiky nepříteli a nakonec odvézt všechno obyvatelstvo do spojeneckých států - mohlo ve zpustošené Attice znovu zformovat skutečné rolnictvo. Nové bohatství Athén, které se rozvinulo po perských válkách, považovalo otevřenou krajinu pouze za předmět svých peněžních transakcí a venkovské obyvatelstvo na ní bylo stále více závislé. To vedlo k malozemědělskému hospodaření rolnických rodin a k nárůstu cestování attických rolnických synů do zahraniční vojenské služby, jak se začalo dít již od 6. století př. n. l..

Skutečný „rozkvět“ athénského intelektuálního života, léta mezi Marathónem (490 př. n. l.) a Chaironéjou (338 př. n. l.), byl tedy - z hlediska zákonitostí života (biologicky) - nejvyšším stupněm athénského života, z něhož se athénsko-helénský duch mohl povznést, stupněm vybudovaným nad státní a intelektuální strukturou předků, přičemž zároveň již začala eroze této struktury zánikem skutečných nosných dědičných prvků. V roce 479 byla helénská svoboda zachráněna před Peršany a v roce 431 zahájili Heléni vzájemné vyhlazování svých nejschopnějších, které je známé jako peloponéská válka (431-404 př. n. l.).

Peloponéskou válkou se zde nebudeme podrobně zabývat. Když byli oba protivníci, Athény se svými spojenci a Sparta se svými spojenci, zcela vyčerpáni, athénské loďstvo zničeno a Athény dobyty Sparťany, byl v roce 404 př. n. l. uzavřen mír. „Vítězství“, tj. menší zničení Sparty, jí nepomohlo k opětovnému rozkvětu. Proti Spartě povstaly Théby a porazily ji v bitvě u Leuktry. Makedonský král Filippos sleduje vzájemné vyhlazování helénských kmenů, až v roce 338 př. n. l. rozdrtí Athény a Théby u Chaironeie.

Již během peloponéské války povolaly Athény Metoiky, cizince žijící v Attice, do zbraně a udělily jim na oplátku občanství. Občanství bylo nakonec uděleno každému, kdo vstoupil do armády. Také po Chaironéji byli na žádost představitele lidové vlády Leokrata opět zvoleni noví plnoprávní občané z řad nižších tříd, aby zaplnili mezery vzniklé po bitvě. Eupatridés Lykúrgos ve své řeči proti Leokratovi označil toto další rozšíření občanstva za nejbolestivější aspekt katastrofy, která Athény postihla.

Období po skončení peloponéské války nepřineslo v Helladě žádné další vynikající osobnosti, nebo alespoň neumožnilo, aby se objevily a působily další významné osobnosti. Vše v Helladě upadalo: počet lidí, životní postoje, úsilí, díla. Páté století, doba nádhery, v níž se degenerace a vymírání hodnotných generací šířilo zprvu nenápadně, čtvrté století nápadný úpadek. Helénské umění zaniklo, stejně jako helénská filosofie, a to, co ještě vznikalo, už vlastně nebylo helénského ducha. Vzniká helénistický intelektuální svět, který bezvýsledně napodobuje nebo překrucuje či se zříká starého

helénského. Velcí myslitelé a umělci patří do doby před makedonským dobytím. Poměrně velký počet vysoce nadaných Helénů pozdního období patřil z otcovy nebo matčiny strany k sousedním nordickým kmenům Helénů, kteří si v té době ještě zachovávali mnohem silnější vliv nordické rasy než Heléni.

Ochuzení helénských kmenů, pokud jde o lidi s lepšími dědičnými vlastnostmi, však v žádném případě není způsobeno pouze vymíráním způsobeným vnitřními rozpory a válkami a jejich důsledky, ale především pokračující erozí rolnictva a stěhováním rolnických rodin do měst. Dokud byli Heléni v podstatě rolnickými kmeny, byla jejich národnost bezpečná. Ve městech zanikaly nejcennější rody - důsledek nedostatku dětí. Ze století na století mizela z občanských seznamů v Athénách stará rodová jména a objevovala se nová.

Tyto procesy vymizení byly urychleny šířením mravního úpadku, který zase - jak zvlášť jasně ukazuje sofistický věk osvícenství - souvisel s pronikáním a šířením blízkovýchodní rasy, která měla rozbít tradiční názory a šířit názory nenordické. Sofistickému věku osvícenství odpovídal také rozpad helénského sebepojetí, prolomení rasových či dokonce národnostních bariér vůči nehelénským národům. Byl ohlášen helénistický věk všestranného míšení.

Platón (427-347) se svým bytostně nordickým cítěním se postavil proti bytostně blízkovýchodnímu duchu sofistického učení, pokusil se Athéňanům zpřístupnit hlubokou moudrost antické spartské myšlenky šlechtění a navrhl jakousi státní dědičnou zdravotní péči (eugeniku), jejíž poznatky a požadavky se zcela shodovaly s poznatky a požadavky nejnovějšího

výzkumu dědičného zdraví (eugenika, rasová hygiena). Shrnul jsem to ve svém svazku „Platon als Hüter des Lebens. Platons Zucht- und Erziehungsgedanken und deren Bedeutung für die Gegenwart“ (1928).

Platónův postřeh a účinek přišel příliš pozdě; sám to řekl.

Mírný vliv nordické rasy je stále patrný u pozdních Helénů. Nálezy lebek ukazují na stále výraznější nárůst krátkolebých jedinců, které je třeba považovat především za příslušníky blízkovýchodní rasy, a zároveň i na úbytek prostornosti lebek, což naznačuje ústup vysokého tělesného typu, pro který byl právě charakteristický větší a prostornější lebeční objem. V Platónově době mohli být vysocí a světlovlasí lidé již zcela vzácní.

Většina básníků se drží nordického obrazu krásy z raného helénského období: jejich bohové a hrdinové, bohyně a hrdinky jsou stále zobrazováni jako nordičtí lidé. Jednotliví autoři se ještě zmiňují o blondýnách mezi svými současníky; Aristoteles se zmiňuje o tmavnutí vlasů; uvádí, že když vlasy na hlavě ztmavnou, vousy často zůstávají načervenalé. Dikaiarchos ještě ve 2. století př. n. l. popisuje thébské ženy jako vysoké a světlovlasé, stejně jako ve všech pozdních obdobích u národů nordického rasového původu a indoevropského jazyka, také vyšší vrstvy v Řecku si začaly barvit vlasy na blond a různí autoři referují o světlých barvách.

I v pozdějších dobách byly černé vlasy, a dokonce i kudrnaté černé vlasy, u Helénů stále považovány za znak zbabělosti a lstivosti. Ještě ve 4. století n. l. popisoval židovský

lékař a sofista Adamantios ty Helény, kteří si zachovali něco z antické helénské povahy, jako vysoké, světlovlasé lidi se světlou pletí. V jeho době však Řecko obývalo obyvatelstvo, které se skládalo téměř výhradně z jazykových dědiců, nikoliv již z pokrevních dědiců Helénů.

Již kolem roku 150 př. n. l. Polybios referoval o vymírání řeckého venkova, o tom, jak se města vyprazdňují a venkov pustne, protože lidé se z lenosti, chamtivosti a hédonismu přestávají ženit a vdávat, a ti, kteří se oženili, chtějí vychovávat nanejvýš jedno nebo dvě děti, takže domy zůstávají prázdné. V roce 120 n. l. zbývalo na celém Peloponésu pouhých 3000 bojeschopných mužů, zatímco v roce 479 př. n. l. poskytoval tento kraj Platajům ještě 74 000 bojovníků. Polybios nazývá své krajany zdegenerovanými žebráky bez věrnosti a víry, bez naděje na lepší budoucnost.

Takový byl konec, který následoval po denordizaci a degeneraci.

Mocnost, která měla převzít helénské dědictví po Chaironéji (338 př. n. l.), se objevila v severním Řecku, mocnost jasně předurčená k vládě nordické vyšší vrstvy, která byla v té době mnohem silnější než Řecko: Makedonie. Z hlediska státního zřízení byli Makedonci stále ve stavu raného období: vedla je královská rodina podporovaná šlechtickými rody, stejně jako byli vedeni Heléni v Homérově době. Když se Makedonci a Heléni střetli, poprvé v 5. století př. n. l., šlo opět o střet dvou bratrských kmenů, z nichž jeden se ještě nacházel v raném období a druhý již žil v období pozdním. Na rozdíl od „stárnoucího“, tj. rasově tmavnoucího Řecka byli nyní

Makedonci, kteří byli spřízněni s Helény, čistším nordickým národem, který se připravoval na nadvládu. Z rasových studií víme, jak nordičtí byli Makedonci Alexandra Velikého: barevná kamenná rakev ze Sidonu ukazuje, *„že Makedonci měli bílou pleť, světlé vlasy a modré oči“*.[193] Zobrazené postavy vykazují: *„silně vyvinuté nadočnicové oblouky, mírně ustupující čelo a lebku nízké výšky, silnou a ostrou bradu“*[194] a další nordické rysy.

[193] Ujfalvy, Iconographie et Anthropologie irano-indiennes, L'Anthropologie, sv. 11, 1900; viz také barevné obrázky v knize Winter, Der Alexandersarkophag, 1912.
[194] Tamtéž.

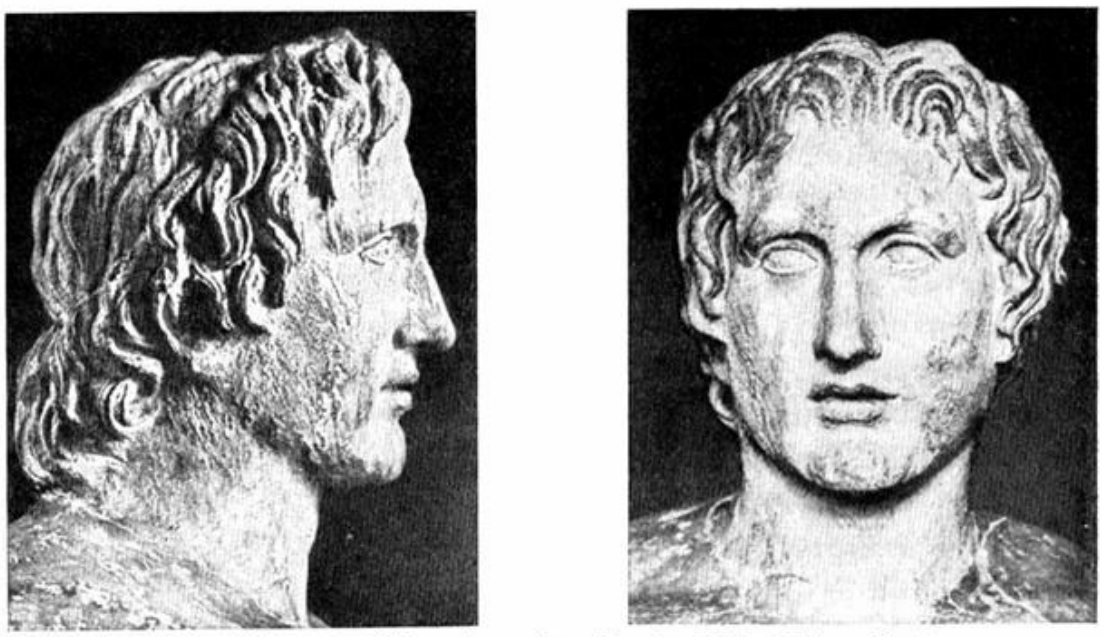

Abb. 342 a, b. Alexandros der Große (356—323 v. Chr.)

Abb. 343. Seleukos I Nikator, makedonischer Feldherr unter Alex. d. Gr., dann Gründer des syrischen Reiches, ermordet 280 v. Chr.

Abb. 344. Makedonischer Krieger vom Steinsarg zu Sidon (nach Winter)

Obr. 342 – 344. Na obrázku č. 342 je vyobrazen Alexandr Veliký (356 – 323 př. n. l.); Na obrázku č. 343 je vyobrazen Seleukos I. Nikator, makedonský generál pod vedením Alexandra Velikého, poté zakladatel Syrské říše, zavražděn v roce 280 př. n. l.; Na obrázku č. 344 je vyobrazen Makedonský válečník z kamenné rakve v Sidonu.

Ze samotného Alexandrova vzhledu víme, že byl velmi převážně nordický, tedy středně vysoký, dlouhovlasý, světlovlasý, modrooký (podle jedné zprávy měl jedno oko hnědé, druhé modré), s jemnou růžovou pletí a kůží tak bledou, že se mohl červenat nejen ve tvářích, ale i na hrudi.[195] Jeho nordické rysy jsou zachovány v mnoha jeho sochách.

Skutečnost, že Hellanikos, historik z 5. století př. n. l., uvádí, že Makedonci kdysi žili „mezi Moesiany v Moesii“, tj. v oblastech dolního Podunají, ukazuje na migrační trasy ze středoevropské domoviny, které se zhruba shodují s helénskými migračními trasami v pravěku. Mezi Makedonci a jejich sousedy, Thráky a Skýty, kteří s nimi částečně splynuli, byla nordická krev jasně rozpoznatelná ještě v pozdní řecké době, i když si Thrákové a Skýtové zřejmě - a jak ukazují i znaky sabaziánského kultu mezi nimi - zachovali blízkovýchodní vliv. Aristoteles se zmiňuje o světlovlasosti Thráků a Skýtů, Hippokrates o dlouhých hlavách Thráků. Již Xenofanés (narozený kolem roku 570 př. n. l.) se zmiňuje o světlovlasých, modrookých Thrácích s vyzývavým pohledem a o thráckých bozích stejného typu. Jednotlivé rysy makedonských mravů se dodnes jeví jako téměř „severoevropské“.[196]

Z rasovědného hlediska je pochopitelné, proč právě tehdy nastal čas Makedonie: v Řecku docházelo k vyhasínání nordické krve, zatímco v Makedonii povstával právě se

---

[195] Ujfalvy, Le type physique d'Alexandre le Grand, 1902. srov. též popis v Birt, Alexander der Große, 1924, s. 66.

[196] To vede ke Schraderově Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde pod heslem „Makedonen“.

rozvíjející národ, který nebyl od rasových souvislostí s pravlastí nordické rasy ještě tak dlouho vzdálen jako Heléni. Z rasového hlediska je tedy přechod moci od Helénů k Makedoncům stejně srozumitelný jako například ústup Rakouska před Pruskem ve vedení německého národa.

Alexandros Veliký nyní vedl tyto nordické kmeny, především svůj vlastní národ, schopné a bohatě obdařené Makedonce, ke slávě - a rozšířením moci nordické vládnoucí třídy na rozsáhlá nenordická území také k jejich pádu. Alexandros svými vítězstvími zahájil helénistický věk. Rozšířil řečtinu, kterou Makedonci přijali poté, co opustili vlastní řecké dialekty; rozšířil útvar pozdně helénského období, ale zároveň také rozšířil nordickou krev Makedonců a zbytky nordické krve Helénů po rozsáhlém území, až se nordická vrstva stále ztenčovala a nakonec mohla být roztržena zdola. V roce 197 př. n. l. museli Makedonci v Řecku ustoupit před Římany a v roce 148 př. n. l. skončila svoboda Makedonie; země se stala římskou provincií.

Zatímco starověké Řecko se vyznačovalo převážně nordicko-blízkovýchodní směsí, pozdější doba a moderní Řecko se vyznačují západo-blízkovýchjodně-dinársko-orientální směsí a zřejmě i stále větším pronikáním krve krátkolebých ras z Balkánu.

Nadšení pro osvobození moderního řeckého národa z turecké nadvlády, tzv. filhelenismus počátku 19. století, vycházelo na Západě do značné míry z přesvědčení, že moderní Řekové jsou pokrevními dědici starověkých Helénů. Neuvědomovali si, že s výjimkou několika málo zbytků, které

snad skutečně lze vysledovat až k Helénům, jsou nanejvýš jejich jazykovými dědici, ale že z hlediska dědičné výbavy mají mnohem blíže k Turkům než k Helénům. První, kdo prokázal a zdůraznil neudržitelnost takových filhelénských předpokladů, byl historik Jakob Philipp Fallmerayer (1793-1832). V předmluvě ke svým „Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters“ (1830) napsal tehdy překvapivou větu: *„Helénské pokolení v Evropě vyhynulo.“* Dokázal, jak hlubokými změnami prošlo obyvatelstvo Řecka, nejprve vymizením obyvatelstva hovořícího starořecky, ale především přistěhováním slovanských kmenů, jak ukázal ve své práci „Welchen Einfluß hatte die Besetzung Griechenlands durch die Slawen auf das Schicksal Athens und der Landschaft Attika“ (1835). Tam shrnul následující: *„Řecký národ... dnes již nenajdeme; zahynul nešťastnými událostmi všeho druhu nebo se roztavil na zcela bezvýznamné zbytky a smísil se s cizinci takovým způsobem, že jeho původní charakter byl zcela vymazán a... i poslední stopy antického helénského života byly při všeobecném přetváření vymazány.“*

Abb. 345. Demetrios Ypſilanti, 1793-1832, aus einem der vornehmſten byzantiniſch-griechiſchen Geſchlechter (Fanariotengeſchlecht), Offizier im ruſſiſchen Dienſt. Nordiſch-dinariſch

Obr. 345. Demetrios Ypsilanti, 1793-1832, z jedné z nejvznešenějších byzantsko-řeckých dynastií (Fanariotové), důstojník v ruských službách. Nordicko-dinárský typ.

Nicméně tyto poslední stopy byly vysledovány v populaci moderního Řecka a vždy se věřilo, že lze nalézt pokrevní linii Helénů. Předpokládá se, že Zakoni, obyvatelstvo Peloponésu, které v 16. století obývalo 14 vesnic mezi Nafpliem a Monembasií a mluvilo starým dórským dialektem, byli s největší pravděpodobností potomky Helénů, v tomto případě dórského kmene. Možná se stopa helénsko-nordické krve zachovala v řecké rodině z ostrova Lesbos, z níž pocházel rudovousý Chair-ed-din Barbarossa (zemřel 1546 v Istanbulu),

zakladatel osmanské vlády v severní Africe, který konvertoval k islámu. De la Graviere vycítil vikingskou kvalitu jeho vzhledu, když napsal, že Chair-ed-din byl typem těch normanských válečníků, kteří majíce pouze koně a zbraně, snili o dobytí trůnu, jakmile opustí otcovský dům.[197]

V roce 1824 popsal francouzský cestovatel Pouqeville (1770-1838) ve svém díle Voyage dans la Grece (1820) ženy ve Spartě jako vznešené, důstojné, atraktivní, s pravidelnými rysy, světlými vlasy a modrýma očima. Muži, z nichž někteří byli světlovlasí, měli ušlechtilé rysy, vysoké postavy a mužný výraz. Messenské ženy popisuje jako drobné, s pravidelnými rysy, tmavými vlasy a modrýma očima. - Je však otázkou, zda z toho lze usuzovat na nordický vliv - pokud světlé vlasy a oči nelze přičítat východobaltské rase, která musela být hojně zastoupena u slovanských kmenů, jež ve středověku vtrhly do Řecka -, zda lze dědičnou výbavu Helénů odvodit od nordického vlivu ve středověké jihoslovanské kultuře, nebo ne. Podle Stephanose[198] se blonďatí lidé vyskytují poměrně hojně v některých vesnicích u Eurótás, v horách u Mantineie a na hoře Diphys na Euboii. I zde se kromě nordického typu může jednat také o východobaltské světlé vlasy.

O Sfakiotech z ostrova Kréta, snad potomcích dórských Helénů, již byla zmínka na str. 236. Jejich nordická podoba byla v některých zprávách zveličována. Na svůj údajný původ jsou velmi hrdí a uzavírají mezi sebou sňatky jen z hrdosti na svou

[197] De la Graviere, Doria et Barberousse, 1886, s. 84.
[198] Stephanos, Bulletin de la Société d'Anthropologie de Paris, sv. 17, 1884, s. 658.

„rasu“. „Takovou rasovou hrdost nebo takové rasové uvědomění jsem nenašel v žádném okrese Kréty,“ uvádí Hawes, který prováděl rasovědná měření mezi Sfakioty. Zjistil mezi nimi 22,9 % dlouholebých, 1 % blonďatých, 3,1 % tmavovlasých, 95,4 % hnědovlasých, 30,6 % světlovlasých a 42,9 % tmavookých - toto zjištění naznačuje, že Hawes posunul hranici světlých vlasů proti tmavovlasým neobvykle daleko směrem ke světlým odstínům.[199] Luschan, který na celé Krétě nalezl asi 10 % blondýnů, o Sfakiotech uvádí: *„Za zvlášť nápadný považuji velký počet světlých lidí a četnost velmi vysokých postav.“*[200]

Římané

Jazykověda a prehistorické výzkumy hledají původ italických kmenů, z nichž se později stal vůdčí kmen Latinů, který vytvořil Římskou říši, v oblasti horního až středního Dunaje nebo mezi horním Dunajem a východními Alpami. Nejbližšími příbuznými sousedními kmeny Italiků ve středoevropské oblasti původního indoevropského osídlení musely být kmeny Keltů a Germánů (srov. též mapu na s. 283).

Zhruba od roku 2000 př. n. l. se různé migrace italických kmenů ze severovýchodu přes nižší průsmyky východních Alp dostaly do Pádské nížiny, odkud v době bronzové probíhala

[199] Hawes, Some Dorian Descendents, The Annual of the British School of Athens, sv. 16. 1904/10.
[200] Luschan, Beiträge zur Anthropologie von Kreta, Ztschr. für Ethnologie, sv. 45, 1913, s. 387.

další expanze (srov. mapy níže), až většinu Itálie - s výjimkou etruských oblastí, které však podlehly moci latinského kmene Italiků až kolem roku 300 př. n. l. - obsadily italické kmeny indoevropského jazyka a mravů a nordického rasového původu.

Předchozí obyvatelstvo, s nímž se Italikové při svém postupu setkali, muselo být převážně západní (mediteránní) rasy, v horní Itálii pravděpodobně rasové směsice západní a východní, snad i s drobnými dinárskými vlivy.

Podle legendy byl Řím založen 21. dubna 753 př. n. l. Zakladatelé byli převážně latinského a v menší míře sabinského původu. Jádro Římské říše tvořila konfederace malých a drobných zemědělských měst. Obyvatelstvo tvořily převážně rolnické rodiny nordického původu, které se později staly patriciji. Každá rolnická rodina latinského původu měla zřejmě několik nesvobodných „clientes“, potomků předchozího nenordického obyvatelstva, kteří byli povinni pracovat v domácnosti a na polích. Ve městě Řím se nakonec vytvořila další třída nenordického rasového původu, pozdější plebejci, o jejichž původu se dodnes vedou spory. Jedna část pravděpodobně vznikla z „clientes“, další z přistěhovalých kupců a obchodníků, a další část z původního obyvatelstva Itálie, jehož území Latinové dobyli a dále dobývali. Celkově vzato museli proti sobě stát patricijové jako potomci dobyvatelů nordického rasového původu a plebejci jako potomci západního nebo západo-východního původního obyvatelstva jako dvě rasově odlišné a samostatné třídy. Původ plebejců se projevuje také v jejich matrilineárních rodinných vztazích, které patricijové nesnášeli. Plebejci své mrtvé pohřbívali, zatímco

indoevropská kremace mrtvol se v patriciátu a vyšších vrstvách, které ji napodobovaly, udržela až do císařské éry. Niebuhr (Römische Geschichte, sv. 1, 1811, s. 142) jako první rozpoznal, že kontrast ve společenském postavení patricijů a plebejců je v podstatě rasovým kontrastem a lze jej vysledovat až k převrstvení původního obyvatelstva nájezdníky.

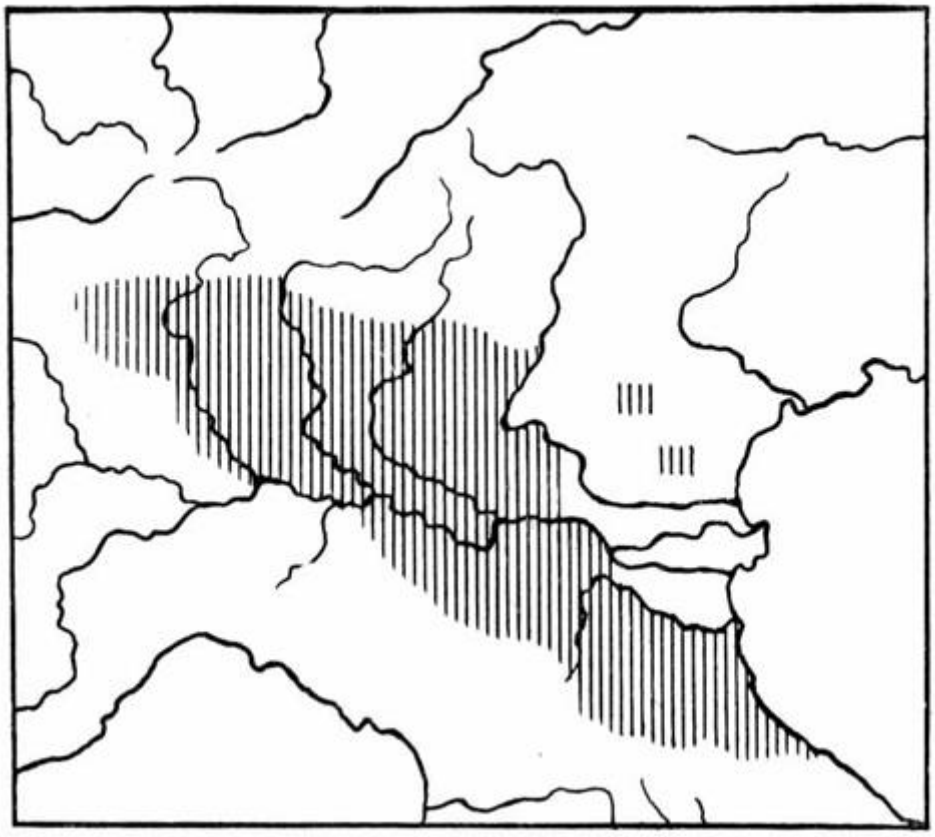

Mapa zobrazující území šířících se Italiků kolem roku 2000 př. n. l.

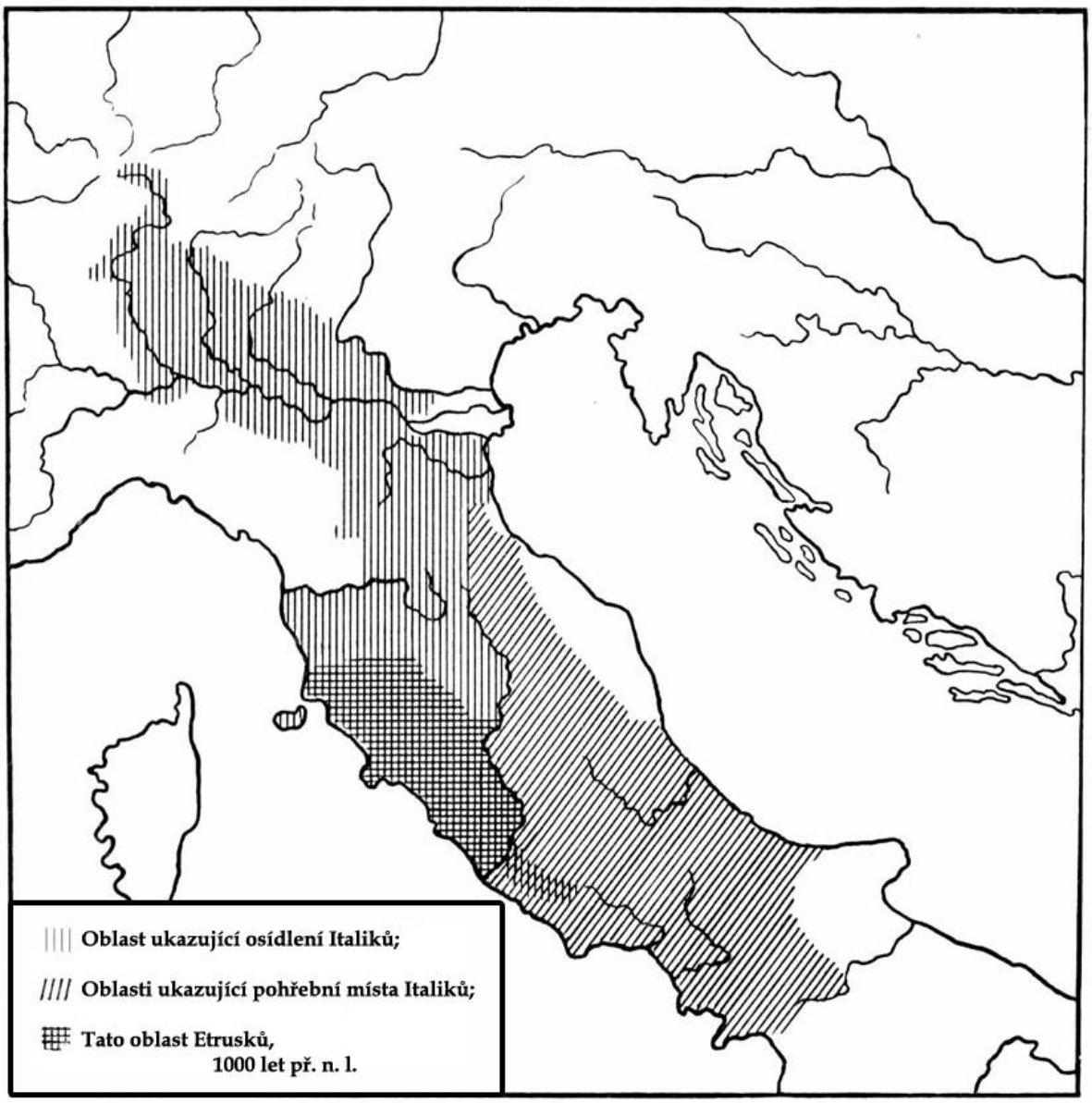

Starořímský patricijský charakter je nejspíše nordický charakter v italického rázu, ale lze předpokládat i fálský a východní vliv. Helénsko-nordický charakter pravděpodobně dostal určitý „impuls“ od mírné prehistorické příměsi dinárské

rasy[201]; Italsko-římské nebo alespoň latinsko-římské bytí ukazuje vedle nordických rysů odvážného postupu určitou, možná vysvětlitelnou vlivem fálského typu, odchylku nordických rysů směrem k silnému vytrvalému a suchému předvídavému chování u vedoucí vrstvy, zatímco u nižší vrstvy se projevují duševní rysy východní rasy, které se projevují v jisté úzké omezenosti, malomyslnosti a v ziskuchtivém obchodování s drobnými věcmi. Rys chamtivého a bohatého obchodníka, který je u blízkovýchodní rasy většinou zastoupen, se objevuje až ve středních až pozdějších dějinách Říma. Umělecká díla, která zobrazují Římany, začínají až ve 2. století př. n. l. a početněji jsou zachována až z pozdní doby Říma: jasně ukazují východní, méně jasně fálský vliv, opakovaně i dinárský a blízkovýchodní vliv. Pokud byl v etruské vládnoucí třídě stále přítomen určitý nordický vliv, pak ty etruské dynastie - počítá se jich šest nebo sedm -, které byly v raném římském období povýšeny k patriciátu, s ním musely mít společnou i blízkovýchodní a západní krev (srov. s rasovými charakteristikami Etrusků).

Rasový boj v Římě v královském období a v prvních stoletích měl podobu ústavního boje, v němž plebejci postupně dosáhli rovnoprávnosti s patriciji. V souladu s odlišným rasovým původem obou tříd měli patricijové odlišné sňatkové právo a svatební zvyky než plebejci. Mezi patriciji a plebejci neexistovalo žádné manželské právo, žádné conubium, ba

[201] V knize „Rasse und Stil“ (1927) jsem se snažil ukázat, že nordicko-dinárští lidé s tvůrčími sklony mají často něco „přelétavého“ nebo „zvěstujícího“.

dokonce se zdá, že nejstarší římské zákonodárství manželství mezi oběma třídami zakazovalo. Děti z případných volných svazků mezi patriciánem a plebejcem následovaly pars deterior, „horší ruku“, jak říká podobný starý německý právní výraz, tj. nižší stav, stejně jako děti z spojení Římanky s cizincem patřily k cizí národnosti. Patricijská vrstva měla být uzavřeným pokrevním spojením a měla zůstat čistá.

Proti této rasové bariéře byl namířen zákon lex Canuleia de conubio, který byl přijat v roce 445 př. n. l. a stanovil zákon o manželství mezi vyššími a nižšími třídami. Odpor patricijů vůči míšení s plebejci však pomalu slábl a patricijské dynastie se od plebejců oddělovaly ještě dlouho po přijetí lex Canuleia. Když nakonec došlo k spojení mezi patriciátem a významnými plebejskými rody, musely se mezi plebejci objevit rody, které odpovídaly tradičním představám patriciátu o římské urozenosti v chování a vystupování, o schopnostech a vážnosti - virtus a gravitas - a římském panském postavení. Rasové složení plebsu se ostatně změnilo i tím, že přední generace ostatních italských kmenů nordického rasového původu, které se v průběhu 5. a 4. století př. n. l. staly závislými na Římu, byly přesazeny do Říma a začleněny do plebsu. Freeman[202] se domnívá, že plebejské rody, které se spojovaly s patriciátem a vytvářely nobilitas, *„byly přirozeně těmi rody, které byly v jiném městě Itálie patricii, ale v Římě plebejci.“* - Každopádně z plebejské vrstvy nakonec vzešly rodiny s nezaměnitelným severským panským smýšlením. Již v republikánském období byl plebejský rodový název Flavius poměrně rozšířený, jméno,

[202] Encyclopaedia Britannica, sv. 19, 1911, pod heslem „Nobility“.

které - odvozené od „klavus“, což znamená „blond“ - ukazuje, že blonďatost nemohla být omezená pouze na patriciját.

Rané období rasových dějin Říma lze počítat až do právního a rodově-historického rozpadu patriciátu. Střední úsek dějin Říma z hlediska rasových dějin se táhne od vzniku oficiální šlechty, nobilitas, z patriciátu a vznešených plebejských rodů, k němuž došlo ve 3. století př. n. l., až po zánik této šlechty ke konci republiky v 1. století př. n. l. Pozdní období rasových dějin Říma začíná císařským obdobím.

Vládnoucí třídu středního období rasových dějin Říma, patricijsko-plebejskou nobilitas, si již nelze představit jako převážně nordickou, stejně jako čistě patricijskou vládnoucí třídu raných rasových dějin Říma. Senát rostoucího státu, v raném období složený z patriciátu, nyní z nobilitas, tento senát, v němž se přijímala velká rozhodnutí římských dějin, vždy představoval obraz sboru převážně nordického obyvatelstva, a to i po vzniku patricijsko-plebejské nobilitas a až do jejího zániku. Mocensky vedený nobilitas rozvinul římský stát ve 3. a 2. století př. n. l. svou plnou výkonnost, výkonnost nordicky vedené aristokratické republiky.

Aristokratickou republiku je třeba považovat za nejcharakterističtější a nejvhodnější formu vlády pro stát, který vznikl překrytím ještě početnější nordické vládnoucí třídy nad nenordickým obyvatelstvem. Ve staletích, která položila bezpečný základ římské světovlády, zůstávalo římské státnictví v rozmezí duševních proměn poměrně jednotné vybrané skupiny, takříkajíc v souladu s uzavřeností nobilitas do uzavřené rodové a úřední šlechty. Obdivovaná nezlomnost

římského státního vedení se zakládá na tomto rasově a duševně jednotném vedení stejně jako obdivovaná nezlomnost anglického státního vedení, které bylo v podstatě až do dnešních dnů rovněž vedením aristokratické republiky.

Římský senát rané republiky by se dal označit za *„sbírku králů“*, za *„nejskvělejší aristokracii, jakou světové dějiny poznaly, nepočítáme-li velkou část Benátek“*.[203] V senátu republikánského období se opakovaně projevovala nordická povaha státníka: rozvážná troufalost, kontrolované vystupování, rozvážný a stručný projev, promyšlená rozhodnutí, chladnokrevnost, stejně jako vysoká platnost charakteristických římsko-nordických ctností: V tomto případě se jedná o mužnost (virtus), statečnost (fortitudo), moudrou rozvahu (sapientia), sebekázeň (disciplina), důstojné chování (gravitas) a úctu (pietas). Byly to morální hodnoty, které Řím vybudovaly a jejichž porušování Řím podkopalo.

Války, které musel Řím vést, přispěly ke ztrátám vyšší třídy. Do roku 451 př. n. l. vymřelo již 17 patricijských dynastií (gentes) a dalších 17 do roku 367 př. n. l. Opuštění statků a přesun do Říma, centra moci, muselo vést k ochuzení na počtu dětí, zejména u vládnoucích dynastií, které byly s Římem spojeny státními záležitostmi, což bývá spojeno s opuštěním venkovského panství, faktického základu pro udržení dynastie. Pokud byl smysl pro rodinu u raných Římanů obzvláště silný a Řím získával italský venkov především díky bohatství dětí

[203] Kuhlenbeck, Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts, sv. 1, 1910.

svých rolnických dynastií, bylo zachování vůdčích dynastií obzvláště ohroženo. Podle Plútarcha prý Marius Furius Camillus po válce s velkými ztrátami proti Faliskům, sousednímu italskému kmeni Latinů, nařídil sňatky svobodných mužů s vdovami po padlých, aby ztráty nahradil narozením dětí. V raných a středních dějinách všech indoevropsky mluvících národů však válečné ztráty nejvíce postihly panské vrstvy nordického rasového původu. Po roce 367 př. n. l. bylo napočítáno pouze 22 patricijských dynastií s 81 rodinami.

Po válkách proti ostatním italským kmenům, které ve 4. století př. n. l. přivedly Itálii pod nadvládu Říma, přinesly zničující tři punské války a jejich důsledky zřejmě takové ztráty pro nobilitas, že kompenzace prostřednictvím narozených dětí byla stěží možná a stala se nemožnou kvůli rozpadu starých římských názorů, který následoval po vítězství nad Kartágem. Z patricijských dynastií mohlo punské války přežít sotva více než dvacet. Rolnictvo celé Itálie, v němž se po nobilitas musela zachovat nejstarší italicko-nordská krev, utrpělo ve druhé punské válce těžké ztráty na lidech i majetku, rozsáhlé oblasti Itálie ležely zpustošené, rolníci byli Hannibalem zahnáni do Říma.

Po svém vítězství se Řím stal centrem měnového systému pro velkou část středomořského světa. Přitahoval cizince z nově dobytých zemí i ze vzdálenějších oblastí. Je pravděpodobné, že od té doby se do Itálie a zejména do Říma stěhovalo mnoho lidí blízkovýchodní rasy - rasy, která vždy projevovala zvláštní nadání pro obchodování. Osvobození otroci blízkovýchodní

rasy nyní mohli najít mnohem větší uplatnění pro své obchodní dovednosti. Venkovská prostota starého Říma zmizela nejprve ze života hlavního města a poté z celé Itálie. Rostoucí bohatství podkopávalo římské zvyky. Oficiální šlechta následovala příkladu těch, kteří zbohatli, a domnívala se, že musí jít kvůli své pověsti do větších nákladů. Starořímská poctivost byla stále vzácnější.

V celé Itálii vznikaly na místech rolnických osad rozsáhlé statky. Dovoz levného obilí z dobytých zemí vedl ke zbídačení a vykořenění italského rolnictva. Mnozí synové rolníků emigrovali, jiní se uplatnili ve vojenské službě. Venkov se začal vylidňovat; tam, kde byly dříve rozšířené rolnické osady, se rozšířily velké statky s otrockou pracovní silou. Zvýšil se dovoz otroků. Nárůst počtu původního italského obyvatelstva nadále klesal. Historici zaznamenali pokles porodnosti; Polybios předpokládá, že počet obyvatel římské říše byl nejvyšší v době první punské války (246-241 př. n. l.) a že o pouhých 100 let později již nebylo možné najít dostatek mužů pro loďstvo.

Od 2. století se morální úpadek projevil ve vyšších vrstvách města Říma a postupně se z Říma rozšířil na venkov a do všech vrstev. Již v roce 131 př. n. l. se cenzor Metellus Macedonicus pokusil oficiálně bojovat proti celibátu. Začaly se množit rozvody a rozšířila se láska mezi osobami stejného pohlaví. Vnikající helénistická vzdělanost obohatila duše několika málo lidí, ale mnohé přivedla k povrchnímu iluzornímu poznání a duchovnímu rozkladu.

Jeden z posledních představitelů starověké římské prostoty a efektivity, Marcus Porcius Cato (234-149), pocházející z malé

zemědělské rodiny, modrooký a se zrzavými vlasy, žil uprostřed tohoto zlomového období. Portréty zobrazující muže z římských dějin ukazují, že v Catonově době musel mít římský národ ještě výrazný nordický nádech. Začalo však již barvení vlasů na blond, které je charakteristické pro počátek pozdních období indoevropských národů. Cato podává zprávu o tomto používání, které se jemu, jenž nesnášel vše, co nebylo pravé, hnusilo. Římské portrétní busty byly ještě do 2. století n. l. přemalovávány a na rtech a vlasech vykazují stopy barvy, která se dnes jeví jako sytě hnědočervená. Vzhledem k tomu, že v Catonově době už musela být nordická blonďatost vzácnější, neměli bychom předpokládat, že osoby zobrazené na těchto portrétech byli blonďatí. Ve většině případů měla malba pravděpodobně naznačit barvu vlasů, s níž byla stále spojována představa urozeného původu.

Z používání jmen, která odkazují na nordické rasové znaky, na světlovlasost a zrzavost nebo na světlookost a světlou pleť, z opakovaně se vyskytujících jmen jako Flavus, Fulvius, Rufus, Rufulus, Rufinus, Rutilus, Albus a Albinus, Caesius, Caeso a Caesennius tedy nelze vyvozovat, že nositelé těchto jmen byli světlovlasí, modroocí nebo světlé pleti. Koneckonců tato jména se mohla podle tradice z větší části používat i nadále a v pozdním období byla opět zvolena právě kvůli vzácnosti takových vlastností. Rodová jména jako Flavius (od flavus „blond“) nebo Ahenobarbus („rudovous“) obsahují odkaz na předky takových rodin, nikoli na jejich potomky, u nichž se jméno objevuje znovu a znovu. V průběhu římských dějin je však možné znovu a znovu pozorovat, jak se dva příbuzní téhož

jména odlišují svým vzhledem, přičemž jeden z nich dostává přídomek niger, „tmavý“, a druhý přídomek rufus nebo flavus, „světlý“. Přívlastek jako Ravilla (od ravus nebo ravidus, šedivý, šedožlutý) označuje šedé oči. Epiteton jako longus, tj. dlouhý, může označovat nordickou, dinárskou nebo fálskou výšku. Jména jako Crassus „tlustý“, Crispus „kudrnatý“, Nigellus a Nigrinus (od niger „černý“) označují nenordické rysy. Zmínky o světlé barvě pleti, vlasů a očí zřejmě ukazují na nordické dědičné rysy, protože východobaltští lidé nebyli v římské populaci zastoupeni a, jak ukazují sochy, fálští lidé nebyli běžní.

Zásoba nordické krve se v rostoucí Římské říši, stejně jako v každé světové říši, neustále snižovala tím, že vrstva nejbohatší na nordickou krev se stále ztenčovala, jak se šířila po celé říši - např. jako úředníci, obchodníci, velitelé vojsk - a zároveň byla stále více vystavována míšení s nenordickými rasami. V Itálii občanské války urychlily úpadek vrstev bohatších na nordickou krev. Stačí si vzpomenout na pád dvou bratrů urozeného původu, Tiberia Graccha a Gaia Graccha, a téměř úplné vyhlazení nadšených mladíků a mužů, kteří se k bratrům přidali. Zákony, které bratři navrhli a zavedli na záchranu rolnictva, přišly příliš pozdě nebo nepřinesly žádné zlepšení, protože počet těch, kteří byli vůbec ochotni přijmout rolnickou práci, se ještě více snížil, když oba Gracchové vydali zákon o zajištění levného obilí pro chudé v Římě. Hlavní město bylo zaplněno stále rostoucí masou vykořeněných a práce se štítících lidí, kteří vždy toužili prodat své hlasy ve volbách za „chléb a cirkus“ (panem et circenses).

Vnitřní situace vyvolala nové občanské války. Když se k moci dostal Gaius Marius, vůdce lidové strany, nechal své stoupence provést velké krveprolití mezi členy aristokratické strany, čímž způsobil vyhlazení nenahraditelných dědičných kmenů svého národa. Cornelius Sulla, vůdce aristokratické strany, udeřil poté, co se zmocnil Říma: nechal popravit vůdce lidové strany a jejich stoupence z řad šlechty; další zásah znamenal vybití cenných dědičných kmenů vlastního národa.

Během několikaleté diktatury se Sullovi podařilo obnovit v hlavním městě a v říši určitý pořádek. Pověst Říma opět vzrostla. Naposledy v římských dějinách kolem sebe Sulla shromáždil šlechtické rody, které unikly občanským válkám. V roce 79 př. n. l. se dobrovolně vzdal diktatury a následujícího roku zemřel.

Podle Plútarcha (Sulla, 2 a 6) měl Sulla zlatožluté vlasy a oči neobvyklé modré barvy. Podle duševních rysů představuje obraz pravého nordického člověka, ovšem nordického člověka, jaký je charakteristický pro pozdní dobu národů nordického rasového původu: v souladu s všeobecnou dehonestací postrádají soulad se svým národem, a dokonce i se svou třídou; žijí citově izolovaně, zbývá jim jen chladný výkon státu a momentální požitky. Sulla představuje onu kombinaci světské povahy s odvážnou, bezohlednou rázností a sobeckou vůlí k moci, která není u nordické rasy neobvyklá.

Po jeho vládě se život ve státě stále více rozpadal. Nobilitas vymřela nebo zdegenerovala. Novou vyšší třídou se postupně stalo rytířstvo (ordo equester). Poté, co původní rytířstvo z velké části zaniklo již v punských válkách, se v tomto

období 1. století př. n. l. skládalo převážně z těch, kteří zbohatli, jako byli nájemci daní, dodavatelé vojska a spekulanti s půdou. Rozvrstvení římského národa, které nyní vzniklo, nemělo téměř nic společného s dřívějším dělením na šlechtu (nobilitas) a nižší třídy. Z rasového rozvrstvení se nyní stalo překrývající se rozvrstvení bohatých a chudých. Tento vývoj byl dovršen v císařském období, v němž se po úplném úpadku šlechty římský národ skládal z vyšší třídy bohatých lidí a oblíbenců císařů, honorati, a z víceméně nemajetné nižší třídy, humiliores. Horní třída se musela skládat zhruba ze stejné rasové směsi jako třída nižší, s tím rozdílem, že v ní byli zastoupeni ti vypočítavější, chytřejší a úspěšnější ve finančních transakcích.

V posledním období republiky, kolem poloviny 1. století př. n. l., existovalo ještě asi 14 patricijských dynastií s přibližně 30 rodinami. V prvním lidském věku císařského období počítal Dionýsios z Halikarnassu ještě takové šlechtické rody patricijsko-plebejské nobility. Století přibližně od roku 50 př. n. l. do roku 50 n. l. je dobou vymírání posledních vůdčích rodů. Po vládě císaře Tiberia (zemř. 41 n. l.) existovalo ještě 6 patricijských dynastií, ale zčásti jen díky adopci od jiných rodů.

Občanskými válkami opuštěné krajiny se dlouho neobnovovaly v původní hustotě, a to ani díky dovozu otroků, ani díky nadbytku narozených dětí mezi místními obyvateli. Samotní otroci se příliš nerozmnožovali, protože římští otrokáři se snažili zabránit pohlavním svazkům mezi otroky a otrokyněmi. Nárůst rasového vlivu, většinou východoevropského, severoafrického a orientálního původu, který přineslo otroctví, byl způsoben četnými propuštěnci na

svobodu. Vzhledem k tomu, že ke konci republiky se počet obyvatel Itálie snižoval, zdá se, že někteří Římané dokonce podporovali své otroky ve vychovávání dětí. Pokud otrokyně porodila tři děti, někteří Římané jí dali svobodu. Vyšší počet dětí nižší třídy, proletarii - jak se říkalo masám ve městech, protože se od nich neočekávalo, že budou platit daně pro stát, ale pouze plodit potomky (proles) - vyšší počet dětí těchto proletarii se nakonec musel přenést na celou populaci i s jejich dědičnými vlastnostmi.

Vzniklá nižší třída cizího původu nyní nahradila mezery, které vznikly v důsledku omezení porodnosti ve středních a vyšších třídách, takže v Neronově době bylo mnoho senátorů a rytířů potomky otroků. Odtud pramení orientalistický duch, který v císařském období stále více prostupoval římskou říší. Odtud také část orientální příměsi, příměs blízkovýchodních a orientálních ras, také část mírné negroidní příměsi, která charakterizují všechny národy, jež vznikly ze směsice ras a národů Římské říše.

S úbytkem státotvorných dynastií přišla aristokratická republika o svou oporu. Poměry uvnitř státu - touhy a rozmary městských mas na jedné straně, několik odvážných či prohnaných mužů na straně druhé - musely vést k vytvoření demokratické říše.

Gaius Julius Caesar (100-44 př. n. l.), vysoký, štíhlý, velmi světlé pleti, tmavooký (?), převážně nordický potomek vznešeného patricijského rodu Juliů, dokončil přechod k autokracii. Jeho nástupce, blonďatý, modrooký Octavianus Augustus (63 př. n. l. až 14 n. l.), kterého si za tímto účelem

vybral, znamenal počátek skutečného římského impéria, říše, která v průběhu několika následujících století postupně získala rysy orientální tyranie.

Caesar se i duševně jeví jako nordický člověk, i když vzhledem k proměnlivé všestrannosti jeho povahy a pružnosti jeho přizpůsobení se příslušné státní situaci není ničím jiným než nordickým člověkem starořímské formy. Skutečně nordický, ale spíše ve formě pozdního období, jemu vlastní kombinace střízlivého smyslu pro skutečnost s ohromující odvahou a nenucenou ušlechtilostí způsobů byla cizí jakákoli malichernost. Při vší své vrozené vznešenosti se císař Augustus jeví spíše jako příklad určitého mírnějšího nordického typu člověka; jeho portréty prozrazují jemnou ostýchavost, jemnou, ale uctivou odevzdanost, stejně jako onu mladistvost rysů a výrazu tváře, která se u nordické rasy často vyskytuje i ve středním věku.

V roce 18 př. n. l. vydal Augustus „Zákon o cizoložství a cudnosti“ a „Zákon o manželství“ a v roce 9 n. l. zákon, který hrozil postihem majetku svobodných mužů ve věku 25 až 50 let a svobodných žen ve věku 20 až 50 let. Tyto zákony měly zastavit vylidňování říše. Zdá se, že měly dočasný úspěch, ale za rozmarné vlády pozdějších císařů již nebyly dostatečně prosazovány a svobodní je obcházeli různými podvodnými způsoby. Morální úpadek byl silnější než jakýkoli zákon.

Jakýkoli smysl pro rasové uvědomění se vytratil. Sňatky se uzavíraly mezi svobodnými muži a otrokyněmi, dokonce i mezi svobodnou ženou a otrokem, ačkoli svobodná žena spadala pod kontrolu (manus) majitele takového otroka.

Senátoři si brali osvobozené ženy. Augustus takové sňatky zakázal, Justinus (518-27) tento zákon pro východní Řím zrušil. V rámci říše padly poslední zábrany proti míšení národů a ras, když císař Caracalla, syn Afričana a Syřanky, rozšířil v roce 212 n. l. římské občanství na všechny osvobozené obyvatele celého státu. Tento zákon *„přivítal s pochopitelným jásotem celý proletariát římské říše, protože nyní z almužnického socialismu říše, systému darování obilí atd. těžila i lůza těch měst, která dosud nezískala občanství zvláštním udělením.“*[204]

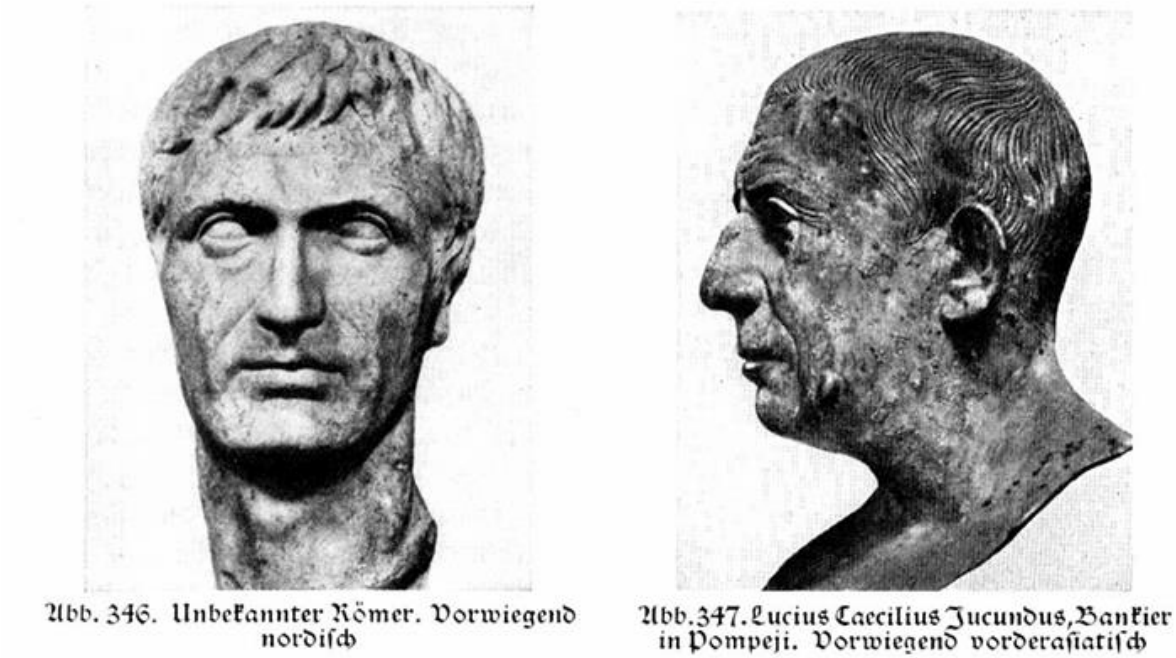

Abb. 346. Unbekannter Römer. Vorwiegend nordisch

Abb. 347. Lucius Caecilius Jucundus, Bankier in Pompeji. Vorwiegend vorderasiatisch

Obr. 346 – 347. Na obrázku č. 346 neznámý Říman převážně nordického typu; Na obrázku č. 347 Lucius Caecilius Iucundus, bankéř z Pompejí, převážně blízkovýchodního typu.

[204] Kuhlenbeck, Entwicklungsgeschichte des römischen Rechts, 1913, kap. 3.

Židé, jejichž katastrofální vliv popsal Mommsen ve svých „Römischen Geschichte“, svazek 3 (1856), byli silně zastoupeni v celé říši. Někteří císaři dávali přednost Židům a Syřanům, kteří byli převážně směsicí blízkovýchodních a orientálních ras.

Starořímský charakter v říši, kterou stále více ovládal orientalismus, se naposledy výrazně projevil v osobě císaře Trajána (98-117), který byl označen za „posledního velkého představitele starořímského charakteru“. Podle busty vykazuje Trajánův otec nordicko-dinárské rysy, zatímco sám Traján se zdá být nordický s mírným dinárským nádechem. Byl vysoký, štíhlý a podle Plinia měl v obličeji aristokratický výraz. Mezi Trajánovými nástupci se okamžitě ukázalo, že dobrodružný duch, který za Trajána vzkvétal, byl pouze duchem jednotlivce, císaře, a nikoliv národa. I vylidňování říše muselo mít vliv na politiku. Od Trajánova nástupu panoval hluboký, děsivý klid. Římané se stali mírumilovnými a zdráhali se bojovat. V kapitole „Vyhlazení nejlepších“ ve svém díle „Geschichte des Untergangs der antiken Welt“ (1922) Seeck ukázal, jak se v římské říši prakticky vypěstovala zbabělost vyhlazením odvážných a nebojácných. „Zděděnou zbabělost“ nazývá charakteristickým znakem pozdního Říma.

Vymření starověkých italských dynastií nordického původu a rasové změny způsobené přílivem orientální krve odpovídaly změně morálních zásad a náboženského života. V podrobné práci nazvané „Race mixture in the Roman

Empire“[205] Frank popsal odcizení Říma a charakterizoval jeho důsledky pro náboženský život: *„Zaplavení Západu mysterijními bohoslužbami těžko představuje konverzi duševně vyrovnaného, střízlivého Indoevropana: tyto formy víry přišly spíše s jejich národy.“* Jde o tutéž rasově-duchovní proměnu, kterou Kynast vysledoval v rámci helénismu.

Abb. 348. Schädel eines Römers aus einem Steinſarge, bezeichnet mit Theodorianus, gefunden zu York (Eburacum) England, aus der Zeit zwiſchen dem 1. und 5. Jahrh. n. Chr. Vorwiegend nordiſch (mittelbr. Geſicht, mittellanger Schädel). Nach Davis und Thurnham, Crania Britannica, 1865)

Obr. 348. Lebka Římana z kamenné rakve označené jako Theodorianus, nalezená v Yorku (Eburacum) v Anglii, z období mezi 1. a 5. stoletím n. l. Převážně nordická.

[205] American Historical Review, sv. 21, 1916.

Nordický vliv během císařského období zcela nezmizel. Ještě před vstupem mnoha germánských kmenů do římské armády vykazovali císaři a velitelé armády nordické rysy. Galba byl modrooký, duševně nemocný Nero byl světlovlasý a modrooký, Lucius Verus (císař v letech 161-169), který podle bust vypadal nordicko-blízkovýchodně, byl vysoký a světlovlasý. Císař Commodus, který se rovněž jevil jako nordicko-blízkovýchodně, měl kudrnaté světlé vlasy. Lidé jako celek byli v císařské době nízcí a tmaví; výška vojska se musela snížit na 1,48 metru.

Ti, kteří chtěli vypadat nápadně, nosili světlou paruku nebo si nechávali vlasy barvit na blond. Caracalla a Messalina nosili světlé paruky, stejně jako Julia Domna. Obraz krásy básníků se stále vyznačuje nordickými rysy, i když tito básníci sami podle vlastních popisů vypadají nenordicky. Básníci však stále zmiňují blonďaté ženy mezi svými současníky a chválí ty dívky a mladé muže, kteří měli růžovobílou barvu pleti. Proti candida puella, růžovobílé dívce, stojí fusca puella, „černohnědá dívka“ (jak ji nazývají v německé lidové písni), která je méně oceňována.

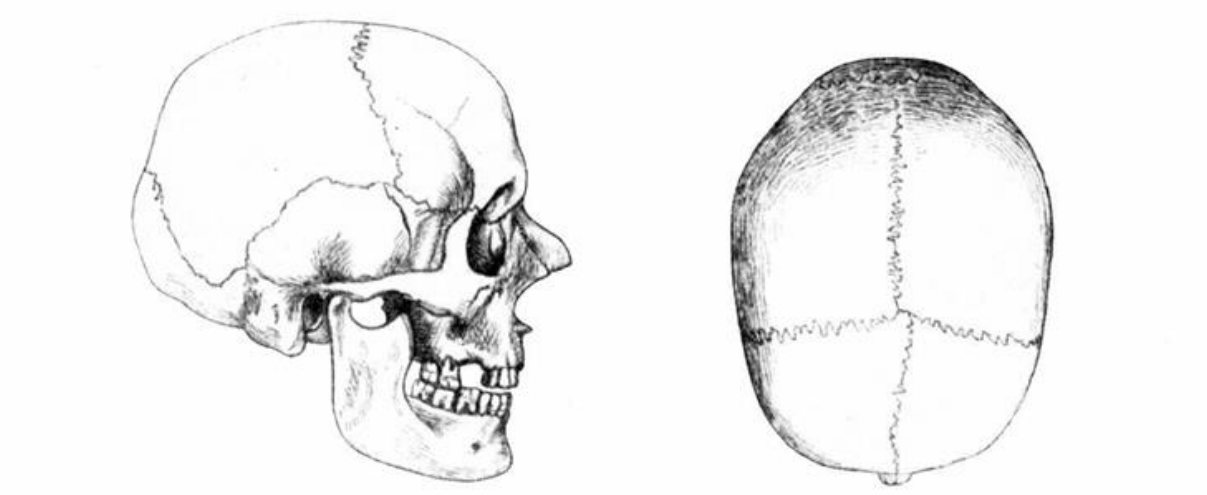

Abb. 349 a u. b. Schädel eines Römers aus einem Steinsarg der Via Appia, bezeichnet mit L. Volusius Secundus. Vorwiegend vorderasiatisch oder dinarisch. (Nach Davis und Thurnham, Crania Britannica, 1865)

Obr. 349 a, b. Lebka Římana z kamenné rakve z Via Appia, označená L. Volusius Secundus. Převážně blízkovýchodní nebo dinárská.

Básník Lucius Apuleius byl vysoký, štíhlý a blonďatý. Na portrétech z císařského období se jen zřídka objevují lidé bez nordického nádechu, častěji převážně nordického. Císař Claudius II (268-270) je zobrazován jako blond, císař Diocletianus (285-305) jako vysoký, štíhlý, světlovlasý a modrooký. Císař Gallienus (260-268), malý, tuponosý a tmavooký, si pudroval vlasy zlatým prachem. Další z posledních římských císařů, Majorianus (457-461), byl blond a byl proslulý svou světlostí.

Zatímco v jeho době se mezi skutečnými Římany, jazykovými dědici Římanů nordického rasového původu, stala světlovlasost velmi vzácnou, v Římské říši musela světlovlasost opět vzrůst od doby, kdy byli do vojenské služby povoláni příslušníci germánských kmenů. Vždyť římská armáda byla

římská jen podle jména; tvořily ji v takové míře germánské kmeny, že výška vojska mohla být od 4. století zvýšena na 1,65 metru, a u gardy, v níž sloužily především germánské kmeny, dokonce na 1,72 metru. Ostatně germánské kmeny zastávaly ve vojsku nejvyšší pozice. Již Gibbon ve svých „History of the Decline and Fall of the Roman Empire“ (1774) popsal oživující, morálně povzbuzující účinek germánství, které se ve službách Říma stalo jazykově a mravně římským, ale předalo Římanům nordické dědičné rysy raného germánství. Ve 4. století se začaly přistěhovávat celé germánské kmeny, které toužily po orné půdě a obsazovaly řídce osídlené oblasti římské říše ženami a dobytkem, a jejich mladí muži byli odváděni do služby v římském vojsku. Toto přistěhovalectví nemohlo znamenat trvalé posílení Říma. Pro smysluplnou obnovu říše postrádala germánsko-nordická mocnost, která vyrůstala v římském snu, jakoukoli tradici, jež by ji mohla nasměrovat určitým směrem. Římsko-nordický duch, který mohl udávat směr, se z římské říše již dávno vytratil.

Prvním představitelem germánského kmene na císařském trůně byl Maximinus Thrax, jehož otec byl Gót a matka Alanka, tedy rovněž z národa nordického rasového původu. Maximinus se ze syna zemědělce stal císařem (235 až 238). Byl obrovsky vysoký a velmi silný, podle podob nordické rasy. Dva Frankové, kteří se stali Římany, císař Magnentius (350-353) a jeho bratr a spoluvladař Decentius (351-353), byli čistě germánského původu - a pro počátky germánské civilizace to pravděpodobně znamenalo převážně nordický původ. Germánské kmeny nakonec zničily Římskou říši. V roce 476

svrhl Odoacar posledního římského císaře Romula Augustula a nechal se prohlásit králem Itálie. Mezi své germánské bojovníky rozdělil třetinu veškeré orné půdy v Itálii.

Ve svých „Geschichte des Untergangs der antiken Welt“ (1922) Seeck - který v tomto díle již několikrát dospěl k poznatkům, jež musí potvrdit dědičná věda, teorie dědičného zdraví a rasová věda - označil *„duševní a tělesnou degeneraci rasy“* za *„jediný dominantní hlavní důvod“*, který stojí nade všemi ostatními příčinami *„úpadku starověkého světa“*. Podle ještě lepšího pochopení zákonů života (biologie) by hlavní příčinou úpadku byla fyzická a duševní degenerace obyvatelstva a současné vymírání nordické rasy.

Když chtěl Lola di Rienzi (1313-54) obnovit v Itálii římskost a římskou vládu, přehlédl, jak to někdy dělají moderní Italové, že původ a jazyková tradice jsou dvě různé věci.

Zatímco Italové doby Loly di Rienziho byli opět obohaceni o značné množství nordické krve díky pokrevnímu dědictví germánských národů, které se do Itálie přistěhovaly, dnešní Italové se svou rasovou směsí liší od lidí z tvůrčích období římských dějin více než dnešní Germáni od germánských národů z období stěhování národů.

„Úpadek“ helénsko-římské morálky znamenal tak úplný zánik veškeré tvůrčí síly, že zmizela i schopnost uchovat dříve nabyté kulturní statky: dokonce ani uchování helénsko-římské techniky, která vzbuzovala nejvyšší úctu, již nebylo pro Římany

období úpadku možné.[206] Mezi germánskými kmeny v období stěhování národů se slovo „Říman“ stalo nadávkou.

[206] Srov. Diels, Antike Technik, 1920.

11. Společné rysy vzestupu a pádu národů indoevropských jazyků, Indoevropanství

Přehled úpadku společností nordických národů odhaluje určité podobnosti v jejich průběhu. Při sledování myšlenky nordizace a denordizace populací indoevropských jazyků by se vlastně dala sestavit teorie forem nordické rasové expanze a kmenové historie, která ukazuje společné rysy vzniku a úpadku všech rasově nordických národů. Společenská forma, politická forma - pokud lze pro toto rané období použít takové výrazy - se pravděpodobně změnila především při opuštění původních osad. Všude tam, kde se nordická rasa usadila v uzavřeném prostoru, musel vzniknout jakýsi druh národní vlády, kterou vykonávali nejváženější muži jednotlivých kmenů. Jakýsi republikánský řád mohl dobře vyhovovat oblastem s čistou rasou, protože pokud se zde vůbec někdy usadili skutečně jen svobodní a rovní lidé a rozvrstvení bylo možné jen díky zvláštnímu nadání a činorodosti jednotlivých klanů a jen tak dlouho, dokud jejich činorodost trvala a pokračovala. Vláda národa, jakási republika, se mohla rozvíjet tak, jak se rozvíjela u nordických Islanďanů, jak se rozvíjela u nordických Dithmarschů a jak se rozvíjela v nejstarších pravěkých dobách všude v oblastech převážně nordické rasy. Jakmile však byla původní půda opuštěna, musely se objevit aristokratické formy, musela se vyvinout aristokratická nebo královská vláda. Nordický kmen putoval po cizích zemích, podmaňoval si cizí národy, vládl jim jako šlechtická a rolnická třída, jako páni. Pro nadvládu musely být postaveny hrady. Je velmi příznačné, že ve středním až severozápadním Německu, kde nordická rasa v

prehistorické době nejvíce dominovala, se nenacházejí žádné prehistorické hrady. Je velmi příznačné, že hrady charakterizují způsob života všech nordických národů, hrady, v nichž stojí pravoúhlé domy a sály.

Migrace na jih a na východ probíhala z oblasti do oblasti jako selský panský národ, který postupoval ze severozápadní a střední Evropy, nevměšoval se, ale vtrhával dovnitř a dobýval.

Osud jednotlivých kmenů je možná vedl neustálými boji až k místu, kde začalo jejich skutečné osídlení. Jakmile se jednotlivé nordické národy usadily, jakmile ustal příliv nordických kmenů, začal proces, který musel vést k vytvoření samostatných národnostních skupin. Konečně se vyšší vrstvy již necítily být cizinci, ale spíše šlechtou a svobodným rolnictvem určitého národa, nebo lépe: určitého kmene, neboť u všech indoevropských jazykových národů je archetypální formou komunitního života kmen sestávající z klanů (rozšířených rodin) vedených vévodou s omezenou mocí. Sjednocení takových kmenů do národa pod vedením krále bylo až druhou etapou vývoje společenství. Ke splynutí dvou rasových vrstev v národ, který se cítil být jedním, došlo obvykle mnohem dříve, než se o těchto národech dochovaly historické záznamy. Tyto národy vždy vstupují do vlastního historického vědomí jako samostatné národnosti: nordický Helén vidí v nordickém Makedonci svého nepřítele, nordický (patricijský) Říman vidí v nordickém Keltovi svého nepřítele a staví se proti němu jako ochránce západních a východních (plebejských) nižších vrstev. Tím je připraveno splynutí ras. Probíhá pomalu, dokud existuje šlechta a královská moc, dokud existují jasné

třídní hranice, třídní hranice, které vznikly z hranic rasových. Tyto doby jasného rozvrstvení jsou zároveň hrdinskými věky jednotlivých nordických národů. Soutěžení odvahy, cest a bitev strhává celý národ k činům, o nichž vypráví staroindická a staroperská poezie, o nichž vypráví řecká Iliada, anglosaský Beowulf, Edda, islandská Sága a německá Nibelungenlied. Šlechtici těchto dob si vždy kladou otázku, zda všechny jejich činy obstojí před „otci“; mají pevný zákon cti, kladou velký důraz na rodové šlechtění, své ženy si vybírají téměř výhradně z řad ostatních svobodných žen a své dcery dávají téměř výhradně osvědčeným mužům. Klany, které jsou proslulé svou výkonností a rázností, k sobě vážou dcery a syny. Zdravotně slabé děti opouštějí nebo zabíjejí. Nejvyšším zákonem je hrdinství, jedinec myslí méně na sebe než na rodovou a kmenovou čest. Přísně vyžaduje, aby dodržoval všechny tradiční zákony msty, soubojů, dědičného práva a víry. Cení se věrnost sobě samému, věrnost bližním, rozšiřování a obrana národa, který se vyvinul; velkorysost, šlechetnost, ušlechtilost, láska k pravdě, sebedůvěra. *„Vrozená barva rozhodnosti“*[207], tato vpravdě nordická barva, patří k povaze a vzhledu nordických národů těchto raných dob. Takto vzniká morálka raných dob nordických národů, které nás nepřestávají udivovat svým nevědomě jistým chápáním zákonů čisté krve, zdravého potomstva a bojovné cti.

Národnostní splynutí nordické vyšší třídy s nenordickou nižší třídou však již vytvořilo možnost rasového smíšení. Každá ústavní změna může narušit rozvrstvení a slouží nám dnes jako

[207] Shakespeare, Hamlet.

příznak narušení rasového rozvrstvení. S úbytkem vyšší třídy tlačí nižší vrstvy obyvatelstva na změnu moci. Proto rasové míšení postupuje, jakmile „lid“ (démos, plebejci, nižší kasty) rozruší toto rozvrstvení. To se tak často děje pod vedením nordických mužů, kteří se z toho či onoho důvodu stali nenávistníky šlechty. Nižší třída získává práva; mnozí její příslušníci zbohatli a jejich peníze jim získávají vliv ve státě. To postupně vede k „vládě lidu“. Lidovláda však nyní znamená něco docela jiného než v oblastech čisté nordické rasy, kde zemi skutečně obývali téměř svobodní a rovnoprávní lidé.[208] Nyní je vláda lidu synonymem pro masy, které už nemohou snášet významné muže, jak to kdysi zuřivě popsal filosof Hérakleitos z Efezu, který pocházel z aristokracie, a radil Efezanům, aby se podle jeho názoru všichni oběsili „muž za muže“, jak se domnívali: *„Nikdo z nás by neměl být nejstatečnější, a pokud ano, tak jinde a s jinými.“*[209] Vláda lidu nyní znamená vládu mas, vedenou jednotlivými rozvraceči a především penězi nenordických vzbouřenců. Ústava se stává ústavou mas. Není již založena na vlastnictví půdy a původu, ale na vlastnictví peněz. Aristokratická třída vlastnící půdu se stává chudší ve srovnání s třídou povýšenců vlastnících peníze. Toto zbídačení vede šlechtu k pochybným vazbám na samotnou třídu vlastníků peněz; tím mnozí její příslušníci degenerují. Kapitalistické

[208] To je třeba srovnat s tím, že „demokratická idea“ ve švédském nebo norském národním životě neznamená totéž co „demokratická idea“ v národním životě denordizovaných národů - zejména ne v Norsku, kde po zhruba čtyři století až do roku 1814 vládnoucí třída pocházela z méně nordického Dánska.

[209] Diels, Fragmente der Vorsokratiker, sv. 1, 1912.

poměry jsou již známkou posunu v rasovém uspořádání a rychle podporují úpadek nordické vyšší třídy. Řecký básník elegií a přísloví Theognis, který žil v době takové změny, jasně popsal takový mocenský posun ze svého pohledu na šlechtu: *„Bohatství zpustošilo rasu.“* V tomto smyslu je třeba se dívat na šlechtu, která se v době, kdy žila, ocitla na vrcholu.

Z rasovědného hlediska je velmi podstatné, že takový vzbouřenec vyčnívá a dělá ze sebe hlupáka. Bohatství bylo ušlechtilé, dokud bylo v podstatě pozemkovým vlastnictvím a patřilo třídě, která byla rasově způsobilá vládnout a vzdělaná vlastnit, která toužila po bohatství méně kvůli němu samému než kvůli rozšiřování moci, potěšení z hromadění a cti. Bohatství se stává něčím obyčejným, jakmile je nahromadí třída, která k němu nemá velké dispozice odpovědnosti; stává se něčím obyčejným v okamžiku, kdy k bohatství přijde nenordický člověk. Nezdědil způsob života, který k bohatství patří, aby bohatství nebylo hanebné. Vládnutí a vlastnictví nemá v krvi; proto to přehání, proto se snaží napodobit oblékání a gesta nordické třídy a dělá přitom ze sebe hlupáka, neboť se tím proviňuje každý den. „Výstřední“, povýšený, bohatý - takové postavy jsou u rasově nordických lidí velmi vzácné; kdyby se například nordický člověk někdy dostal z chudoby k bohatství, měl by v sobě zakořeněný životní styl původně vyšlechetné rasy tak, že by nevyčníval. Vzbouřenec se zesměšňuje a znechucuje tím, že chce napodobit způsob života

nordické rasy.[210] V dějinách všech nordických rasově podmíněných národů se objevuje postava politicky vlivného zbohatlého člověka - římští satirici ho často kreslí - a okamžik, kdy se objeví, naznačuje započatý rasový úpadek. od tohoto okamžiku se úpadek takového národa zrychluje.

Roztříštěnost je patrná v každodenním životě. Z podřízených vrstev národa se staly bohaté vrstvy, vrstvy lidu, které si nevytvořily vlastní čest a které, neomezovány tradičním smyslem pro důstojnost, zneužívají svého bohatství. Nyní je na prodej všechno: na prodej je stát, na prodej jsou světlé vlasy, které mají předstírat urozenost, na prodej je sama šlechta. Názory někdejší vyšší třídy se měnícím se lidem stávají směšnými: doba hrdinů je daleko za námi. Znovu se objevují zvyky pramenící z rasové podstaty přednordického obyvatelstva. Zvyky se mění, rozvrstvení národa je rozostřeno neomezenou svobodou a volností pohybu, ale především vznikem nových říší. Míšení ras rozložilo šlechtu, noví zbohatlíci diktují chod státu a využívají své moci proti svobodným sedlákům, kteří jsou stále relativně nejbohatší na nordickou krev. Venkov pustne, města se rozrůstají. Všestranné míšení (Lundborg: *„chaos krve“*), k němuž přispívá příliv cizích rasových prvků, vytváří chátru velkých měst, masy lidí, kteří jsou podle své smíšené krve zcela bez směřování a jako masa vystaveni všem vlivům. Pozdní Řím je toho dobrým příkladem.

---

[210] V této souvislosti lze poukázat na to, že ve Francii se o lidech méně výrazného vzhledu nebo chování říká: „Il n'a pas de race“ („Nemá žádnou rasu“, tj. nic z krve [alespoň dříve] vedoucí nordické rasy).

Zatímco v dřívějších dobách bylo charakteristické nevědomé chování podporující rasu a zdatnost, nyní došlo ke změně, která vede k zachování právě méněcenné krve, k zachování a dědění patologických dědičných dispozic: principem selekce již není zdatnost, ale spíše metropolitní vychytralost; není žádoucí dcera z nejzdatnější rodiny, ale dcera z bohaté rodiny, i když má nejhorší dědičné dispozice. Určitý únik od odpovědnosti vůči budoucnosti národa může vést k výchově dětí, které by dříve byly opuštěny nebo zabity. U Homéra je Thersites jediným mrzákem; u římských autorů pozdního období lze nalézt dlouhé seznamy tělesných deformací a známek duševní degenerace. V takto pozdních dobách je poctivý charakter nejméně užitečný pro vzestup; vražda nebo vyhnání (ostrakizace, proskripce, náboženské pronásledování, vyhnání šlechty) mohou často odstranit poctivce z dědičné linie národa. Pozdní období tak urychlují degeneraci do té míry, že se národ v krátké době zcela promění. Peněžní bohatství samo o sobě může nevědomky nebo vědomě plodit degeneraci a lůzu pro své vlastní cíle; masa lidí podle své povahy nejčastěji podléhá vlivu peněz; nechá si platit chléb a hry novým bohatstvím, neviditelným peněžním bohatstvím, a pak se zaměřuje proti posledním zásobám mnohem menšího, ale viditelného bohatství pozemkového majetku.

Zatímco až do pozdější doby bylo vlastnictví půdy v rukou rodové vrstvy, která si možná ještě zachovala některé nordické rysy, v pozdním období přešlo i do rukou městských boháčů. V městském peněžnictví upadajícího Řecka a Říma se zřejmě běžně vyskytovali lidé s blízkovýchodními rysy;

blízkovýchodní rasa se obecně vyznačuje zvláštním obchodním talentem a znalostí lidské povahy. Řehoř z Tours (zemř. 594) podává zprávu o židovských a syrských obchodnících, kteří cestovali po Galii, a Židé a Syřané jsou národy s výraznějším blízkovýchodním charakterem (srov. též obr. 347).

Konec Řecka, stejně jako konec Říma, se vyznačuje nedostatkem výjimečných lidí: nordická krev z velké části vyschla. Konec Řecka, stejně jako konec Říma, je charakterizován víceméně neviditelnou vládou jednotlivých peněžoměnců, davovou mentalitou stále více degenerujícího, stále důkladněji rasově smíšeného národa a nakonec pomalým vymíráním celých oblastí. Doklady z antiky se zmiňují o rozpadu dříve lidnatých měst: středomořské země byly vyčerpány. Pouze potomci otroků z nejvzdálenějších končin země nepocítili žádné znechucení. Tisíce lidí - mezi nimi jistě mnoho nejlépe smýšlejících - však horlivě přijaly mnišství šířícího se křesťanství, obrátily se k tomuto tlejícímu světu zády a zemřely bez potomků. „Pád“ byl tady.

Takto nutně skončily dějiny všech národů nordického rasového původu, jakmile se vydaly směrem, který vedl k vyhubení příslušníků nordické rasy. Tento proces se musel urychlit u národů, které byly kdysi definitivně odděleny od domoviny nordické rasy. Indové, Heléni, Peršané, Římané a část Keltů se podle svého území oddělili od spojení nordických národů, neboť muselo zůstat v severozápadní evropské oblasti, v blízkosti původní domoviny. Obnova nordické krve v rámci těchto jižních národů nebyla možná.

Když se podíváme na všechny pády velkých říší a tvůrčích civilizací od Indie až po Západ, je vždy jasné, že každý „pád“ indoevropského národa je způsoben vyschnutím krve tvůrčí rasy, nordické rasy. „Stěhování civilizace z Orientu na severozápad“, které Herder a Hegel chtěli považovat za zákon světových dějin, je tedy především jakýmsi ústupem kultury odpovídajícím vymírání tvůrčích dědičných kmenů v národech indoevropského jazyka.[211]

Před několika lety obletěla Německo a Evropu kniha Oswalda Spenglera „Der Untergang des Abendlandes“ (Zánik Západu). Spengler se ve své knize zabýval všemi příznaky úpadku velkých civilizací, ale samotnou příčinu, vysychání nordické krve v daných národech, Spengler neviděl. Stojí za to prozkoumat Spenglerova pozorování z rasového hlediska. Zde je příklad: Spengler považuje skutečnost, že se pravěcí Heléni „náhle“ „vrátili“ od kamenných staveb ke stavbám ze dřeva, za seberealizaci řecké duše, která žila bez dějin, bez stálosti, *„jako symbol prvního řádu a bez precedentu v dějinách umění“*. A dále uvádí: *„V homérském i védském období dochází k náhlému, materiálně nemotivovanému kroku od pohřbívání ke kremaci.“* Při tom všem Spengler přehlédnul, že to není tatáž „duše“, která se takto projevuje, „náhle“ či „s tajemnou prudkostí“, a podle Spenglera by „*v krajině plné beztvarého*

[211] V knize „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“ (2. vyd. 1927, s. 93) jsem se pokusil vysvětlit, proč se západoasijské a jihoevropské kultury rozvinuly mnohem dříve než západní: tam došlo k uvolnění tvořivých schopností nordické rasy díky její panskému postavení v příznivém prostředí, zde však došlo k potlačení tvořivých schopností kvůli prostředí, které bylo třeba nejprve překonat.

lidství“ měla vzniknout kultura. Takový názor přehlédl následující: ve většině případů kulturu vytvořily dobyvačné kmeny, které vtrhly do krajiny, často kmeny potulných pastýřů, kteří se ustanovili státotvornými pány nad „beztvarým lidstvem“ obyvatelstva žijícího bez státotvorných schopností, často zabývajících se oráním. V případě indoevropských zvyků v Indii a Řecku to byli nordičtí (árijští), dobyvační nájezdní Indové védského období, podobně jako nordičtí, dobyvační nájezdní Heléni „homérského“ období, kteří s sebou „náhle“ přinesli své nordické zvyky do zemí, v nichž pak dále rozvíjeli své „duše“: přinášejí s sebou onu kremaci, která je společná všem nordickým národům[212], přinesli s sebou dřevěné stavitelství (s. 173), které u nordických Skandinávců převládá dodnes. Spengler tak opakovaně přehlíží rasové podmínky historického líčení. Příkladů by se dalo uvést více. Zde však není místo. Kdyby si Spengler nechal poradit rasovým pojetím dějin, neuniklo by mu, že přísně vzato nelze mluvit o stárnutí helénského národa, ani o stárnutí římského národa, ani o „novém postoji k životu“, který by se objevil v pozdním období nebo po něm. „Degenerující“ národ již není nordickým helénským národem, jehož podobizny jeho umělci vytesali do mramoru. Degenerující Řím již dávno není rasově nordickým Římem, který založil světovou říši. „Nový postoj k životu“ byl však vždy postojem k životu smíšených národů, které v „pozdním období“ nadále žily svůj masový život netvořivě, a každý „pád“ v dějinách od Indie po Západ byl vždy vysycháním krve tvořivé rasy ve státním a duchovním životě.

[212] Srov. Iliada, Beowulf.

Pokud tedy chceme mluvit o „stárnutí“ indoevropského národa, můžeme to chápat pouze jako ubývání krve tvůrčí vyšší třídy. Před Spenglerem Breysig[213] poukazoval na souběžnost helénských, římských a germánských dějin a tvrdil, že Helén z doby 500 př. n. l. je zhruba na stejné „úrovni“ jako Říman z doby 330 př. n. l. a Germán z doby 1500 n. l. Breysig však stejně jako Spengler neuznával, že taková „souběžnost“ dějin indoevropských národů je způsobena stejnou úrovní denordizace. V každém případě nelze hovořit o nějakém „zákonu“, který by bylo možné pochopit nebo uchopit z hlediska přírodních věd nebo historie, o zákonité nutnosti rozpadu národů a jejich morálky nebo kultury. Jestliže de Candolle[214] vidí rozpad národů jako nevyhnutelný osud, Ribot[215] jako „osudovou nutnost“, příklad čínských dějin to může popřít. V každém případě národ, který si zachovává dědičnou a rasovou selekci, jež mu prospívá, může být zničen pouze vnější nadřazenou silou, ale nemůže se nějak rozpadnout a „zahynout“.[216]

---

[213] Der Stufenbau und die Gesetze der Weltgeschichte“. 1905 - Jako první však myšlenku „gradualismu“ v životě národů zastávali helénský historik Polybios (kolem roku 150 př. n. l.), římský historik Varro (116-27 př. n. l.) a římský řečník Publius Annius Florus ve 2. století n. l., po nich italský filosof Vico 1688-1744, prvním zastáncem myšlenky „úpadku“ Okcidentu byl hrabě Gobineau, po něm hrabě Vacher de Lapouge. (Srov. str. 535 a násl.).

[214] Candolle, Histoire des sciences et des savants depuis deux siecles, 1873.

[215] Ribot, L'Hérédité, 1873.

[216] Pády mimo okruh indoevropských národů, o nichž uvažovali Breysig a Spengler, budou mít rovněž své rasové příčiny. *„Přikláním se*

Kdyby nordická rasa vymřela, kdyby se již nenašly žádné převážně nordické populace nebo třídy lidí či dokonce jednotlivci, z jejichž duševního chování by bylo možné vyvozovat závěry o duševních vlastnostech nordické rasy, o nordické duši, pak by pro poznání duševních vlastností této rasy zbývalo jen pozorování těch duševních rysů, které byly společné všem raným dobám národů indoevropského jazyka, protože přes všechny ostatní vlivy nordických ras byl a do jisté míry stále je jeden vliv, nordický vliv, společný všem národům indoevropského jazyka, musí z těch duševních rysů, které byly nebo jsou společné všem národům indoevropského jazyka, vyplývat jakýsi zrcadlový obraz nordické duše: nordická duše, která se odráží v „indoevropanství“, ve své historické roli státně-duchovního vůdce rasově dějinných národů. V oddíle „Die drei großen Völkergruppen“ své knihy „Geschichtsphilosophie“ (2. vyd. 1904) se Lindner pokusil popsat základní rysy indoevropanství. Následující popis

---

k domněnce, že větší část všech vzestupů kultur, které lze pozorovat, vznikla z překrývání dvou ras, z rozvoje sil, které zřejmě vznikají ze spolupráce vůdců a vedených. . . . To by při každém „úpadku“ národa a kultury vyvolávalo otázku, zda v daném národě nezanikla nadhistorická rasa a která rasa to byla. Je velmi pravděpodobné, že například význam nordické rasy v životě indoevropských národů odpovídá významu, který měla a stále má hamitská (etiopská) rasa v životě mnoha afrických kmenů, zejména kmenů hamitského jazyka.“ (Rassenkunde des deutschen Volkes.) - Srov. též kapitolu „Rasse, Rassenmischung und Gesittung“ v knize „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“ (2. vyd. 1927). Tuto myšlenku vyjádřil Gumplowicz již v dřívějších vydáních své knihy „Der Rassenkampf“ (3. vyd. 1928): *„Bez rasových protikladů není státu a státního vývoje a bez rasového splynutí není kultury a civilizace.“*

indoevropanství, jak jej najdeme v knize Eduarda Meyera „Geschichte des Altertums“ (2. vyd. 1909, s. 752 a násl.), poskytuje rasově poučenému člověku rovněž takový zrcadlový obraz, nakreslený badatelem, který na indoevropanství pohlíží střízlivě a nijak nezohledňuje jeho vztah k nordické rasové duši: *„Právě v mýtech jsou vlastnosti indoevropského národa nejpatrnější. Je však nezaměnitelná i v jiných ohledech, zejména v kontrastu s jinými skupinami národů, jako jsou Semité, jakkoli se Keltové a Italové, Slované a Řekové, germánské národy a Indové liší povahou a způsobem myšlení. Za charakteristické dědictví Indoevropanů lze považovat obrovskou tvůrčí sílu představivosti, která si při vší své odvaze umí zachovat umírněnost, a dar nadšení. Právě jim vděčíme za to, že způsob cítění a myšlení Indoevropanů sotva předčí jiné národy hloubkou a vroucností, ale rozhodně důvěrností a pravdivostí k přírodě, že stejně jako jsou indoevropské jazyky všestrannější a schopnější utváření než kterékoli jiné, tak i v kultuře, v dalším rozvoji duchovního života lidstva, indoevropské národy nakonec převzaly vedení a všude zatlačily daleko starší kulturní národy. Tento historický proces také odhaluje schopnost asimilovat a rozvíjet cizí myšlenky, která charakterizuje Indoevropany více než ostatní národy: přispěli k rozvoji univerzální kultury možná stejně tak přejímáním a tvůrčí asimilací cizích myšlenek jako samostatnou novou tvorbou. Tato svoboda a pohyblivost ducha, který se od cizího neodděluje pevnými bariérami, ale stejně tak málo ho otrocky napodobuje, ale spíše si ho osvojuje a přetváří, úzce souvisí s univerzálním směrem, který dominuje při utváření indoevropského náboženství. Bylo již zdůrazněno, že jednotlivé národy šly velmi*

odlišnými cestami a že na jejich vývoj měly rozhodující vliv velké dějinné faktory. Přes všechny společné rysy se u Árijců [Indoevropanů] vyvinula charakteristická zvláštnost; na rozdíl od nich se specifické indoevropské rysy nejvíce projevují u Evropanů na severozápadě a jihu; Slované jsou uprostřed, a to jak geograficky, tak způsobem myšlení a cítění... Přesto nejživěji vnímáme, co národnost znamená, když přecházíme od kultury a poezie Egypta nebo semitských národů k Persii a Indii; I když je Starý zákon úzce spjat s naší kulturou, náboženství a myšlení Íránců a Indů jsou naopak ovládány nám zcela cizími představami, jejich poezie přesto stojí našemu vnímání mnohem blíže[217] *a působí na naše pocity mnohem bezprostředněji než i ta nejvýznamnější díla izraelské nebo arabské poezie. Zde se okamžitě projevuje původní dispozice a nadání národa, které se zachovalo i přes všechny změny historického vývoje.“*

[217] Z rasového hlediska by zde „naše“ cítění muselo být vysvětleno jako cítění v podstatě nordicky cítících lidí nebo alespoň lidí silně ovlivněných nordickými tradicemi.

12. Denordizace keltských kmenů a národů románského jazyka

Druhou poslední vlnou nordické krve, která se stala významnou pro světové dějiny, je vlna keltská a poslední vlna germánské expanze. Schuchhardt[218] předpokládá jižní Německo, zejména údolí Dunaje, jako původní domovinu Keltů a rád by jim přisoudil určitý podunajský keramický styl z mladší doby kamenné, tzv. Kultura s lineární keramikou. V okruhu lineární keramiky, na němž se pravděpodobně podíleli i Prathrákové a Praheléni, svědčí velmi časté nálezy motyk o prvním rozsáhlé orbě ve starověké Evropě. Spirálová a keramika hilkenštejnské kultury, které se rozlišují v rámci lineární keramiky, se rozšířily ve východním jižním Německu, na Moravě a v Čechách. Johansson[219] předpokládal původní sídliště Keltů přibližně v této oblasti, přesněji v dnešním Durynsku, Frankách a západních Čechách; Kretschmer[220] uvádí jako původní keltská sídliště *„západní Německo až k Rýnu a jižní Německo oblasti horního Podunají a střední Německo“*, přičemž zřejmě uvažuje o pozdější době než Johansson, v níž se Keltové již rozšířili na větším území. Ve skutečnosti lze již v neolitu rozeznat pohyby kmenů z oblasti lineární keramiky, které se vyznačují chovem dobytka a orbou. Překonali Sedmihradsko a dostali se až do jižního Ruska. Byly to kmeny ze skupiny indoevropsky mluvících národů, které tvořily keltskou jazykovou větev?

---

[218] Schuchhardt, Alteuropa, 1926.
[219] Srov. s. 282.
[220] Srov. s. 282.

Na německém území postupovala spirálová keramika po Rýnu až do dnešní Belgie, zatímco hinkelštejnská keramika postupovala přes Sasko a Durynsko až do pohoří Harz. Jak tedy upozorňuje Schuchhardt, formy prakeltského stylu dosáhly hranice germánské megalitické kultury východně a jihovýchodně od Braunschweigu. To je v souladu s výsledky jazykovědného bádání, které stanovují severní a východní hranici keltského panství na linii Lüneburské vřesoviště - Hildesheim - Göttingen - Eisenach - Durynský les.[221]

Z těchto již silně rozšířených původních center začaly mohutné výboje keltských kmenů. Peake[222] by chtěl předpokládat, že keltský předvoj, který v Anglii rozšířil bronzové meče ve tvaru listů, postupoval zčásti po Temži již kolem roku 1150 př. n. l., zčásti ze zálivu The Wash (na východním pobřeží) a později se z Walesu dostal do Irska, kde rozšířil goidský neboli gaelský dialekt keltštiny. Široký postup Keltů z dnešního středního Německa však lze předpokládat pouze pro období kolem roku 900 př. n. l.. Období nadvlády Keltů nad střední a nakonec i západní Evropou se táhne od roku 900 do roku 200 př. n. l.; tato keltská nadvláda dosáhla svého vrcholu kolem roku 500-400 př. n. l..

Kolem roku 600 postupovaly keltské kmeny od Rýna přes Francii do Španělska; ve 4. století př. n. l. se keltské kmeny ze severní Francie dostaly do Anglie. Na počátku 3. století př. n. l. Keltové obsadili: Britské ostrovy, Francii s výjimkou

[221] Srov. Hirt, Geschichte der deutschen Sprache, 1919.
[222] Peake, The Bronze Age and the Celtic World, 1922.

severovýchodu, Pyrenejský poloostrov hlavně v jeho středu a severozápadu, severní Itálii. Jednotlivé keltské kmeny pronikly až do Thrákie a k Černému moři; v roce 279 př. n. l. obsadily Thrákii a Makedonii a brzy poté se rozšířily do Malé Asie, kde ve Frýgii a Kapadocii založily Galatskou říši. Od poloviny 3. do poloviny 2. století se pergamonští králové dozvídali o válečné síle těchto Galatů. Řím zakouší dravost Keltů v severní Itálii: město padá v roce 390 př. n. l. do rukou keltského náčelníka Brenna a jeho bojovníků a je osvobozeno až po zaplacení výkupného.

Halštatská kultura prehistorie je skutečnou kulturou Keltů. Alpská oblast v okolí Hallstattu (v Solné komoře), podle níž je tato civilizace doby bronzové pojmenována, musela být v době halštatské osídlena přinejmenším obyvatelstvem, jehož mateřským jazykem a pravděpodobně i řečí byli Keltové. *„Na počátku hallstattského období se v oblasti Jury a Doubsu objevil vysoký, dlouholebý národ, který mohl být předvojem Keltů.“*[223] Halštatská kultura nakonec vede z doby bronzové do doby železné; železo se však zpočátku používalo pouze k výrobě zbraní. Po roce 600 př. n. l. se mezi Kelty rozšířila Laténská kultura z doby železné.

Keltové jsou až do pozdního období popisováni helénskými a římskými autory jako národ nordické rasy[224]; pozdější Keltové naopak ve srovnání s germánskými národy již nejsou tak vysocí a nejsou tak světlovlasí, ale spíše zrzaví nebo

[223] Holmes, Caesars Conquest of Gaul, 1911.
[224] Příslušná svědectví jsou shromážděna v Diefenbach, Origines Europaeae, 1861, a de Belloquet, Ethnogénie gauloise, 1875.

rudí. Podle Hamyho[225] se galské lebky z rané doby železné - lebky patřící především pečlivěji pohřbeným aristokratickým a kněžským vrstvám - jeví ještě téměř čistě nordicky; v pozdější době železné jsou již hojně zastoupeny krátké lebky. Stejně jako v pozdním období u všech národů nordického původu se zdá, že někteří tmavovlasí Galové používali světlé barvy.

Galové z jižní Galie, méně nordičtí než Galové ze severní Galie, pravděpodobně používali světlou barvu, spuma batava, o níž se zmiňuje římský básník Martialis (VIII, 33, 20), aby se barvou vlasů podobali severním Galům. Bienkowského práce[226] ukazuje nejen vyobrazení Galů s převážně nordickými rysy, ale také těch, jejichž mohutné končetiny a široké, hranaté obličeje nebo jejichž huňaté obočí nad nízkými očnicemi s hluboko vsazenýma očima prozrazují fálský vliv v keltské podobě, stejně jako rysy, které naznačují východní vliv. Nenordické vlivy mohli helénističtí sochaři obzvláště zdůrazňovat, aby zdůraznili určitou jinakost - charakterizovanou odchylkami od nordicky determinovaného helénského obrazu krásy - a méně nordické rysy Galů mohli tito sochaři nevědomky vybírat k zobrazení jako ty, které se odchylují od helénského obrazu krásy: sílu nenordického vlivu nelze na základě takových zobrazení přesněji určit, ale jistou přítomnost nenordických vlivů v keltské podobě ano, jak dosvědčují nálezy lebek.

---

[225] Hamy, Les premiers Gaulois, L'Anthropologie 1906/07.

[226] Bienkowski, Die Darstellungen der Gallier in der hellenischen Kunst, 1908.

Zdá se, že v době dobytí Galie byla střední Galie do značné míry denordizovaná. Duševní rysy, které Caesar popisuje jako charakteristické pro Galy, se zdají být nordicko-mediterránní. Na poměrně pokročilou denordizaci poukazuje i skutečnost, že Galové, kteří se měli objevit v Římě jako zajatí germánští kmenoví příslušníci v triumfálním průvodu císaře Caliguly (37-41 n. l.), si museli obarvit vlasy na blond.[227] Navzdory nejednotnosti a roztříštěnosti galských kmenů by Caesarovo dobytí Galie pravděpodobně neproběhlo tak rychle a důkladně, kdyby Galové byli stejně nordičtí jako tehdejší germánské kmeny. Přibližně od roku 400 př. n. l. však docházelo k vnitřnímu rozkladu keltské moci ve střední a západní Evropě. Vnitřní spory, v nichž jistě zaniklo mnoho převážně nordických šlechtických klanů, urychlily úpadek, který byl doprovázen zánikem peněžní měny.

Mimo střední a západní Evropu rozšířené keltské kmeny tvořily jen tenkou vrstvu mužů, která se v důsledku válečných snah musela rychle zmenšovat a jejíž nordická rasa byla postupně rozptýlena míšením, zejména proto, že u většiny dobyvačných kmenů byli muži početnější než ženy, a tak si větší počet mladých mužů braly domorodé ženy. Zdá se, že ve Španělsku Keltové jako dominantní třída brzy zmizeli a splynuli s původními obyvateli Pyrenejského poloostrova, převážně západní rasy, v jeden národ. Název Keltoiberové

[227] Podle Suetonia, Caligula, 47.

naznačuje takovéto smíšení národů a ras.[228] Po smíšení se nordická krev musela občas objevit i mezi Ibery, nebo alespoň mezi těmi obyvateli Pyrenejského poloostrova, které Římané podle jejich jazyka považovali za Ibery, ale kteří mohli mít mezi svými předky Kelty. Například římský básník Silius z Itálie (Punica XVI, 472) se kolem roku 100 n. l. zmiňuje o světlovlasém iberském mladíkovi se sněhobílou pletí a zrzavými vlasy.

[228] O Keltech ve Španělsku viz Bosch, Die Kelten und die keltische Kultur in Spanien, Mannus sv. 22, 1928; Bosch-Gimpera a Kraft, Zur Keltenfrage, Mannus, Ergänzungsband 6, 1928; Ebert, Reallexikon der Vorgeschichte pod „pyrenäische Halbinsel D“.

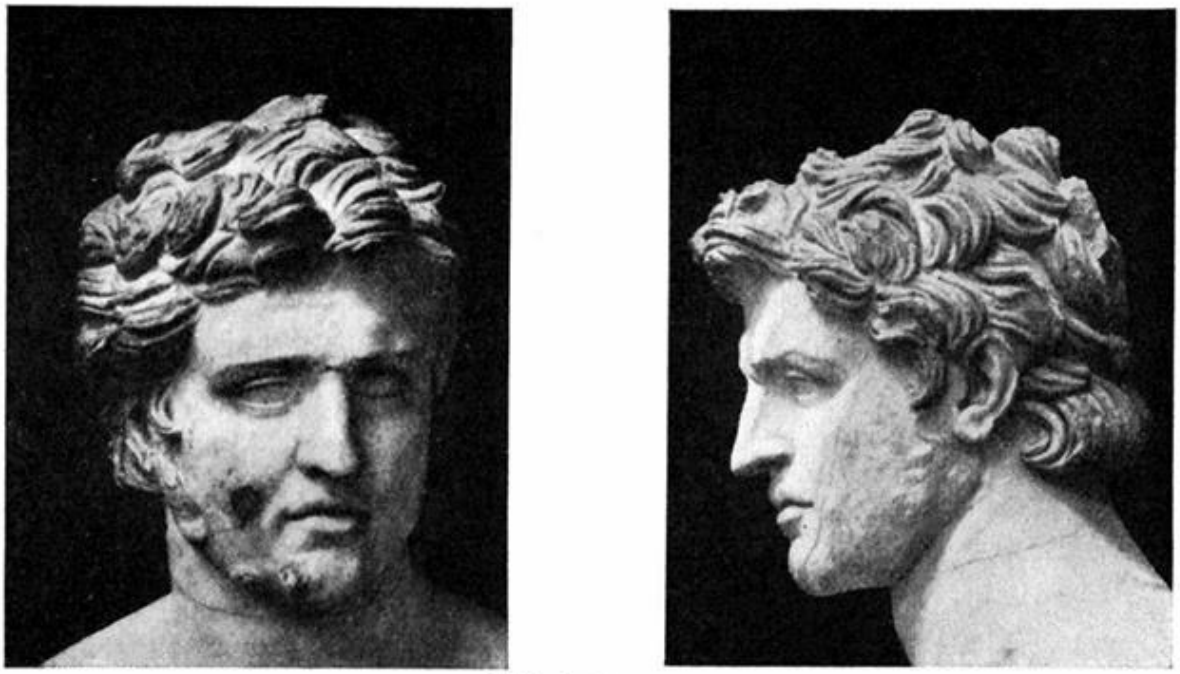

Abb. 350 a, b

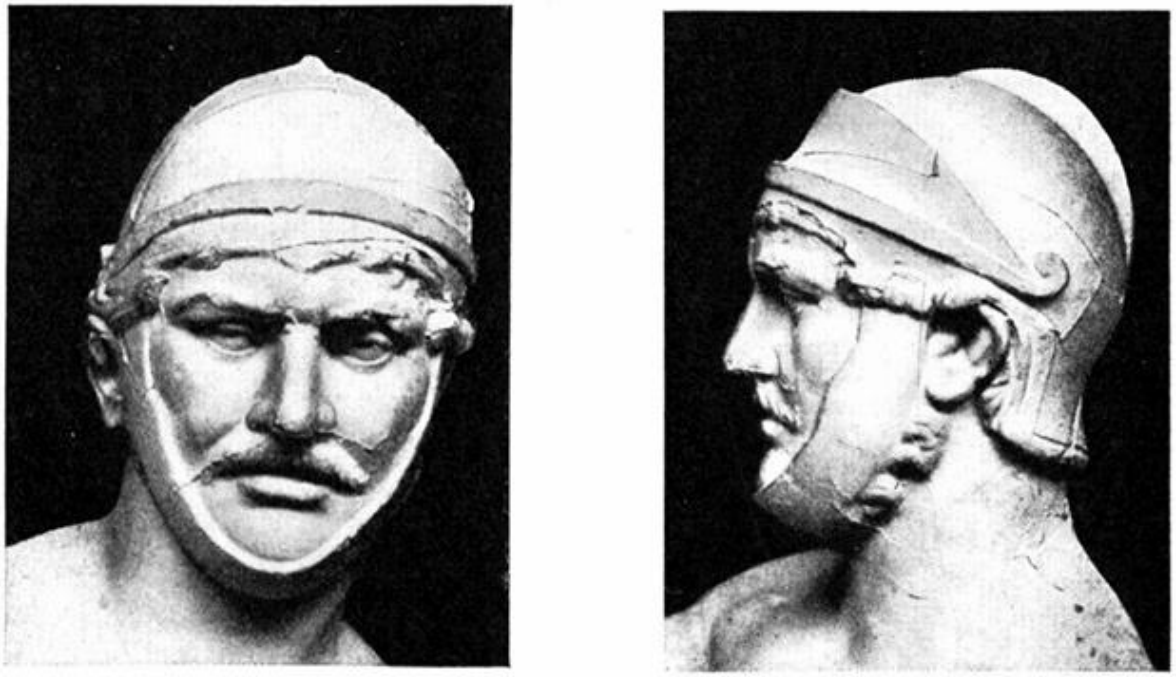

Abb. 351 a, b

Obr 350 – 352. Nordičtí nebo převážně Galové vyobrazeni dle helénského umění.

Kartaginský vojevůdce Hamilkar Barka si již ve 3. století př. n. l. podmanil celou Hispánii. Po porážce Kartága ve druhé punské válce připadl Pyrenejský poloostrov v roce 201 př. n. l. Římu. Řím však musel stejně jako Kartágo počítat s houževnatou statečností Iberů i Keltiberů a musel na poloostrově udržovat silnou armádu, až se později keltiberské oddíly vyznamenaly svou statečností v římské armádě.

Keltští Galatové v Malé Asii se dlouho obávali svých sousedů. Museli přijít o mnoho svých nejschopnějších vojáků, protože poskytovali žold tomu či onomu vládci. V roce 189 př. n. l. se Římanům podařilo přinutit Galatské, aby se vrátili k odpočinku v rámci svých vlastních hranic, až se Galacie

nakonec v roce 25 př. n. l. stala římskou provincií. Ve Starém zákoně (1 Mak 8,2; 2 Mak 8,20) jsou Galatové známí jako stateční bojovníci a vyhledávaní žoldáci. Toto žoldáctví však muselo rychle snížit jejich počet, takže jejich keltský dialekt postupně vymizel. Svatý Pavel píše Galatským takovým způsobem, že je cítit, jak byli vážení. Jeroným (asi 340-420) ve své předmluvě ke Galatským uvádí, že v jeho době se v Galácii ještě mluvilo keltsky, ale tato zpráva nemusí být nutně věrohodná. Reche uvádí, že i dnes je na bývalém území Galatů nápadný počet blondýnů.[229] Uvádí se také, že tento kraj poskytoval turecké armádě obzvlášť schopné brance.

Na Britských ostrovech se s ubývající nordickou krví keltské vládnoucí třídy musela stále více prosazovat západní krev nižších vrstev, zejména v Irsku, kde keltská třída prořídla. Ve 3. století n. l. popisuje Dio Cassius (LXVII, 4) Boadiceu, Britku z královského rodu: *„Její mysl byla zaměřena na vyšší věci, než je u žen obvyklé. Měla velmi mohutnou postavu; divokost jejího zjevu naplňovala mladší, kteří ji viděli, strachem; její pohled byl neobyčejně přísný a pronikavý. Měla drsný hlas; výjimečně bohaté a velmi světlé vlasy, které jí sahaly až po boky.“*

V irské literatuře raného středověku byli svobodní lidé nadále popisováni jako světlovlasí a služebníci jako tmaví. Macalister shromáždil příklady ve svém díle „Ireland in Pre-Celtic Times“ (1921) a došel k závěru: *„ Všichni významní rodilí Irové jsou popisováni jako zlatovlasí. Většina lidí nižšího*

[229] Reche, v Reallexikon der Vorgeschichte pod heslem „Galatians“.

postavení a těch, kteří jsou nazýváni s opovržením, je tmavovlasá. Barva očí není tolik zdůrazňována, ale ukazuje, že vyšší vrstvy měly světlé oči.“ - Ojediněle se ve staré keltské literatuře Irska objevují také zprávy o lidech se širokými tvářemi. Máme snad uvažovat o dědičných rysech východní rasy? Vzhledem k tomu, že široká tvář je zmiňována jen příležitostně a nejspíše jako výjimka, lze u tohoto převážně mediteránně-nordického obyvatelstva předpokládat jen mírný nordický vliv. Světlovlasá vyšší třída je v irské literatuře vždy zobrazována s dlouhými vlasy, tmavá nižší třída s krátkými vlasy. Keltské obyvatelstvo Irska však muselo být už v raném středověku do značné míry denordizováno a tmavovlasí jedinci ve vládnoucí vrstvě nebyli výjimkou. Vzpomínka na světlou panskou rasu a tmavší rasu služebníků však přetrvávala i po skončení středověku. Irský dějepisec Mac Firbis (zemř. 1660) uvádí nejrůznější podrobnosti o předkeltském obyvatelstvu Irska, o napůl legendárních Fir Bolg a jejich potomcích, a uvádí různé podrobnosti, které prý čerpal ze staré knihy. Píše v něm: *„Každý, kdo je černovlasý, upovídaný, lstivý, chlubivý, hlučný, opovržlivý ... to jsou potomci Fir Bolgů ... v Irsku.“*[230] Může to být důsledek starého nordicko-mediteránního rasového nepřátelství.

[230] Podle Pokorného, Beitrage zur ältesten Geschichte Irlands, Zeitschrift f. celtische Philologie, sv. 11, 1917.

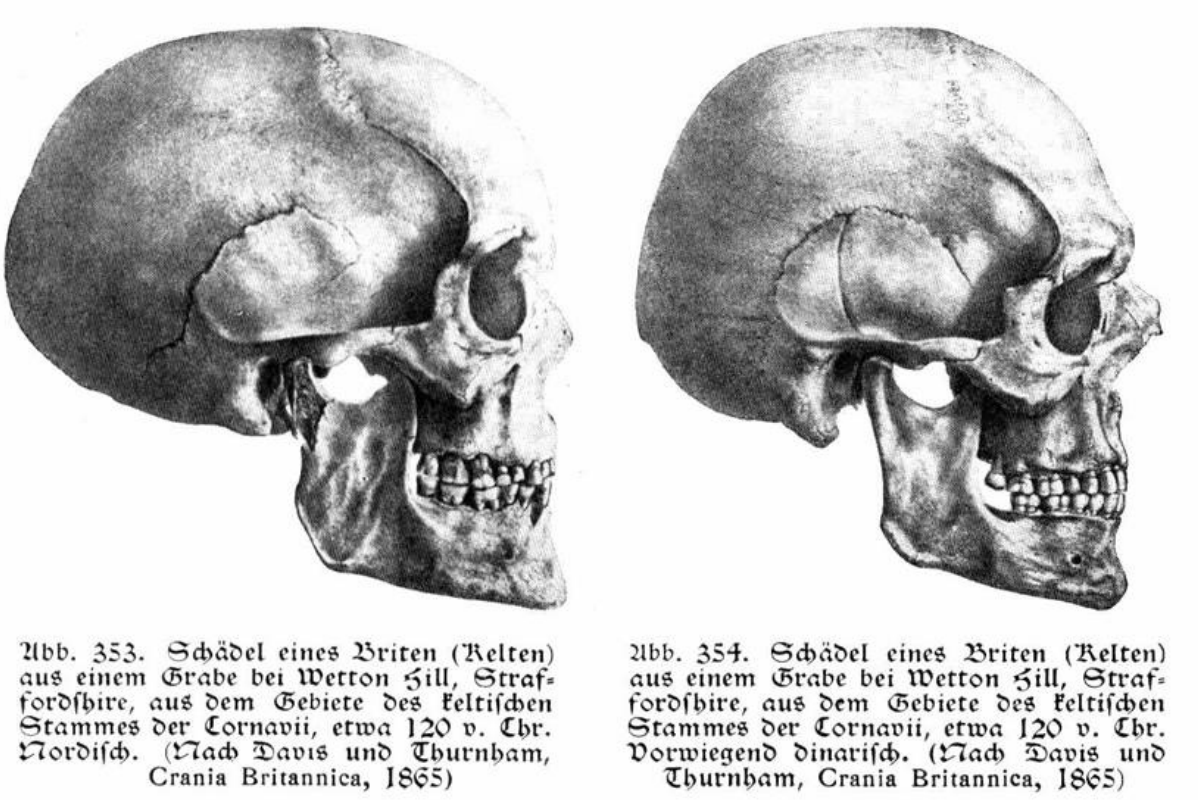

Abb. 353. Schädel eines Briten (Kelten) aus einem Grabe bei Wetton Hill, Straffordſhire, aus dem Gebiete des keltiſchen Stammes der Cornavii, etwa 120 v. Chr. Nordiſch. (Nach Davis und Thurnham, Crania Britannica, 1865)

Abb. 354. Schädel eines Briten (Kelten) aus einem Grabe bei Wetton Hill, Straffordſhire, aus dem Gebiete des keltiſchen Stammes der Cornavii, etwa 120 v. Chr. Vorwiegend dinariſch. (Nach Davis und Thurnham, Crania Britannica, 1865)

Obr. 353 – 354. Lebky Britů (Keltů) z hrobu poblíž Wetton Hill, Strafordshire, z oblasti keltského kmene Cornoviů, kolem roku 120 př. n. l. Lebka na obrázku č. 353 je nordická; Lebka na obrázku č. 354 je dinárská.

Rasové změny v keltském národě jsou patrné zejména v irské kultuře raného středověku. V irském dekorativním stylu rukopisů a obrazů, v irských ságách je zřetelný západo-nordický charakter, rasově-duchovní poměr, který může připomínat mykénské období v Řecku. Duchovní směřování irského národa, jak je patrné z irské ságy, je jasně určeno duchovní povahou západní rasy. Heusler[231] srovnal ságu germánských Islanďanů, determinovanou nordickou rasou, se

[231] Abhandlungen der Kgl. Preuß. Akademie der Wissenschaften, phil.-hist. Kl., roč. 1913, č. 9.

západní rasou ovlivněnou ságou keltských Irů: Ve srovnání s islandskou ságou, která líčí „věcně, věrně době, ostře realisticky a střízlivě“, působí „duševní vykreslení“ irské ságy „nezřízeně a hyperbolicky“; irská sága „často stupňuje řeč do patetického či hymnicky vyhroceného tónu“, „vnější vzhled lidí je zpravidla líčen v bujné hojnosti slov“ - „irská sága má zálibu ve zmínkách o tělesných stavech (například při zraněních), které přecházejí do krutosti, lékařské popisnosti a podle germánského vkusu až do nechutnosti“; „přechází mezi stručným náčrtem i významných událostí a impresionistickou, rozplývající se barevnou záplavou v rozvedených momentech“. - Sága Irů se ve srovnání se zdrženlivou, věcnou islandskou ságou vyznačuje často bující obrazotvorností, zálibou ve fantaskních nápadech a přehnaných líčeních, která někdy působí až „orientálně“ a vede k domněnce o pravděpodobné příměsi orientální krve v jižní Anglii a Irsku.

Tomuto nepřehlédnutelnému vlivu nenordické povahy odpovídá i hluboká proměna irského jazyka, který, když se později znovu objevil v moderních záznamech, nebyl zprvu již uznáván jako další vývoj staroirského keltského dialektu. Kretschmer[232] soudí, že tato moderní irská nářečí jsou pozoruhodná *„silným odklonem od původního indoevropského typu, fonetickými a syntaktickými jevy, které jsou nápadné z hlediska indoevropštiny“*. - Jones[233] upozornil na vliv předindoevropské jazykové formy, kterou lze připsat západní

[232] Kretschmer, Die indogermanische Sprachwissenschaft, 1925.
[233] Jones, Prearyan Syntax in Insular Celtic, Rhys and Jones, The Welsh People, 1900.

rase, na keltské dialekty britských ostrovů. Zejména Pokorny tento vliv neindoevropského, nenordického jazykového ducha na irštinu analyzoval v několika pracích.[234]

Proměnu irského ducha v důsledku růstu západní rasy v raně středověkém Irsku naznačují také téměř matrilineární rysy uváděné v irských ságách. Zimmer[235] spatřuje skutečnost, že keltství Irska v raném středověku bylo pouze „jazykovým keltstvím“ potvrzeným pojetím pohlavního života těchto Irů. Irské ságy znovu a znovu líčí prostopášnost a nestydatost zejména ženského pohlaví. Zimmerův soud je poněkud přehnaný: *„Tento výrazně smyslný rys irské literatury musí být každému okamžitě zřejmý. Výsledkem je, že ženy v hrdinských ságách a legendách mají až na výjimky podlý charakter, s jakým jsem se ve svých studiích nikde jinde nesetkal.“* V každém případě byly pohlavní vztahy na Britských ostrovech pro Anglosasy převážně nordické rasy, kteří se tam přistěhovali, ohavností: víceméně mateřsko-právní pojetí denordizovaných Irů se zde střetávalo s otcovsko-právním pojetím převážně nordických germánských národů.

Kolem roku 700 začal boj mezi keltským světem a germánským světem postupujícím ze severozápadního Německa, zpočátku pravděpodobně jen drobné pohraniční boje, po nichž v posledních staletích př. n. l. následoval postup germánských kmenů, který skončil vyhnáním Keltů ze

---

[234] Srov. kapitolu „Rasse und Sprache“ v Günther, Rassenkünde des deutschen Volkes, 12. vydání 1928.

[235] Zimmer, Keltische Beiträge, Zeitschrift für deutsches Altertum, sv. 33, 1889.

středního Německa: kolem roku 100 př. n. l. dosáhly germánské kmeny hlavní linie. Tak se konečně zvedá nová vlna převážně nordické krve, která v prvních stoletích našeho letopočtu nabývá stále větších rozměrů.

Tato poslední vlna nordické krve je ve své závěrečné fázi známá jako „stěhování národů“. Stěhování národů by se však mělo přesněji označovat jako poslední neboli germánské stěhování národů. Zvláštní význam získalo toto stěhování jen proto, že na něj již dopadlo jasné světlo dějin, a také proto, že položilo základy dnešnímu uspořádání států Evropy.

Arldt[236] nejlépe omezuje germánské migrace na léta 120 př. n. l. a 600 n. l. a poté zaznamenává další nordickou vlnu, vlnu Normanů, od roku 700 do roku 1100 n. l.[237]

Kolonizaci Severní Ameriky od 17. století je třeba rovněž považovat za nordickou vlnu, ba za mohutné šíření nordické krve, které až do 19. století opakovaně přivádělo do Severní Ameriky především lidi nordické rasy. Z hlediska svého rasového určení patří Spojené státy americké a také Kanada do řady germánských států, které byly založeny nejen nordickými vyššími vrstvami (podobně jako jihoevropské germánské říše), ale ve všech vrstvách byla nordická krev. Teprve v 19. století došlo v Severní Americe k silnému přistěhovalectví z nenordických oblastí a zároveň k rychlému poklesu porodnosti starých, převážně nordických rodin. Z hlediska denordizace je nyní zhruba na stejné úrovni jako Německo nebo Anglie.

---

[236] Arldt, Die Völker Mitteleuropas und ihre Staatenbildungen. 1917.
[237] O Normanech viz Nordenstreng, Die Züge der Wikinger, 1925.

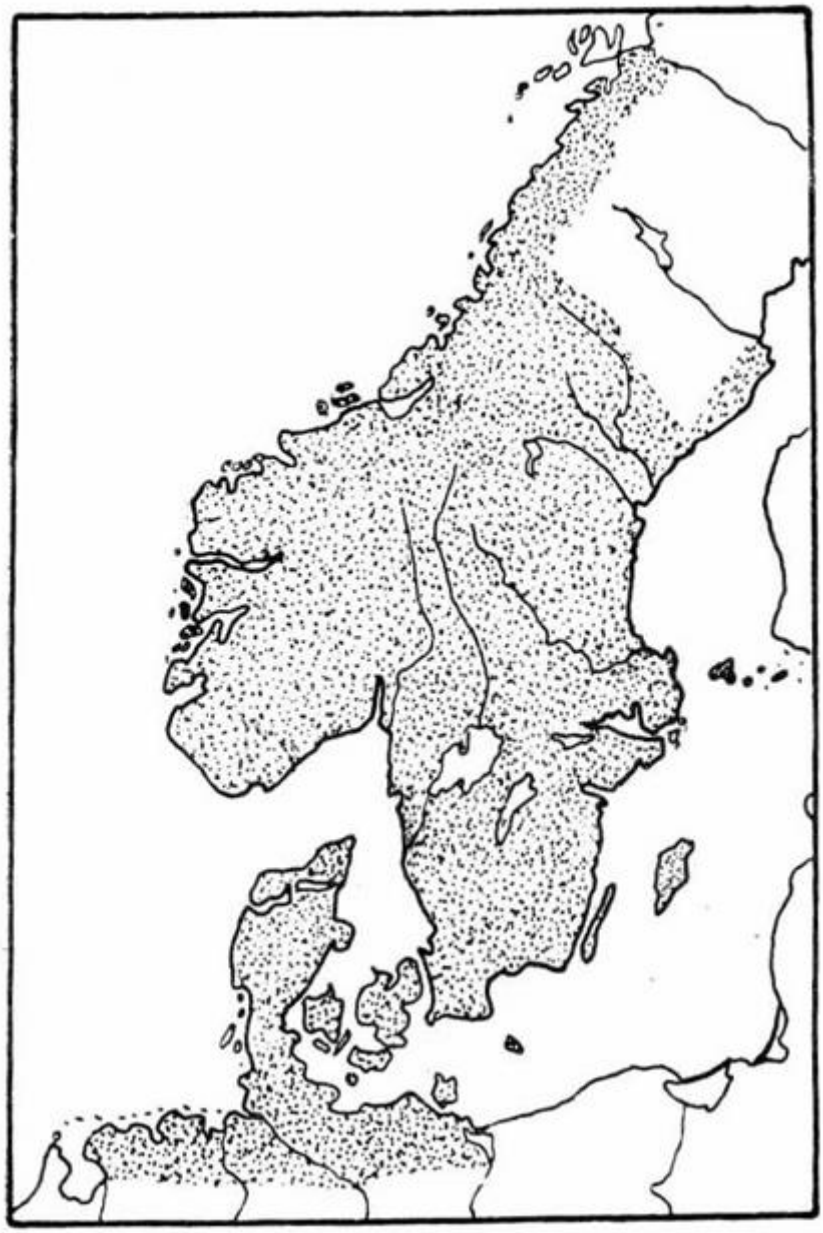

Uzavřená sídelní oblast germánských kmenů kolem roku 2000 př. n. l. (podle Monteliuse). Germánské kmeny však již v neolitu postupovaly mimo uzavřenou sídelní oblast do Finska, pobřežních zemí Baltského moře, středního Německa a podél Visly. Jazykově se germánské národy oddělily od ostatních indoevropských národů kolem roku 1000 př. n. l. (prostřednictvím 1. fonetické odchylky). V období 120 př. n. l. až 600 n. l. se germánské kmeny rozšířily po celé střední, západní a jižní Evropě. Jazykově se jednotlivé germánské kmeny od sebe oddělily ve 4. století n. l..

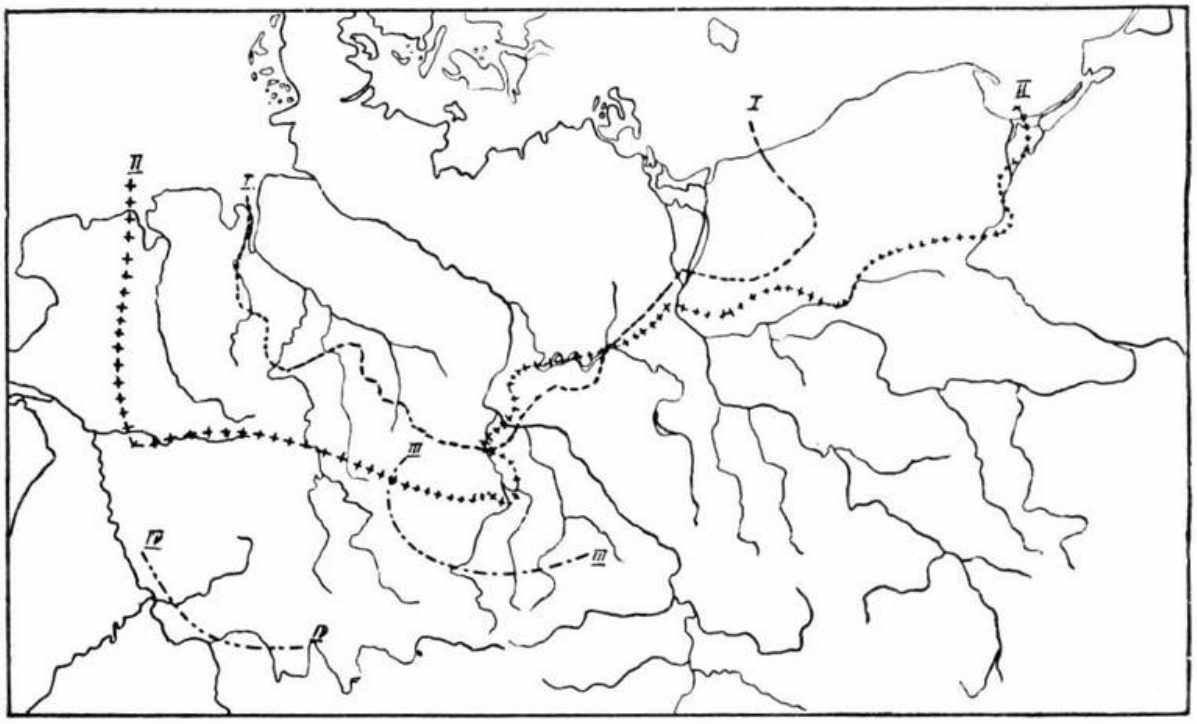

I. jižní hranice uzavřené sídelní oblasti germánských kmenů 1750-1400 př. n. l. (podle Kossinny).

II. Jižní hranice uzavřené sídelní oblasti germánských kmenů 1400-750 př. n. l. (podle Kossinny).

III. Postup švédsko-erminonských kmenů germánských kmenů až kolem roku 600 př. n. l. (podle Kossinny).

IV. Postup švédsko-erminonských kmenů germánských kmenů až kolem roku 100 př. n. l. (podle Kossinny a Wahleho).

Migrace z původní vlasti germánských kmenů lze pozorovat již v neolitu. Podrobně se o nich pojednává v knize „Rassenkunde des deutschen Volkes“. Zde je pravěká expanze germánských kmenů zobrazena pouze na mapách výše. Expanze germánské moci, která byla významná pro celou Evropu, začala obdobím stěhování národů a vyústila ve vznik germánských států v celé střední, západní a jižní Evropě poté,

co celou Evropou prošly germánské kmeny. Vzhledem k tomu, že zhruba od počátku našeho letopočtu byla u germánských kmenů kremace mrtvol nahrazena jejich pohřbíváním, lze příslušnost germánských kmenů k nordické rase rozpoznat i podle samotných pohřebních nálezů. Germánské hroby potvrzují svědectví antických autorů o nordickém vzhledu germánských kmenů z doby stěhování národů.

V merovejském období byla střední a západní Evropa asi tak nordická jako dnešní Švédsko, ne-li nordičtější. Díky expanzi germánských kmenů získala celá Evropa opět nordickou představu krásy.[238] Obraz krásy se zakládá na vzhledu vůdčích vrstev, a ty byly nordicko-germánského původu na celém Západě, ba téměř v celé Evropě. Šlechta všech zemí byla původně nordického původu. Rovnorodost znamenala tolik jako stejná čistota nordické krve. Z rasového hlediska existuje pouze jedna rovnost: rovnost stejně čisté nordické krve. Z rasového hlediska si šlechtic se smíšenou krví není roven s dcerou nordického sedláka. Má-li tedy šlechta znovu získat rasový smysl, lze toho dosáhnout pouze dosažením nordické rasové čistoty.[239]

Germánské kmeny měly určitou tradiční dědičnou péči o zdraví a také tradiční, i když spíše nevědomou nechuť k míšení

---

[238] Ve středověku byli v Evropě považováni za krásné pouze lidé nordické rasy; to jsem se pokusil dokázat v knize „Adel und Rasse“ (2. vyd. 1927) na řadě příkladů.

[239] Podrobněji jsem se těmito otázkami zabýval v knize „Adel und Rasse“ (2. vyd. 1927). Snahy Deutsche Adelsgenossenschaft (Německého šlechtického spolku) ukazují počátek zaměření na rasovou problematiku.

s krví tmavých evropských ras. Umělé poškození plodnosti a schopnosti otěhotnět se trestalo smrtí, potrat se trestal odvedením do otroctví. Germánský otec uznával novorozené dítě za hodné výchovy tím, že je slavnostním způsobem zvedl ze země, kam bylo před něj položeno. Deformované a nemocné děti byly opuštěny. Zločinec byl germánskými kmeny považován za degeneráta, od kterého se jeho rod očistil trestem smrti. *„Veřejným trestem smrti chtěla společnost co nejrazantněji vymýtit to, co se vymykalo jejímu druhu. Veřejný trest smrti tak vznikl ze snahy udržet čistotu rodu.“*[240]

Stejně jako tresty za opuštění dítěte a tresty smrti sloužily k udržení dědičného zdraví, byly zákony používány nad nenordickým obyvatelstvem k zabránění míšení mezi kmeny usazenými v jižní Evropě. Svobodná žena, která se provdala za nesvobodného muže (otroka) nebo měla pohlavní styk s nesvobodným mužem, mohla být svým klanem potrestána smrtí. Ariánství, toto germánské pojetí křesťanství s přísným germánským pohledem na mravní život, *„sloužilo k udržení čistoty vlastního národa jako vládnoucí kasty bojovníků“*[241]

---

[240] Amira, Die germanischen Todesstrafen. Untersuchungen zur Rechts- und Religionsgeschichte, Abhandl. der Bayer. Akad. d. Wissensch., philos.-philol. und hist. Také pro Římany byl zločinec zrůdou, degenerátem, kterého je třeba odstranit, a Heléni podobně považovali zločin za projev špatných dědičných dispozic (Κακουργία).

[241] Viz Reallexikon der germanischen Altertumskunde v části „Arianismus“ a Weber, Das erste germanische Christentum, Monatsblatt für den evangelischen Religionsunterricht, 10/11. sešit, 1925.

před smíšením s podřízeným obyvatelstvem patřícím k římské církvi v oblasti jihogermánských království.

Abb. 355. Betender Germane, wahrſcheinlich Swebe. Römiſches Erzbild in der Nationalbibliothek zu Paris.

Obr. 355. Modlící se Germán, pravděpodobně Švéd.

Když římská církev v 7. století svým státnickým působením odstranila ariánskou křesťanskou víru, byla

odstraněna hlavní překážka pro míšení. Církev dosáhla veřejnoprávní rovnosti mezi Římany a severoitalskými Lombarďany poté, co se v 7. století vzdali ariánství. Samotné křesťanství již v sobě skrývalo nebezpečí pro zachování rasové čistoty, neboť *„zde není Žid ani Řek, zde není otrok ani svobodný“*[242], spíše se lidé považují za stvořené *„všichni z jedné krve“*.[243] I když tyto názory nejsou charakteristické pouze pro křesťanství, ale pro celý kosmopolitismus helénistického ducha v rozpadající se římské říši, přesto se díky křesťanství poprvé rozšířily a získaly zvláštní platnost. V jižní Evropě se však bez ohledu na to, ke které náboženské doktríně se germánské kmeny hlásily, díky řídkému přesahu germánských pánů nebylo možné dlouhodobě zabránit rasovému míšení. Je třeba mít na paměti, že germánská vojska byla často posilována domorodými Galy, Španěly, Italy a dokonce i jednotlivými bojovníky ze severoafrických kolonií hroutící se Římské říše a že tito negermáni byli nakonec začleněni do germánského kmene, pokud se ukázalo, že jsou schopni vést válku. Tím byl zahájen osudový proces míšení; přijímání cizinek do germánského kmene těmi muži, kteří si nemohli najít manželku z vlastního kmene mezi menšinou žen, urychlilo započaté míšení. V knize „L'Aryen, son röle social“ (1899) de Lapouge referuje o pohřebišti z merovejského období v departementu Eure (severozápadní Francie), jehož mužské lebky měly průměrný index délky a šířky 76,6 a ženské lebky 80,7. V této knize se objevují i další příklady, např. z období Merovejců;

[242] Pavel v Galatským 3,28.
[243] Pavlova slova podle Skutků 17, 26.

podle kterého se tak muži prezentovali jako „téměř čistokrevní Germáni“ (tj. nordické rasy), ženy jako smíšené rasy se silnějším nenordickým vlivem. Takové poměry musely nastat kromě samotné domoviny Germánů a pravděpodobně také v anglosaské Anglii všude tam, kam germánské kmeny pronikly nebo se usadily. Válečné ztráty a malárie ve středomořských zemích musely přispět k účinné denordizaci, která byla rychlejší na jihu a pomalejší ve střední Evropě.

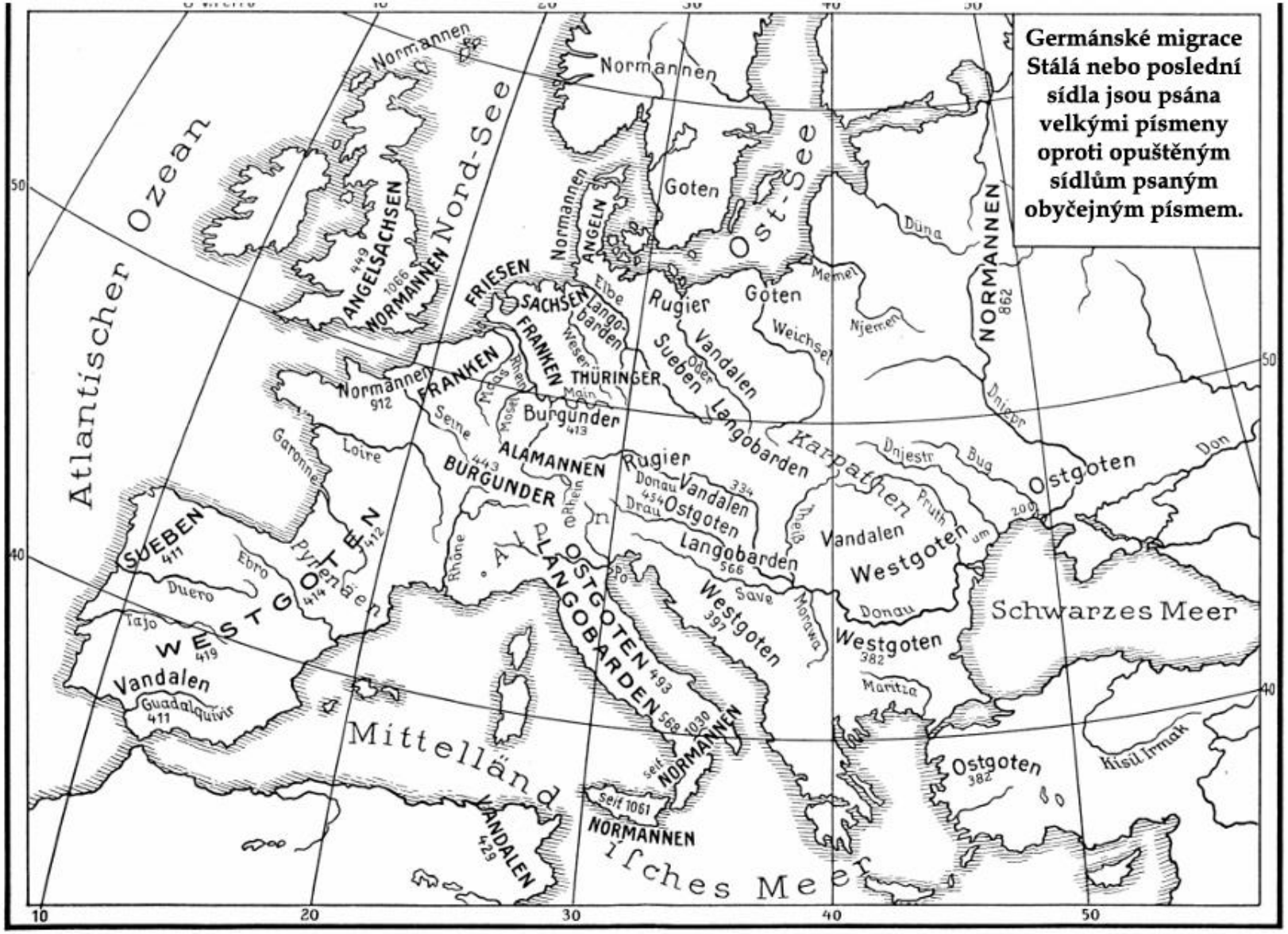
Germánské migrace
Stálá nebo poslední sídla jsou psána velkými písmeny oproti opuštěným sídlům psaným obyčejným písmem.
Atlantischer Ozean
Nord-See
Ost-See
Schwarzes Meer
Mittelländisches Meer
Normannen
Goten
Rugier
Vandalen
Sueben
Langobarden
Ostgoten
Westgoten
Karpathen
ANGELSACHSEN
449
NORMANNEN
1066
FRIESEN
SACHSEN
FRANKEN
THÜRINGER
Burgunder
413
ALAMANNEN
BURGUNDER
443
SUEBEN
411
WESTGOTEN
412
414
419
Vandalen
Guadalquivir
411
VANDALEN
429
OSTGOTEN
LANGOBARDEN
493
568
1030
NORMANNEN
seit 1061
NORMANNEN
Westgoten
397
Westgoten
382
Ostgoten
382
Vandalen
334
Langobarden
566
Ostgoten
454
Rugier
Vandalen
Langobarden
Westgoten
Ostgoten
NORMANNEN
862
Normannen
912
Pyrenäen
Alpen
Rhône
Rhein
Seine
Loire
Garonne
Ebro
Duero
Tajo
Elbe
Weser
Main
Oder
Weichsel
Memel
Njemen
Düna
Dniepr
Dnjestr
Bug
Pruth
Don
Theiß
Save
Morawa
Donau
Maritza
Kisil Irmak
10
20
30
40
50

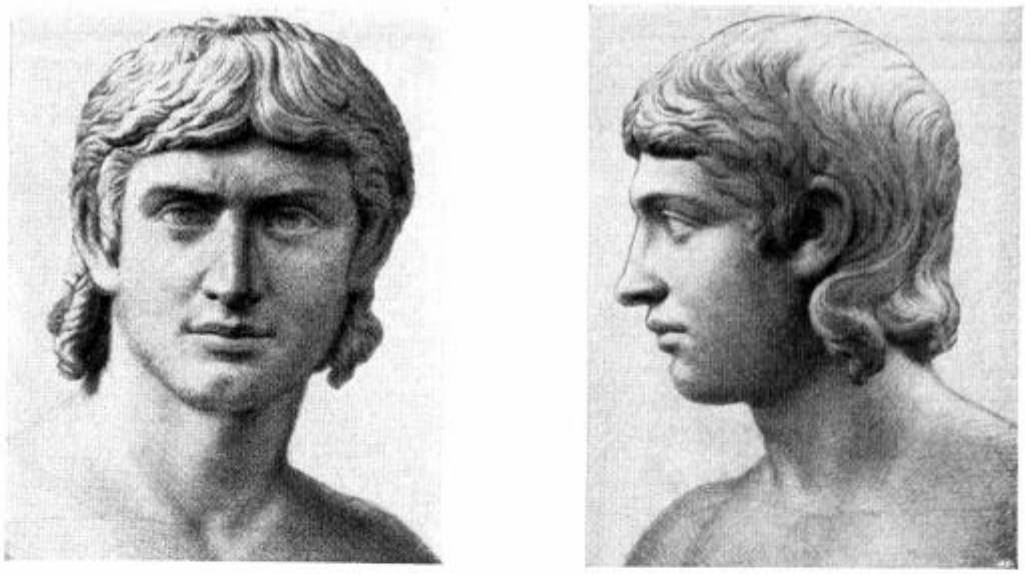

Abb. 356 a, b. Germane. (Die Haartracht läßt das Geſicht niedriger erſcheinen)

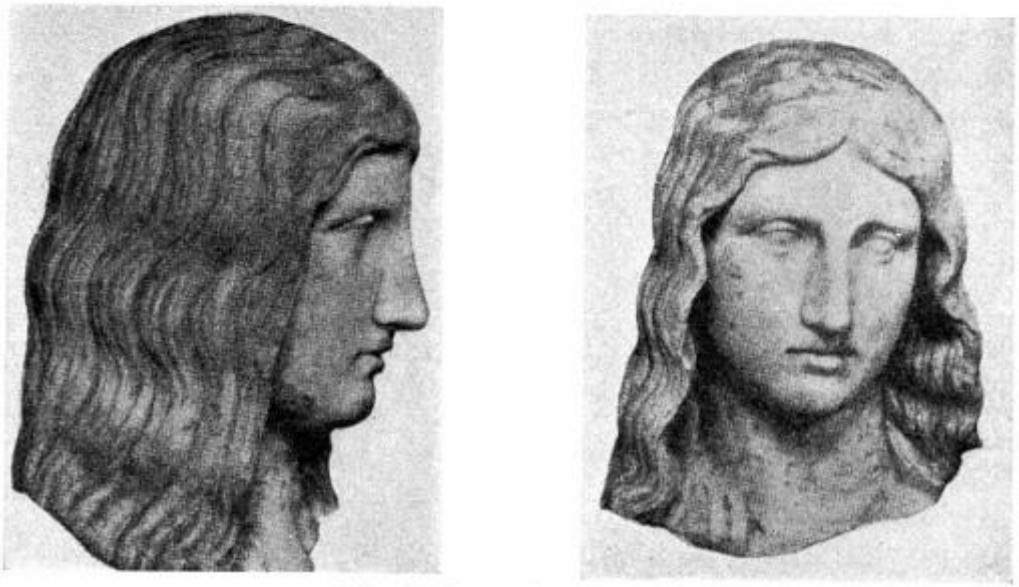

Abb. 357 a, b. Germanin (?)

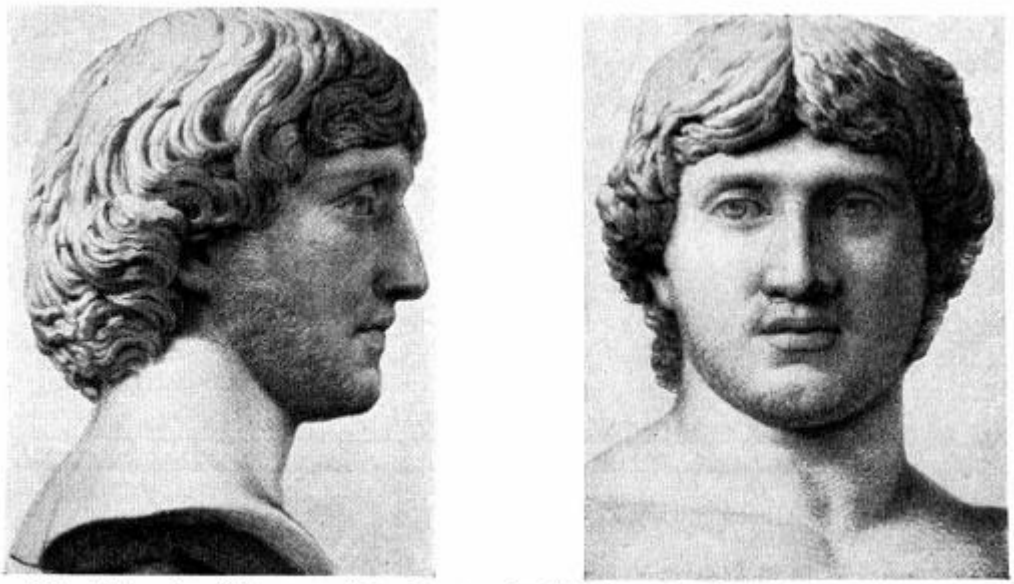

Abb. 358 a, b. Germane. (Die Haartracht läßt das Geſicht niedriger erſcheinen)

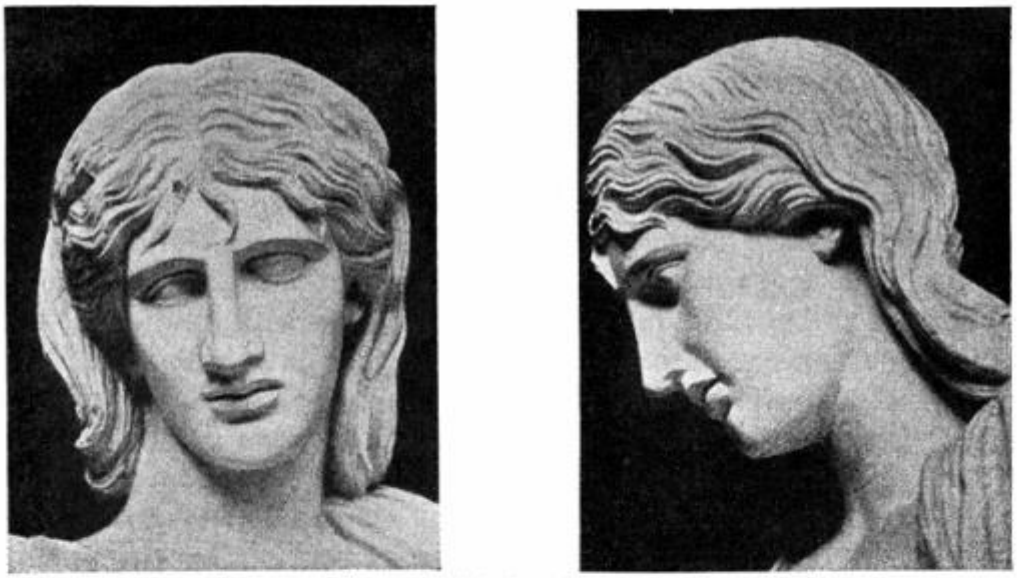

Abb. 359 a, b. „Thusnelda" in der Loggia dei Lanzi in Florenz

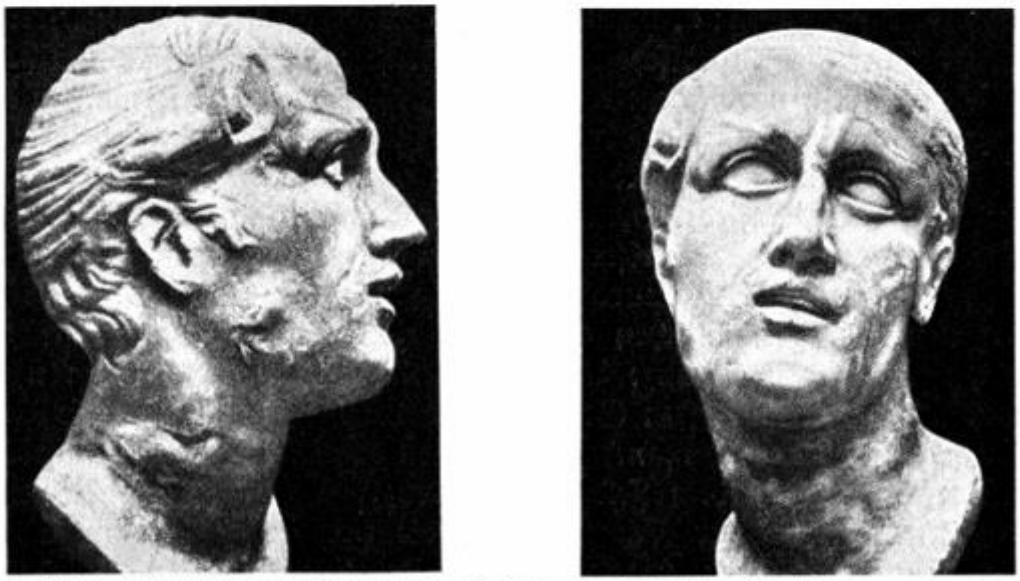

Abb 360 a, b. Verwundeter Baſtarne (die Baſtarnen, ein germaniſcher Stamm, den Goten naheſtehend, wohnten an der unteren Donau, kämpften ſchon 169 v. Chr. im makedoniſchen Heer, ſpäter auf Mithradates Seite gegen Pompejus. Der Stamm ging ſpäter wohl in den Goten auf).

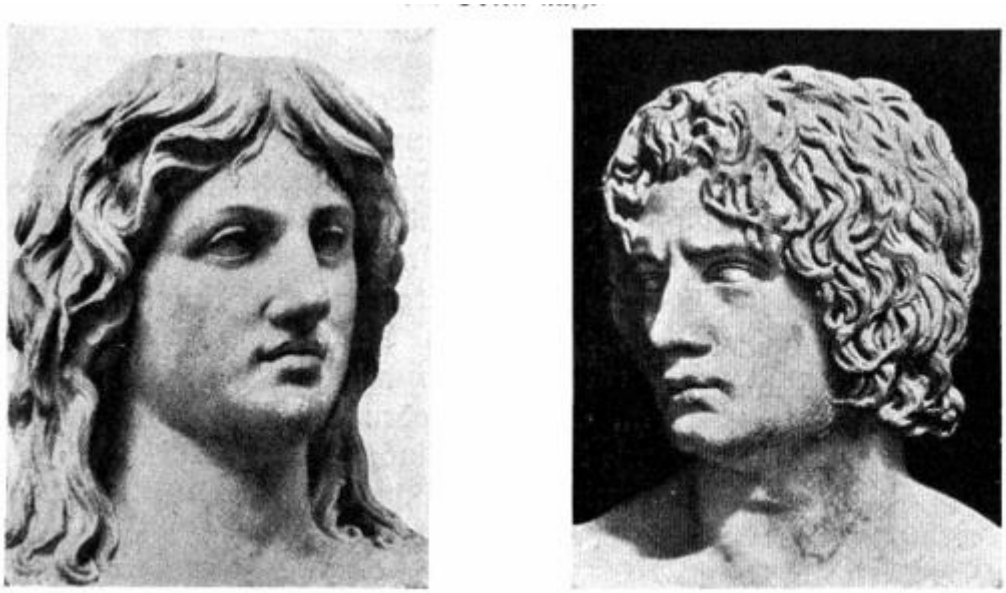

Abb. 361. Germanin

Abb. 362. Germane

Obr. 356 – 362. Ukázkové příklady Germánů.

Jednotlivé germánské kmeny mezi sebou bojovaly již dříve a po celý středověk vedly války vždy jen ty vrstvy evropských národů, které byly nejbohatší na nordickou krev. Po mnoha středověkých bitvách ležely na polích pobité tisíce nordických pánů. Křížové výpravy prořídly řady šlechty všech zemí. Boj proti Maurům (převážně orientální rasy), kteří vtrhli do Španělska z Afriky, vedla gótská a švábská španělská šlechta. Anglická šlechta musela bojovat proti francouzské šlechtě v takzvané stoleté válce a po uzavření míru, který Anglii vyloučil z pevniny, vnitřní válka mezi oběma zeměmi pozvedla dvě šlechtické struktury do tvrdého vzájemného boje. Německá šlechta opakovaně utrpěla těžké ztráty v důsledku vojenských tažení německých císařů v Itálii, kde nordičtí potomci Lombardů kladli nejodolnější odpor. Vnitřní boje středověku, neustálé sváry, vymazaly nordickou krev v celé Evropě.

V jižní Evropě a zejména v severní Africe, kde Vandalové vládli až do roku 534, se k protiselekci přidaly malárie a jiné nemoci, které nejvíce zasáhly nordické vrstvy, méně přizpůsobené jižnímu podnebí. Na jihu tak vymizely germánské jazyky, což bylo známkou úpadku nordických tříd a projevem rasového míšení. Zdá se, že v Burgundsku brzy zanikl jazyk „sedm stop vysokých burgundských obrů“, o němž s nadsázkou píše Sidonius Appolinaris (kniha VIII, list 9). Ve Španělsku se až do 8. století mluvilo vizigótsky; poté, co vizigótský král Leowigild (568-586) zrušil zákaz sňatků mezi Góty a domorodci románského jazyka, ale především poté, co Chindaswinth (642-653) zavedl rovnoprávnost pro obě vrstvy obyvatelstva, se již rasové míšení a úpadek gótštiny nedaly zastavit. Zdá se, že v Itálii se ostrogótštinou mluvilo ještě v 9. století, možná i později, a langobardštinou až kolem roku 1000. Na konci 7. století, jak bylo uvedeno výše, bylo pod vlivem církve dosaženo právní rovnosti Langobardů a Římanů. V Moesii (na dolním Dunaji) se gótština používala ještě v 9. století (podle Walafrida Straba, zemř. 849). Na Krymu se ostrogótský dialekt udržel až do 17. století.

Nordická krev však ještě nezmizela spolu s jazykem. Tvůrčí schopnosti nordické rasy se nyní projevily v jižní Evropě a ve Francii v rané historii všech národů románského jazyka. Albrecht Haupt ve své knize „Die älteste Baukunst, insbesondere die Baukunst der Germanen“ (2. vyd. 1923) popsal vysoké příklady nordicko-germánského umění, které lze nalézt po celé Evropě. Ihned po dobytí v období stěhování národů se všude mezi germánskými kmeny začala vytvářet

morálka, která nakonec vedla k vysoké kultuře středověkého světa. Věta Jornandese (6. století), kterou napsal při popisu gótské povahy: *„Jaká to byla radost, že nejstatečnější muži, když si trochu odpočinuli od řemesla zbraní, věnovali se vědám“* - tato věta je symbolická pro díla ducha, která nyní vznikala všude tam, kam pronikla nordická krev. Po zániku germánských jazyků na území, kde se nyní mluví románsky, těžily vznikající národy románského jazyka z nordické státotvornosti a nordická tvořivost proudila do jazyků, které byly nyní přijaty.

To samo o sobě dostatečně svědčí o tom, že románské jazyky, které pomalu vznikaly z tzv. vulgární latiny, si svou plnou samostatnost a vlastní charakter vytvořily až ve staletích, kdy germánské kmeny ve svých oblastech přešly na románské jazyky.[244] Tentýž nordicko-germánský duch vytvořil vnitřní podobnosti v germánských a románských jazycích. *„Ve všech čtyřech velkých státech okcidentálního křesťanství jsou konstruktivní prvky nového života germánské.“*[245] To platí až po strukturu jazyka. O angličtině, francouzštině a němčině bylo řečeno: *„Tyto jazyky, posuzovány syntakticky, jsou vlastně jen dialekty jediného jazyka, jazyka Okcidentu.“*[246] Tento

[244] Srov. kapitolu „Rasse und Sprache" v „Rassenkunde des deutschen Volkes“.
[245] Stubbs, The Constitutional History of England, díl 1, 1874, s. 3.
[246] Porzig, Aufgaben der indogermanischen Syntax, v „Stand und Aufgaben der indogermanischen Sprachwissenschaft“, Festschrift für Streitberg, 1924.

„okcident“ je výtvorem převážně nordických germánských kmenů středověku.

Samotný „středověk“ má jednoznačně nordicko-germánský charakter. „Oživující síle“ (force régénératrice), kterou Mignet[247] připisuje germánským kmenům, vděčíme za novou stavbu kultury po zhroucení helénsko-římského světa. To dalo vzniknout skutečně nordické poezii starofrancouzské Písně o Rolandovi (11. století) a také hrdinským básním všech jazyků středověku, které opakovaně zobrazují nordické postavy, včetně vysokých, světlovlasých a modrookých lidí. Literatura středověku začíná vzkvétat, ale hybnou silou v literatuře románsky mluvících národů je také *„vůdčí rasa“* (leading race), neboť *„dech života nových literatur byl germánský“*[248], a „germánský“ byl ve středověku stále stejně převážně nordický. Mluví se o „mezinárodnosti“ středověké morálky, stejně jako o „mezinárodnosti“ uměleckého vyjádření této morálky, gotické architektury. Tato mezinárodnost se v podstatě zakládá na pospolitosti nordické krve, která spojovala vládnoucí vrstvy západních národů mezi sebou a která se projevila zejména ve 13. století jako společné západní cítění. Renan nazval středověk „germánským obdobím“ (période germanique)[249] a Jakob Grimm ve svých „Geschichte der deutschen Sprache“ (1853) nazval středověkou provensálskou poezii gótskou a středověkou severofrancouzskou poezii

[247] Mignet, Etudes historiques, 6. vyd., 1885, s. 392.
[248] Stubbs, The Constitutional History of England, sv. 1, 1874, s. 3.
[249] Renan, Nouvelles considerations sur le caractere général des peuples sémitiques, Journal asiatique, sv. 13, 1859, s. 488.

franckou. Zkoumání původu a rasově-národnostního směřování velikánů těchto literatur by mohlo Grimmova označení ospravedlnit.

Nositel germánského jména Dante Alighieri[250], který přišel do Itálie za císařem, položil základy pro výstavbu italského jazyka toskánským dialektem, který vyčistil a zjemnil, volgare illustre, který vytvořil a jemuž pomohli k triumfu Petrarca a Boccaccio. Ve své první eklóze Giovannimu di Virgilio Dante zádumčivě hovoří o svých šedivých vlasech, které „byly světlé na Arnu“, tj. v letech jeho mládí ve Florencii. Beatrice z jeho básní má světlé vlasy buď proto, že její archetyp byl blonďatý, nebo proto, že ji tak Dante musel zobrazit v souladu se svým duchovním směřováním. Dantova duchovní povaha se zdá být nordická a vůbec ne středomořská. Jeho „pohrdavá duše“ (alma sdegnosa) nachází své protějšky pouze v nordických postavách legend a historie, které se vyznačují skutečně nordickým smyslem pro osud.[251]

---

[250] Cacciaguida, Dantův pradědeček, se oženil se ženou s příjmením Alighieri, které pak přešlo na Dantova dědečka a jeho potomky. *„Nejstarší podoba jména byla pravděpodobně Aldighieri, jméno germánského původu připomínající německé Aldiger.“* (F. X. Kraus, Dante, 1897, s. 25) Kraus předpokládá, že předek se jménem Aldighieri nebo Alighieri - lze nalézt oba způsoby zápisu - pocházel z německého rytíře, který přišel do Itálie v družině císaře.

[251] Zkoumání Dantových kostí je k dispozici v publikaci Sergi a Frasetto, Esame antropologico delle osse di Dante, Rivista di Antropologia, sv. 26, 1924/25: Dantova tělesná výška byla vypočítána na 164,4 až 165,4 cm. Lebka je vysoká, dlouhá s indexem délky a šířky 75,6 a vypouklým týlem, širokým klenutým čelem a silnými nadočnicovými oblouky. Obličej je úzký se silně vystouplým nosem.

Stejně jako lombardská, gótská a normanská krev přinesla nejlepší síly Italům, tak gótská a švábská krev přinesla síly Španělům a Portugalcům i poté, co byla vizigótská říše v roce 711 rozdrcena Maury. Hrdinské věky těchto národů, odvážné plavby Portugalců a Španělů a oslabení těchto národů se nejlépe vysvětlují vedením nordických národů a vysycháním nordické

Sergi a Frasetto z toho chtějí vyvodit, že Dante byl západní (mediteránní) rasy. Tento výsledek má také vyvracet domněnku, že Dante a další velcí muži Itálie byli nordicko-germánského (teutonského) původu; Dante byl „italské krve a rodu“. — Příjmení Alighieri však již ukazuje na germánský původ: jde o románskou obměnu jednoho z mnoha germánských jmen ve spojení s „kopím“. Dantova výška může ukazovat na mediteránní vliv. Rysy jeho obličeje, jako je vysoká lebka se silně vystouplým nosem a silnými nadočnicovými oblouky, nejsou v žádném případě západní, ale nordicko-dinárské; dinárský vliv je patrný nejen ve tvaru nosu, ale také ve tvaru dolního rtu. Boccacciovo tvrzení, že Dante byl černovlasý, již Woltmann odmítl jako nevěrohodné. Tomu odporuje výše zmíněné svědectví samotného Danta. Boccaccio Danta nikdy neviděl. — Dantova duchovní povaha je rozhodně nezápadní a lze ji nejlépe interpretovat jako převahu nordické rasy s příměsí rasy dinárské. Dokonce i jeho údajná mlčenlivost a pomalé, klidně ovládané chování se jeví jako nezápadní. Dílo, jako je jeho mladistvá Vita nuova, působí natolik nordicky, že je svou citlivostí srovnatelné pouze s díly tak výrazně nordických básníků, jako je Shelley nebo Hölderlin. Dantova vysoce uctivá vážnost, která odmítá jakoukoli snadnou ústupnost nebo dokonce úlitbu životu a umění, jeho jemně zdrženlivá citlivost spojená s tvrdým smyslem pro skutečnost, která mu umožňuje ostře zobrazovat lidi, vzletná vášeň, zkrocená morální a uměleckou přísností - to vše jsou rysy, které nesouvisejí s těmi, jež Pulle ve svém „Profilo antropologico dell' Italia“ (1898) označuje za základní rysy jihoitalské poezie, genio meridinonale; Jedná se však o rysy, které se opakovaně objevují u autorů převážně nordické nebo alespoň nordicko-dinárské povahy; srov. Günther, Rasse und Stil, 2. vyd, 1928.

krve, k němuž ještě před vpádem Maurů značně přispěly neustálé vzájemné spory gótských a švábských dynastií. „Modrá krev“ (sangre srul), která byla ve Španělsku přisuzována šlechtě poté, co žíly prosvítily nordicky světlou pleť, musela již značně poklesnout a smísit se s nenoridckou krví, když „reconquista“ (znovudobytí) přinesla vládnoucí třídě nové ztráty. Z Asturie a Kantábrie, kam se před Maury stáhly nejlepší gótské rody, začalo znovudobývání země, počínaje Kastilií. V těchto bojích vynikl zejména „Cid“, don Rodrigo Campeador (1045-1099), který je v cidovských básních Španělů líčen jako stejně nordický vzhledově jako jeho žena Ximenes a stejně nordický i v jednání. Právě z Kastilie se zformoval španělský stát, neboť - jak uvádí Ortega y Gasset ve své knize „Espana invertebrada“ (1922) - pouze Kastilie byla kdy schopna uvažovat o budování státu ve Španělsku.

Abb. 363. Graf Colonna, ſpaniſcher Feldherr. Nordiſch (Stich: van Dyck)

Obr. 363. Hrabě Colonna, španělský vojevůdce.

O konečné vyhnání Maurů, dokončené v roce 1492, se zasloužila především tmavě blonďatá a modrooká královna Isabela Kastilská (1451-1504). Její sňatek s Ferdinandem Aragonským založil sjednocené Španělsko, které královna přeměnila ze středověkého na moderní stát. Nordická třída Španělska po staletí bojovala proti nájezdům Saracénů (převážně orientální rasy) a v 16. století už musela být na mizině. Zdá se však, že přesto přispěla značnými silami k expanzi španělské koloniální říše v Americe. *„Všechno, co Španělsko mělo v podobě činorodých a odvážných lidí, bylo vrhnuto na Ameriku. Portréty a spisy z té doby ukazují, že nordická rasa (l'élément Europaeus) byla ve Španělsku stále hojně zastoupena.“*[252] Velmocenská a koloniální politika Španělska nyní musela rychle pohltit právě tuto rasu, čímž se nordičtější vrstva stále více ztenčovala expanzí na rozsáhlá území Evropy a Ameriky, a od roku 1580 začal rozklad: *„Původní rasová vrstva se stále více dostávala na povrch, a tak se Španělsko stalo bez mízy a prořídlé.“*[253] V roce 1514 církev povolila španělsko-indiánské smíšené sňatky, čímž pravděpodobně výrazně podpořila míšení na území Španělské Ameriky.

Andaluský spisovatel Angel Ganivet, který ve své knize „Idearium espanol“ (1897) a v díle přeloženém A. L. Mayera „Spaniens Weltanschauung und weltstellung“ (1921), se Angel Ganivet, který se pokouší popsat španělskou národní duši - její

[252] Lapouge, L’Aryen, son Role Social, 1899.
[253] Ridgeway, The Early Age of Greece, 1901.

nejvýraznější projev nachází ve smyslu nezávislosti -, nedokáže španělské objevitelské cesty, zámořské podniky a vznik kolonií z této národní duše skutečně vysvětlit a domnívá se, že jsou výjimkou, proviněním proti „španělské“ podstatě. Toto období španělských objevitelských cest však lze z rasového hlediska vysvětlit podobně jako vznik mravů v době italského obrození: jako odpověď nordické rasové duše na otázky kladené dobou a místem.

Cervantes, sám velmi světlovlasý, blonďatý a modrooký, dává vznešenějším postavám své poezie světlé vlasy, růžové tváře a „sněhobílou“ pleť. Portugalský básník Camoens byl světlovlasý, blonďatý a modrooký. Španělský malíř Murillo byl vysoký, měl tmavé blond vlasy a světlé blond vousy. Velasquez byl vysoký a tmavovlasý, měl oči s hnědými a modrými skvrnami a převážně nordickou tvář.[254] Woltmann, který tato tvrzení uvádí ve své knize „Die Germanen in Frankreich“ (1907), uvádí, že poměrně velký počet současných španělských malířů jsou blonďatí; Villegas (1848-1921), „největší současný španělský malíř“, je rovněž blond a modrooký.

I dnes má Španělsko určitý nordický nádech, který se celkově snižuje od severu k jihu a ve vyšších oblastech pravděpodobně od vysočiny k nížině. Na severu Španělska je patrná větší činorodost a síla vůle, zřejmě zejména v katalánské oblasti, na jihu je více půvabu a ladnosti. De Jouvenel uvádí, že na severu Španělska je mnoho šlechticů vysokých, světlé pleti

[254] Justi, Diego Velasquez, sv. 1, 1922, s. 115, uvádí, že jméno Velasquez se poprvé objevilo v podobě Velasco u potomků Vizigótů.

a světlovlasých. Přičítá to dědičným rysům Vizigótů, kteří během maurské invaze ustoupili na sever.[255] Velmi vysoký, světlooký Primo de Rivera se jeví jako jednoznačně převážně nordický.

Abb. 364. Spanien. Miguel Primo de Rivera y Orbaneja, geb. 1870. Vorwiegend nordisch mit leicht. fälischem (u. vorderasiatischem?) Einschlag. Sehr hochgewachsen, hellāugig

Obr. 364. Španěl Miguel Primo de Rivera y Orbaneja, narozen 1870. Převážně nordický typ s lehkou fálskou a zřejmě blízkovýchodní příměsí, velmi vysoký, světlé oči.

[255] Jouvencel, Bulletin de la Société d'Anthropologie, 1879, s. 428.

Relativní úpadek Španělska od 16. století do současnosti - dnes lze pravděpodobně hovořit o počátcích nového vzestupu - je třeba přičíst nejen denordizaci, ale také odstranění kvalitních dědičných vlastností všech ras zastoupených ve Španělsku, které způsobila inkvizice. Podle Galtona (Hereditary Genius, 1869) bylo v letech 1471-1781 ve Španělsku každoročně popraveno v průměru 100 osob a 900 osob bylo v těchto třech stoletích uvězněno: *„Skutečné údaje z těchto tří století hovoří o 32 000 lidech upálených na hranici, o 17 000 upálených na podobizně (domnívám se, že většina z nich zemřela ve vězení nebo uprchla ze Španělska), a o 291 000 osobách odsouzených k různě dlouhým trestům vězení a jiným trestům. Pro žádný národ není možné takovou politiku dlouhodobě snášet, aniž by za to nezaplatil obrovskou daň v podobě zhoršení svého potomstva, jak se ostatně projevilo v nástupu dnešního pověrčivého a netalentovaného španělského národa.“* - Pokud je Galtonův úsudek o španělské populaci příliš tvrdý a pokud se Galton moderního Španělska nedožil, jeho úsudek o selekčním účinku inkvizice zůstává platný. Nicméně v souladu s duchovně svobodomyslnou povahou nordické rasy byla tato rasa pravděpodobně mezi oběťmi inkvizice zastoupena silněji než ostatní. Denordizace a inkvizice pravděpodobně nejvíce přispěly k tomu, že dnes ve Španělsku neutichne stížnost, že tam nejsou „muži“. Zdá se však, že ani dnešní španělský národní duch není příznivě nakloněn vzniku a přijetí „mužů“.

Abb. 365. Spanien. Paez de la Cadena, geb. 1775, Staatsmann. Weſtiſch-nordiſch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 366. Spanien. Alvarez, 1768—1827, Bildhauer. Nordiſch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Obr. 365 – 366. Španělové Paez de la Cadena a Alvarez. La Cadena je směsicí mediterránně-nordického typu; Alvarez nordického typu.

Určitý vliv nordické rasové duše je ve Španělsku cítit dodnes, stejně jako hrdost na „gótskou“ krev u některých Španělů s nordickou příměsí. Španělský spisovatel Miguel de Unamuno (židovského původu?), který žil v Paříži, by rád zařadil Pyrenejský poloostrov do kategorie Afrika podle duchovní příslušnosti jeho obyvatel. Španělsko by se nemělo europeizovat, ale afrikanizovat. Nezdá se však, že by se to ve Španělsku setkalo s velkým pochopením. Jose Ortega y Gasset, profesor filosofie na madridské univerzitě, ve svých „Meditaciones del Quixote“ (1914) uvádí: *„Nenuťte mě být Španělem, pokud Španěl znamená pouze člověka zářící pouště. Nevyvolávejte ve mně občanskou válku; nestavte iberského člověka s jeho syrovými, divokými vášněmi proti blonďatému*

Teutonovi, hluboce zamyšlenému a cítícímu, který v mé duši dýchá přítmím. Chci uzavřít mír mezi svými vnitřními lidmi a sjednotit je ke společné práci.“[256]

Pravdivost Disraeliho slov (Coningsby, 1844), že rasová otázka je klíčem ke světovým dějinám, je jasně patrná i v italských a francouzských národních a intelektuálních dějinách. Intelektuální a umělecký výkon italského obrození je obzvlášť nápadný: jak se uprostřed rasově tak důkladně smíšeného národa, tvořeného převážně potomky římských otroků, poté, co se ozvalo volání prostřednictvím znovuobjevení starověkého řeckého světa, probudili tvůrčí duchové na všech koncích a v krátké době rychle uchopili a radostně formovali díla, která znamenají vrcholnou dobu ducha. Od dob Woltmannova bádání je fenomén období italského obrození jasně vizualizován jako obnovený příliv nordické krve do národního a duchovního života. Ještě na počátku 15. století byli mnozí Italové v dokumentech označováni za potomky Lombarďanů, Alemanů atd. (ex Alamannorum genere; legibus vivens Langobardorum). Pokud italské rodiny přijaly také germánská, zejména německá křestní jména, jsou některá z těchto jmen dokladem germánského původu. Birt ve své knize Spätrömische Charakterbilder (1919) uvádí jména jako Luigi (Ludwig), Carlo (Karl) a Francesco (odvozené od „franský“), ale také příjmení, která mnohem spíše ukazují na germánský původ, jako Ghiberti (Wilbert), Alberti, Riccardi, Grimaldi, Landi, Strozzi, Pazzi, Dandolo, Bruno a další. *„V 10. až 12. století se Itálie hemžila německými jmény: Adalbert z Ivrei, Berengar z Friuli, Otto z*

[256] Srov. Curtius, Spanische Perspektiven, Neue Rundschau, 1924.

Montserratu, Wido ze Spoleta, Alberich z Tusculum, Berta ze Susy, Adelheid z Turína, dále Engelbert a Hugo, Irmengard, Emma a Matylda, Pandulf a Gisulf byli posledními lombardskými knížaty v jižní Itálii, když Normané pod Robertovým vedením vtrhli do země. Ale stejně tak i jména umělců: Mistr Vilém na fasádě svatého Zenona ve Veroně, Ubertus na bronzových dveřích Lateránu v Římě, mistr Gruamons v Pistoji, Robertus a Biduinus v Lucce, Arnolfo di Cambio v Sieně a Florencii, Fra Guglielmo d'Angelo v Pise a tak dále.“ - Mezi papeži je mnoho nositelů germánských jmen, mnoho potomků germánských, zejména německých rodů, a mezi vyobrazeními papežů, například v knize Bayer, Das Papstbuch (1925), je na mnoha vyobrazeních nordická nebo převážně nordická osoba, a to až do dnešních dnů.

Probuzeni bytostně spřízněným světem helénismu, který byl rovněž nordického původu, povstali nordičtí muži všude v bývalé lombardské Horní Itálii a bývalé normanské Dolní Itálii a vytvořili nový svět s neklidnou tvořivostí. Duchovní výtvory Helénů převzal také orientální svět, zejména islámský, a žil v něm dál ve více či méně přetvořené podobě. Helénismus však byl Orientem převzat z hlediska intelektu, nikoli však z hlediska prožitku. Naproti tomu italské obrození zažilo helénismus nově, dokázalo znovu uchopit svět a lidský život stejným způsobem jako heléni tvůrčího věku, protože v obou epochách působila stejná nordická krev. Giotto, Masaccio, Filippo Lippi, Donatello, Pico della Mirandola[257], Signorelli, Botticelli,

[257] Nordickou rasovou duši zřejmě lze vycítit v dílech Giovanniho Pika, hraběte z Mirandoly (1463-1497). Tělesné vlastnosti filosofa by

Leonardo da Vinci, Andrea del Sarto, Tizian, Dante, Petrarca, Tasso, Galilei - všichni jsou nordického původu a představují, pokud jde o umělce, lidi nordického typu.[258] Kolumbus, druhý objevitel Ameriky - prvním byl viking Leif Eirikson -, měl také nordickou krev: *„Byl vysoký, měl dlouhý, impozantní obličej, akvilínový nos, modré oči, světlou pleť s načervenalým nádechem; jeho vousy a vlasy byly v mládí světlé, ale starostmi brzy vybledly.“* Tak píše Bartolomeo Las Casas, který s Kolumbem strávil hodně času.[259] - Je velmi příznačné, jak málo talentovaných lidí se v převážně západní Dolní Itálii se Sardinií a Sicílií za celou historii Itálie narodilo, zatímco střední a Horní Itálie byla vždy poměrně bohatá na tvůrčí lidi. Dokonce ani samotný Řím a jeho okolí nebyly bohaté na významné místní lidi, Pulle uvádí následující výčet oblastí nejbohatších na tvůrčí lidi: *„Benátky, Verona, Milán s bohatým Pádským údolím, oblasti Emilie až po Bologna, Florencie a celé Toskánsko, Pisa a Janov a Řím s kvetoucími městy Umbrie.“*[260] Pořadí, v němž

---

odpovídaly tomuto duševnímu obrazu. Podle Liebertova vydání vybraných Pikových spisů (1905, s. 16) ho Giovanni Francesco, filosofův synovec, popsal takto: *„Jeho tělo bylo krásně a štíhle stavěné, v jeho pohybech byla ušlechtilá míra. Jeho tělo bylo měkké a jemné, tvář kvetoucí svěžestí a půvabem, zuby zářivě bílé a pravidelné a oči šedé a živé. Světlé vlasy mu v dlouhých pramenech spadaly až na ramena.“* - Podle obrazu ve florentské Uffizi se zdá, že Pico della Mirandola byl převážně nordický s lehkou dinárskou příměsí.

[258] Woltmann (Die Germanen und die Renaissance in Italien, 1905) zjistil, že mezi 200 slavnými Italy bylo 81,6 % světlovlasých, 63 % blonďatých a 24 % hnědovlasých. Černovlasých bylo 13 %.

[259] Bartolomeo Las Casas, Historia de las Indias, první vydání 1875, Madrid.

[260] Pulle, Profilo antropologico dell’Italia, 1898.

Pulle tyto krajiny uvádí, je však vcelku také pořadím krajin, které měly a mají velmi výrazný až dosti výrazný dinárský a nordický vliv. O silnějším průniku nordické krve do severní Itálie v 15. století svědčí dopis, který 28. března 1467 napsala Lucrezia z rodu Tornabuoniů z Říma svému synovi Lorenzovi de' Medici do Florencie: jela hledat nevěstu pro svého syna a vyprávěla mu o dívce, která sice měla světlou barvu pleti, ale nebyla blondýnka, *„protože tady žádné blondýnky nejsou“*.[261] - Jak je patrné z vyobrazení, v Římě blondýnky byly, ale rozhodně mnohem méně než ve Florencii.

[261] Srov. v. Reumont, Lorenzo de' Medici, sv. l, 1874, s. 272.

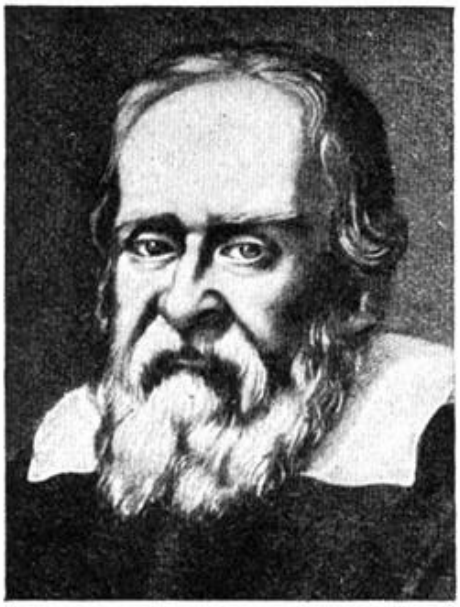

Abb. 367. Galilei, 1564—1642 (hochgewachsen, hellhäutig, rötlich-blond, blauäugig) Vorwiegend nordisch

Abb. 368. Tizian, 1477—1567, Maler. A: blau, H: rötlich-blond. Vorwiegend nordisch

Abb. 369. Aus veronesischem Adel, Vorwiegend nordisch. (Gemälde: Morando)

Abb. 370. Savonarola, Vorläufer der Reformation, 1452—98. A: blau. Vorwiegend vorderasiatisch. (Gem.: Fra Bartolommeo)

Obr. 367 – 370. Na obrázcích 367 – 369 převážně nordické typy; Na obrázku č. 370 Savonarola, předchůdce reformace, převážně blízkovýchodní typ.

Abb. 371. Gaforio, Tonſetzer, Domkapellmeiſter zu Mailand, 1451—1522. Vorwieg. nordiſch. (A: braun; H: blond)

Abb. 372. Bellini. 1427—1516. Maler, H: blond; A: blau. Vorw. nordiſch mit leichtem dinariſch. Einſchlag. (Selbſtbildnis)

Abb. 373. Battiſta Sforza, 1446—1472, Gemahlin Federigos v. Urbino. H: blond; A: braun. Nord.-dinariſch od. nord.-vorderaſ.

Abb. 374. Luca Signorelli, Maler. 1441 bis 1523. H: rötlich-blond; A: blau. Vorwiegend nordiſch. (Selbſtbildnis, Florenz)

Abb. 375. Pazzino Strozzi, römisch. Senator, 1395—1400. A: blau: H: blond

Abb. 376. Unbekannter junger Mann. Vorwiegend nordisch. (Gem.: Gentile, Bellini)

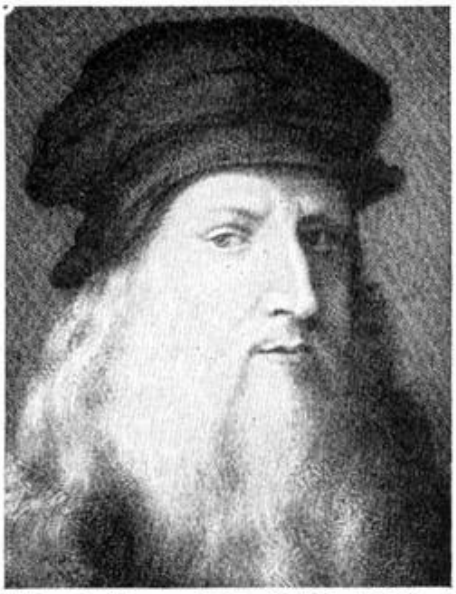

Abb. 377 a, b. Lionardo da Vinci, 1452—1519, Maler. Nordiſch. (Abb. 377a Stich: Morghen nach Selbſtbildnis). A: blau, H: blond

Abb. 378. Machiavelli, 1469—1527, Staatsmann. A: blau. Vorwiegend dinariſch

Abb. 379. Leonardo Loredan, Doge von Venedig von 1501—21. Vorwiegend nordiſch.

Abb. 380. Bindo Altoviti, Edelmann aus Florenz, um 1515. (Stich: Morghen nach einem Gemälde Raffaels)

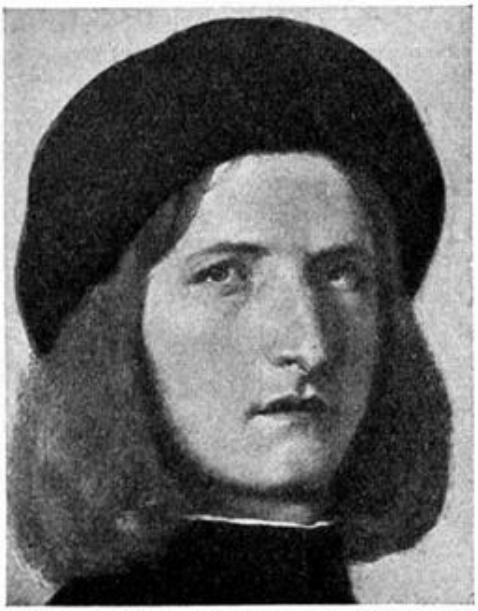

Abb. 381. Jacopo de Barbari, 1471—1515, Maler. Dinarisch-nordisch (Selbstbildnis)

Abb. 382. Laura Euſtochia, Geliebte Alfons I. von Ferrara, als Hlg. Juſtina. H: dunkelblond; A: dunkelblau. Vorwiegend nordiſch.

Abb. 383. Loredana Mocenigo, 1533—72, Gemahlin des Dogen Alois I. H: blond, A: blau; Haut roſig. Vorwiegend nordiſch

Abb. 384. Francesco Maria II, Herzog von Urbino, 1549—1631. H: blond; A: blau. Nordiſch

Abb. 385. Bianca Capello, Großherzogin von Toskana, aus venezianiſch. Adel, 1548-1587. H: blond; A: blau. Vorwiegend nordiſch.

Abb. 386. Vittoria Colonna 1492 (?) bis 1547, Dichterin. Blond nach Galeazzo di Tarsia. Vorwiegend nordisch.

Abb. 387. Vittorio Amadeo III, König von Sardinien, 1726-1796, aus d. Hause Savoyen. A: blau; Haut: rosig. Vorwiegend nordisch

Abb. 388. Unbekannter Italiener (?). Gemälde eines oberitalieniſchen Malers. Vorwiegend nordiſch mit dinariſchem Einſchlag

Abb. 389. Arioſto, 1474–1533, Dichter. H: ſchwarz; A: dunkel. Vorwiegend dinariſch

Abb. 390. A. Manzoni, 1785–1873, Schriftſteller. Vorwiegend nordiſch. A: blau, H: blond

Abb. 391. N. Paganini, 1782–1840, Tonkünſtler. Dinariſch-nordiſch (der din. Einſchlag auf anderen Bildern viel deutlicher)

Abb. 392. Graf Visconti, geb. 1803, Archäologe. Vorwiegend nordisch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 393. Mezzofanti, Kardinal, Sprachwissenschafter, 1774—1840. Vorwiegend nordisch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 394. Donizetti, Tonſetzer, 1797—1848. (Steindruck: Kriehuber). H: bräunlich; A: blau. Vorwiegend nordiſch

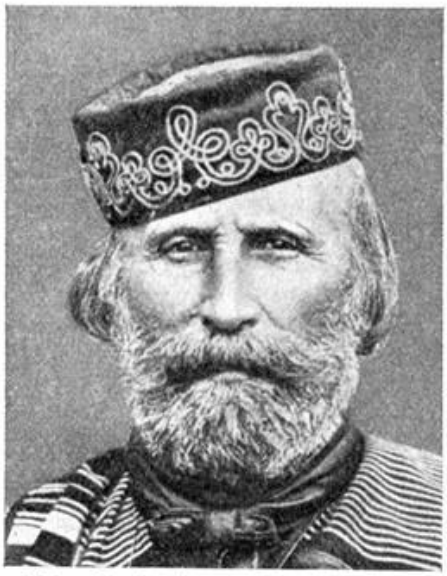

Abb. 395. Garibaldi, 1807—82. H: blond A: blau. Vorwiegend nordiſch

Abb. 396. Tenerani, Bildhauer, 1789—1869, Vorwiegend nordiſch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 397. Alfieri (aus piemontiſchem Adel), 1749—1803, Dichter. A: blau, H: blond (nach eigener Beſchreibung) Nordiſch

Obr. 371 – 397. Převážně nordické typy.

Největší osobnosti italské renesance pocházejí z větší části z oblastí, které byly kdysi osídleny germánskými kmeny, a jejich nordický rasový původ lze často doložit až do jednotlivých rodových linií. Přitom si velikáni renesanční doby

těchto rasových souvislostí vůbec nebyli vědomi. Hluboce pohrdali národy za Alpami, jejichž nordická krev však právě v Itálii a v této době musela toužit po znovuoživení helénského a římského světa.[262]

Podle zpráv a portrétů je obzvláště mnoho nordické krve ve šlechtických rodinách Milána, Janova, Pisy a Benátek v době rozkvětu těchto měst, ale také v linii papežů od raného středověku až po nejnovější dobu. Seznamy papežů a italských biskupů obsahují také dostatek germánských jmen. Tyto převážně nordické dynastie se musely zmenšovat v důsledku válek a vnitřních sporů i rozpoutaného požitkářství. V polovině 17. století bylo v Benátkách již 546 šlechtických rodů, které od založení svobodného státu zanikly ve vnějších i vnitřních bojích.[263] Zdá se, že pohlavní choroby, zejména syfilis, přispěly k vymírání vedoucích rodů od 16. století. Montesquieu ve svém díle „Esprit des Lois“ (1746) píše: *„Většina významných rodin jižní Evropy byla považována za podmaněnou zlem, které se stalo příliš běžným, než aby se za něj dalo stydět.“*

---

[262] Burdach (Der Ursprung des Humanismus, Deutsche Rundschau, březen 1914) by rád viděl pohled na cizí národy jako na „barbary“ (převzatý v období italského obrození od nordických Helénů) jako protidůkaz proti významu nordické krve pro kulturu Itálie. Podle něj *„humanismus a renesance vycházejí z idejí autochtonní latinské rasy“*, z *„prapůvodní italské kultury římské antiky“*! - Co má Burdach na mysli pod pojmem „latinská rasa“? Už v roce 1914 jsme věděli, že nic takového neexistuje. Pokud však má na mysli kulturutvornou rasu antického Říma, ukazuje proti své vůli na rasu nordickou, stejně jako kdyby zmínil kulturu helénskou, která byla příkladem pro velké muže doby obrození.

[263] Podle Annales d'Hygiene, sv. 35, 1846, s. 48.

O významu nordické rasy svědčí i novější období italských dějin: mezi jejími předními muži ve státním a intelektuálním životě převažují nordičtí muži. Z Piemontu a Horní Itálie, italských regionů nejbohatších na nordickou a dinárskou krev[264], sjednocení státu začalo v 19. století; nejrozhodněji o něj usilovali hrabě Cavour (převážně fálský) a Garibaldi (převážně nordický, obr. 395). Žádný z portrétů ve Woltmannově knize nezobrazuje „pravého Itala“; většina z nich však zobrazuje rysy, které dnes spíše najdeme ve vestfálském nebo holštýnském regionu. Nejvýznamnější filosof současné Itálie Benedetto Croce z Pescasseroli (jižní Itálie, Abruzzo) je blond a modrooký.

Rasové dějiny Francie hovoří jasně. Krev Gótů, Burgundů, Franků a Normanů dala Francii (= Frankie) nejlepší národní síly. Příjmení ve Francii známá z raného středověku - především příjmení šlechty - jsou z velké části germánského původu. Jména raně středověké hrdinské poezie, která analyzoval Kalbow[265], hovoří jasnou řečí. Ačkoli se ke šlechtě germánského původu nakonec připojila galorománská šlechta, z níž někteří přijali i germánská jména, lze podle de Lapouge považovat francouzskou šlechtu až do 16. století za převážně nordickou, i když nenordické vlivy, mezi něž zjevně patřily i

[264] Gobineau se například poučil, jak cizí Sicilané vnímají severní Italy a jak u nich poznamenávali nordický vliv, když ve své Ethnographie de la France napsal: *„Slyšel jsem, jak obyvatelé Messiny ve své době označovali muže piemontského pluku, který byl umístěn v jejich blízkosti, za ‚Němce‘.“*

[265] Kalbow, Die germanischen Personennamen des altfranzösischen Heldenepos, 1913.

vlivy blízkovýchodní rasy, která byla od prahistorie rozptýlena ve středomořských zemích, mohou způsobit, že se francouzská šlechta jeví tmavější než šlechta německá nebo anglická, která byla vždy ještě více nordická. Skutečně nordická podoba gotického architektonického stylu vznikla v severní Francii, kde ještě ve středověku žilo převážně nordické obyvatelstvo. Krása trubadúrů z Provence, tedy i z jižní Francie, byla nordická. Křížová výprava proti albigenským (1209-1229) však pravděpodobně zlikvidovala velkou část nordičtější vyšší vrstvy Provence, neboť k albigenským patřily nejváženější rody Provence, vyznačující se mravní přísností. S pádem albigenských a strašlivým zničením země církví a francouzskou královskou rodinou se zhroutil jeden z nejlepších morálních výtvorů středověku, rytířský svět Provence.

Abb. 398. Balduin von Lannoy, Graf von Molembaix, geb. 1386, Statthalter von Lille, Kammerherr des burgundischen Herzogs Philipps des Guten. Nordisch. (Gem.: v. Eyk)

Obr. 398. Nordický Balduin z Lannoy.

V severní Francii, stejně jako ve všech oblastech Evropy, proběhla denordizace rychle, protože středověké války vedla výhradně rytířská třída. De Lapouge však předpokládá, že Francie byla až do doby renesance stále dlouholebá.[266] Konsolidace Francie jako státu začala v jejím nejsevernějším regionu. Začal zlatý věk francouzské kultury. Norman Corneille

[266] Lapouge, Grundfragen der historischen Anthropologie, Politisch-Anthropologische Revue, sv. 3, s. 227.

napsal své hrdinské hry, které vycházely z ducha nordické rasy, a v jeho době další muži ze severu vytvořili státní a duchovní život nejživějšího druhu. Šlechtické vrstvy v celé Francii a vyšší střední vrstvy v severní polovině Francie zůstaly dlouho převážně nordické. Pak náboženské války velkou část nordické krve vyhladily. V důsledku toho Francie opět ztratila některé ze svých nejlepších lidí a nejpevnějších rodin. Protestanti, kteří emigrovali a byli vyhnáni kvůli svému přesvědčení - 50 000 rodin emigrovalo (1685) do Holandska, Anglie a Braniborska, svým pokrevním dědictvím často prospěli německému národu, který byl oslaben třicetiletou válkou. Německo získalo prostřednictvím emigrantů nejschopnější lidi nordické krve. Je příznačné, že město La Rochelle a jeho okolí, kde byli hugenoti dočasně osvobozeni, dodnes vyniká výraznější světlou barvou. Francouzský rasový vědec de Lapouge kdysi prohlásil, že nordický člověk je svou povahou protestant.

Francouzská revoluce přinesla do Německa také příliv vrstev francouzského národa nejbohatších na noridckou krev, a to útěkem nebo vyhnáním francouzské šlechty (emigrantů) a dalších lidí podezřelých vůči vládnoucím. De Lapouge předpokládá, že před revolucí měla Francie ještě zhruba tolik nordické krve jako dnes Německo. V každém případě byla Francouzská revoluce důkladnou denordizací Francie. V té době často stačilo být blonďatým, abyste byli vytaženi na krvavé popraviště. Francouzskou revoluci je třeba chápat jako východo-západní vzpouru proti aristokraticko-měšťanské vyšší třídě nordické rasy. Příznačné však je, že průkopníky a vůdci revoluce byli často nordičtí muži. Jeden z těchto vůdců, Sieyes,

který sám pocházel z nordické krve, si musel uvědomovat souvislost mezi germánským dobytím a existencí šlechtické třídy; odtud jeho výzva k zahnání šlechty zpět do „franckých lesů“, odkud přišla.[267] Napoleon chápal francouzskou revoluci jako povstání Galů proti Frankům a tímto výkladem se již značně přiblížil správnému vysvětlení. Guizot, francouzský historik a státník, sám převážně nordického původu, považoval revoluci za osvobození podrobeného francouzského národa z nadvlády cizorodých dobyvatelů. Oba však zaměňovali národ nebo kmen s rasou a přehlíželi, že dědičné vlastnosti germánských „dobyvatelů“ raného středověku se rozhodně nezachovaly jen ve šlechtě. Podle převládající rasy v nich by Sieyès, Napoleon a Guizot každopádně patřili spíše ke staré francouzské šlechtě než k národu nové Francie.

Napoleon - pocházející z florentské šlechty? - po revoluci ještě jednou k sobě soustředil všechny válečné muže, které Francie nabízela, a zdá se, že - až na svou malou postavu, sám nordického původu (obr. 407) - strhl do boje a smrti velkou část tehdy ještě zbývajících nordických mužů. Husarští vojáci maršála Neye měli podle dobového popisu Beyleho (Stendhala) všichni, až na jediného, žluté kníry.[268]

---

[267] Že stavovská struktura Francie vznikla z rasového rozvrstvení, rozpoznali ve Francii již Hotman (1524–1590) a hrabě Boulainvilliers (1658–1727), oba – stejně jako hrabě Montlosier (1755–1833) – byli předchůdci poznatků Gobineaua; srov. k tomu Günther, „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“, 2. vyd. 1927, 2. kapitola.

[268] Podle Hausera, Die Germanen in Europa. 1916.

Ve svém díle „Les Sélections Sociales“ (1896) de Lapouge podrobně analyzoval procesy selekce ve francouzských dějinách. Dospěl k závěru, že denordizace Francie se šířila již od 16. století a dramaticky se zrychlila během několika málo let s revolucí. Dnes je Francie převážně (?) východní zemí. Velmi rychle, přímo nápadně rychle, se ve Francii právě v 19. století rozšířila východní rasa. *„Zdá se, že vzestup indexu byl v 19. století obzvlášť rychlý a tento pohyb neustal, neboť všude, kde byli žijící lidé měřeni s odstupem několika let, uvádějí nejnovější průzkumy nejvyšší průměrné hodnoty. Stejně se chovají i barvy, a to tak rychle, že nejen nejstarší lidé, ale i my sami můžeme pozorovat zřejmý pokles světlých barev. Z antropologického hlediska je dnešní Francouz úplně jiný člověk než ten středověký nebo dokonce renesanční.“* - *„Převaha kulatých hlav není jen antropologickým faktem. Také směřování ducha francouzského národa se změnilo spolu s tvarem mozku. Povaha současných Francouzů, jejich pohled na politické, náboženské, morální, ba dokonce i literární otázky, je zcela jiná než dříve. Tento rozdíl je tím výraznější, čím více zhrubnutí mravů a společenských institucí nahrazuje vliv vyšších vrstev vlivem vrstev nižších. To se projevuje i v nejmenších detailech. Stačí porovnat poezii kabaretů, pravou poezii negrů, s lidovou poezií středověku, aby byl jasně patrný duchovní úpadek.“* Tak soudí Francouz de Lapouge, který s odkazem na evropské dějiny dodává: *„Je to poprvé v dějinách, kdy se k moci dostali*

lidé s kulatou hlavou. Pouze budoucnost nás může poučit, jak tento podivný pokus dopadne.“[269]

Abb. 399. Maria von Anjou, Gemahlin Karls VII., Königs von Frankreich. (Zeit d. Jungfrau von Orleans). Nordisch

Abb. 400. Claude von Frankreich. Gemahlin Franz I., 1499—1524. Nordisch

Abb. 401. König Heinrich II. [von Goujon] (1518—1559) Nordisch

Abb. 402. Admiral Coligny. 1509—72. H: hell; A: hell. Nordisch. (Nach anderen Bildern vorw. nord.)

[269] Lapouge, Die Rassengeschichte der französischen Nation. Politisch-anthropologische Revue, IV. 1905/06.

Abb. 403. Colbert, 1619—83. Staatsmann (von Coyzevox). Nordiſch

Abb. 404. Pouſſin (Selbſtbildnis), 1594 bis 1665, (hochgewachſen, H: miſchfarben, A: hell). Vorwiegend nordiſch

Abb. 405. Kardinal Richelieu, 1585—1642, Staatsmann. Hochgewachsen. A: braun. Vorwiegend nordisch

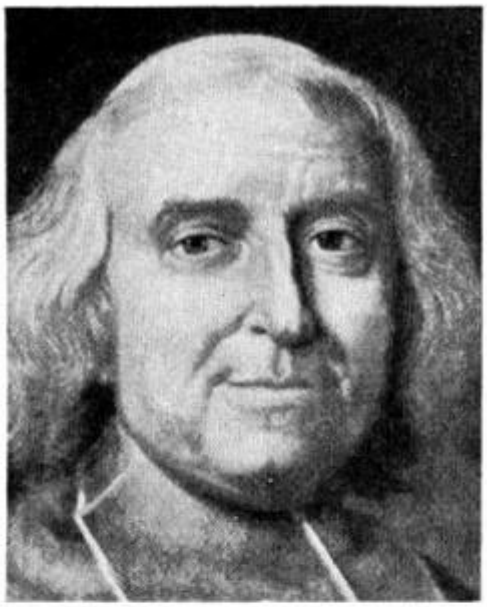

Abb. 406. Kardinal Fleury, 1653—174 Staatsmann. A: hell. Nordisch

Abb. 407. Korsika. Napoleon I. (aus florentinischem) Adel? 1769—1821

Abb. 408. Napoleons Totenmaske

Abb. 409. Charlotte Corday 1768—1793, Mörderin Marats. H: hell; A: hell. Nordiſch

Abb. 410. G. Cuvier, Naturforſcher, 1769—1832, (mittelgroß, A: hell). Nordiſch

Abb. 411 a u. b. Carnot, 1753—1823. Staatsmann (Medaillon nach David d'Angers) (hochgewachsen A: hell, H: hell). Nordisch

Abb. 412. Frankreich. Delaroche, 1797—1856, Maler

Abb. 413. Frankreich. Langlois 1777—1837. Maler

Abb. 414. Lamartine, 1790—1869, Dichter (hochgewachſen, A: braun, H: hell). Nord.-din. (der din. Einſchlag auf and. Bild deutl.)

Abb. 415. Cavaignac, General, 1793 bis 1877. Nordiſch-dinariſch

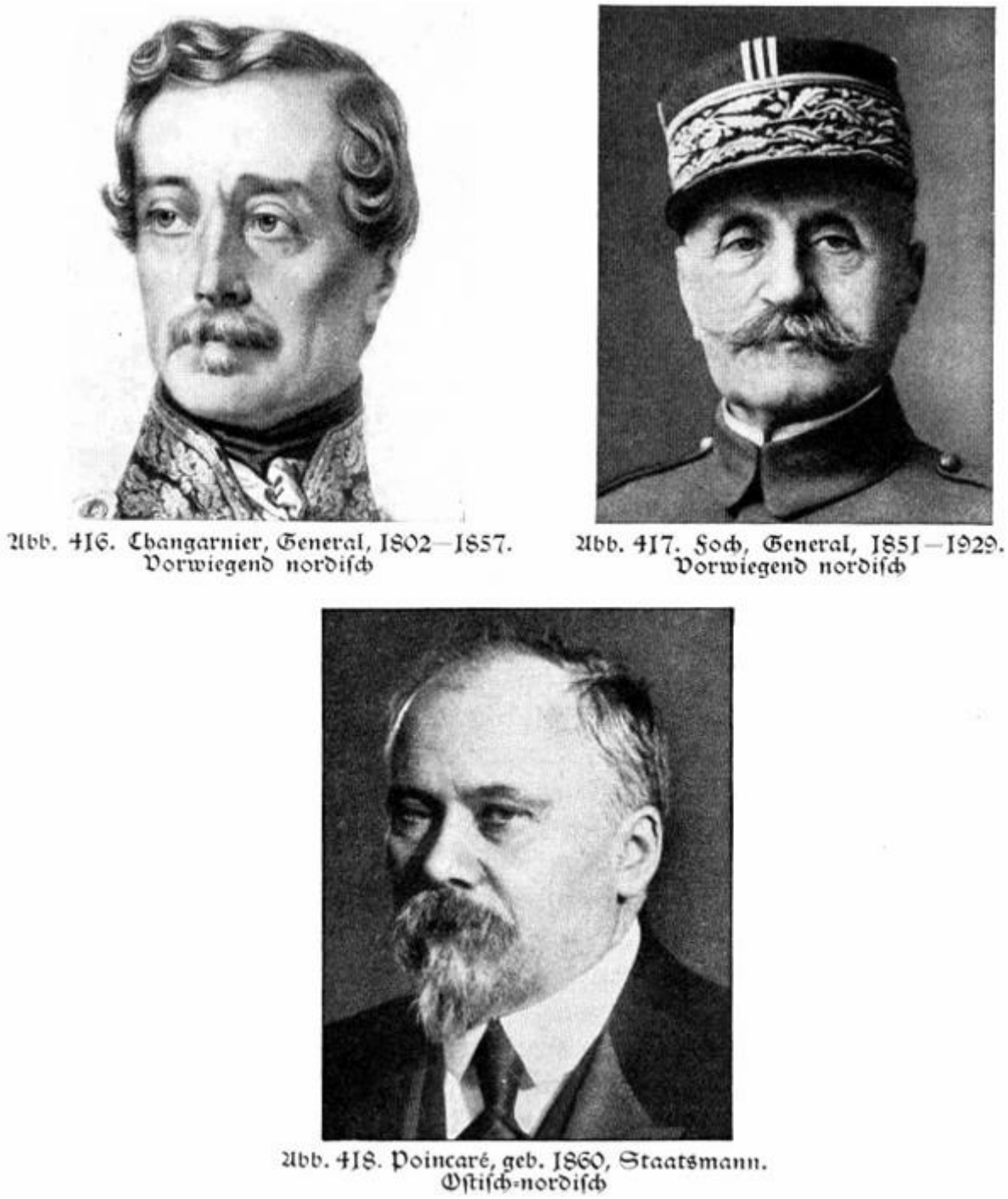

Abb. 416. Changarnier, General, 1802—1857. Vorwiegend nordisch

Abb. 417. Foch, General, 1851—1929. Vorwiegend nordisch

Abb. 418. Poincaré, geb. 1860, Staatsmann. Ostisch-nordisch

Obr. 399 – 418. Převážné nordické typy z Francie.

Ve výše zmíněné eseji de Lapouge vysvětluje, že východní rasa velmi rychle kolonizuje i dříve rasově západní (mediteránní) oblasti, takže dřívější rasové složení Francie se dnes projevuje pouze více či méně silnou příměsí nordických či

západních a v oblasti Alp a Wasgenwaldu také dinárských ras v rámci jinak převážně východního obyvatelstva. „Oblasti obývané kulatohlavými osidlují ostatní, a je třeba počítat s tím, že za 100 až 200 let bude ve většině země nalezen index 90 a vyšší.“[270] Zatímco venkovské oblasti ve střední a jižní Francii nejsou zrovna chudé na děti, počet dětí mezi zemědělci v severní Francii, tedy v oblasti s nejsilnějším nordickým vlivem, je mezi venkovskými oblastmi nejnižší.

Je příznačné, že tvořiví muži Francie, která se dnes již pravděpodobně stala rasově převážně východní (?), vždy patřili převážně k nordické rase, jak na to poukázala již Odinova zkoumání. Odin také ukázal, že rodiště většiny velkých mužů francouzských dějin leží severně od linie Coutances-Cherbourg-Ženeva, tedy na těch francouzských územích, která mají relativně nejsilnější nordický rasový vliv. Stejně jako Ronsard, Corneille, Poussin, Voltaire, Houdon, Montesquieu, Mirabeau, Pascal, Diderot, Cuvier, Puvis de Chavannes, Müsset, Lamartine, Flaubert (velmi vysoký, ramenatý, světlé pleti, světlých očí, blond, podle Fagueta „un vrai viking“) a další měli převážně nordickou krev, tak i přední muži 19. století a současnosti, např. Berlioz, Manet, Romain Rolland a většina francouzských vojevůdců Velké války.[271] Také v částech

[270] Lapouge, Die Rassengeschichte der französischen Nation. Politisch-anthropologische Revue, IV. 1905/06.

[271] Woltmann (Die Germanen in Frankreich, 1907) zjistil mezi 250 slavnými Francouzi 73,4 % světlookých, 23,9 % hnědookých, 66,3 % světlovlasých, 23,4 % hnědovlasých, 10 % černovlasých, 59 % vysokých, 24 % středně vysokých, 17 % podprůměrně vysokých, pouze 4 % hnědookých černovlasých.

francouzské šlechty se zdá být dosud poměrně hodně patrné nordické krve; značný počet francouzských šlechtických rodů však prostřednictvím sňatků smísil mnoho té krve, s tou, která je charakteristická pro Židy.

Zdá se, že Francouzi, kteří emigrovali do Kanady, mají mnohem silnější nordickou příměs než dnešní obyvatelé Francie. De Lapouge referuje o vyšetřeních francouzských Kanaďanů v americké armádě v době secesní války: *„Plně vzrostlí Kanaďané dosahovali průměrné výšky 1,73 metru, což je o více než 10 cm více než francouzští záložníci.“*[272] Francouzští Kanaďané pocházejí převážně ze severu a severozápadu Francie. Jelikož si zachovali poněkud starší výslovnost francouzštiny, zachovali si také vážnější pobožnost, čemuž zřejmě vděčí za to, že na rozdíl od svých předků mají mnoho dětí. V roce 1763 bylo Kanaďanů francouzského jazyka a původu 60 000; dnes jich je v Kanadě 0,5 milionu a ve Spojených státech více než 1,5 milionu.

Světová válka přinesla Francii velmi těžké ztráty, na nichž se nordicrá asa podílela více než ostatní: jednak vyššími ztrátami důstojníků, z nichž mnozí byli převážně nordické rasy, ale pak především tím, že ke konci války, jak může ukázat zpráva amerického generála Pershinga, byly nasazeny téměř jen jednotky ze severu Francie, zatímco ostatní snadno selhaly. De Lapouge hlásil: *„Válka zasadila smrtelnou ránu kvalitním dědičným rodům Francie. Většina našich mladých lidí padla nebo se vrátila zmrzačená, a to v poměru 2:3, počítám-li z*

[272] Lapouge, Les Selections Sociales, 1896, s. 367.

našeho studentstva a šlechtických rodin v mém okolí. Mnohé z těchto rodů vymřou, protože poslední mužský potomek byl zabit. Ve stejných kruzích se dcery nebudou moci vdát, protože mladí muži zčásti zmizeli a protože znehodnocení peněz znamená, že jejich věno je příliš malé na to, aby spolu s platem manžela poskytlo prostředky na založení rodiny. V naší zemi jsou skutečné platy vzdělaných lidí, jak je jistě známo, nižší než platy dělníků.“[273]

Po světové válce se do Francie přistěhovalo v průměru 1 000 lidí denně, včetně mnoha Severoafričanů, což umožnilo a stále umožňuje, aby se během války prosadil negroidní vliv, který byl na jihu Francie patrný již před válkou. Desetitisíce Severoafričanů bez žen se přistěhovaly a budou přistěhovávat i nadále. Negři získávají občanství, pokud se ožení s „bílou“ Francouzkou. Anamitské (Vietnamské) pluky šíří vnitroasijskou malajskou přsměs tejně jako negerské pluky jinou negroidní příměs. Jejich umístění je zvoleno tak, aby je bylo možné v případě potřeby použít i jako vládní vojsko proti vnitřnímu převratu, zatímco francouzské středomořské krajiny pomalu kolonizují Italové, v údolí Rhôny se usadilo 50 000 arménských uprchlíků - lidí, kteří v souladu se svou převážně blízkovýchodní rasou budou Francii zítřka poskytovat zástupce všech druhů peněžních a burzovních transakcí. V letech 1919-1925 byly napočítány tři miliony nových přistěhovalců. Protože se na ně zatím nevztahuje obecná západní tendence omezovat porodnost, porodnost ve Francii v posledních letech opět

[273] Lapouge, La race chez les populations mélangées, Eugenics in Race and State, sv. 2, 1923.

poněkud stoupla.[274] De Lapouge varoval své krajany před důsledky tohoto přistěhovalectví, ale marně.

V roce 1879 Gobineau litoval ztráty Alsaska-Lotrinska, protože Francie tak přišla o *možnost „shromáždit pro svou práci obyvatelstvo, které není latinské, obyvatelstvo mimořádné hodnoty, nenahraditelné v jejích úřadech, dílnách, plucích.“*[275] Kolik příliv cenných lidí z Alsaska-Lotrinska pro Francii znamenal a dnes opět znamená, lze odhadnout, když ve starších i novějších ročnících francouzského žebříčku najdeme německá jména, často s nezaměnitelným alemanským zněním. Nungesser, velmi převážně nordický letecký důstojník francouzské armády, který zahynul při svém evropsko-americkém letu, může také naznačovat, jak cenný přírůstek Alsasko-Lotrinsko pro Francii představuje - přírůstek, jehož rasová hodnota však znamená jen málo ve srovnání s rasovou hrozbou, kterou představuje jiné nové přistěhovalectví.

Dnešní Francie je schopna oklamat většinu pozorovatelů o své rasové a dědičné zdravotní situaci díky vášnivě nabyté a udržované politické moci, díky pronikání vlasteneckého ducha do obyvatelstva. Přesto je nebezpečně ohrožena zevnitř,

---

[274] K těmto otázkám viz Oualid, Die Einwanderung nach Frankreich und ihre Probleme, Archiv für Sozialwissenschaft, sv. 56, 1926; Harmsen, Der Einbruch der Farbigen in Europa, Archiv f. Rassen- und Gesellschaftsbiologie, sv. 19, 1927: Der gegenwärtige Stand der Rassenentwicklung Frankreichs vom völkischen Gesichtspunkt aus gesehen, Deutschlands Erneuerung, sešit 9, 1927.

[275] Gobineau, Die Bedeutung der Rasse im Leben der Völker, Einführung zur unvollendet hinterlassenen Rassenkunde Frankreichs. 1929.

nebezpečněji než například Německo: může být o 1-2 lidské věky napřed před dnešním Německem, pokud jde o degeneraci (nárůst horších dědičných dispozic), a o 3-4 lidské věky napřed, pokud jde o denordizaci.

Vnitřní napětí mezi různými rasovými dušemi ve Francii se zdá být téměř vyrovnané, ale není tomu tak. Severní a jižní Francie si navzájem nerozumějí snadno. Spisovatel J. K. Huysmans, rodilý Pařížan, ale původem Vlám, odhaluje, do jaké míry se může vnitřní rasová propast projevit i ve zdánlivě jednotné Francii pro ty, kteří mají jemnější znalosti duševních rozdílů. Ve svém románu La-bas (1891) nechává Des Hermiese při úvahách o francouzských dějinách říci Durtalovi: *„Nejsem si tak jistý, zda příchod Johanky z Arku byl pro Francii příznivý.“* - Stoletá válka byla válkou Jihu proti Severu. Kdyby Johanka z Arku neporazila Angličany, vzniklo by jednotné, mocné království Severu, které by sahalo až k hranicím jihofrancouzských dialektů a zahrnovalo by všechny lidi, jejichž vkus, smysly a zvyky byly podobné. Na druhou stranu korunovace Valois v Remeši vedla ke vzniku nesmyslné a nesourodé Francie, kde se podobné kmeny roztrhaly a protikladné kmeny byly nuceny se spojit. Des Hermies pokračuje: *„Ona (tato korunovace) nám přinesla - a bohužel na dlouhou dobu - tato stvoření s oříškovou barvou pleti a očí, tyto jedlíky čokolády a přežvykovače česneku, kteří vůbec nejsou Francouzi, ale spíše Italové nebo Španělé. Jedním slovem, kdyby nebylo Johanky z Arku, Francie by nepatřila tomuto rodu chlubilů a křiklounů, k těmto větroplachům a nevěrníkům, k této latinské rase, kterou přivedl čert.“* - Durtal posměšně odpoví:

„Vaše myšlenky prozrazují mnohé o vaší otčině.“ - Na to Des Hermies odpovídá: *„Cítím se dobře jen s lidmi ze severu“* (Je ne suis pas bien, moi, qu'avec des gens du Nord).

Stejný nordicko-mediterránní rasový antagonismus lze rozpoznat i v „Reliques“ (1927) Isabelly Rimbauldové, sestry básníka Rimbaulda, v pasáži, kde popisuje poválečné dojmy z jižních Francouzů: *„Hluční, vychloubační, pobudové, frajírci... všude vystupují jako páni a velmi hlasitě se dožadují toho, co jim náleží“* (Bruyants, hädleurs, goguenards, fats ... ils entrent en maitres partout et exigent bien baut leur du).

Gobineau chtěl v rámci svého národa vyzvat „lidi ze severu“ (gens du Nord), aby zachovali svou rasu.

13. Denordizace národů slovanských a germánských jazyků

Slované

Stejně rychle jako mezi národy románských jazyků zmizela nordická krev i mezi národy slovanských jazyků. Praslovany, tj. skupinu lidí, kteří spolu ještě žili nerozděleni na užším území a kteří vytvořili slovanský jazyk jako větev v rámci tzv. satemové skupiny indoevropských jazyků, si podle hrobových nálezů a pozdějších zpráv o jednotlivých slovanských kmenech musíme představit jako převážně nordické.[276] *„Nordický charakter slovanské expanze v antropologickém smyslu lze považovat za pozitivně zjištěnou skutečnost. V tomto ohledu se nijak neliší od expanzí Germánů a Keltů.“* - tak polský rasový badatel Czekanowski[277] píše o rasových charakteristikách slovanských kmenů v době jejich nejstarší expanze. Jazykověda lokalizuje původní osídlení Slovanů kolem horního a středního toku Dněpru a prehistorické výzkumy, které se s tím vcelku shodují, *„do oblasti od Pripjatě po střední Dněpr, do Pinsko-Kijevské oblasti“*.[278] Czekanowski by rád předpokládal Volyň jako výchozí oblast východoslovanské expanze: *„Do dnešních dnů se tam*

[276] Srov. poznatky o rasových nálezech v publikaci Wolff, wer waren die Altslawen, Mannus, sv. 7, 1915.
[277] Czekanowski, Anthropologische Beiträge zum Problem der slawisch-finnischen Beziehungen, Finska Fornminnes Föreningens Tidskrift XXXV, 4, Helsingfors, 1925.
[278] Witte, Urheimat und Westausbreitung der Slawen, Volk und Rasse, sešit 1, 1928.

zachovala oblast, v níž vystupuje do popředí nordický typ.“[279] Czekanowski - který nesouhlasí s výše uvedenými jazykovědci a prehistoriky - předpokládá, že oblast původu šíření slovanštiny jako celku byla dále na západ, zhruba na západ od dnešní polské jazykové oblasti.

Během období stěhování národů se základní slovanský jazyk rozdělil na řadu dialektů, dnešních slovanských jazyků. Od 6. století n. l. se slovanské kmeny šířily daleko na sever, západ a jihozápad a nakonec se přesunuly do oblastí dnešního východního Německa, které byly v období stěhování národů téměř vylidněny germánskými kmeny a které nakonec řídce osídlily, až dosáhly germánsko-slovanské hranice, která byla označena jako Limes sorabicus a je znázorněna na následující mapě níže (s. 476).

Expanze Slovanů do jejich dnešních sídel probíhala v podstatě od 6. století n. l. Rozsáhlá expanze ruského národa začala ještě později a probíhá zhruba od 10. století až do současnosti. Do prehistorie patří také střetnutí mezi převážně nordickými Slovany a převážně východobaltskými kmeny ugrofinského jazyka, střetnutí, jehož význam byl zmíněn výše na s. 255. Každopádně všechny slovanské kmeny dokázaly během své expanze od raného středověku šířit určitou východobaltskou příměs, která je zřetelně patrná i u dnešních jižních Slovanů. S úbytkem vedoucí nordické vrstvy získávali jižní Slované stále silnější dinárskou příměs, která je odlišuje

[279] Witte, Urheimat und Westausbreitung der Slawen, Volk und Rasse, sešit 1, 1928.

od severních a západních Slovanů v souladu s jejich převážně dinárským obyvatelstvem jihovýchodní Evropy a východní střední Evropy. Západoslovanští Češi s dosud výrazným dinárským vlivem, stejně jako Ukrajinci a jižní Poláci s dinárským vlivem, tvoří přechod ke zbývajícím Polákům a Rusům, kteří jsou chudší na dinárskou krev a mnohem bohatší na východobaltskou krev. Se zánikem nordické vládnoucí třídy se musel mezi Rusy a Poláky prosadit východobaltský vliv a také určitý sudetský vliv, zejména v Polsku, ale i v Čechách. A konečně díky vládě Tatarů získala celá východní Evropa nepřehlédnutelnou příměs vnitroasijské (mongolské) rasy.

Podle pohřebních nálezů se zdá, že staří Slované, tj. vedoucí vrstva, která měla zvláštní pohřeb, byli převážně nordického původu. Podle Rankeho, Der Mensch, Bd. 2, 1912, s. 251, se ve staroslovanských hrobech nachází 48 % dlouhých lebek a 16 % krátkých lebek. V ruských hrobech se krátké lebky začaly častěji vyskytovat až po roce 900 n. l. a v následujících staletích jejich počet rychle rostl. V českých hrobech převažovaly dlouhé lebky až do 12. století. V 5. století př. n. l. popisuje Hérodotos (IV, 108) východoevropský národ zvaný Budinové, který byl pravděpodobně slovanským kmenem. Nazývá je (IV, 108) *„velkým, početným národem, všichni světloocí a rusovlasí“*. Prokopius (de bell. Got. III, 14) popisuje Slovany v 6. století n. l. takto: *„Všichni jsou velmi vysocí a hádaví; co do barvy pleti a vlasů nejsou příliš bílí ani světlí, ale také ne příliš tmaví, nýbrž světle hnědí s nádechem do červena.“* Tato charakteristika může odpovídat rasovému složení jihoslovanských, především nordicko-dinárských

kmenů, mezi nimiž byla nordická rasa zastoupena silněji než mezi jejich současnými potomky. Slované, které poznal helénsko-římský svět, mohli být svým složením podobní jihoevropským Sarmatům se silnějším nordickým vlivem. I když Sarmat z Markova sloupu (vztyčeného ke konci 2. století n. l.) pravděpodobně představuje rasovou směs, která byla Římanům cizí, přesto se předpokládá, že reprezentuje určitý typ Sarmatů. Nejlépe by se dal popsat jako nordicko-dinársko-východobaltský: lebka je vzadu vysoká, směrem k čelu klesá, vykazuje zakřivený nos, který se směrem dolů zesiluje, vystouplé lícní kosti a hranatou spodní čelist. Tento typ lebky mohl být běžný u nižších vrstev Sarmatů a raně středověkých jižních Slovanů.

Celá východní Evropa získala díky vikingským výpravám, napůl vojenským tažením, napůl obchodním plavbám, novou nordickou příměs, zejména Rusko, protože Rusové v 8. století pověřili švédského šlechtice Rurika a jeho muže organizací a správou své země.[280] Od té doby až do roku 1598 byli všichni ruští panovníci přímými potomky Rurika. Z Rurikových mužů a dalších germánských dynastií vznikla ruská šlechta. Při mírových jednáních mezi Rusí a Řeckem v roce 944 zastupovali Rusko vyslanci s následujícími jmény: Karl, Ingjald, Rolf, Gunnar, Sven.

[280] Rusko tak získalo své jméno od švédského kmene: Rusové se nazývali rothrs-folk podle krajiny ve východní části Upplandu, dnešního Roslagu, z níž přes následně vzniklé finské ruotsi vzniklo slovo „Rus“ a „Rusko“.

V roce 921 navštívil Ibn Fadlán jako vyslanec chalífy Muktedira východoevropské oblasti. Podal zprávu o výšce Rusů, která se mu zdála obrovská: „Jsou vysocí jako palmy, mají červené tváře a jsou zrzaví.“ Lze tedy předpokládat, že v této době neměla silnější vliv podsaditá, spíše popelavě blonďatá východobaltská rasa, i když Ibn Fadlán mohl vidět ruské kmeny, jejichž nordický původ byl obnoven vikingskou krví.

Také ostatní severní a západní slovanské kmeny získaly nordický nádech díky germánským přistěhovalcům. Mořeplavba středověkých Wendů z Pobaltí vynikne ve srovnání s mořeplavbou dnešních Slovanů; vikingská tažení těchto Wendů se jen málo lišila od vikingských tažení skandinávských germánských kmenů. Buď se nordická rasa Praslovanů u těchto Wendů obzvlášť dobře zachovala, nebo u nich došlo k zvláštnímu posílení nordického charakteru díky neustálému přistěhovalectví jednotlivých germánských klanů, tedy přistěhovalectví, které pobřežní oblasti Baltského moře zažívaly neustále. V raném středověku se germánské rody zřejmě ve velkém počtu staly šlechtou slovanských kmenů. Dokladem toho je polské a české slovo pro šlechtu „Šlechta“, odvozené od starohornoněmeckého slova - „Geschlecht“ - se stejným významem, tedy „rod“. Franský Sámo založil český stát. Polský stát vznikl na severních polských územích nejbohatších na nordickou krev a odtud se rozšířil na jih a východ. Část polského obyvatelstva nejbohatší na nordickou krev, početná šlechta, dokázala ve 14.-16. století rozvinout Polsko ve významnou východoevropskou mocnost.

Více či méně převážně nordický původ šlechty slovanských kmenů od středověku vymizel v důsledku válečných ztrát, nebo se smísil s nově vznikajícím úřednickým stavem. V Rusku se šlechta skandinávského původu dokonce mísila s tatarskou šlechtou. *„Tak se na počátku 14. století Jurij Moskevský oženil se sestrou chána Zlaté hordy. Tatarská knížata a šlechtici se do Moskvy stěhovali již v první polovině 14. století. Sbližování mezi Mongoly a Rusy rychle postupovalo.“*[281] Kromě toho byly do ruské šlechty absorbovány celé tatarské šlechtické rody, například Saltykovové, Turgeněvové, Aksakovové, Děržavinové a další.

Západoslovanské kmeny jistě ztratily velkou část své převážně nordické šlechty, když výběr z germánských kmenů od 12. století znovu obsadil dříve germánsky osídlené krajiny dnešního německého východu. Slovanská nižší vrstva, která byla v té době již pravděpodobně silněji promíchána s východobaltskými, východními a sudetskými národy, byla postupujícími Germány z velké části ušetřena a postupně přešla na německý jazyk a nakonec i na německou národnost. V Čechách zřejmě husitské války v 15. století výrazně přispěly k vyhlazení nordičtějších vrstev obyvatelstva, zejména šlechty. Když Zižka[282] krutou bezohledností opět přinutil Čechy k vnitřnímu smíru, bylo obyvatelstvo v důsledku ztrát zcela

[281] Schultze, Die Mongolisierung Rußlands, Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie, roč. 20, č. 1, 1927.

[282] Podle knihy Tomka, Johann Žižka, 1882, byl Žižka středně vysoký, zavalité postavy, měl spíše kulatý než protáhlý obličej, tmavou pleť v obličeji, široké čelo s povislým obočím, akvilínový nos, široká ústa, zrzavý plnovous.

vyčerpané. Matiegka[283] zjistil v českých lebkách od 6. do 12. století nárůst krátkých lebek a pokles dlouhých lebek. Ve sledovaném období však krátké hlavy ještě netvořily polovinu, ale jen něco přes třetinu obyvatelstva Čech. *„Ve slovanských řadových hrobech Čech z 9. až 12. století zdaleka převažuje protáhlý (mezo- až dolichocefalický) tvar hlavy“* - Podle Matiegky[284], k čemuž je třeba dodat, že zde, stejně jako v jiných případech ze stejného období, jde pravděpodobně spíše o pečlivěji pohřbenou část obyvatelstva, vyšší vrstvy. Průměrný index délky a šířky všech těchto lebek od 6. do 12. století je 78,02; podle Matiegky od tohoto období index neustále stoupá a dnes (1891) se pohybuje kolem 83. V případě lebek z období od 6. do 12. století se jedná o průměrný index délky a šířky. Lebky knížete Václava I. a jeho babičky Ludmily, obě z 10. století, tedy lebky, z nichž lze vyvodit určitý závěr o rasových charakteristikách tehdejšího českého knížecího rodu, byly podle Matiegky[285] středně až dlouholebé („dolicho-mesocefalické“). Arab z 10. století sice na základě svých cestovatelských dojmů označil obyvatele Čech za tmavovlasé a tmavooké, světlé vlasy mezi nimi byly vzácné. Je však nepravděpodobné, že by tento cestovatel dospěl k celkovému dojmu o obyvatelstvu. Každopádně Matiegka tomuto úsudku nepřikládá velkou váhu a ve skutečnosti je světlá barva pleti,

[283] Matiegka, Crania Bohemica, 1891.
[284] Matiegka, Physische Anthropologie der Slawen im 9. bis 12. Jahrhundert, Korrespondenzblatt der Deutschen Gesellschaft für Anthropologie, Ethnologie und Urgeschichte, 43. ročník, 1912, Diskuze o staroslovanské otázce.
[285] Tamtéž.

vlasů a očí i dnes v pohraničních oblastech Čech a na Českomoravské vrchovině zcela běžná a lze ji vysvětlit východobaltskými a nordickými vlivy.

Rozšíření východobaltské rasy v rámci slovanských populací se muselo jazykově projevit především v ruštině. Z rasového hlediska lze očekávat vnitřní proměnu ruštiny směrem k charakteru ugrofinských jazyků. Tuto proměnu si uvědomuje i lingvista E. Lewy.[286] Vlivem rasových změn ruského obyvatelstva na ruský jazyk se zabýval i Kliutschewski ve svých „Geschichte Rußlands“ (sv. 1, s. 306-309).

Denordizaci jednotlivých slovanských národů zde nelze podrobně sledovat. Často se zdůrazňuje, že ruský převrat od roku 1917 přinesl zcela mimořádné vymýcení posledních zásob nordické krve v Rusku, ale méně se ví, že Gobineau po svých rasových studiích upozornil na nebezpečí, které hrozilo Západu v důsledku toho, že schopnosti obecně velmi převážně nordických šlechtických rodů německého a švédského původu z bývalých ruských pobaltských provincií prospívaly ruskému státu a armádě. V důsledku převratu v roce 1917 získalo Rusko místo dosud převážně nordické vládnoucí třídy převážně blízkovýchodní vládnoucí třídu, která z větší části pocházela z židovského národnosti, ale také z různých převážně blízkovýchodních kavkazských kmenů. Pokud by kontrarevoluce zajistila ruskému národu opět převážně nordické vůdce různého okcidentálního původu, vedlo by to

[286] E. Lewy, Betrachtung des Russischen, Ztschr. f. slawische Philologie, sv. 2, 1925.

pravděpodobně ke konsolidaci východní Evropy jako státu a jednotnému vedení převážně východobaltských mas neschopných se rozhodovat, což se Gobineauovi zdálo tak nebezpečné.

Srovnání Rusů s Angličany za světové války je asi nejlepším způsobem, jak osvětlit denordizaci ruského národa z rasového a duchovního hlediska: Angličané jako válečníci ukázali silnou nordickou příměs svého národa svými vynikajícími bojovými schopnostmi, a to navzdory tomu, že myšlenka všeobecné branné povinnosti je Angličanům velmi odpudivá a že jejich velení a mužstvu chyběl výcvik a taktické zkušenosti. Zpráva ruského generála Kurotpatkina z rusko-japonské války může naznačovat malou průbojnost vycvičené, částečně válečně zkušené masové armády Rusů se zdánlivě převážně nordickými lidmi: *„Celkově lze říci, že ve všech řadách chyběli lidé se silnou, vojenskou povahou, muži s železnými nervy, schopní vydržet několik dní trvající bitvu bez ochabnutí. Je zřejmé, že ani škola, ani život v posledních 40 až 50 letech nepřispěly k rozvoji silných, samostatných charakterů. Jinak by jich bylo v armádě mnohem více.“*[287] Generál přehlíží skutečnost, že „škola a život“ nejsou schopny změnit dědičné dispozice nebo dokonce vytvořit lidi s požadovanými schopnostmi. Na druhou stranu podle v. Freytagh-Loringhovena ruská armáda jako celek prokázala *„trpělivou odvahu, odolnost vůči počasí a dojmům z boje“*,

[287] Uvedeno podle Frh. v Freytagh-Loringhoven ve sborníku „Deutschlands Gegner im Weltkriege“ (bez roku).

„poddajný nástroj v rukou svých vůdců“[288] - Ukazuje v podstatě duševní charakteristiky východobaltské rasy. Duch nezávislého, chladnokrevně odhodlaného válečníka pronikal daleko více do armád národů bohatších na nordickou krev, tedy především do armád německých a anglických.

Germáni

Nejmenší, i když mimo Skandinávii již značně pokročilá, je denordizace germánských národů. Samotná existence germánských jazyků ukazuje, že v daných oblastech nebyla nordická krev zastoupena pouze panskou třídou nordické rasy, ale že Němci a Angličané museli být až do nejnižších vrstev až hluboko do středověku stejně nordičtí, jako jsou dnes pouze Švédové a Norové. Hrobové nálezy to potvrzují. Rasové mapy Německa a Anglie dodnes ukazují cesty nordicko-germánských kmenů z období stěhování národů. Dnešní venkovská sídla (mapa níže) stále ukazují germánskou a předcházející keltskou expanzi, stejně jako pozdější expanzi Germánů na východ od Labe. Je pravda, že všechny germánské kmeny již měly zčásti méně nordickou, zčásti nenordickou třídu „nesvobodných“, „velšských služebníků“, jak se kdysi píše v Eddě[289], ale vše nasvědčuje tomu, že porodnost svobodných tříd daleko převyšovala porodnost nesvobodných. Již ve středověku však pomalu začínala i denordizace germánských národů: to bylo

---

[288] Tamtéž.

[289] Germánské stavovské rozvrstvení ve vztahu k rasovému rozvrstvení vyplývá také z „Merkgedichtu von Rig“ z Eddy, který jsem podrobněji rozebral v „Adel und Rasse“ (2. vyd. 1927).

ukázáno výše (s. 413 a násl.), a tak se i dějiny Německa a Anglie od středověku vyznačují stále silnějším a zejména od 19. století stále rychlejším pronikáním nenordické krve. Je pravděpodobné, že Německo a Anglie, podobně jako Severní Amerika, měly až do nedávné doby ve všech vrstvách tolik nordické krve, že teprve v našich dnech se pokrývka nordické krve protrhla, protrhala zrodem méně nordických a nenordických složek národa. I v těchto zemích se dnes začínají vedoucí vrstvy zmenšovat a s nimi přichází nebezpečí stejného úpadku, jaký zažily Portugalsko, Španělsko a Itálie v 16. století.

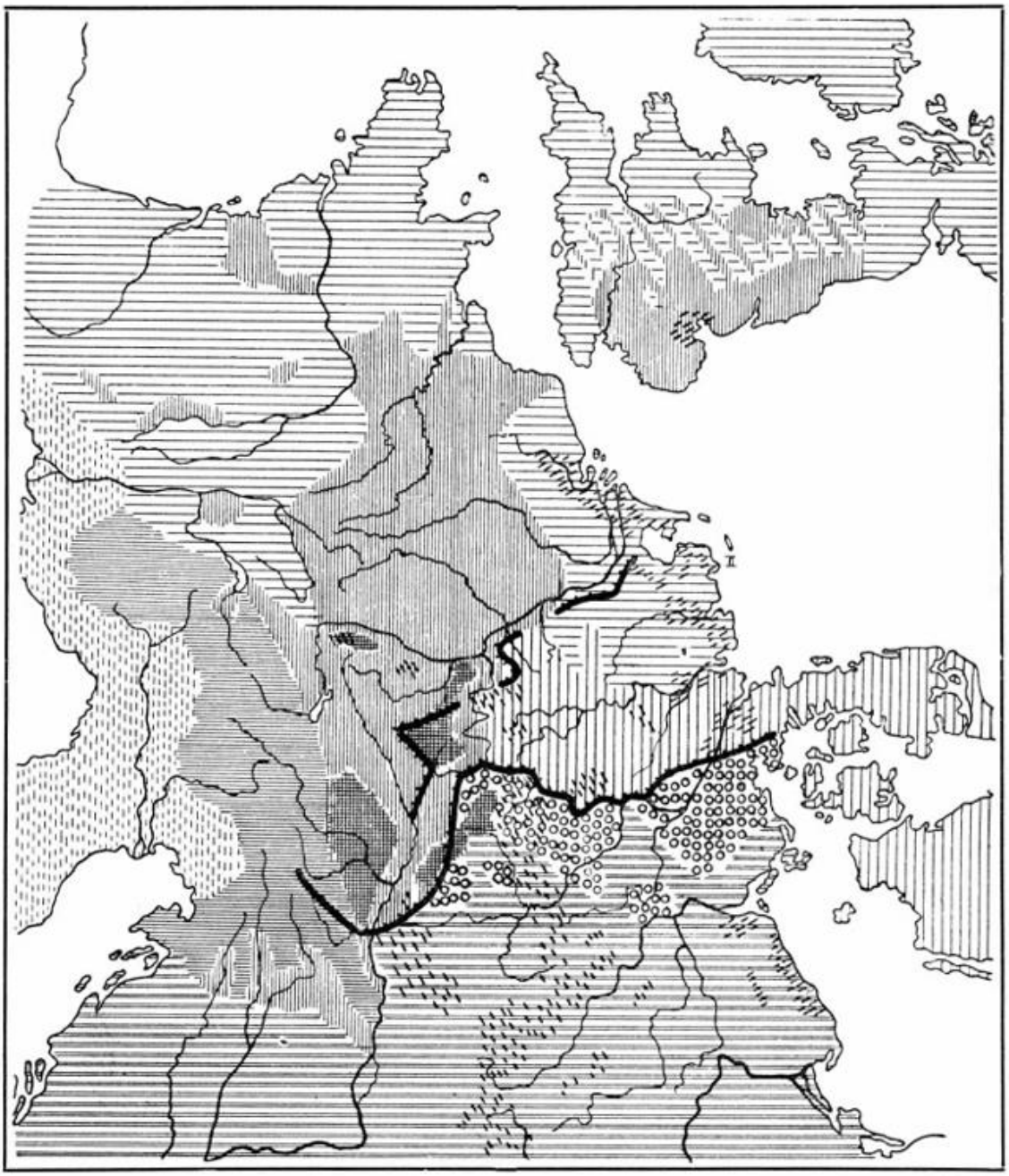

Slovanská hranice (limes sorabicus) z doby Karla Velikého je znázorněna od Kielu po Východní Alpy, stejně jako severní a východní hranice římské nadvlády v prvních stoletích po Kristu od Dunaje po Dolní Rýn. - Mapa zobrazuje etnologické a kmenové jevy a pro rasové studie ji lze využít pouze nepřímo. Vysvětlivka níže.

Osídlení venkova ve střední a severozápadní Evropě (podle Meitzena a Schlütera).

1

2

3

4

5

6

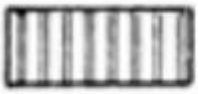
7

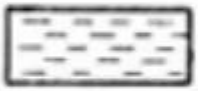
8

9

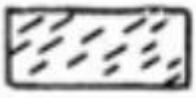
10

1. Germánské vesnice (domovské vesnice) staré uzavřené sídelní oblasti germánských kmenů.

2 Germánské vesnice v oblasti raně středověkých výbojů.

3. Jednotlivé zemědělské usedlosti keltského a germánského původu.

4. Jednotlivé farmy různého původu.

5. Panské vesnice.

6 Většinou německé základy z období východoněmecké kolonizace (od 12. století).

7. Vsi slovanského (?) původu

8. Osady římského původu.

9. Řadové vsi s močály podle holandského vzoru, většinou základy z 12. a 13. století

10. Řadové vsi s lesními valy, základy z 9. až 13. století

Rasové rozvrstvení Anglie stojí za zmínku, protože je rozšířen mylný názor, že Angličané vděčí za svou prosperitu rozmanité rasové směsici. Rasové dějiny Anglie však o tom poskytují jen velmi málo důkazů a vše nasvědčuje tomu, že rasová směs a úbytek vládnoucí třídy způsobují úpadek národa. Západní rasa a izolovaní východní rasoví osadníci byli v Anglii vytlačeni nájezdy Keltů na jih a západ. Keltové přinesli první velkou invazi nordické rasy přes britské ostrovy. Možná s sebou přivedla i určitý počet východních služebníků z pevniny, jejichž kosti se v některých vrstvách doby bronzové a halštatské musely nacházet častěji než kosti nordické: nordické vrstvy v rámci tehdejších evropských národů již přešly ke kremaci. Východní podskupina Keltů, kteří vtrhli do Anglie, však nemohla být početná. Se zánikem nordické keltské horní vrstvy se musely v obyvatelstvu, které nyní hovořilo keltskými dialekty, znovu objevit původní rasově mediteránní rysy. Anglosasové uskutečnili další nordický rasový vpád do Anglie. Přinesl s sebou důkladnou reorganizaci Anglie, ale také určitý vliv fálské rasy. Anglosasové pocházeli z oblastí s nejsilnějším fálským vlivem, lze však předpokládat, že představovali nordičtější výběr ze svých domovských kmenů, odpovídající větší vytrvalosti a snad ještě silnějšímu zemědělskému zakotvení fálské rasy.

Byly anglosaské státy výtvorem lidí s relativně mírnější povahou? Anglosaská poezie by to tak ráda prezentovala.[290] Anglosasové měli pravděpodobně silnější fálskou příměs než převážně nordičtí, vousatí Normané, kteří nyní drtili anglosaská

[290] Srov. Siepert, Die altenglische Elegie, 1913.

království. Normané, kteří zanechali na rasové mapě Francie viditelné světlé oblasti Normandie a pobřežní okraj Bretraně, se stali pány Anglie. Jejich dobytí bylo třetím historicky doloženým vpádem nordické krve, ať už na anglickou půdu vkročily jakékoliv národy, ať už jednotlivé vikingské tlupy: Keltové, Anglové, Sasové, Jutové, Dánové, norští a islandští Vikingové, Normané - vždy se jednalo o převážně rasově nordické národy. Anglické dějiny se vyznačují míšením národů; k rasovému míšení docházelo pouze na jihu a západě, kde každé nové dobytí nordických národů vytlačilo národy západní a východní. Anglické dějiny jsou bohaté na stěhování národů, ale mají jen málo rasových posunů.

Abb. 419. Schädel eines Skandinaviers aus einem Grabe in Larne, Grafschaft Antrim, Irland, aus einer von Skandinaviern besiedelten Gegend und aus der Zeit zwischen dem 9. und 13. Jahrhundert. Nordisch. (Nach Davis und Thurnham, Crania Britannica)

Obr. 419. Nordická lebka Skandinávce z hrobu v Larne, hrabství Antrim, Irsko, z oblasti osídlené Skandinávci a pocházející z období mezi 9. a 13. stoletím.

Až do roku 1600 byli v Anglii považováni za krásné pouze blonďatí a modroocí lidé, stejně jako tomu bylo ve středověku na celém Západě. Básník z doby královny Alžběty utěšuje dívku za její tmavé barvy a říká, že její tvář je krásná, i když má

tmavé vlasy.[291] Zároveň například Shakespeare, jehož obraz krásy je jinak také nordicky determinovaný, zřejmě miloval tmavovlasou ženu a s jistou vyzývavostí napsal (ve svém 127. sonetu), že tmavé barvy jsou také krásné, i když dříve byly za krásné považovány pouze světlé barvy. Přechod ze 16. do 17. století lze tedy považovat za dobu, kdy se i ve středních a vyšších vrstvách začal výběr na základě pohlavního výběru zaměřovat na tmavou barvu pleti, vlasů a očí. Nicméně i dnes je v Anglii nordický muž stále považován za krásnějšího. Ačkoli obliba světlých nordických barev od doby kolem roku 1600 klesala, obliba nordických rysů nikoli. Svědčí o tom i takový termín, jako je „long-headed man“, což znamená „chytrý muž“.[292]

[291] *„Let not thy blackness move thee to despair . . . Thy face is comely, though thy brow be black.“* (Podle Bullen, More Lyrics from Elizabethan Song Books, s. 65), viz také Günther, Adel und Rasse, 2. vyd. 1927, s. 60.

[292] Shakespeare, Antonius a Kleopatra III, 3 ukazuje, že kulaté tváře byly považovány za znaky hlouposti. Hill, Pleasant History, 1613, uvádí: *„Velmi kulatá hlava: zapomnětlivý a hloupý; dlouhá hlava: rozvážný a pozorný.“*

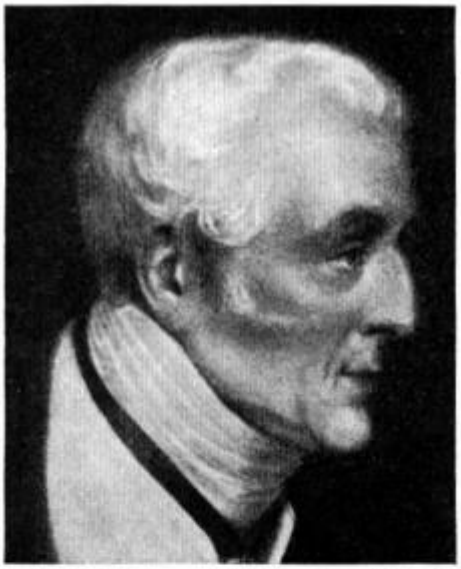

Abb. 420. Herzog von Wellington, 1769-1852 Heerführer u. Staatsmann. A: braun. Sehr vorwieg. nordiſch. (Aus d. ‚Corpus Imaginum')

Abb. 421. Lord Byron, Dichter, 1788—1824 Vorwiegend nordiſch

Abb. 422. Falkener, Baumeiſter, 1814—96. Nordiſch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 423. Walter Scott, 1771—1832. Vorwiegend nordiſch

Abb. 424. Tennyson, 1809—1892. A.: blau. Nordisch. (Aus dem ‚Corpus Imaginum')

Abb. 425. Ch. Dickens, 1812-1870. H.: braun. Vorwieg. nordisch (Haargespinst unnordisch?)

Obr. 420 – 425. Nordičtí nebo převážně nordičtí muži Anglie.

Je dnes Anglie relativně nordičtější než Německo? - Někteří pozorovatelé to popírají. Překvapilo mě, že Beddoe ve svých pozorováních o německých rasových vztazích nachází poměrně hodně „germánského" vzhledu obyvatelstva i ve velmi nenordických oblastech Německa a Švýcarska a pak tyto oblasti často srovnává s anglickými. Z toho lze usuzovat, že v některých oblastech Anglie již denordizace pokročila poměrně daleko. Ve svém eseji „Barva a rasa"[293] Beddoe s obavami poukazuje na to, že čistá nordická rasa ubývá i v Anglii a že čelí živé (mobile) temné ráně.[294] Zdá se tedy, že posun k západní rase se zvětšuje; nezvýší se sice index hlavy Anglie, ale zvýší

[293] Colour and Race, Journal of the Anthropological Institute, XXXV, 1905.

[294] Přispělo nevědomé rasové poznání ke vzniku anglického slova „mob", které se objevuje od 17. století, z latinského mobile vulgus?

se počet tmavé barvy. To předznamenává změnu, která je pro anglickou moc nepředvídatelná. Zdá se však, že se v Anglii znovu prosazují i východní rysy. Nelze považovat východní příměs v Anglii za příliš malou. Kontinentální přistěhovalectví posledních staletí zvýšilo průměrný index hlavy v Anglii: v raném středověku byl asi 76 a nyní je asi 78. Beddoe si klade otázku, zda budoucí Angličané budou schopni udržet to, pro co praví Anglosasové zemřeli. Podle některých pozorování jsou blonďatí a vysocí lidé v anglických městech již velmi vzácní. Peters v roce 1912 v časopise „Tag“ napsal: *„Zdravý anglický národ dickensovského období zanikl. Staré anglosaské blonďaté obyvatelstvo staré veselé Anglie, které obdělávalo půdu a tvořilo základ Wellingtonovy armády a Nelsonových lodí, už neexistuje. Místo toho se v průmyslových městech rok od roku tísnil malý, tmavý dav lidí, mezi nimiž stará aristokracie a šlechta vynikala jako izolovaní blonďatí bojovníci. V londýnských restauracích se to však černě leskne od jednoho konce k druhému. To je „nová aristokracie“ ze City, velcí muži (ale velcí jen v mozku), kteří hýbou sazbami nahoru a dolů, aby udrželi koloniální a zahraniční trhy v závislosti. Ti zaplňují dnešní elegantní restaurace. Blonďatí Londýňané už skoro žádní nejsou, alespoň je vidíte jen občas.“* Tuto tzv. novou anglickou aristokracii tvoří převážně Židé, z nichž mnozí pocházejí z Německa („němečtí Židé“). Jedna Angličanka (Mary Mannersová) nedávno napsala: *„Je opravdu zvláštní, jak vzácné se mezi námi staly světlé vlasy... Já sama jsem blondýna a mám modré oči, ale vždycky se mě ptají, jestli jsem Skandinávka. Když jsem se na jedné z posledních premiér rozhlédla po publiku, zjistila jsem, že téměř žádná z mladších*

dam nevypadá jako Angličanka.“ - Představa, že skutečně „anglický“ vzhled je dán nordickými rysy, tedy stále existuje.

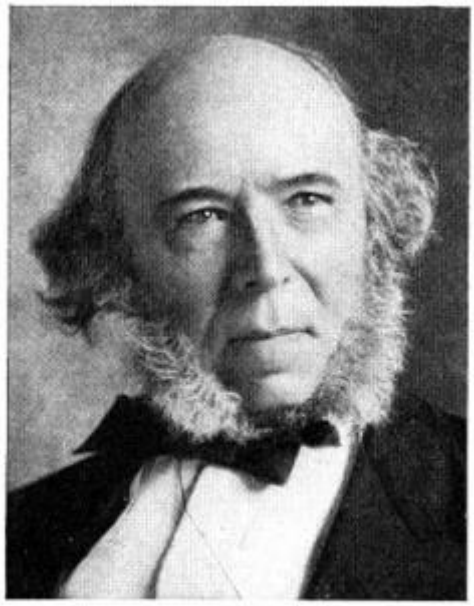

Obr. 426. Filosof Herbert Spencer, zřejmě nordicko-fálský typ.

Irsko prodělalo v bojích za svobodu proti Anglii velmi hlubokou selekci schopných dědičných rodů; pravděpodobně zároveň došlo k selekci tvrdohlavých a bojovných nordických rodů. Předpokládá se, že v letech 1691 až 1745 bylo ve francouzských armádách zabito 450000 Irů, kteří dali přednost cizí vojenské službě před anglickou nadvládou. Vystěhovalectví do Severní Ameriky pak připravilo zemi o mimořádně velký počet lidí, mezi nimiž byl pravděpodobně i obzvlášť velký počet podnikavých lidí převážně nordické rasy.

Britské kolonie se nezdají být příliš vhodné pro rozvoj nordické rasy. Sociálnědemokratické vlády v Austrálii provádějí téměř záměrnou rasovou politiku, nejspíše ve směru

posílení nordické rasy. Jihoafrické odbory se striktně drží zásady colour-bar, bariéry mezi bílými a barevnými, a stávkují, má-li být na pozici kvalifikovaného dělníka zaměstnán negr. Život v některých britských koloniích však již vyžaduje od bělochů, zejména ze severu, velké oběti. V každém případě se zdá, že i nordická třída Angličanů se zmenšuje. Jejich úpadek by musel předznamenat úpadek a případný pád britského impéria. Zničení svobodného rolnictva způsobilo Anglii nejvážnější škody. Počet blonďatých, který ještě kolem roku 1900 činil v anglických městech 2:5 v poměru k hnědým, klesl před světovou válkou v Glasgow na 1:4, v Manchesteru na 1:5, v Londýně dokonce na 1:7.[295] Lebka dnešního Londýňana se liší od lebky Londýňana z 18. století *„ve směru větší šířky a zkrácení, a tento rozdíl lze podle mého názoru přičíst příměsi středoevropské nebo alpské (východní) rasy, která do této země v posledních dvou stoletích proudila ve stále větším počtu“*.[296] Pearsonův úsudek z roku 1903 proto není překvapivý: *„Náš národ právě přestává produkovat nadané lidi ve stejné míře jako před 50-100 lety.“*[297] Zdá se, že Anglie má dnes proporcionálně o něco více nordické krve než Německo (?), ale v celkovém dědictví sotva více než 60 procent; ale v Anglii je počet čistokrevných nordiků zřejmě proporcionálně ještě vyšší.

Nordická krev je nejsilnější ve větších částech Skotska. *„Skotové poskytují zejména mnoho předních a průkopnických*

---

[295] Srov. „Das Aussterben der Blonden“, Türmer 1913, s. 763.

[296] Pearsons, On the Long Barrow Race and its Relationship to the Modern Inhabitants of London; Journal of the Anthrop. Inst., sv. 51, 1921.

[297] Pearsons, The Laws of Inheritance, Biometrica, sv. 3, 1903.

mužů v Anglii a koloniích.“[298] Skotové významně přispěli do celého anglického intelektuálního života. Vzestup skotských přistěhovalců z nižších a středních vrstev v Anglii do vyšších společenských vrstev, a dokonce do vedoucích pozic ve státě, církvi a podnikání je dobře znám. Velitelé britské armády za Velké války, jako byli sir Jan Hamilton, sir Charles Monro a sir Douglas Haig, byli skotského původu a vynikající válečná zdatnost i převážně nordický vzhled skotských jednotek za Velké války byly zaznamenány ze všech stran.

Z nárůstu indexního čísla v Anglii nelze vyvozovat, že denordizace Anglie je relativně malá. Denordizace v Anglii se projevuje spíše úbytkem světlých barev a poklesem tělesné výšky, neboť nárůst západní dlouholebé rasy nelze vyjádřit vzestupem indexového čísla. Jestliže tedy v Anglii došlo k nárůstu průměrného indexu, svědčí to zároveň o poměrně silném nárůstu u východní rasy.

R. W. Inge ve své knize „England“ (1926, 1927) poukázal na rasově podmíněné změny v anglickém národním duchu, na rostoucí vliv východní rasové duše: šířil se určitý neklid, ochaboval duch podnikavosti a do lidové reprezentace, pracovního a společenského života pronikal filištínský duch, podobný francouzským maloměšťákům, kteří se vyznačovali ideálem penzisty. Inge nachází duševní rysy východní rasy zejména v dnešní anglické střední třídě, zatímco vyšší třída na jedné straně a třída manuálně pracujících na straně druhé, i když

[298] Beddoe, Die Rassengeschichte der britischen Inseln. Politisch-anthropölogische Revue, sv. 3, 1904.

v menší míře, vykazují průnik nordického ducha. Střední třída myslí především na získání peněz a málo na otázky britského impéria jako celku; v nižších středních třídách je rozšířena lakota, duševní lenost a sentimentalita a právě zde nacházejí sekty své stoupence. Inge vidí v šíření východních rysů nebezpečí pro britské impérium, ale domnívá se, že toto nebezpečí je zmírněno tím, že z nižších tříd stále vznikají rodiny, které stále vykazují duševní rysy anglických vyšších tříd, tedy rysy zdánlivé netečnosti a chladu, malé komunikativnosti, rozhodného podnikatelského ducha, velké lásky ke zvířatům, tělesnému pohybu a cestování. Inge vidí starou pruskou myšlenku státu jako prostředek k udržení anglické moci a zdravého anglického národního ducha.

Neangličan vzdělaný v rasových studiích bude v anglickém národním duchu a státním zřízení stále ještě cítit více nordického charakteru - pravděpodobně odpovídajícího stále platnému charakteristicky nordickému obrazu národa: gentleman - než u ostatních větších národů Západu, i když se dnes i v anglickém státním zřízení snaží prosadit nenordická tendence k právnímu zajištění ze strany státu a k omezování podnikatelského ducha jednotlivce, které je na škodu obecnému blahu. Vynikající Wildhagenova kniha „Der Englische Volkscharakter“ (1925) jasně ukazuje, jak silně je anglický národ ještě dnes prodchnut nordickým duchem.

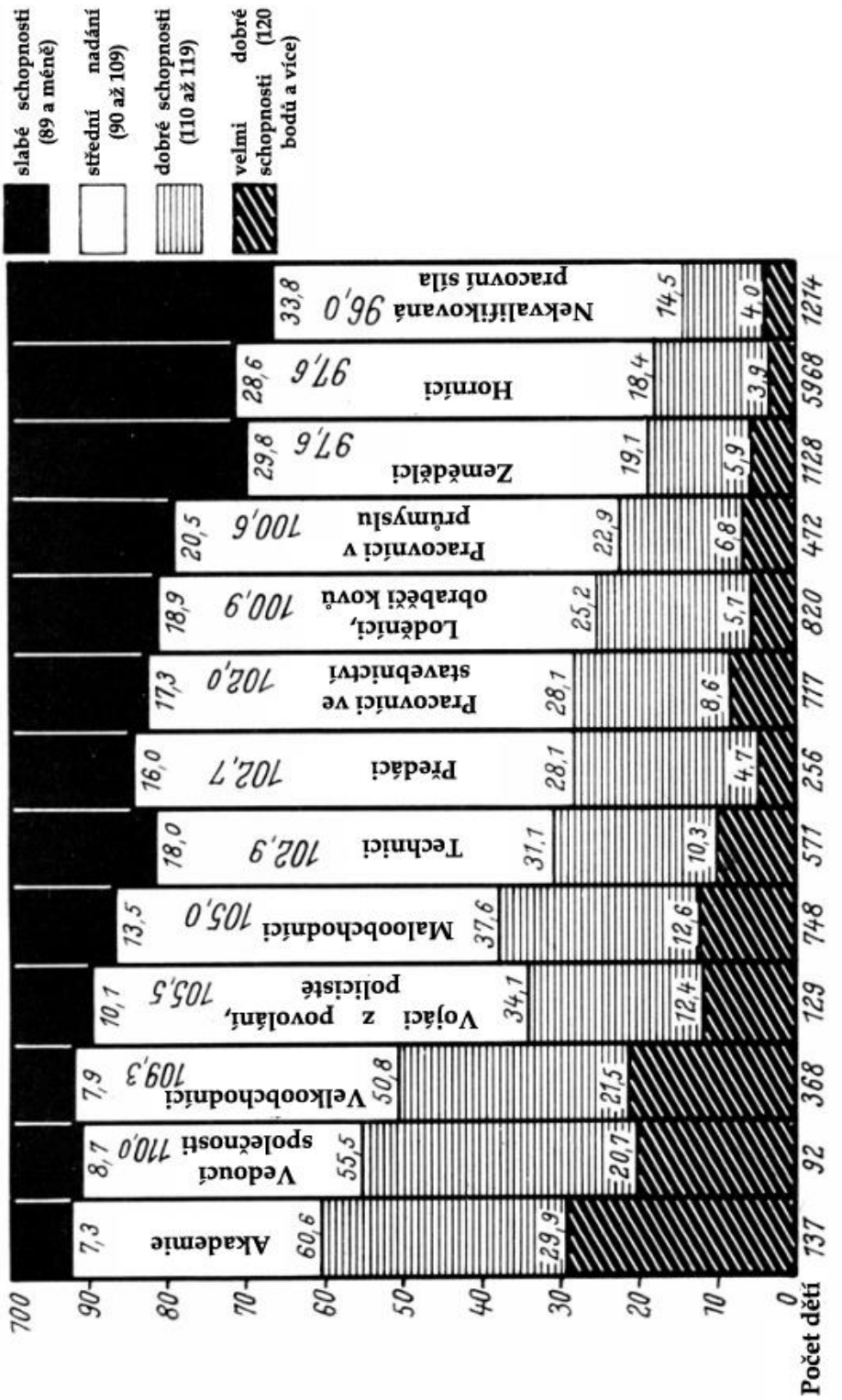

Obr. 427. Výsledky testu schopností 13 000 jedenáctiletých a dvanáctiletých dětí v anglickém okrese. Čísla za názvy úloh udávají průměrný počet bodů dosažený skupinou. Podle Duffa a Thomsona. Nejsou zahrnuty děti ze zvláštních škol; jejich zahrnutí by obrázek pro nižší sociální vrstvy ještě zhoršilo.

Zdá se, že v jižní Anglii jsou oblasti, kde nordická rasa téměř vymizela v důsledku migrace převážně nordického obyvatelstva do měst. O tom se píše v časopise „Zeitschrift für ärztliche Fortbildung“ (č. 4, 1926): *„V dnešní době se stále zhoršuje celková tělesná kondice a vitalita venkovské mládeže v Devonshiru. Příčinu je třeba hledat nejen ve zhoršení životního prostředí, ale především v odchodu těch nejzdatnějších a nejzdravějších do města.“* - Tato emigrace je však, jak se obecně přehlíží, rasovým problémem. Měly by být části britských ostrovů již téměř denordizovány neustálým vysilováním schopných rodin ve městech? Právě Devonshire se rasovým badatelům vždy ukazovalo jako oblast stejně chudá na nordickou krev, ale bohatá na krev západní.

Kromě denordizace hrozí Britským ostrovům neméně, ne-li více než evropskému kontinentu, rostoucí degenerace, tj. větší nárůst horších dědičných vlastností. To nepoznali ani lékaři v britských zajateckých táborech v Německu. Galton byl první, kdo toto nebezpečí zdůraznil, a zároveň poznamenal, že žádný národ nepotřebuje kvalitní dědičné vlastnosti tolik jako Angličané, *„neboť přesazujeme naše stavy po celém světě a klademe základy pro dispozice a schopnosti budoucích milionů lidí.“*[299] Nejnebezpečnější pro Anglii, stejně jako pro celý Západ, je nízký počet dětí ve vyšších třídách ve srovnání s vyšším počtem dětí v nižších třídách. Ještě před válkou průzkum Fabiánské společnosti odhalil, *„že nejlépe organizované, vzorové odbory musely vykazovat nejnižší*

[299] Galton, The possible Improvement of the Human Breed, Essays in Eugenics, 1909.

průměrný počet dětí na člena, zatímco v ‚slumech', čtvrtích londýnského lumpenproletariátu, se odehrával doslova čarodějnický sabat plození a rození, bez ohledu na osud nově narozených."[300] V Anglii proto začala vznikat speciální poradenská centra, která se věnují vzdělávání nižších vrstev v oblasti používání antikoncepčních metod. Inge, starší duchovní londýnského kostela svatého Pavla, ve své výše zmíněné knize „England" (1926) nedávno důrazně a senzačně vysvětlil nebezpečí degenerace a denordizace.

V Německu[301] a na celém území německého jazyka, kde se k dlouholebé nordické a středně až dlouholebé fálské rase přimísily tři krátkolebé rasy, se musela (při současné absenci významnějšího západního vlivu) denordizace mnohem výrazněji projevovat zvýšením indexu lebky. Lebky z řadových hrobů v Brémách vykazují průměrný index 75,9, dnešní lebky Dolnosasů mohou vykazovat průměrný index asi 79–80, a v jižním Německu, kde řadové hroby z doby stěhování národů rovněž ukazují na výrazně převážně nordické obyvatelstvo svobodných, vzrostl tento index (na lebce) na přibližně 84–85.

[300] R. V. Müller, Arbeiterbewegung und Bevölkerungsfrage, 1927.

[301] Vzhledem k tomu, že rasové dějiny Německa jsou podrobněji zpracovány v knize „Rassenkunde des deutschen Volkes", uvádíme zde pouze několik stručných údajů.

a

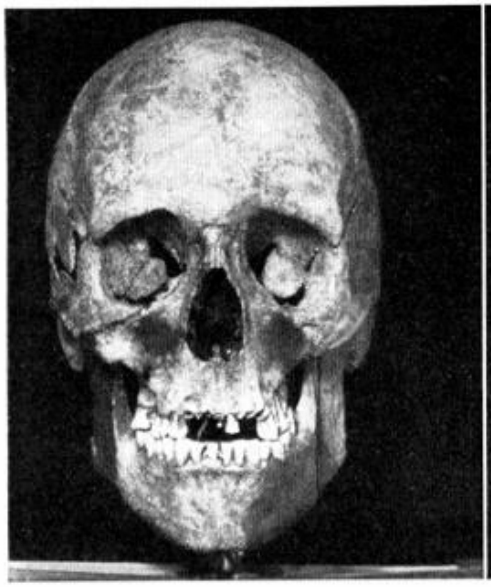

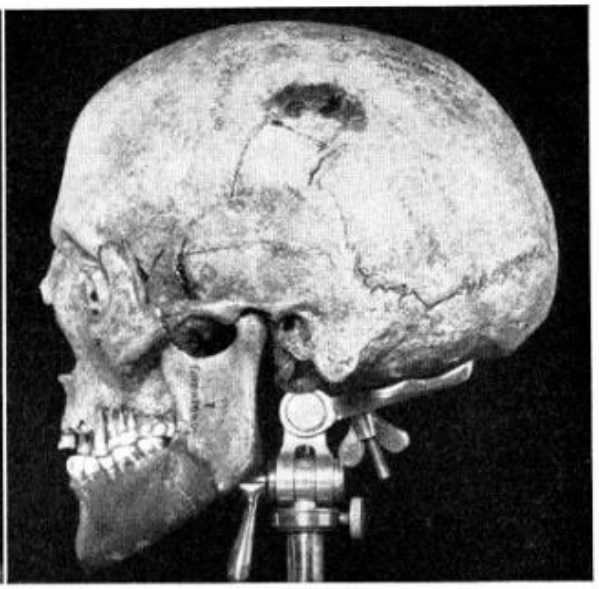

b

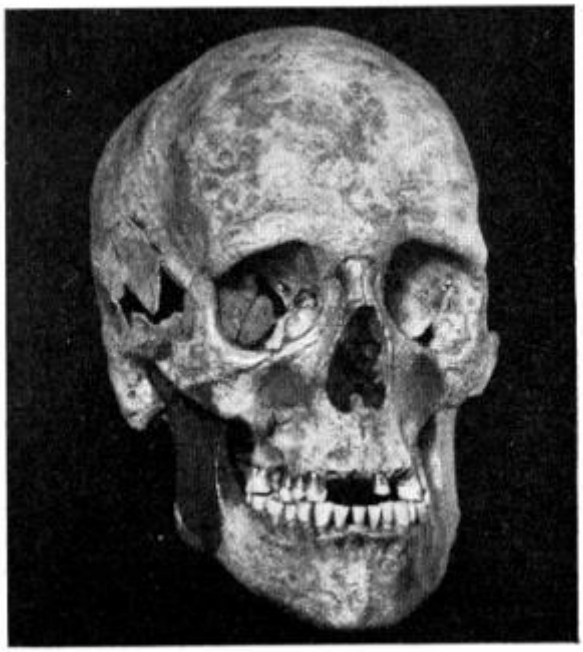

c

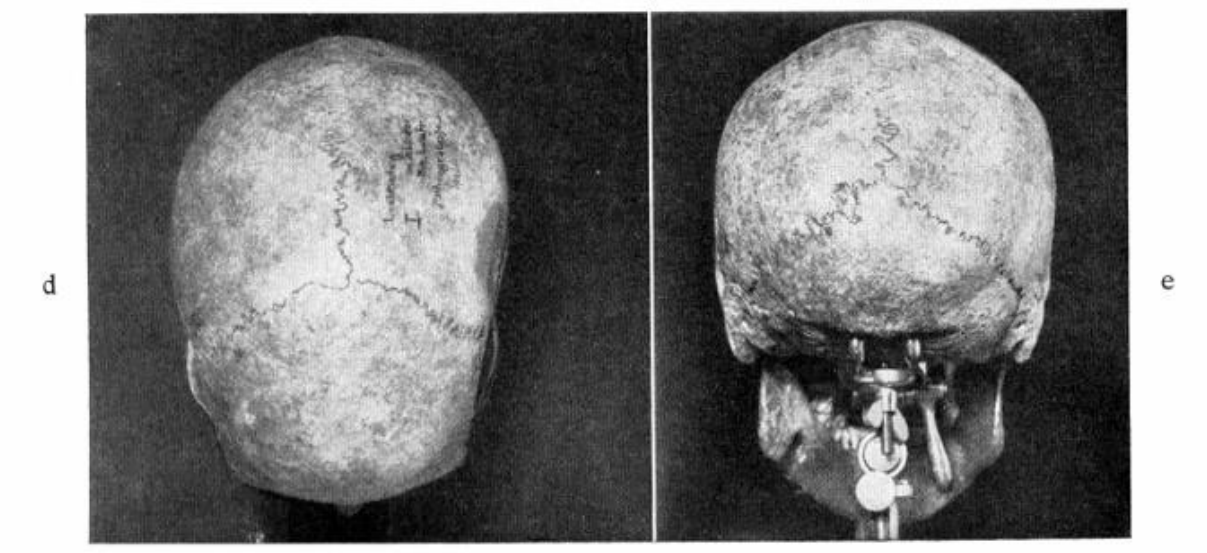

Obr. 428 a – e. Nordická lebka Germána. Z řadových hrobů v Leobendorfu.

V době, kdy Tacitus (ve své „Germánii“ kolem roku 98-99 n. l.) popisoval germánské kmeny, byly tyto, tj. všechny „svobodné“ germánské kmeny, převážně nordickým, na severozápadě Germánie nordicko-fálským národem, *„čistým a jedině sobě podobným“* (Tacitus). Svobodná třída byla bohatá na děti. Tacitus uvádí: *„Omezování počtu dětí se v Germánii považuje za zločin“*. Opouštění nemocných a deformovaných dětí však bylo dědičnou zdravotní praxí. Germánské dobývání keltských území mohlo do třídy „nesvobodných“ přenést poměrně hodně méně nordické a nenordické krve. K míšení svobodných s nesvobodnou třídou však téměř nedocházelo před zavedením křesťanství, jehož učení, pokud nezrušilo rasové bariéry, je mohlo alespoň ohrozit. Středověké stavovské rozvrstvení pak sloužilo jako obrana proti cizí krvi a k zadržování krve nejnižší třídy, která vzešla ze stavů nesvobodných. Stavovské právo, sňatkové zvyklosti, cechovní

čest a obyčeje sloužily k udržení převážně nordické německé krve až do nejnižší třídy. Ve středověku bylo prokázání „svobodného“ narození a „německého“ původu, které se vyžadovalo pro získání občanských práv, včetně přijetí do cechu a uzavření sňatku, pravděpodobně téměř stejně důležité jako prokázání převážně nordické krve. V severním a středním Německu měl tento důkaz především vyloučit veškerou „wendskou“, tj. slovanskou krev, což jistě vedlo k nižší porodnosti převážně východobaltských a sudetských obyvatel.

Od doby stěhování národů se slovanské kmeny stěhovaly do oblasti východního Německa, kterou opustily germánské kmeny. Horní vrstva těchto kmenů, která byla pohřbívána ve zvláštních řadových hrobech[302], je podle hrobových nálezů téměř čistě nordická. Ani v době, kdy odvážný výběr všech germánských kmenů, zejména dolních Germánů (od 12. století), znovu dobýval oblasti východního Polabí, nemusela být denordizace Slovanů v této oblasti ještě daleko. Vstřebávání „slovanské“ krve do německé národnosti, krve, která musela být středověkými Němci vnímána jako cizí, probíhalo ve středověku pravděpodobně pomalu, což bylo zajištěno výše zmíněnými zákony. Ještě v roce 1752 byl jistý soukeník v Neudammu (Neumark) vyloučen ze svého řemesla, protože babička jeho ženy byla údajně wendského původu. Stejně jako v případě „wendské“ krve muselo mít středověké stavovské rozvrstvení v celé Evropě vliv na krev nižších vrstev: je pravděpodobné, že u germánských národů bylo lidem z nenordické vrstvy často zákony a zvyky znemožněno založit

[302] Zvyk řadových hrobů převzaly germánské kmeny.

rodinu. Také postoj středověku a pozdějších staletí byl vůči cizí krvi obranný.

Třicetiletá válka je americkými komentátory[303] považována za hlavní příčinu denordizace Německa. Přestože tato válka připravila německý národ o snad dvě třetiny tehdejšího obyvatelstva, přestože do vojenské služby pravděpodobně vstoupili bojovní nordici a řady šlechty, která poskytovala armádní velitele, opět obzvláště prořídly, počátek silné denordizace německy mluvících oblastí bych rád kladl až do pozdější, možná až nedávné doby. Ačkoli války vždy sloužily k denordizaci Evropy, porodnost národnostních skupin nejbohatších na nordickou krev byla pravděpodobně až do novější doby stále relativně dostatečně vysoká, aby do jisté míry kompenzovala i větší ztráty.[304] Denordizace Německa pravděpodobně pozvolna začala již ve středověku, byla silně podpořena třicetiletou válkou, ale možná se zrychlila a nabyla dnešní síly až na počátku 19. století - stejně jako 19. století přineslo zesílené, stále se zrychlující denordizaci všech germánských národů.

[303] Například Grant a Stoddard, kteří budou zmíněni v následující části.
[304] Při posuzování změn v populaci obecně se klade příliš velký důraz na přistěhovalectví, průchod cizích armád a podobné jevy a příliš malý na porodnost jednotlivých národnostních skupin.

Abb. 429. Büſte einer unbekannten Fürſtin um 1320, aus Fritzlar. Vorwiegend nordiſch. (Muſeum Kaſſel)

Obr. 420. Busta neznámé, převážně nordické princezny z Fritzlaru kolem roku 1320.

V jižním Německu znamenal příchod slovanských („windských“ - slovinských) kmenů novou vlnu převážně dinárské krve. V severním Německu způsobilo rozšíření velkostatků a s tím související ochuzení venkova o vesnická sídla migraci samostatněji smýšlejících nordických národnostních vrstev do měst, kde byly odsouzeny k rasovému vymírání. Na druhé straně této hluboké změně odpovídalo i šíření lidí východobaltské rasy, kterým se dařilo v závislých postaveních. Nyní nacházeli zaměstnání na rozšiřujících se velkostatcích a dosahovali tak vyššího počtu dětí. Mnoho

dělníků se stěhovalo z Polska do rýnsko-vestfálské průmyslové oblasti a polští přistěhovalci se usazovali ve východním Německu. V důsledku těchto přesunů obyvatelstva se do německé národnostní skupiny přelila baltská a sudetská krev. V jižním Německu se v důsledku denordizace mohla opět zvláště silně rozšířit východní rasa. V Bavorsku vykazují řadové hroby (podle Rollmanna) 44 % dlouhých lebek a 10 % krátkých lebek, dnešní obyvatelstvo (podle Rankeho) 83 % krátkolebých a 1 % dlouholebých. *„Mnichov středověku a Mnichov moderní doby se od sebe liší přinejmenším stejně jako například jižní a severní německé město.“*[305] Švýcarsko možná ztratilo obzvláště velké množství nordické a dinárské krve prostřednictvím Švýcarů žoldáků (Reisläufer), kteří tvořili jádro vojsk evropských armád a pravděpodobně museli za svou věrnost zaplatit smrtí častěji než Švýcaři, na které padlo vzedmutí Bastily na počátku Francouzské revoluce.

[305] Francé, München, Die Lebensgesetze einer Stadt. 1920.

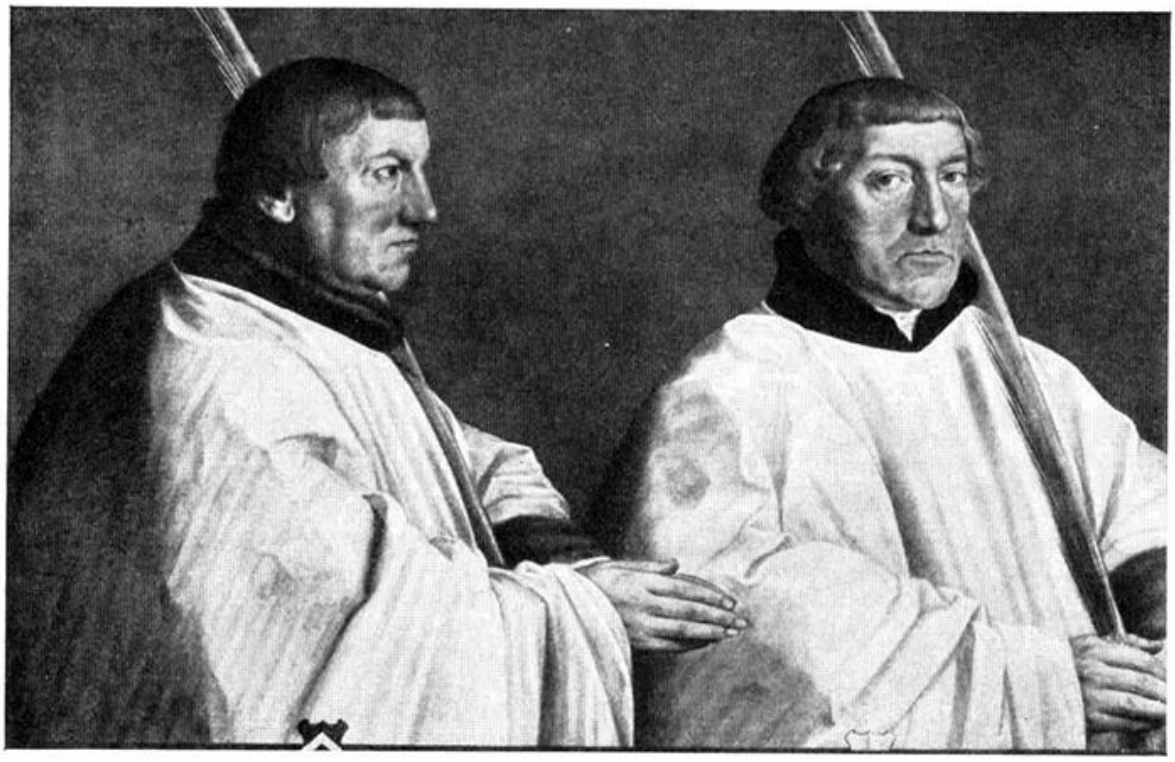

Abb. 430 u. 431. Die Utrechter Domherren Cornelis van Horn und Antonis Taets. (Gem.: Anton Mor, um die Mitte des 16. Jahrhunderts). Vorwiegend nordisch

Obr. 430 a 43. Utrechtští kanovníci Cornelis van Horn a Antonis Taets, převážně nordičtí.

Abb. 432. Graf Hermann VIII. v. Henneberg-Aſcha, 1470—1535. (Erzbildwerk: Peter Viſcher)

Abb. 433. Georgius Agricola, 1494—1555. Nordiſch

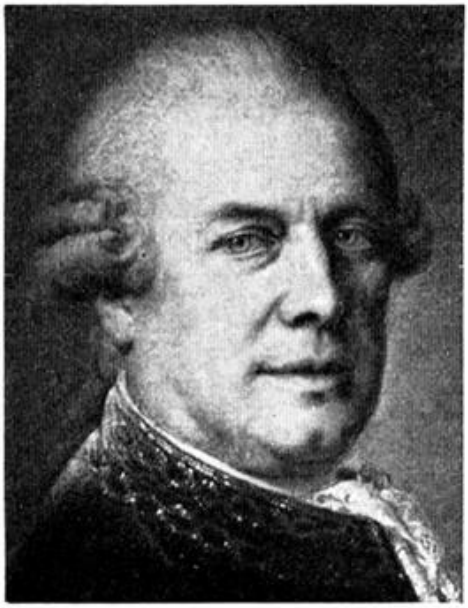

Abb. 434. Reichsgraf Johann v. Fries (Gem.) J. B. Lampé d. Ae. Germ. Muſ. Nürnberg

Abb 435. Holland. C. Huygens, Dichter 1596—1687. (Stich: Blooteling)

Abb. 436. Georg Philipp Telemann, 1681–1768, Tonſetzer. Vorwiegend nordiſch

Abb. 437. Leipzig. Carus, 1789–1869, Arzt und Maler. (Zeichn.: Vogel v. Vogelſtein)

Abb. 438. Insel Rügen. Ernst Moritz Arndt, 1769–1860, Freiheitsdichter

Abb. 439. Lanz (Prignitz). Ludwig Jahn, 1778–1852. (Aus böhmischem Geschlecht)

Abb. 440. Gerhard v. Kügelgen, 1772–1820. Maler

Abb. 441. Kopenhagen, aber niedersächsischer Herkunft. Niebuhr, 1767–1831, Geschichtsforscher. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Abb. 442. Friedrich der Große, 1712—86 (nach einem Gemälde von A. Graff. (A: blau). Nordisch. (Aufn.: Hanfstaengl, München)

Abb. 443. Totenmaske Friedrichs des Großen

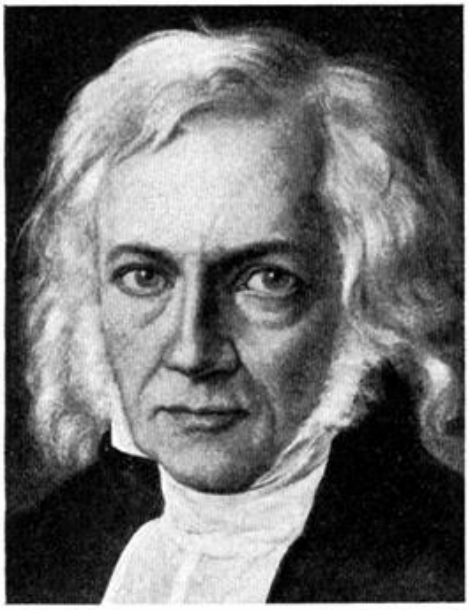

Abb. 444. Schleiermacher, 1768—1834, Geiſtlicher. Vorwieg. nord. (Ein nicht-nordiſcher Einſchlag auf anderen Bildern deutlicher)

Abb. 445. Louis Spohr, 1784—1859, Tonſetzer. Vorwiegend nordiſch mit geringem fäliſchem Einſchlag?

Abb. 446. Eſtland, doch aus weſtfäl. Geſchlecht. Karl Ernſt v. Baer, 1792-1876, Naturforſcher Vorw. nordiſch — mit fäliſchem Einſchlag?

Abb. 447. Mecklenburg. H. v. Moltke, Feldherr, 1800—1891. (Gemälde: Lenbach) Nordiſch

Abb. 448. Schweiz. Gottfried Keller, Schriftsteller, 1819—1890. Nordisch-dinarisch. (A: blau). (Aufn.: R. Ganz, Zürich)

Abb. 449. Deutschland. Theodor Fontane, Dichter, 1819—1898. Nordisch

Abb. 450. Schweiz. Arnold Böcklin, 1827–1901, Maler. Nordisch-dinarisch (-ostisch?) A: blau

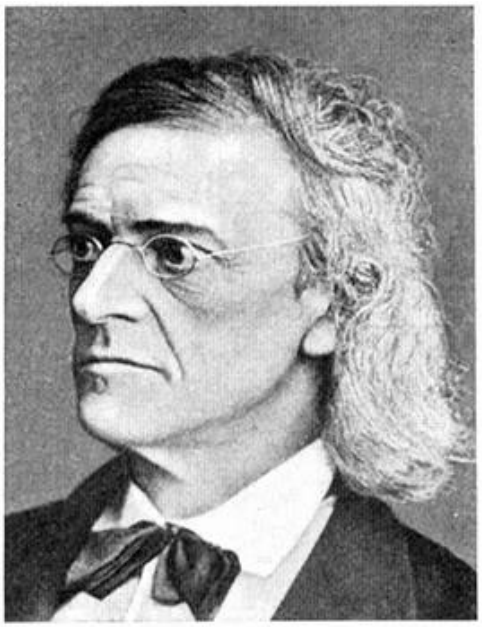

Abb. 451. Schleswig. Theodor Mommsen, 1817–1903, Geschichtsforscher. Nordisch-fälisch

Abb. 452. Berlin. Reinhold Begas, 1831–1911, Bildhauer. Nordisch

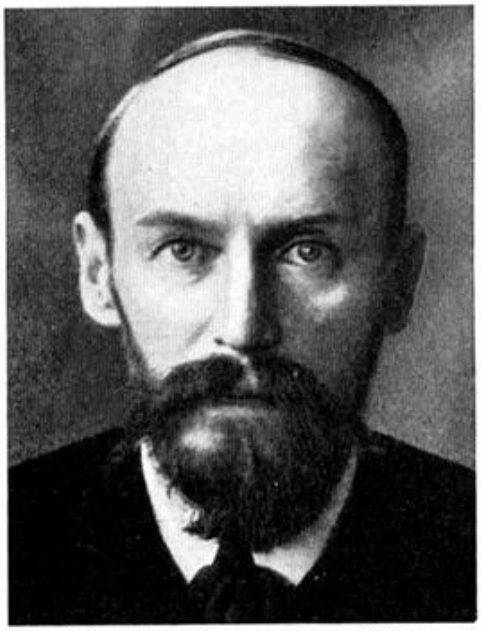

Abb. 453. Christian Morgenstern, 1871–1914, Dichter. Vorwiegend nordisch. (Aus „Stufen" R. Piper, München)

Obr. 432- 453. Nordické nebo převážně nordické typy německých dějin.

Biologicky neudržitelné doktríny Francouzské revoluce (tj. období osvícenství a Rousseaua) o „rovnosti všech lidí“[306] nakonec smetla poslední překážky, které stály v cestě míšení, stejně jako se to stalo ve Francii a v celé Evropě. To byl počátek éry všestranného míšení, v níž se nacházíme a která urychlila denordizaci do té míry, že Schliz mohl v krátkém období od roku 1876 do roku 1898 pozorovat ve Württembersku (Heilbronnu) zřetelný pokles počtu blondýnů.[307]

Jevy denordizace německého národa v 19. století jsou podobné jevům u ostatních germánských národů a v následujícím textu se jimi budeme zabývat společně.

Silná převaha nordické rasy mezi velikány německých dějin je jasně rozpoznatelná. Zde stačí odkázat na ilustrace v pěti svazcích Werckmeisterova díla „Das 19. Jahrhundert in Bildnissen“ (1899-1901).[308]

---

[306] Filosofové, jejichž učení o „rovnosti“ (égalité) lidí přispělo do myšlenkového světa Francouzské revoluce, vždy chápali „rovnost“ pouze jako právní rovnost lidí před zákonem, nikoli jako rovnost a rovnocennost dědičných dispozic; to ukazuje Niceforo, De l'inégalité parmi les hommes, Bulletin de la Société d'études de formes humaines, 1925.

[307] Schliz, Eine Schulkinderuntersuchung zum Zweck der Rassenbestimmung, Archiv f. Anthropologie, sv. 27, 1901.

[308] Srov. také obrazy velkých Němců v „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (12. vyd. 1927), 5. a 19. kapitola.

14. Současnost z rasovědného hlediska

V 19. století nastal v celé Evropě věk velkého podnikání (průmyslový věk), u nás rychleji, v Evropě pomaleji, a zásadně změnil životní podmínky národů. Velká města, centra všehomíra, se rychle rozrůstala; expandující velkopodniky mohly nabízet rostoucí mzdy stále většímu počtu lidí; ale lidé, které velkopodnikání mohlo využít a přilákat, nebyli těmi, kteří patřili do právě končícího řemeslného věku. V té se nejlépe prosazoval náročnější, tvořivý jedinec, který našel příležitost založit rodinu s větším počtem dětí, a nesoudný, méně schopný jedinec nemusel často dosáhnout postavení v konkurenci mnoha individuálních sil, které mu umožnily založit rodinu. V některých zemích legislativa ztěžovala nebo dokonce znemožňovala uzavírání manželství lidem s horšími dispozicemi a lidem bez jakýchkoli prostředků. Doba velkého podnikání nyní dokonce nabízela lidem s rozhodně horší dědičnou stavbou šanci prosadit se. Velkoprůmysl potřeboval především lidi, kterým bylo cizí oddělené individualistické smýšlení nordického člověka, lidi, kterým život v davu duševně nevadil nebo dokonce vyhovoval. Zejména východní a východobaltští lidé se nyní ve střední Evropě prosazovali snáze než v minulosti, v Anglii to byli lidé ze západní (mediteránní) nižší třídy. Naproti tomu nordická rasa se *„nedokázala skutečně přizpůsobit požadavkům, které na ni kladl velký byznys. Potřebují svobodnější, méně omezený život, nemají výdrž potřebnou pro monotónní způsob práce.“*[309] Je proto také

[309] G. Retzius The so-called North-European Race of Mankind, Journal of the Anthr. Inst., sv. 39, 1909.

pravděpodobné, že v národě, který má stále ještě poměrně hodně nordické krve, čím více nordické krve je stále přítomno v masách dělníků ve velkých podnicích, tím více jsou jednotliví nordičtí lidé z dělnické třídy svými duševními dispozicemi tlačeni k rozsáhlejší, vedoucí činnosti. Takové lidi by mohla symbolizovat Meunierova nordická hlava horníka (obr. 454).

Znovu a znovu, tam, kde nejsou příliš velké překážky, vede vyšší průměrná zdatnost nordičtějších lidí k vyšším třídám a k nižšímu počtu dětí. Bylo zjištěno, že vyšší třídy, které mají v průměru více nordické krve než třídy nižší, mají nejnižší porodnost. Právě rody s nejschopnějšími dědičnými dispozicemi se v celém Západu nejrychleji blíží vymírání, takže rychlý úbytek nadání západoevropských národů je nevyhnutelný, bude-li pokračovat současný směr selekce. Pearson na tento úpadek v Anglii již poukázal. V Německu sociální hygienik Grotjahn, který patří k sociálnědemokratické straně (tj. není nakloněn pověsti vyšších vrstev), popsal situaci takto: *„V každém případě současný stav, kdy doplňování vyšších kruhů probíhá méně jejich vlastním růstem než vzestupem jedinců z nižších vrstev, musí časem zcela jistě vést k úplnému vyčerpání [ochuzení] národa, pokud jde o schopné, nadané a silné povahy.“*[310]

[310] Grotjahn, Geburtenrückgang und Geburtenregelung. 1921.

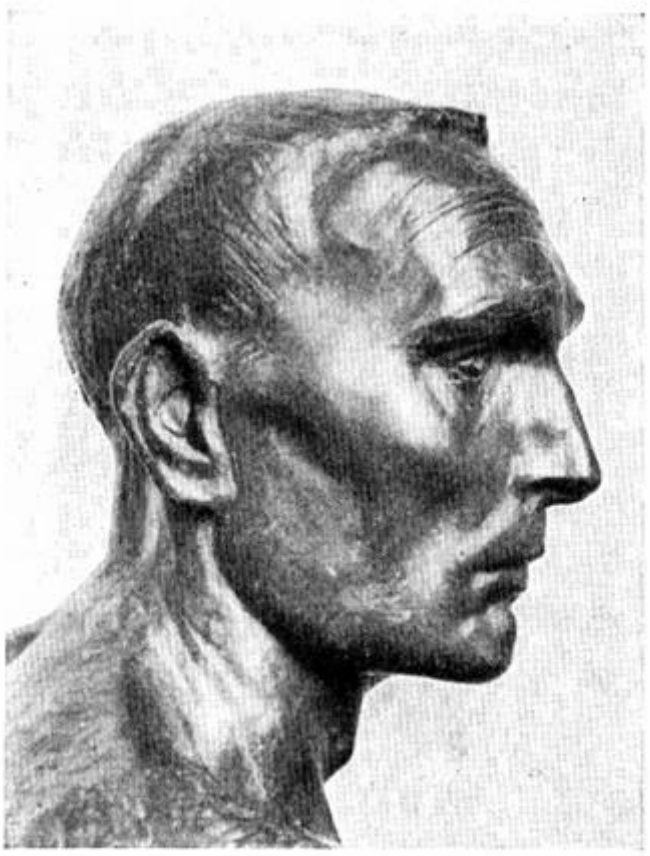

Abb. 454. Kopf eines Bergmanns von Meunier. Nordisch

Obr. 454. Hlava nordického horníka.

Pokud tedy nedojde ke změně, musí nastat „úpadek Západu“, na který jako první upozornil Gobineau. *„Neustálý příliv nordických prvků do bohatých a vzdělaných vrstev snižuje počet jejich dětí pod nutnou náhradu. Z obyvatelstva venkova a nižších tříd může nordická krev proudit ještě nějakou dobu, ale postupně se musí vyčerpat a vyschnout, protože války ničí i převážně nordické prvky. Dotyčný národ pomalu klesá ze své výšky.“*[311] Dnes (na rozdíl od středověku) jsou národy

[311] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923.

germánského jazyka doplňovány proudem obyvatelstva, který se do sídel tlačí zdola nahoru, a jejich relativně nejnordičtější oblasti zažívají postupnou migraci z jihu. Oba populační pohyby již zasahují do srdcí nordické rasy; dokonce i ve Švédsku, evropské zemi s nejnižší porodností, mají okresy s nejsilnějším nordickým vlivem vesměs nejnižší porodnost.[312] Počet sňatků ve Švédsku, který je nejnižší ze všech evropských zemí, je pravděpodobně nižší ve středních a vyšších nordických třídách než v těch nejnižších. Porodnost v Evropě klesá směrem od východu na západ a od jihu na sever, tj. opačně než podíl nordických ras v evropské populaci.

Význam počtu dětí jednotlivých vrstev národa pro jeho vzestup a úpadek byl dosud zachycen příliš málo. Siemens[313] uvádí jednoduchý příklad, který je způsobilý změnit mnohá pojetí o životě národů a položit základy správným názorům: *„Jestliže je průměrný počet dětí dvou ras A a B v poměru 3:4, pak se původně rovné množstevní zastoupení 1:1 změní již po jediné generaci na poměr 3:4, nebo v procentech vyjádřeno na 43:57 procent. Po dvou generacích bude tento poměr 9:16, tedy 36:64 procent, po třech generacích, tedy za necelých 100 let, 30:70 procent, a po uplynutí 300 let se za jinak stejných podmínek sníží podíl rasy A z poloviny původního počtu na sotva ještě navenek patrných 7 procent.“*

[312] Flodström, Till fragan rasskilnader inom Sveriges befolkning. Ymer, číslo 3, 1915.

[313] Siemens, Grundzüge der Rassenhygiene, také úvod do teorie dědičnosti. Pro vzdělané lidi všech profesí. Mnichov. 1923.

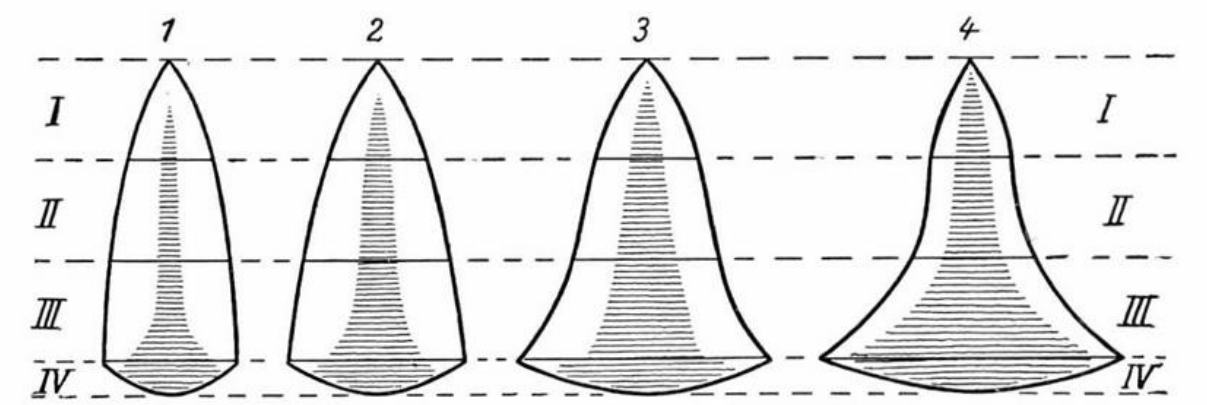

Obr. 455. Pokus o předložení předpokladu o nárůstu a degeneraci populace, která je industrializovaná a nechrání se pomocí dědičných zdravotních opatření.

1. - 4. po sobě jdoucí časový úsek. I. Vůdčí třída. II. Střední vrstva a rolníci. III. Dělníci. IV. Nejnižší společenská vrstva bez skutečných profesí. - Pomlčky představují horší dědičné vlastnosti.

Doba velkoprůmyslu však zásadně ovlivnila nejen rasové rozvrstvení lidí, ale také jejich dědičné zdraví. Ve výše uvedeném příkladu lze místo „rasy A“ použít také část lidí s dědičnými dispozicemi ke zdraví a výkonnosti, místo „rasy B“ část lidí s dědičnými dispozicemi k nemoci a mravní méněcennosti, aby byl podán jiný obraz cesty, po níž Západ směřuje ke svému „pádu“. Denordizace a degenerace charakterizují každý „pád“ nordicky vedeného národa. Otázky degenerace se zde můžeme pouze dotknout - patří totiž do oblasti výzkumu dědičného zdraví (eugenika, rasová hygiena). V 19. století došlo k závažným „hříchům průmyslu proti rase a veřejnému zdraví“, které Lundborg[314] barvitě vylíčil a které

[314] Lundborg, Rassenhygienische Übersichten und Perspektiven. 1921.

jsou zde pouze naznačeny kresbou (obr. 456) - i když je třeba poznamenat, že tyto „hříchy“ nejsou nutně spojeny s rozšířením velkoprůmyslu, ale jsou možné jak na venkově, tak ve velkoprůmyslovém státě, ale také se jim lze do značné míry vyhnout díky zákonné dědičné zdravotní péči.

Silnému nárůstu méněcenných dědičných dispozic, který přineslo 20. století, by měla čelit odpovídající živá pozornost národů k otázkám dědičného zdraví, pozornost, která by měla vést k zákonným opatřením, jež jsou dnes přijímána ve Spojených státech. Jakkoli byly zákonodárství 19. století vedeny dobrými úmysly, podporovaly degeneraci a denordizaci západních národů tím, že následovaly ducha „humanity“, které se již Goethe obával, že sníží činorodost národů, neboť „humanita“ nakonec *„udělá ze světa velkou nemocnici a z jednoho člověka humanitního ošetřovatele druhého“*.[315] Chybně chápaná „láska k lidskosti“ vedla v dnešních západních zemích k tomu, že se „sociální péče“ a „sociální opatření“ nejvíce týkají lidí s horšími dědičnými dispozicemi; všech slabých, labilních, nepracovitých, nevěstek, tuláků, opilců a imbecilů, dokonce i zločinců. Téměř ve všech „charitativních“ organizacích část se schopnějšími dědičnými dispozicemi neustále doplácí na část s horšími dispozicemi. To se ve větší míře opakuje v mnoha „sociálních“ ústavech v evropských zemích, které, jak Liek[316] jasně prokázal, přispívají k rozmnožování nemocí a morální „hroudy“. Zdravá a dědičně

[315] Goethe, Jubilejní vydání 27, 16.
[316] Liek, Die Schäden der sozialen Versicherungen und Wege der Besserung, 1927.

zdatná část národa musí neustále shánět velké částky pro dědičně méně zdatnou, dokonce zločinnou část, a tyto částky nakonec slouží méně zdatné části k dosažení vyššího počtu dětí - zatímco část národa se zdatnějšími dědičnými dispozicemi omezuje svůj počet dětí, aby mohla shromáždit částky, které se od ní požadují. Je známo, že potomci špatně disponovaného páru stojí stát často miliony na sociálních dávkách.[317] Situace evropských národů by se změnila, kdyby se velké částky, které se neustále vynakládají na duševně choré a kriminálníky, použily na zvýšení počtu dětí narozených zdravým lidem. Ale prozření, které vedlo k neplodnosti duševně nemocných a

[317] Zde je americký příklad, k němuž lze přidat příklady evropské: *„Z líného tuláka, přezdívaného Juke, který se narodil roku 1720 na venkově v New Yorku a jehož dva synové se oženili s pěti zdegenerovanými sestrami, pocházelo šest generací, čítajících celkem 1200 lidí, postižených všemi druhy lenosti, zkaženosti, zhýralosti, chudoby, nemocí, idiocie, šílenství a zločinnosti. Z celých 7 generací jich 300 zemřelo v dětství; 310 bylo profesionálních chudáků, kteří dohromady zůstali v almužnách 3200 let; 440 jich fyzicky zahynulo vlastní „chorobnou lehkomyslností“; více než polovina žen byla závislá na komerčním smilstvu; 130 bylo hrubých zločinců; 60 zlodějů; 7 vrahů; pouze 20 se vyučilo řemeslu, z nichž 10 bylo ve státním vězení; to vše dohromady stálo stát 1 250 000 dolarů“* (Popeone a Johnson, Applied Eugenics). Stalo se tak během vyšetřování rodiny Jukesových v roce 1877. V roce 1915 dosáhli Jukesové deváté generace, rozptýlili se po jiných částech země a nyní čítali 2820 členů, z nichž polovina stále žila. Opět se u nich projevovala *„stejná slabost ducha, indolence, rozmařilost, nečestnost, a to i tam, kde je neomezovala špatná pověst jejich rodového jména a přestože žili v lepších sociálních podmínkách“* (Popenoe a Johnson). Nyní se náklady státu vyšplhaly na 2 500 000 dolarů. Přesto z přibližně 615 duševně zaostalých Juků byli ve státních ústavech pouze tři. *„Veškeré bídě klanu a utrpení, které přinesl ostatním, se dalo předejít neplodností prvních Juků.“*

zločinců ve Spojených státech, dosud neproniklo do legislativy v Evropě; z církví, kterých by se celá tato problematika měla týkat jako morální potřeba, se zatím vyjádřila pouze římskokatolická církev, například v důkladném výkladu Josepha Mayera: „Gesetzliche Unfruchtbarmachung Geisteskranker“ (1927).

Současná evropská legislativa není většinou ničím jiným než snahou „uspokojit“ každodenní potřeby a každodenní těžkosti jednotlivců. Chybí odvaha brát v úvahu neúprosná pravidla, životní zákony existence národa; chybí odpovědnost za budoucnost. Dnešní evropské zákonodárství se vyznačuje ženským rysem soucitně hledět na každou výjimku, na každého jednotlivého opilce a zločince a „starat se o ně“, kdežto mužský duch by v zájmu povznesení celku a v souladu s pravidly života národů musel za svůj nejušlechtilejší cíl považovat povýšení těch, kteří jsou schopni dědictví. *„Všechny zákony tvoří staří lidé a muži. Mladí muži a ženy chtějí výjimku, staří muži pravidlo“* - tak to napsal Goethe. Dnes by zřejmě musel v evropském zákonodárství pocítit ducha „mladých mužů a žen“ a „humanitu“, před níž varoval a jejíž selhání spočívá v *„bezvýhradném odmítání čelit nevyhnutelným skutečnostem, jakmile se tyto skutečnosti zdají být kruté.“*[318] Nietzscheho věta „co padá, má být také postrčeno“ by jako princip legislativy měla za následek posílení národů navzdory vší zdánlivé krutosti. „Lítost“, která pronikla do soudnictví naší doby, je obzvláště mírná, zejména vůči obviněným, které může obhajoba označit za „dědičně zatížené“ - a způsobuje tak stále

[318] Grant, The Passing of the Great Race. 1923.

větší rozšíření dědičných dispozic k trestné činnosti. Pomáhá vytvářet „zločinnou tvář současnosti“, kterou musel Aschaffenburg[319] vykreslit (srov. na druhé straně s germánským soudnictvím). Švédské sociálnědemokratické noviny „Arbetet“ (30. listopadu 1925) napsaly v souvislosti s takto podporovanou degenerací a na druhé straně s ohledem na požadavky výzkumu dědičnosti zdraví: *„Celá humanita, na kterou je naše doba oprávněně tak hrdá a která je velkou ideou demokracie, vede ke snížení rasového zdraví, pokud není jasně promyšlena až do konce. Je to falešná humanita, která se stará o jednotlivce na úkor rasy. Úcta k posvátnosti života nesmí vést k citové změkčilosti, která vede k ničení života.“* - Sociální hygienik Grotjahn proto vyjadřuje v souvislosti s degenerací evropských národů jisté přesvědčení: *„Národ, kterému se jako prvnímu podaří dát celý nemocniční a ústavní systém do služeb vylučování tělesně a duševně méněcenných, získá před všemi ostatními národy náskok, který poroste od desetiletí k desetiletí.“*[320]

[319] Aschaffenburg, Das Verbrechen und seine Bekämpfung, 1925.

[320] Grotjahn, Soziale Pathologie, 3. vydání 1923.

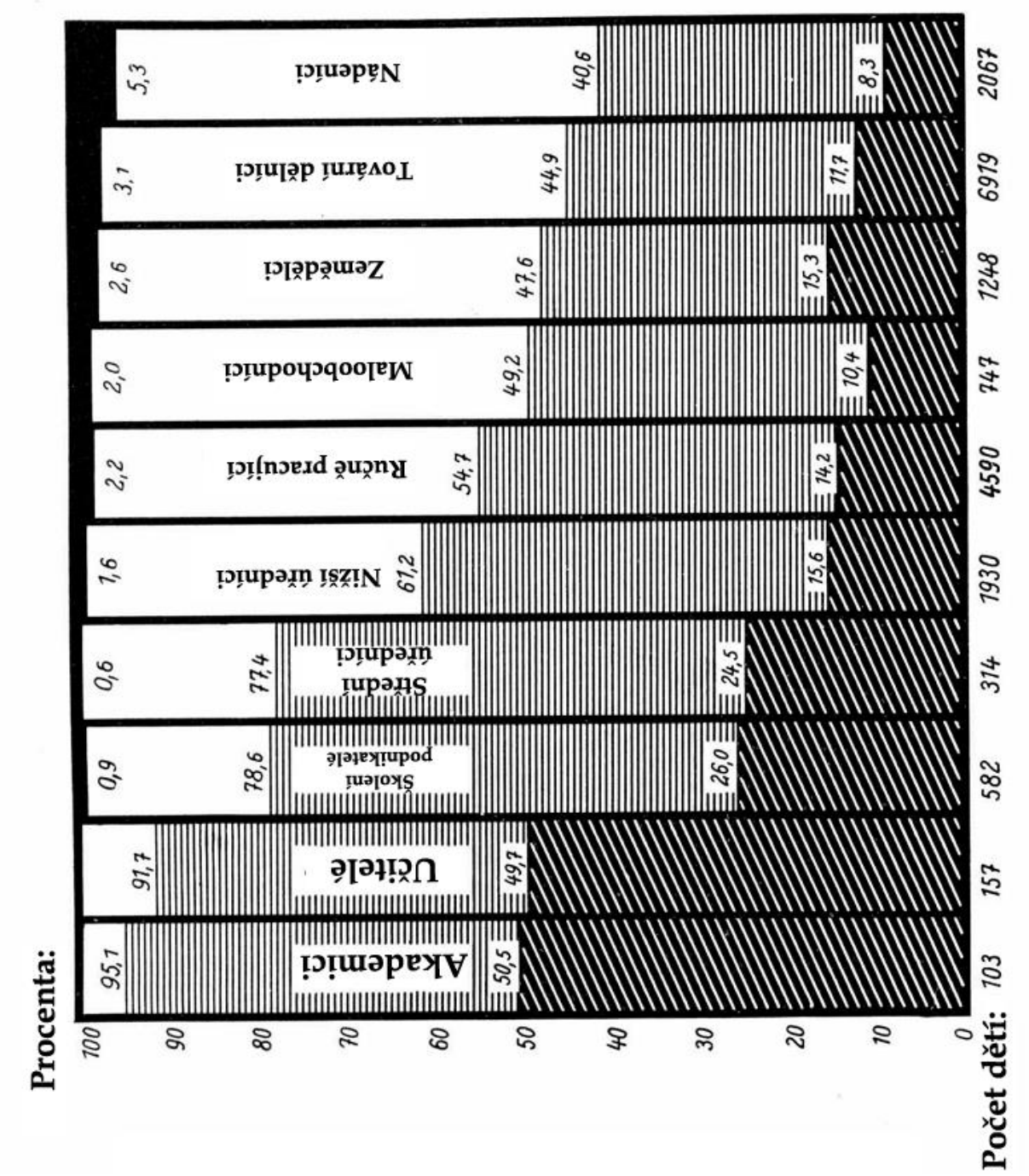

Obr. 456: Školní výsledky 18657 dětí na základních a měšťanských školách v saském okrese v roce 1914.

Všeobecnou dědičnou zdravotní péči v Německé říši by bylo možné snadno propojit s existujícími institucemi sociální péče a pojištění tak, že by v případě určitých dědičných dispozic

bylo poskytování sociálních nebo pojistných dávek podmíněno souhlasem ošetřované osoby s její sterilizací (která by nebránila sexuálnímu vyžití, ale pouze znemožňovala plození dětí).

Legislativa Spojených států amerických odvedla příkladnou přípravnou práci: ukazuje prostředky, které musí stát vytvořit, aby zabránil tomu, že se péče stane druhem reprodukční pomoci.[321] Je třeba najít prostředky, kterými by se dědičný materiál každého špatně predisponovaného jedince dal z dědictví jeho národa odstranit, aniž by to nějak poškodilo jeho individuální život. Je třeba rozlišovat mezi „právem žít“ a „právem dát život.“[322] To, co Grotjahn vysvětluje na příkladu tuberkulózy, platí pro řadu dědičných dispozic k nemocem a mravní méněcennosti: „*Teprve když odřízneme nemocné plicní chorobou od možnosti přenášet dědičně jejich fyzickou méněcennost, jim můžeme umožnit, aby využívali opatření lékařské, ošetřovatelské, sociálně-hygienické a ekonomické povahy, aniž bychom se museli obávat, že způsobíme celku více škody než užitku.“*[323]

Péče, která umožňuje lidem s horšími dědičnými dispozicemi mít děti, vedla ve všech evropských národech k situaci podobné té, kterou popsal Kuhn (ve velmi čtivé brožuře „Von deutschen Ahnen und Enkeln“, 1924) pro Německo: *„Podle velmi konzervativního odhadu máme nyní asi 240 000 duševně nemocných, 20 000 epileptiků, 170 000 opilců, 36 000*

[321] Srov. v. Hoffmann, Die Rassenhygiene in den Vereinigten Staaten. 1913.
[322] Takto se vyjadřuje norský výzkumník dědičného zdraví Mjöen.
[323] Grotjahn, Leitsätze zur sozialen und generativen Hygiene. 1923.

slepců, 18 000 hluchoněmých, 156 000 mrzáků a 300 000 lidí s těžkou plicní chorobou, z nichž velká část vděčí za své utrpení dědičné dispozici. Dále jsou zde duševně méněcenní lidé všeho druhu a armáda zločinců.“ Lenz uvádí: *„Nejméně 10 % naší populace je duševně nezpůsobilých, ještě větší část je tělesně méněcenná.“*[324] Americká péče o dědičné zdraví (rasová hygiena, eugenika) přešla k zákonem upravené sterilizaci méněcenných a zločinců a ukázalo se, že pro tyto osoby je neplodnost (bez narušení sexuálního požitku) většinou dokonce žádoucí. Po příznivých zkušenostech učiněných s neplodností v Severní Americe vydal tamní výbor pro péči o dědičné zdraví směrnice pro rozsáhlejší zákony o dědičném zdraví (eugenic laws), podle nichž má být asi desetina současně žijících lidí učiněna trvale neplodnou.[325] To by nakonec mělo vést k mimořádnému zvýšení průměrných schopností obyvatel Severní Ameriky.

I když se v Evropě ještě dlouho neprobudí pocit odpovědnosti za budoucí generace v takové míře jako ve Spojených státech, je potěšitelné, že uvědomění si dědičných zdravotních požadavků (které jediné mohou skutečně ospravedlnit účinnou sociální práci) vedlo ke zřízení výzkumných ústavů pro výzkum dědičného zdraví ve Švédsku, sovětském Rusku a Německu a že se začíná zvyšovat povědomí o dědičném zdraví i u širších vrstev obyvatelstva. V Německu

[324] Lenz, Soziale Notwendigkeiten der Rassenhygiene, Süddeutsche Monatshefte, březen 1928.
[325] Srov. Laughlin, The Legislative and Administrative Aspects of Sterilization. Eugenic Records Office, Bulletin 10 B. 1914.

začalo mít vliv vynikající dílo „Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene“ autorů Baur-Fischer-Lenz. Pro německou budoucnost je významné, že spisy sociálnědemokratického dědičného zdravotníka Grotjahna, zejména jeho dílo „Die Hygiene der menschlichen Fortpflanzung. Versuch einer praktischen Eugenik“ (1926) (viz. s. 308), jsou nyní demokratické a sociálnědemokratické kruhy získávány i pro myšlenku dědičné zdravotní péče, k níž se dříve občas stavěly poněkud nedůvěřivě. Sociální demokrat R. v. Müller ve svém vynikajícím díle „Arbeiterbewegung und Bevölkerungsfrage“ (1927) analyzoval také evropské rasy jako takové v jejich vztahu ke struktuře a změnám obyvatelstva.

Evropské státy a jejich národní parlamenty by měly o to větší důvod věnovat pozornost požadavkům výzkumu dědičného zdraví, protože světová válka jim způsobila nejvážnější škody protiselekcí nejschopnějších. Výběr nejschopnějších bojoval čtyři roky a utrpěl těžké ztráty. Mezitím výběr méně schopných, „neschopných“, dokázal zplodit děti: *„Patroklos leží pohřben a Thersites se vrací“* (Schiller). Francie se 40 miliony obyvatel měla 1,4 milionu obětí, a jak bylo uvedeno výše (s. 460), proporcionálně více z nich bylo převážně nordických než nenordických. Německo s 65 miliony obyvatel mělo 1,8 milionu obětí, tj. 2,7 % obyvatelstva.

Je třeba předpokládat, že asi 12 % branců všech západních národů dohromady se stalo oběťmi války. V německé armádě tvořili 19 až 22letí dohromady 25 % padlých, 19 až 25letí 50 % a 19 až 29letí 60 %. Drtivá většina padlých v boji tedy patřila

do věkových skupin, které měly vstoupit do let manželství a plození dětí. Představovali však výběr s nadprůměrnými dědičnými předpoklady a jejich zánik měl za následek celibát zhruba stejného počtu žen.[326] *„Připočteme-li k tomu ztráty ostatních národů, které nejsou přesně známé, ale lze je odhadnout, lze jen celkové ztráty na životech odhadnout na přibližně 9 milionů vybraných zdravých mužů evropského původu. To je krveprolití, které si Evropa rozhodně nemůže dovolit každých několik desetiletí, pokud nechce „skoncovat sama se sebou“, abychom použili válečný výraz.“*[327] Podle Lenzova soudu: *„Asi není přehnané říci, že většina intelektuálně nejvyspělejší desetiny mladých mužů v Německu je pryč.“*[328]

Protože však většina této intelektuálně nejvýše postavené desítky byla válkou vyhlazena, a to téměř u všech válčících národů - nejméně pak v Anglii, která se na ztrátách tak silně nepodílela -, chybí těmto národům v současnosti tolik vůdčích osobností ze všech vrstev. Tato absence se však musí projevit snížením obecné morální úrovně. Jistě to nejsou jen nebo převážně politické a hospodářské poměry, ale vybíjení těch nejschopnějších změnilo kulturní úroveň západních národů do té míry, že například Sven Hedin mohl o německém národě, jak

[326] Údaje podle Gumbel, Das Stahlbad des Krieges. Statistická šetření, 1926.
[327] Grotjahn, Die Hygiene der menschlichen Fortpflanzung, 1926.
[328] Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene, 3. vydání, 1927.

se jevil v roce 1919, říci: *„Je to jiný národ.“*[329] Německá armáda a německý národ před válkou a oba po válce: jasně ukázali, co znamená protiselekce nejlepších.

Pro tuto knihu je však důležité, že v každé evropské válce, a tedy i ve světové válce, utrpěly nordické třídy válčících zemí relativně největší ztráty. Nordické národy jsou také nejválečnější a nejčastěji se tlačí do boje. *„Od samého počátku je v armádě ve větším poměru než v populaci, což je dáno jeho větší tělesnou výškou. Ještě častější je ve strážních a osobních jednotkách, které ze známých důvodů trpí ve většině válek více než jejich druhové. Nejčastější je u důstojníků, jejichž ztráty jsou v průměru dvakrát až třikrát větší než u poddůstojníků, a to z důvodu jejich většího nasazení. V důsledku toho mají časté války tendenci snižovat počet jedinců nordického typu a zhrubnout typ samotný, a to buď ponecháním vlastních níže organizovaných jedinců, které mají všechny typy vzhledem k široké škále variací, nebo jejich smícháním.“*[330] O relativně vyšších ztrátách nordické rasy v Německu vypovídají obrazové panely „Woche“, na nichž jsou vyobrazeni důstojníci a muži vyznamenaní Železným křížem 1. třídy v letech 1914-1918. Mnozí z vyznamenaných jsou na obrázku již označeni jako padlí. Podobně tomu bylo i v Anglii, kde se nejlepší nordické postavy rovněž nacházely v časopisech, které během války zveřejňovaly fotografie padlých důstojníků. Grant o tom

[329] Takto referuje Schemann, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, 1927, s. 430.
[330] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923.

referuje a dodává: *„Žádný národ, ani Anglie, bohatě obdařená nordickou vyšší třídou, nemůže unést ztrátu tolika dobré krve.“*[331]

Z aristokracie válčících národů vzešla menšina, která ze smíšených manželství s Židovkami vykazuje více krve ras zastoupených v židovském národě než nižší a střední vrstvy těchto národů. Drtivá většina si však stále zachovávala silnější převahu nordické krve, než je příslušný národní průměr. Vysoké válečné ztráty šlechty všech válčících národů tak výrazně přispěly k denordizaci. Na protiselekci, kterou Německo utrpělo v důsledku válečných ztrát této šlechty, může poukazovat i úsudek cizince, amerického historika a rasového badatele Stoddarda[332], který označil pruskou šlechtu za *„nejmužnější a nejschopnější aristokratickou skupinu na evropském kontinentu“*, která stejně jako šlechta obecně poskytla a ztratila obzvláště velký počet velmi mladých válečných dobrovolníků, tj. osob, které ještě nezanechaly německému národu žádné potomky, zatímco bavorský národ ztratil ve světové válce 4,7-5 % mužské populace, bavorská šlechta přišla o 8,4 % svých mužských příslušníků.[333]

Ve Spojených státech, kde byla vojenská služba dobrovolná, se musel více projevit tlak válečnických nordických lidí na vojenskou službu. V předmluvě ke Grantově knize Osborn dojemně píše o nordickém výběru amerických

---

[331] Grant, The Passing of the Great Race.
[332] Stoddard, Social Classes in Post-War Europe, 1925.
[333] Alexis v. Schönermark, Heldengedenkmappe des deutschen Adels, 1924, poskytuje informace o ztrátách německé šlechty.

dobrovolníků a francouzský rasový vědec Lapouge potvrzuje nordický pohled, který pozoroval při příchodu amerických vojáků. Světová válka znamenala pro všechny národy, které postihla, denordizaci a oslabení dědičného zdraví, z čehož se vnímavý člověk otřese - ale pozorně ji sledují všechny národy neevropských ras, které si přejí vymření vedoucích vrstev Evropy a pěstují si s tímto přáním společnou řeč.[334]

[334] Zvláště názorně to ukazuje Stoddard, The Rising Tide of Colour against White World-Supremacy, 1923.

Abb. 457. Th. Jackſon, (Stonewall), 1824–1863, Truppenführer. Nordiſch oder vorwiegend nordiſch

Abb. 458. F. W. v. Steuben, 1730–1794, Schöpfer d. amerik. Heeres. Stämmig, hochgewachſen, A: hellbraun. Fäl.-dinariſch?

Abb. 459. Auguſt Roebling, Brückenbauer, 1806–69. Nordiſch-dinariſch?

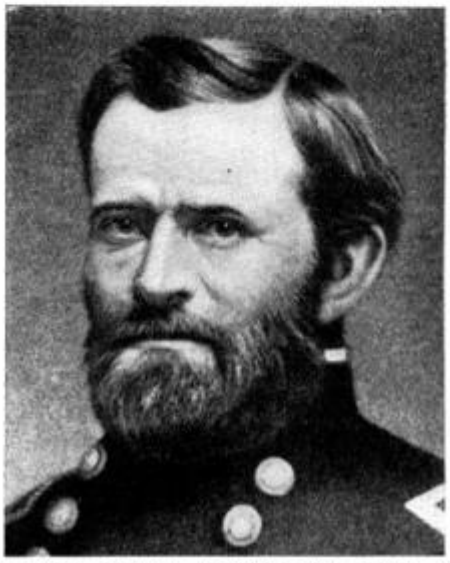

Abb. 460. Grant, Präſident d. Ver. St., 1822–1885. Vorwiegend nordiſch, mit fäliſchem Einſchlag. (Stich: W. Sartain)

Abb. 461. James F. Cooper, 1789–1851, Schriftsteller. Nord. oder vorw. nordisch

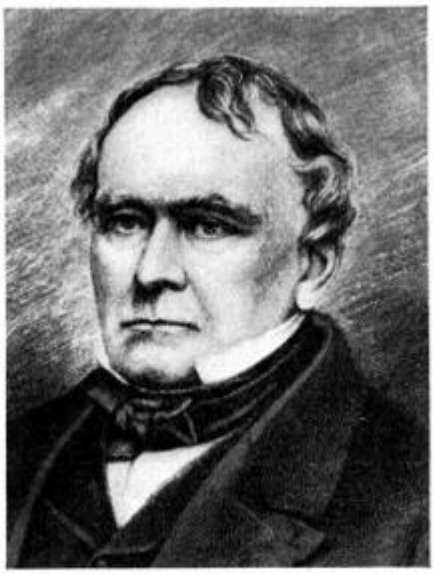

Abb. 462. Franz Lieber, 1800–1872, Geschichtswissenschafter. Vorwiegend fälisch

Abb. 463. James Monroe, 1758–1831, Präſident. Vorwiegend nordiſch

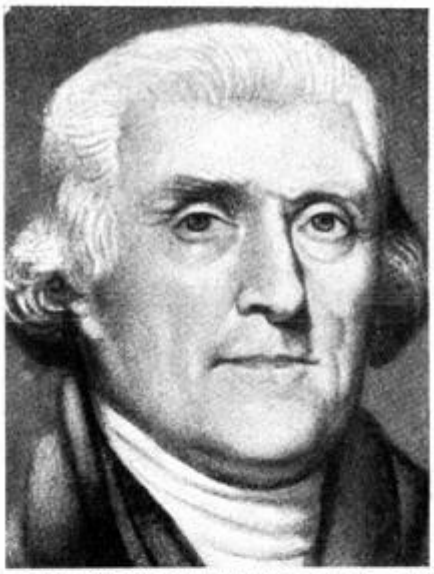

Abb. 464. Thomas Jefferſon, 1743–1826, Präſident. Vorwiegend nordiſch

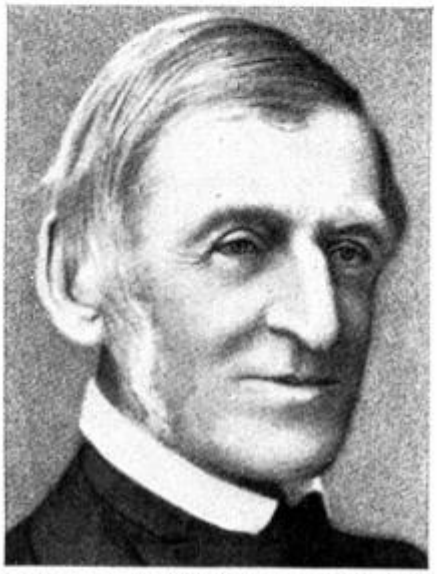

Abb. 465. Ralph Waldo Emerſon, 1803–1882, Dichter und Philoſoph. Nordiſch-dinariſch

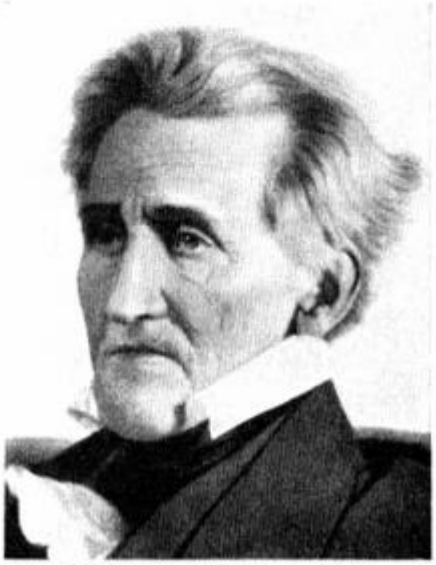

Abb. 466. Andrew Jackſon, 1767–1845, Präſident. Vorwiegend nordiſch

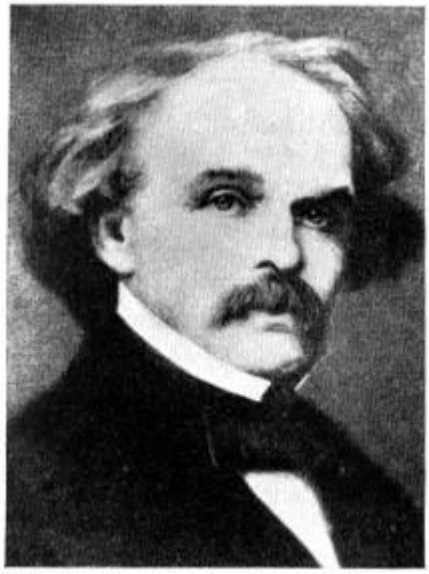

Abb. 467. Nathaniel Hawthorne, 1804–1864, Schriftsteller. Fälisch-westisch?

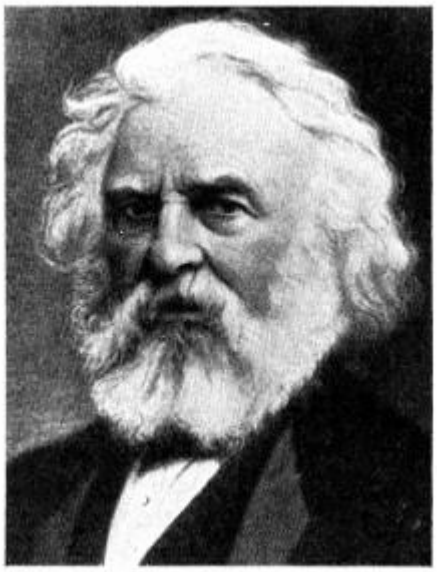

Abb. 468. Longfellow 1807–1882, Schriftsteller. Vorwiegend nordisch

Abb. 469. John W. Davis, amerik. Botschafter, geb. 1873

Abb. 470. Hochschullehrer der Yale Universität, Connecticut

Abb. 471. Hochschullehrer der Stanford Universität, Kalifornien

Abb. 472. Hochschullehrer und Kanzler der Stanford Universität, Kalifornien

Obr. 457 - 472. Nordičtí nebo převážně nordičtí muži ze Spojených států amerických.

Po hluboké denordizaci světové války následovala u všech západních národů, včetně těch, které se války neúčastnily, denordizace způsobená stále rostoucím daňovým tlakem, který nutí národnostní skupiny nejbohatší na nordickou krev k

dalšímu snižování počtu dětí. Podle jednoho z Grantových vyjádření je nyní nordická krev velmi účinně odváděna pryč z celého Západu. Ekonomický úbytek střední třídy postihuje právě nordický populační proud, který touto třídou prorůstá, a snižuje její porodnost. Duševní vlastnosti nordické rasy znemožňují počítat se státní pomocí, kterou chtěl Lapouge zavést mezi lidmi východní rasy.[335]

Rasová situace Spojených států, na které lze z hlediska jejich národnostního složení nahlížet jako na součást rasové historie Evropy, není o nic méně znepokojivá než v Německu nebo Anglii. Pokud má Ploetz pravdu, když předpokládá, že v Severní Americe žije pouze 30 % nordické krve - i když jeho odhad je podle mého názoru příliš nízký -, je tamní situace ještě více alarmující. O silné převaze nordické rasy ve vedoucích vrstvách Severní Ameriky svědčí například The National Cyclopedia of American Biography, obsáhlé dílo se stovkami obrázků. Ještě v roce 1888 pocházelo až 72,6 % přistěhovalců ze severní a západní Evropy. Provedené studie ukazují, že celkově představovali také nordičtější výběr ze svých domovských zemí[336]; rok 1892 byl pro rasově probuzené Američany nejpamátnějším rokem, kdy poprvé zaznamenali přistěhovalectví, jehož téměř polovina pocházela z východní a jižní Evropy. V roce 1896 tvořili Jihoevropané a Východoevropané poprvé většinu přistěhovalců. V roce 1901 tvořili přistěhovalci ze severní Evropy pouze 23,7 % a v roce

[335] Srov. Günther, Rassenkunde des deutschen Volkes, 12. vyd. 1928, 15. kapitola.
[336] Srov. poznatky v Lapouge, Les sélections sociales, 1896, s. 367.

1907 tvořili přistěhovalci z východní a jižní Evropy 76,2 %.[337] Podle jiného amerického výpočtu Spojené státy od roku 1900 přijaly 6 milionů přistěhovalců, které lze z hlediska dědičného zdraví označit za „méněcenné“ (inferior) nebo „velmi méněcenné“ (very inferior). Severoameričanům tedy také hrozí degenerace a denordizace, a denordizace je o to zběsilejší, že nordické vrstvy mají znepokojivě nízký počet dětí, zřejmě tím nižší, čím více jsou ženy postiženy názory severoamerického ženského hnutí. Podle Ploetze[338] již v roce 1892 v severoamerických státech Nové Anglie převažovala mezi domorodým obyvatelstvem úmrtí nad narozeními. Obyvatelstvo Spojených států se zvyšovalo především přistěhovalectvím. Od roku 1896 však toto přistěhovalectví začalo do země přivádět lidi, které rodilí obyvatelé konečně přestali považovat za náhradu za zemřelé vlastní generace. Grant tuto situaci charakterizuje takto: *„My Američané si musíme uvědomit, že nesobecké city, které v minulém století řídily náš národní vývoj, a maudlinský sentimentalismus, který z Ameriky učinil ‚útočiště utlačovaných‘, tlačí národní společenství do rasové propasti.“*[339]

---

[337] Podle průzkumu provedeného v roce 1920 mluvilo 946 139 nových přistěhovalců žijících v New Yorku jidiš a hebrejsky, 897 452 anglicky a keltsky, 903 049 italsky, 670 789 německy, 221 163 rusky a 161 310 polsky; dohromady tvořili 86,6 % nových přistěhovalců mezi obyvateli New Yorku.

[338] Ploetz, Die Tüchtigkeit unserer Rasse und der Schutz der Schwachen, 1895.

[339] Grant, The Passing of the Great Race. 1923.

Studie schopností v armádě Spojených států, kterou provedl psycholog Yerkes[340] na 111 000 mužích, ukázala, že na prvním místě jsou země s nejsilnějším nordickým působením (Anglie, Německo, Skandinávie), zhruba uprostřed bývalé Rakousko-Uhersko a na konci slovanské a románsky mluvící země.

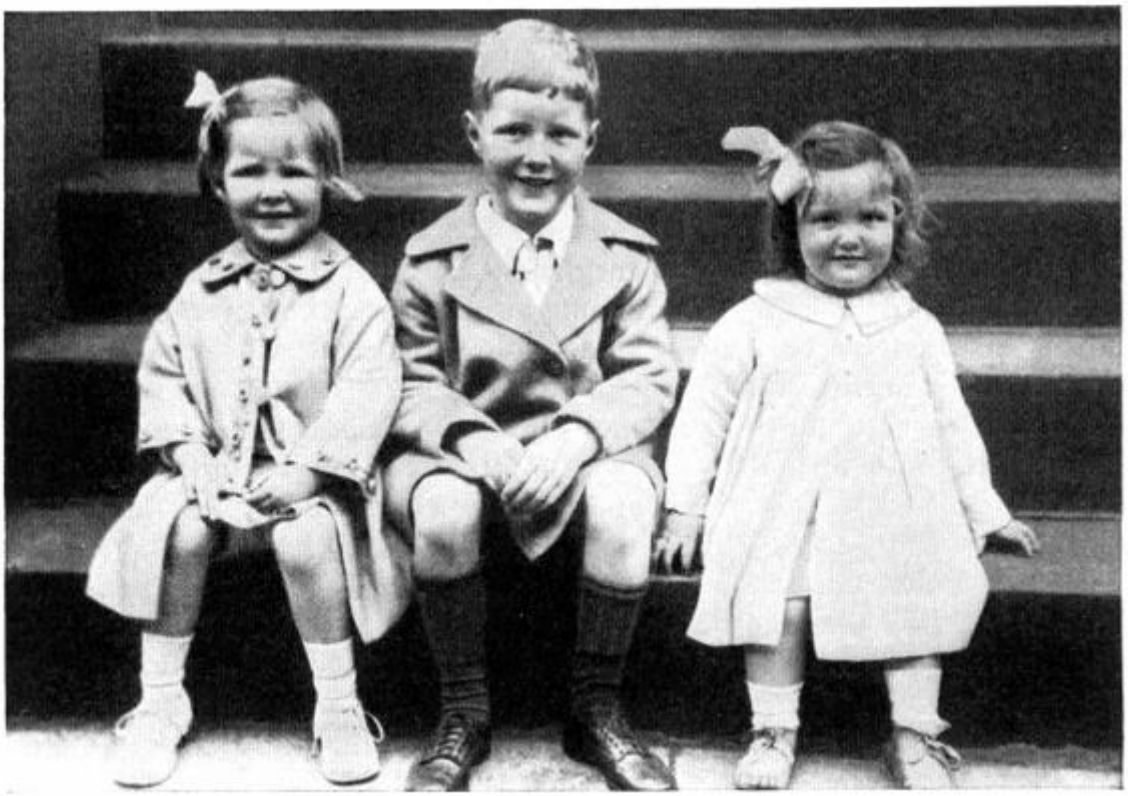

Abb. 473. Die Kinder des Fliegers Byrd. Nordiſch und vorwiegend nordiſch

Obr. 473. Nordické či převážně nordické děti letce Byrda.

[340] Yerkes, Psychological Examining in the United States Army, svazek 12 Memoirs of the National Academy of Sciences, Washington 1921; viz také Lenzovu zprávu „Die Intelligenzprüfungen im amerikanischen Heere“ (Archiv f. Rassen- u. Gesellschaftsbiologie, svazek 17, č. 4, 1926).

Zdá se, že nejvíce nordického obyvatelstva žije ve Spojených státech na západě, zejména v Kalifornii. Wilhelm Ostwald ve 2. díle svých „Lebenslinien“ (1927, s. 341) píše, že dnešní Kaliforňané jsou zcela jiný národ než východoameričané ze států Nové Anglie. Patří k nejkrásnějším lidem, které poznal. Muži i ženy jsou vysocí. Bylo zde hodně tmavých vlasů, což bylo pravděpodobně způsobeno předchozím španělským přistěhovalectvím. Celkovou konstituci obyvatelstva však lze jistě vysvětlit tím, že jsou potomky selekce, která postupovala z východu směrem na západ. *„Byl to výběr těch nejsilnějších a nejpodnikavějších, kteří se k tomu v té době rozhodli, a z nich jen ti nejodvážnější a nejstatečnější dosáhli svého cíle a předali odpovídající dědictví svým potomkům.“* - Většina amerických umělců, spisovatelů a filosofů však pocházela z Kalifornie a není náhodou, že nová myšlenka dědičné zdravotní péče se nejsilněji ujala právě na americkém Západě. Nejintelektuálnější obyvatelé Severní Ameriky si musí uvědomit nebezpečí, které s sebou přináší klesající porodnost a nekontrolované přistěhovalectví.

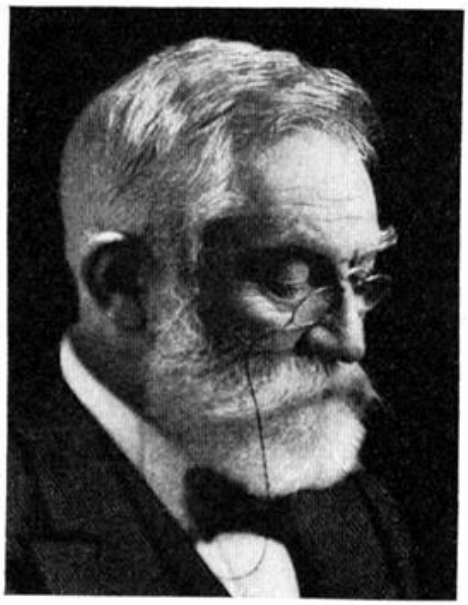

Abb. 474. Arthur von Briesen, Rechtsgelehrter. Vorwiegend nordisch

Abb. 475. Der Ozeanflieger Charles Lindbergh, Vater schwedisch. Vorwiegend nordisch

Obr. 474 – 475. Převážně nordičtí Arthur von Briesen a Charles Lindbergh.

Jsou to stejné jevy jako v Evropě, které přispívají k nižší reprodukci nordické třídy v Severní Americe. Švédský sociolog Fahlbeck uvedl jako „konzervační minimum“ lidské skupiny počet 4, Lenz počet 3,6 dítěte na manželství. U všech germánsky mluvících národů je manželství se 3 nebo dokonce 4 dětmi proporcionálně mnohem vzácnější v rodinách nejbohatších na nordickou krev než v rodinách chudých a nejchudších na nordickou krev. Uvnitř rodů s nadprůměrnými dědičnými dispozicemi je vyšší příjem a postup v rámci společenských tříd pravidlem. Právě nordická třída se nejvíce podílela na růstu bohatství, které západním národům a Severní Americe přinesla éra industrializace. I mírné zvýšení bohatství však stačí ke snížení počtu dětí. Vůdčí vlastnosti nordické rasy,

její touha po duchovních statcích, způsobují pozdní porodnost nordické třídy. Právě tato třída se tak často vyčerpává ve službě vlasti svou rozvahou a odvahou.

Volba prestižních povolání, která jsou spojena s relativně nízkým příjmem, způsobuje nízký počet dětí u nordické rozvážnosti. Potřeba „statusově odpovídajícího vystupování“, která je pro tuto třídu tak škodlivá, brání uzavírání manželství a v manželstvích se projevuje omezením počtu porodů. Jak již bylo zmíněno, daňový tlak dopadá nejsilněji na nordické a nordičtější vrstvy, a právě ony musí neustále shánět většinu peněz, které se používají na „péči“ a reprodukci lidí s horšími a zločinnými dědičnými dispozicemi. Přitom právě v „sociálních“ pečovatelských aktivitách lze nápadně často najít zdravé dívky bohaté na nordickou krev, které mohou setrvávat svobodné.

Tato situace, tedy nebezpečí vymření, byla tu a tam rozpoznána v Německu, ale především v Severní Americe. Výzkum dědičného zdraví začíná pronikat do svědomí přemýšlivých lidí a nordická myšlenka se chce pohnout. První, kdo pozvedl hlas proti míšení a nekontrolovanému přistěhovalectví, byl Američan německého původu Alfred J. Schultz, který v roce 1908 vydal knihu „Race or Mongrel“, v níž se pustil do vysvětlování vzniku a zániku států, míšení jako příčiny rozpadu národů a potřeby dohledu nad přistěhovalectvím v Severní Americe. Na něj navázali Grant a Stoddard, kteří jsou zmíněni v následující části.

15. Nordická myšlenka - důsledek rasových dějin

Pokud degenerace (tj. větší nárůst horších dědičných vlastností) a denordizace (tj. ubývání nordické krve) přivedly asijské a jihoevropské národy indoevropského jazyka k zániku a jestliže degenerace a denordizace nyní hrozí přivodit pád i národům germánského jazyka, pak se úkol, který je třeba řešit, stává jasným, pokud je ještě dostatek soudnosti: pokrok národů germánského jazyka je dán nárůstem schopných, zdravých dědičných dispozic a zvýšením nordické krve. Práce obecné teorie dědičného zdraví ukazují způsoby, jak zvýšit výkonné dědičné dispozice. Proto se zde budeme zabývat pouze otázkou nordizace.

Byl to Francouz hrabě Arthur Gobineau (1816-1882), kdo jako první poukázal na význam nordické rasy pro život národů ve svém díle „Essai sur l'inégalité des races humaines“ (1853-55). Hrabě Gobineau také jako první rozpoznal, že míšení nordické rasy s jinými rasami připravuje to, co se dnes (podle Spenglera) nazývá „zánik Západu“. Postavu Gobineaua jako badatele a básníka („celá vítězná síla tohoto muže“) vykreslil Schemann[341] a také díky tomu, že Schemann v roce 1894 založil Gobineauův spolek (který se zasazoval o Gobineauovy myšlenky) a v letech 1898-1901 vydal jeho překlad („Versuch über die Ungleichheit der Menschenrassen“), neupadlo

[341] Schemann, Gobineau. Eine Biographie (1. díl 1913, 2. díl 1916). Protože Gobineauův „Essai“ někteří zřejmě nebudou číst kvůli jeho délce, odkazujeme zde na Kleinecke, Gobineaus Rassenlehre, 1920. Gobineauův život a dílo jsou stručně popsány také v Hahne, Gobineau. (Reclam 6517/18).

Gobineauovo jméno a jeho základy nordického myšlení v zapomnění.[342] Velký význam Gobineauova díla v intelektuálních dějinách naší doby ukazuje Schemann ve své knize „Gobineaus Rassenwerk, Aktenstücke und Betrachtungen zur Geschichte und Kritik des Essai sur l'inégalité des races humaines“ (1910) a nověji opět v obsáhlém díle „Die Rasse in den Geisteswissenschaften“ (1927).

Je zřejmé, že Gobineauovo rasové dílo, které bylo napsáno ještě předtím, než rasový výzkum dosáhl hmatatelných výsledků, je dnes v mnoha detailech neudržitelné. Základní myšlenka tohoto díla však zůstává bezpečná. Z rasového hlediska lze Gobineauovo dílo shrnout slovy antropologa Eugena Fischera: *„Rasová myšlenka musí proniknout a pronikne, i když ne zcela v Gobineauově podobě, ale z širšího hlediska zcela v jeho smyslu, a on byl velkým průkopníkem.“*[343]

---

[342] Přestože ve Francii se o Gobineauově rasovém díle dozvěděli již státníci a historici jako Alexis de Tocqueville a antropolog Broca, ovlivňujíc Renana a Viollet-le-Duca, Albert Sorel byl Gobineauovým žákem a Le Bon se k němu hlásil, teprve v posledních letech se tam Gobineauův význam znovu zdůrazňuje. Ale i v Německu, kde se ke Gobineauovi hlásili Alexander von Humboldt a poté Immanuel Hermann Fichte (Fichteho syn), Adalbert von Keller a především Richard Wagner, a kde jím byl ovlivněn Lotze, by Gobineau bez Schemannova vlivu pravděpodobně upadl v zapomnění. V našich dnech (1924) prochází Francií gobineauovská móda. Jeho básnická díla se znovu vydávají, známé časopisy věnují básníku Gobineauovi zvláštní čísla, ba lze mluvit o přeceňování básníka Gobineaua, zatímco velmi malý počet příznivců Gobineauova rasového učení ve Francii ubývá.

[343] Podle Schemanna, Neues aus der Welt Gobineaus. Otisk z Politisch-Anthropologische Revue, 1912.

Abb. 476. H. St. Chamberlain, 1855—1927
(zur Zeit der Abfassung der „Grundlagen")

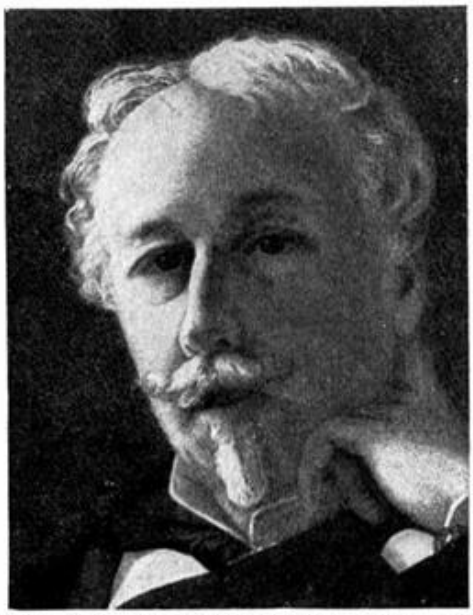

Abb. 477. Graf Gobineau, 1816—82
(Gemälde: Gräfin La Tour)

Obr. 476 – 477. Houston Stewart Chamberlain a Arthur de Gobineau.

Přelom století, tedy dobu vydání Schemannova překladu, lze označit za dobu, od níž se na rasovou problematiku soustředila určitá pozornost. Právě na přelomu století, v roce 1899, se také poprvé dostala do povědomí nejširších kruhů práce, která vzbudila nadšení a odpor k myšlence rasy, zejména k nordické myšlence: „Základy 19. století" od tehdejšího Angličana, později Němce H. St. Chamberlaina (1855-1927). Z hlediska rasových studií lze toto dílo hodnotit stejně jako Eugen Fischer: *„Nedbaje na slabé základy mnoha detailů, neautorizovaně a svévolně pozměňuje i zavedené pojmy, aby vyhovovaly jeho záměru, vypracovává odvážný myšlenkový*

celek, který pak ovšem nabízí tisíce vnějších útočných bodů, takže pravé jádro útoku uniká - a ono by ho ustálo.“[344]

Abb. 478. Georges Vacher de Lapouge, geb. 1854

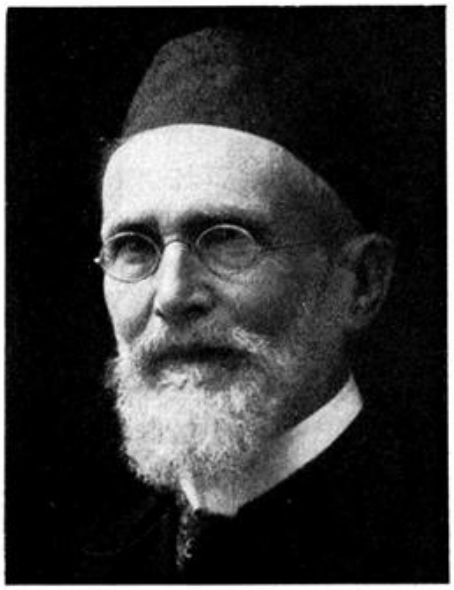

Abb. 479. Otto Ammon, 1842—1915

Obr. 478 – 479. Georges Vacher de Lapouge a Otto Ammon.

Od vydání Gobineauových a Chamberlainových prací se řada badatelů v přírodních a humanitních vědách věnovala objasňování rasových otázek s velkým zápalem, takže dnes nejenže jádro Gobineauova učení a učení Chamberlainova díla stojí pevně na svém místě, ale pro myšlenku nordické rasy bylo zajištěno mnoho nových území. Otto Ammon (1842-1915) z Bádenska se k významu nordické rasy vyjádřil již v roce 1893 ve své knize „Die natürliche Auslese beim Menschen“, a to po rasovém studiu bádenských branců, stejně jako jeden z prvních v Německu aplikoval myšlenku selekce na život národů, byl také první, kdo rozpoznal denordizaci („soumrak árijců“, jak

[344] Fischer v Handwörterbuch der Naturwissenschaften pod heslem „Sozialanthropologie“.

říkal) jako nejhlubší nebezpečí Západu. Gobineau, Ammon, de Lapouge a Chamberlain signalizovali počátek změny celého západního intelektuálního života. Objevuje se nový pohled na dějiny, „rasový pohled na dějiny“.

Myšlenka nordické rasy musela vzbudit největší pozornost u těch národů, které dodnes silněji ovlivňuje nordická rasa, některé z nich jsou dokonce stále převážně nordické: u národů germánských jazyků v Evropě a Severní Americe. Je nepravděpodobné, že by Gobineauova myšlenka našla své místo mezi románsky mluvícími národy, ačkoli první vědeckou práci o dějinách rasy „L' Aryen, son röle social“ (vydanou rovněž v roce 1899) napsal Francouz hrabě Georges Vacher de Lapouge (nar. 1854). De Lapouge již v roce 1896 vydal „Les sélections sociales“, dílo trvalé hodnoty, v němž zkoumal, rozebíral a posuzoval všechny jevy západního státního a intelektuálního života, západní názory a zvyky z hlediska dědičnosti a selekce, zatímco Gobineau přistupoval k myšlence rasy převážně z historického hlediska, de Lapouge tuto myšlenku poprvé založil na přírodních vědách, zejména na výsledcích antropometrie. Stejně jako Galton i on a jeho přítel Otto Ammon byli první, kdo myšlenku selekce komplexně aplikovali na život národů. De Lapouge pokračoval ve svých poznatcích, dokud se nepokusil vytvořit čistě biologickou morálku. Práce zaměřená na tento cíl však zůstala nepublikována: badatelovy myšlenky byly ve Francii považovány za znepokojivé, jeho uznání zvláštního významu nordické rasy zřejmě urážlivé. Denordizace byla ve Francii pravděpodobně již příliš daleko na to, aby nordická myšlenka

získala nějaký vliv. Stejně nepravděpodobná je i větší pozornost věnovaná rasovým otázkám u slovansky mluvících národů.

Nemohlo však uniknout, že ve všech národech, které se s Gobineauovým učením a de Lapougeovými výzkumy seznámily, byly jednotlivci hluboce zasaženi. Od přelomu století, jak bylo zmíněno výše, lze dokonce hovořit o zvýšené pozornosti k rasovým otázkám, i když ještě ne o „rozšířenějších“ jasných názorech. V souladu s Gobineauovým a Chamberlainovým používáním jazyka se tu a tam setkáváme s více či méně jasnými názory na nutnost zachování čisté „germánské“ krve nebo také (podle de Lapouge) krve „árijské“.[345] To stále ponechává otevřené dveře k záměně rasy a národa nebo rasové a jazykové příslušnosti a jasný cíl zůstává nemožný. Co stále chybělo (a chybí), je uvědomění si pojmu „rasa“ a poznání ras, které tvoří germánské (tj. germánským jazykem mluvící) národy a indoevropské (tj. indoevropským jazykem mluvící) národy. Chyběl (a stále chybí) pohled na

[345] Jazykověda dříve označovala indoevropské jazyky jako árijské; dnes se termín „árijský“ obvykle používá pouze pro indoperskou větev indoevropských jazyků. Ve svých počátcích rasový výzkum příležitostně označoval za árijskou (neexistující) bílou nebo kavkazskou rasu, později příležitostně také národy indoevropských jazyků jako árijské národy a nakonec také nordickou rasu jako árijskou rasu. Dnes se termín Árijec stal z vědeckého hlediska zbytečným a od jeho používání je třeba odrazovat, zejména proto, že v nevědeckých kruzích se slovo Árijec používá v ještě více významech, většinou ve velmi vágní aplikaci na národy, které nemluví semitskými jazyky. „Árijci“ jsou pak postaveni do protikladu k „Semitům“. Od termínu „Semité“ se však upouští i v rasových studiích, protože lidé a národy nejrůznějšího rasového původu hovoří semitskými jazyky (srov. kapitolu 4).

rasový dědičný obraz nordického člověka jako tvůrce hodnot, které charakterizují civilizaci indoevropských („árijských“) a germánských národů. Rasové dějiny Evropy nemohly být v Gobineauově době napsány. Mnoho individuálních výzkumů ještě chybělo.[346]

Chybělo (a stále chybí) však ještě něco podstatnějšího: Gobineau (stejně jako jeho současníci) ještě neznal význam přirozené selekce pro život národů. I bez míšení s jinými rasami může nordická rasa zaniknout, pokud v soutěži o porodnost podlehne jiným rasám, pokud je uvnitř nordické rasy nižší počet uzavíraných manželství, vyšší věk při sňatku a nižší počet dětí. K poznání „nenahraditelného významu nordické rasy“ (Lenz) musela být připojena myšlenka selekce, a to prostřednictvím de Lapougea a Ammona – a především pak také dostatečná znalost zákonitostí dědičnosti.

Maupertius (1744 a 1746) a Kant (1775, 1785 a 1790) jako první zdůraznili význam selekce pro živé bytosti. Myšlenka selekce však začala mít skutečný vliv až po vydání Darwinova díla „The Origin of Species by means of natural Selection“ v roce 1859, které položilo základy současné biologie. Myšlenka selekce musela mít důsledky pro úvahy o osudech národů. Jako první si toho všiml Darwinův bratranec Francis Galton (1822-1911), „otec eugeniky“ (výzkum dědičného zdraví, rasová hygiena). Jako první ukázal, že dědičnost, nikoli prostředí, je rozhodující silou u všeho živého včetně člověka, a nastínil

[346] Srov. kapitolu „Několik poznámek k dějinám rasových studií a příbuzných oborů“ v knize „Rassenkunde des deutschen Volkes“.

hlavní rysy teorie dědičného zdraví v poznání, že zlepšení národa je možné pouze zvýšením kvalitnějších dědičných vlastností. Trvalo však téměř čtyři desetiletí, než byl Galtonův význam náležitě uznán a než se jeho práce stala plodnou.

Galtonovy popisy však nebyly založeny na vědecké teorii dědičnosti. Tu v základních rysech vytvořil Johann Mendel (1822-1984), brněnský augustiniánský kněz (a jako takový nesl jméno Gregor), jehož životní dílo mělo po svém znovuobjevení v roce 1900 tak zásadní vliv, že se prováděl jeden výzkum za druhým a dnes je ucelená věda o dědičnosti bezpečně zavedena.

Díky těmto výzkumům získalo Gobineauovo učení hlubší význam a ze všech těchto oblastí výzkumu, z dědičné vědy, vědy o dědičném zdraví a rasové vědy, získalo jeho učení novou podporu: zrodilo se nordické hnutí. Muselo se vzedmout v těch zemích, kde v těle lidí stále kolovalo dost nordické krve, aby bylo možné nordické obrození. V Německu tak vznikla sdružení, která se snažila šířit nordickou myšlenku, a taková sdružení vznikla i ve Spojených státech a zdá se, že se rozšířila i mimo tyto země.

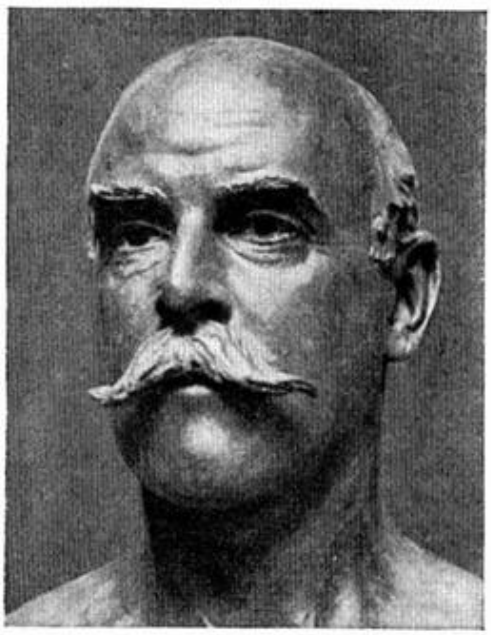

Abb. 480. Madiſon Grant, geb. 1865
(Erzbüſte von Cheſter Beach)

Abb. 481. Lothrop Stoddard, geb. 1883
(K.: 76, A: grau)

Obr. 480 – 481. Madison Grant a Lothrop Stoddard.

Ačkoli je nordická myšlenka v Německu živá již delší dobu než v jiných zemích, zdá se, že kvůli roztříštěnosti jejích stoupenců do malých skupin nedosáhla takového rozšíření jako v Severní Americe. Ve Spojených státech zaznamenaly knihy Granta a Stoddarda[347] mimořádný úspěch: Grantova kniha díky svým rasově-naukovým tezím a upozornění na hrozící vymření nordické rasy, „Velké rasy“, Stoddardovy knihy pak díky upozornění na „žluté“ a „černé“ nebezpečí (viz str. 315 a násl.), které hrozí národům vedeným nordickou rasou zvenčí, a na degeneraci, jež těmto národům hrozí zevnitř v důsledku

[347] Grant, The Passing of the Great Race or the Racial Basis of European History 4. vyd. 1923 - Stoddard: The rising Tide of Color against White World-Supremacy, 1919, a The Revolt against Civilisation. The Menace of the Underman, 1924. Racial Realities in Europe. 1925.

rozmnožování méněcenných dědičných vloh. Vysoce rozvinutý výzkum dědičného zdraví, jenž se v Severní Americe stal téměř vlasteneckou záležitostí, poskytl Grantovým a Stoddardovým knihám pevný vědecký základ a připravil půdu pro široké přijetí rasových a dědičně-zdravotních nauk. K tomu přistoupila i jednoznačná podpora ze strany předních osobností a části tisku – vždyť prezident Harding ve svém veřejném projevu (26. října 1921) poukázal na význam Stoddardovy knihy The Rising Tide of Color, a Kongres Spojených států, inspirován Grantovými myšlenkami, přijal imigrační zákony, které mají podporovat žádoucí přistěhovalectví ze severozápadní Evropy a omezovat nežádoucí přistěhovalectví z jižní a východní Evropy, zatímco imigrace z Asie a lidí s méněcennou dědičnou výbavou je zcela zakázána. Lze předpokládat, že takto přijaté imigrační zákony jsou pouze prvním krokem k ještě jasněji rasově a dědičně-zdravotně orientované legislativě – vždyť Grant je již více než dvě desetiletí místopředsedou Ligy pro omezení imigrace. Právě v Severní Americe, kde je možné posuzovat evropské rasy a jejich míšence podle jejich občanské hodnoty, nemohl zůstat význam nordické rasy nepovšimnut. Přední státníci si uvědomili její význam a veřejně se za toto poznání stavějí.[348] V

[348] Nedávno tedy opět ministr práce Davis. „Morgenbladet“ (Oslo, l. července 1924) po jeho překvapivě upřímných prohlášeních uvádí: *„Je však nesporným faktem, že to byla takzvaná nordická rasa, která jako přistěhovalci do Ameriky zvedla nejtěžší břemena. Dláždili cestu, orali půdu, budovali průmysl, zatímco Italové a Řekové leští boty, prodávají ovoce a vyrábějí bomby pro „domácí potřebu“, a zatímco Židé vedou bezstarostný život ve svých půjčovnách a krámcích s použitým zbožím a s přátelskými půjčkami na 20 procent. Pochopitelně jde o zobecnění, ale je to tak. Pokud člověk cestuje směrem na severozápad, pozná, co*

Severní Americe dochází v posledních dnech k významné změně: Evropa již není vnímána jako centrum migrace podle států nebo národů, ale podle ras.

Nebezpečí denordizace (Grant: „Finis Americae“) si po Grantově knize uvědomilo mnoho Američanů. Vznikala sdružení nordických a převážně nordických Američanů anglosaského původu, jako například The Nordic Guard; Američané německého původu založili The Nordic Aryan Federation a další. Někteří nordicky orientovaní Severoameričané zřejmě zakládali družstevní spolky, aby se postupně stali ekonomicky nezávislými na velkokapitálu v nenordických rukou. Zdá se tedy, jako by severoamerické nordicky orientované kruhy začaly velmi cílevědomě a účelně pracovat na zachování a zvýšení nordické krve. Je pravděpodobné, že zejména americké ženy si musí uvědomit význam porodnosti pro všechny tyto snahy. Zdá se však, že myšlenka dědičné péče o zdraví a ochrany nordické rasy se uchytila u těch nejlepších obyvatel Severní Ameriky. L. Ziegler v eseji nazvané „Amerikanismus“[349] uvedl, že Stoddardův *„železný zákon nerovnosti“* již *„shora zní jako fanfáry sociálně revoluční Ameriky, jejíž vznik již nelze zastavit.“*

---

všechno dokázala nordická rasa a zejména Skandinávci v zemědělství. Většina z nich začínala se dvěma prázdnýma rukama a železnou vůlí. Výsledek je vidět v podobě vzkvétajících regionů. Když se vypravíte do velkých měst a projdete se různými „malými Itáliemi“, „malými Řeckem“ a židovskými čtvrtěmi a pak si odtud uděláte zajížďku do míst, kde žijí „naši“, uleví se vám, že zase dýcháte čistý vzduch.“

[349] Weltwirtschaftliches Archiv, sv. 23, 1926.

Uvědomíme-li si, že nordická myšlenka zapustila v Německu tu a tam kořeny již od přelomu století (viz s. 536), nedostáváme celkově o nordicky orientovaných snahách této země obraz jednotnosti a účelnosti, jaký vykazují severoamerické snahy – i když se na jedné straně „Nordischer Ring“ a na druhé straně „Jungnordischer Bund“ čím dál více vyčleňují jako věcně a cílevědomě pracující spolky a s „Bund Kinderland“ a jeho úspěchy je dán slibný začátek k opravdové nordizaci.[350] Nelze však přehlížet velmi obtížnou ekonomickou situaci, v níž se němečtí stoupenci nordické myšlenky, z nichž většina patří ke středním vrstvám, nacházejí, což je situace, která opakovaně vytváří překážky jakémukoli expanzivnímu úsilí. Překážky, které stojí nordickému hnutí v cestě, však spočívají částečně i v samotné německé povaze: v roztříštěnosti na malé, do sebe uzavřené skupiny s vlastními „úhly pohledu“, která se opakovaně objevuje.[351] Proto nordické hnutí v Německu potřebuje kromě mnoha jiných poznatků také

[350] „Bund Kinderland“ si klade za cíl zřídit venkovské domovy, v nichž budou vychovávány dědičně zdravé děti převážně nordických rodičů, které by v bytové bídě velkoměst obvykle nebyly počaty.

[351] Tam, kde se v anglosaských zemích lidé shodují na cílevědomém jednání s ohledem na stejný cíl, v Německu si mnoho individuálních mozků nejprve láme hlavu nad „názory“. Rozdíly mezi cestami k cíli jsou podrobně diskutovány a nakonec zdůrazňovány tak „zásadně“, že se zapomíná na pospolitost cíle. Všechny vznikající myšlenky nového hnutí jsou promýšleny velmi „logicky“ a aplikace těchto myšlenek na danou skutečnost není objektivně zvažována. Obratné zacházení s myšlenkou ve vztahu k určité místně-časové skutečnosti by často mělo skupiny velmi rychle opět spojit, ale ty se kvůli „zásadním“ diskusím rozcházejí.

vynikající myšlenku dialogu, na kterou poukázal Kuhn[352], a ducha, kterého Spengler popisuje jako ducha nové mládeže ve svém eseji „Politické povinnosti německé mládeže“ a v knize „Přestavba Německé říše“ (obojí 1924).[353] Roztříštěnost do malých skupin znamená, že „ochranné spolky pro nordickou rasu“ (Ploetz) v Německu lze považovat pouze za počátek pozornosti věnované rasovým otázkám, s čímž musí souhlasit i Ploetz[354], který tyto „ochranné spolky“ označil za „podstatně

---

[352] Kuhn, Von deutschen Ahnen und Enkeln, 1924.

[353] Na jednom místě této knihy se Spengler obrací proti myšlence rasy, neboť se mu zdá, že její zastánci jsou natolik směšní, že považují tvar hlavy budoucího schopného německého státníka za rozhodující. Tento Spenglerův postoj nezabrání nordicky smýšlejícím Němcům, aby se konstruktivními myšlenkami ve výše zmíněné knize nezabývali s vážností, jakou si zaslouží. Podle celého jeho intelektuálního zázemí nelze očekávat, že by Spengler pochopil myšlenku rasy (kterou ve svém historickém postoji zcela opomíjí). Spengler patří k okcidentálnímu intelektuálnímu světu, jemuž je význam rasy, dědičnosti a selekce stále uzavřen, stejně jako neuznává požadavek biologické a dědičné výuky ve svých (jinak vynikajících) školních osnovách. O to podnětnější, ba vzrušující je pro ty, kdo vyučují rasovou vědu, všimnout si, jak je rasová myšlenka, ba nordická myšlenka, ve všech Spenglerových spisech jakoby na dosah ruky, jak i mládež, kterou by Spengler rád viděl vzejít z Německa, je jím podvědomě vnímána jako selekce, která má zcela nordickou povahu. Apel na tuto mládež spolu s brilantní prezentací německého práva založeného na nordicko-germánském smyslu pro právo je jednou z částí knihy, která bude pro nordické hnutí obzvláště cenná. Právě nordické hnutí (se svým rasovým pohledem na dějiny, který je tak odlišný od Spenglerova) je (nebo by mělo být) schopno překonat Spenglerův pohled na svět jako jeden ze svých současných úkolů.

[354] Ploetz, „Sozialanthropologie“ ve svazku „Anthropologie“, Kultur der Gegenwart, část 3, oddíl 5, 1923.

chudší na členy a vliv než spolky Židů“, ba dokonce ještě nelze hovořit o „vlivu“ nordické myšlenky.

Nordicky orientované snahy by však neměly být podceňovány jako projev počínajícího zájmu o rasovou problematiku. V tísnivých podmínkách současného Německa a navzdory nedostatku finančních prostředků již mladí lidé, kteří jsou uchváceni nordickou myšlenkou, udělali mnoho pro šíření svého pohledu. Ačkoli jde o skromné začátky, zásadní změna je významná: světonázor „individualismu“, tolik vychvalovaný v 19. století a stále hlasitě hlásaný včerejší generací, se rozpadá. Důraz na jedinečnost jedince, ještě včera hlásaný s hlasitým voláním „Buď sám sebou!“, se pro novou generaci stal pochybným, ba opovrženíhodným. Přimělo mě k zamyšlení, když jsem při psaní této knihy (1924) obdržel leták „Jungnordischen Bundes“, který obsahoval následující věty: *„Mějme stále na paměti, že nemá-li naše rasa zaniknout, nejde jen o to, abychom si vybrali nordického partnera, ale také o to, abychom svým manželstvím pomohli naší rase získat potomky.“*

Ještě včera by se takový pohled na život setkal s naprostým nepochopením a včerejší generaci musí připadat nepochopitelný i dnes. Dnešní doba je vychována v názorech na „přirozenou rovnost všech lidí“ a jedinečnost jedince („individualismus“, „kultura osobnosti“). Při dnešním pohledu zpět je s podivem, jak dlouho mohly biologicky neudržitelné doktríny osvícenství a Rousseaua (1712-1778) převládat, ba jak mohou ještě dnes ovládat světonázor širokých mas, přestože Fichte a Carlyle již dosáhli překonání těchto názorů. Vnitřně překonané doktríny rovnosti a individualismu nadále

převládají, neboť poskytují nebo alespoň slibují uspokojení instinktů doby pokročilé degenerace a denordizace a přinášejí reálný zisk vykořisťovatelům této doby. Odhlédneme-li od všech definic existujících a dodržovaných státních doktrín a prozkoumáme-li ze zkušenosti, jaké pojetí podstaty národa převládá mezi obyvatelstvem Západu, je zřejmé, že národem se obvykle nerozumí nic víc než souhrn v současnosti žijících občanů určitého státu; - je také zřejmé, že za úkol státu se obvykle nepovažuje nic jiného než uspokojování každodenních potřeb této množiny jednotlivců nebo dokonce jen množiny jednotlivců, kteří se sejdou, aby vytvořili většinu. Většinová rozhodnutí mají za cíl dosáhnout co největšího „štěstí“ jednotlivců.[355]

Rasový a dědičný vhled vytváří odlišnou představu o povaze národa. Národ je zde vnímán jako společenství osudu minulých, žijících a budoucích generací, společenství osudu, které je zakořeněno v odpovědnosti vůči minulosti národa a směřuje k odpovědnosti vůči budoucnosti národa, budoucím generacím. Nordická myšlenka vnímá současnou generaci v rámci takového národa jako společenství cílů, které usiluje o stále čistší realizaci nordické podstaty v tomto národě. Jedině tak je jednotlivec svou aktivní odpovědností zapojen do národa jako celku. Největší závazek v takovém společenství cílů má však převážně nordický národ: *„Ó bratři moji, zasvěcuji a*

[355] Faguet, Le culte de l'incompetence, 1921, ukazuje, že koncepce státu 19. století a současnosti prakticky přinesly „uctívání nedostatku úsudku“. Le Bon, Lois psychologiques de l'évolution des peuples, 17. vydání, 1922, ukazuje příčiny tohoto „uctívání nedostatku úsudku“ v dějinách národů.

usměrňuji vás k nové ušlechtilosti: stanete se pro mne otci a pěstiteli a rozsévači budoucnosti“ (Nietzsche, Tak pravil Zarathustra).

Boj mládeže za „organický“ (tj. s národem zakořeněný světonázor, zakořeněný ve vlasti, spojený se zákony života a odporující „individualismu“), který lze pociťovat mezi mládeží, musí nakonec tuto mládež spojit s životem vlasti a existencí jejího národa stejně, jako se cítili být spojeni první Germáni, pro něž se - přes všechny skutečně nordické vzdálenosti mezi jednotlivci - spojení s rodem jevilo jako jádro jejich existence. Mohlo by se ukázat, že starogermánský životní názor byl natolik v souladu se zákony života samotného, že musel podporovat rasové a dědičné zdraví germánských národů, a že s úpadkem tohoto životního názoru ve středověku bylo ohroženo i rasové a dědičné zdraví. Znovu a znovu bude nordické hnutí hledat vzory pro své duchovní směřování také ve starogermánském světě, který byl čistým projevem nordické přirozenosti.[356]

---

[356] Proto je třeba odkázat na Neckel, Die altnordische Literatur, 1923, a Altgermanische Kultur, 1925, a také na Ker, Epic and Romance, 1922, a Chadwick, The heroic Age, 1912. - Nejpodrobnějším popisem starogermánského světa je čtyřsvazkové dílo Wilhelma Grönbecha Vor Folkcaet i Oldtiden, vydané v letech 1909-12. O Grönbechovi by se skutečně dalo říci, že jeho bádání proniklo do nejhlubších hlubin starogermánské duše. Znalost tohoto díla nordického hnutí by také mohla ukázat nebezpečí, jemuž malé skupiny s germánskou či nordickou orientací neustále podléhají díky neudržitelným fantaziím o starogermánských poměrech. (Příklady: Guido von List a jeho „studenti“, nejrůznější „badatelé“ jazyka, runového a skalního umění). Znalost Grönbechova díla by také mohla minimalizovat nebezpečí

Zvláště důležité je, že u germánsky mluvících národů jsou ženy, zejména ty, které jsou aktivní v ženském hnutí, získávány pro dědičné zdraví a rasovou nordizaci rasovou. Ženské hnutí dosud vedlo skupiny žen s nadprůměrnými dědičnými dispozicemi k bezdětnosti a nedostatku dětí, k nimž pravděpodobně patří i mnohé převážně nordické ženy. Univerzitně vzdělané německé ženy rodí v průměru nejvýše jedno dítě; evropské a severoamerické studie ukazují, jak strašlivým způsobem přispělo ženské hnutí, obvykle aniž by to mělo v úmyslu, k vymýcení hodnotných dědičných vlastností. Pokud si však ženské hnutí uvědomí, že jakákoli morálka nordické povahy a směru bude otcovská, nikoli mateřská; pokud si odpůrci ženského hnutí uvědomí, že jakákoli morálka nordické povahy vyžaduje právo na spolurozhodování pro svobodně se rozhodující ženy, pak se ženské hnutí může změnit z prostředku protiselekce v prostředek dědičné výchovy. Ženské hnutí pozná svůj smysl a úkol, když vhodnými ekonomickými opatřeními přispěje k tomu, aby dědičně nejschopnější ženy měly co nejvíce dětí a dědičně méně

---

jistého starogermánského či staronordického romantismu, který se občas objevuje v nordicky orientovaných kruzích v Německu, neboť Grönbech poukazuje na velký rozdíl mezi naším (nutným) světonázorem a světonázorem raných Germánů. Význam starogermánského světa pro nordické myšlení nespočívá v těch či oněch starogermánských fenoménech, které by někdo chtěl oživit pohledem zpět (a které už vzhledem k osudu oživit nelze), nýbrž v konfrontaci s jejich duchovním směřováním - konfrontaci, o niž musí usilovat nordické hnutí s vůlí zcela orientovanou na budoucnost. Ne kontemplace minulosti, ale vliv na přítomnost je tím, co hnutí činí úspěšným.

schopné ženy jich měly co nejméně. Postoj žen u germánských národů je rozhodující pro probuzení myšlenky selekce vůči nordické rase.

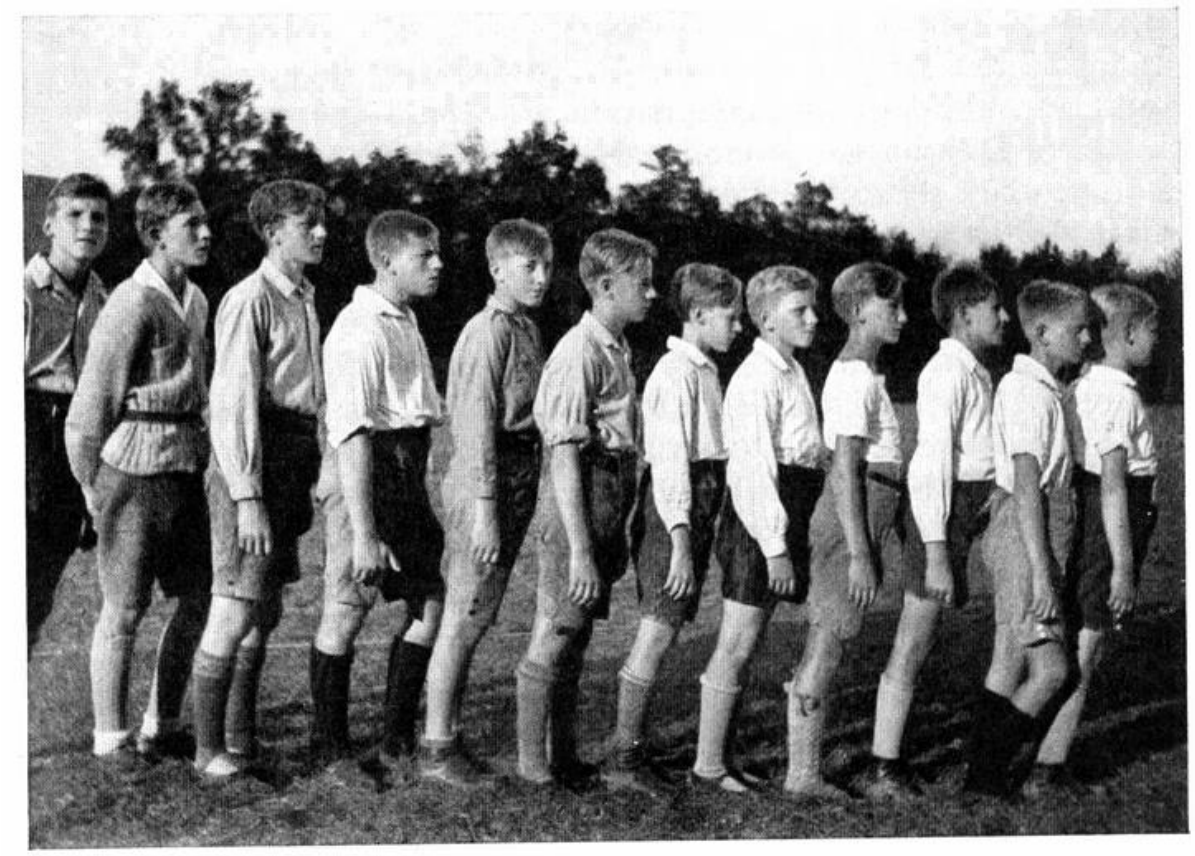

Abb. 482. Wikinger-Jungenſchaft Wien.
Vorwiegend nordiſche Ausleſegruppe öſterreichiſcher Jugend

Obr. 482. Wikinger-Jungenschaft Vídeň. Převážně nordická výběrová skupina rakouské mládeže.

U germánsky mluvících národů je nordická myšlenka stále spojena s lidovými tradicemi o germánských předcích, jejichž nordický vzhled a povahu stále uznává mnoho jedinců. Nevysvětlené názory, nevědomé rasové náhledy jsou stále občas patrné, například v tom, že v Německu je vysoký, blonďatý a modrooký člověk vnímán jako „pravý Němec“,

nebo v tom, že veřejné adopční úřady v Německu dostávají od bezdětných párů, které chtějí adoptovat děti, mnohem více žádostí o blonďaté a modrooké děti než o děti tmavé. V německy mluvícím světě jsou mladí lidé typu na obr. 482 stále považováni za ušlechtilejší rasu, za nejlepší fyzické a duchovní projevy německého charakteru; tento (nevědomě rasový) pohled platí i ve zbytku Západu i mimo něj.

Pro národy germánského jazyka nebude obtížné, aby se nordická myšlenka zakořenila, protože v těchto národech je vždy ztělesněním zdravého, schopného a vysoce čestného, ale i krásného člověka, který je zčásti podvědomě, zčásti více či méně vědomě vnímán pod obrazem nordického člověka. Tímto způsobem se nordická myšlenka nakonec stává také myšlenkou jednoty a sjednocení: To, co mají všechny německé kmeny společné - i když jinak vykazují stopy jiných ras a těmito znaky se od sebe liší -, je právě nordický vliv. To, co mají společného jih a sever Anglie, i když jih má silnější západní příměs, je nordický vliv. Je třeba poznamenat, že nordická myšlenka zakořenila také v převážně dinárských částech německojazyčné oblasti, zejména v Rakousku, a vznikla sdružení převážně nordických obyvatel.

To také otevírá naději na určité sjednocení germánských národů: to, co mají tyto národy společné, i když jinak vykazují vlivy různých ras, je nordický vliv. Pokud se nordická myšlenka v těchto národech zakoření, musí se nutně stát myšlenkou porozumění a míru. Nic nemůže lépe upevnit a zajistit mír mezi vedoucími národy než probuzení rasového vědomí germánsky mluvících národů. Během světové války Grant napsal: *„Z*

rasového hlediska je současná evropská válka v podstatě válkou občanskou“ a přirovnal světovou válku v jejím rasově ničivém účinku k peloponéské válce dvou vedoucích helénských kmenů proti sobě. Nordicky smýšlející lidé v rámci germánských národů by museli usilovat o takový vliv na vedení států a veřejné mínění, aby válka, která devastuje zásoby nordické krve stejně jako válka světová, není v budoucnu již možná, stejně jako není v budoucnu možná válka, do níž by byly národy zataženy způsobem, který popsal Morhardt, bývalý předseda francouzské Ligy pro lidská práva, ve své knize „Les preuves“ (Paříž 1925). Nordická myšlenka by musela být rozšířena na ideu všenordickou a podle jejího vhledu a povahy by všenordická myšlenka nutně byla také myšlenkou nedotknutelnosti míru mezi národy germánských jazyků.

V dnešní válce, a tím spíše v té budoucí, si lze jen těžko představit „cenu za vítězství“, která by převážila protiselekci spojenou s válkou. Pro ty, kdo získali tento vhled, se stává velmi sporným, zda si i ten nejpříznivější politický výsledek bitvy zaslouží být nazýván „vítězstvím“, pokud plody tohoto „vítězství“ připadnou těm částem národa, které v důsledku své dědičné výbavy prošly prosséváním moderní války. Skutečnými poraženými v každé nadcházející válce mezi velmocemi jsou v případě poraženého i „vítězného“ národa dědičné rody, které se vyznačují bojovou zdatností a smyslem pro oběť.[357] Úkolem

[357] Stoddard, Social Classes in Post-War Europe, 1925, to zdůrazňuje zejména pro světovou válku a ukazuje, že střední třídy a rodiny vysokoškolsky vzdělaných lidí tvořily právě ty skupiny obyvatelstva, kde se prosazovaly vysoké cíle, i když se ostře střetávaly se sobeckými cíli. Tyto vrstvy lidí s pevnými platy byly nezištnými nositeli nových

těch, kteří se hlásí k nordické myšlence, bude zprostředkovat toto poznání svým národům a jejich vůdcům.

Jestliže se takový pohled na politický vliv nordické myšlenky zdá být i dnes velmi odvážný, jeví se úkol nordického obrození jako zcela zřejmý závěr z průběhu dějin nordicky vedených (indoevropských) národů, jako první myšlenka tváří v tvář „úpadku“, který dnes již hrozí národům germánských jazyků. Žádné námitky proti nordické myšlence nemohou obstát tváří v tvář situaci[358], kterou Eugen Fischer (v roce 1910) charakterizoval pro německé národy takto: *„Germánská krev, nordická rasa, byla v Itálii, Španělsku a Portugalsku již vymýcena. Výsledkem je úpadek, zčásti bezvýznamnost! - Francie je dalším národem, který tomu bude muset podlehnout - a pak i my - s naprostou jistotou, budou-li věci pokračovat tak,*

myšlenek v oblasti lidového vzdělávání, veřejného blahobytu a ve službách ozbrojených sil, ačkoli daně, které k tomu byly nezbytné, je zasáhly nejvíce. Muži z těchto tříd byli v čele bojů světové války, zatímco muži a ženy z těchto tříd byli nejaktivnější za frontou ve své službě doma. Válečné daně a válečné půjčky, nezaplacené služby, tisíce břemen nesly důvěřivě a s nadšením právě tyto třídy ve všech válčících zemích. Ale právě tyto vrstvy byly nejvíce nemilosrdně postiženy protiselekcí války a poválečným strádáním, které snížilo počet dětí. Lze dodat, že právě v těchto třídách se nahromadily dědičné dispozice zdravých, vzestupně pohyblivých, převážně nordických rodin a že právě tyto rodiny budou poraženými v každé západní válce, ať už v prohrávajícím, nebo „vítězném“ národě.

[358] V knize „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“, 2. vydání 1927, jsem se pokusil analyzovat a odrazit řadu námitek proti nordické myšlence.

jak se dějí dnes!“[359] Od té doby však došlo ke strašlivé protiselekci světové války.

V takové situaci se zdá, že úkolem je zastavit denordizaci a hledat prostředky pro opětovnou nordizaci. - Jak mohou nordičtí a nordičtější lidé dosáhnout nižšího věku při uzavírání manželství a vyššího počtu dětí? - tak zní otázka, je-li položena z hlediska tělesného života. Jak lze vzkřísit ducha odpovědnosti, dědičného posílení a oddanosti rasovým cílům ve světě sobectví, úpadku a neomezeného „individualismu“? - tak zní táž otázka, je-li položena z hlediska duchovního života.

Jakmile se tato otázka ukáže lidem uvnitř národů germánského jazyka, kteří jsou schopni úsudku, jako životně důležitá otázka těchto národů, budou muset usilovat o to, aby převážně nordickému obyvatelstvu všech národnostních tříd vštípili ducha rasové odpovědnosti a vyzvali celý svůj národ ke společenství cílů. Věk všehomíra způsobil, že dnešní národ je fyzicky i duševně bez orientace, a tudíž neschopný jasného rozhodnutí. Pouze cílový obraz fyzické krásy a duchovní

---

[359] Fischer, Sozialanthropologie und ihre Bedeutung für den Staat. 1910: Těmito slovy Eugena Fischera lze shrnout Bismarckův výrok, který uvádí M. Busch (Bismarck und seine Leute, sv. 2, s. 310): *„Ve Francii bylo vidět, jak se tam Frankové stále drží u moci. Revoluce v roce 1799 byla porážkou germánského živlu keltským, a co jsme viděli od té doby? - A ve Španělsku, dokud převládala gótská krev? A stejně tak v Itálii, kde germánské kmeny také hrály vedoucí roli v horních oblastech, jakmile to vyprchalo, nezůstalo tam nic pořádného. Nejinak je tomu i v Rusku, kde germánští Varjagové, Rurikové, byli první, kdo je sjednotil. Zvítězí-li tam národní živel nad přistěhovalými Němci a Němci z pobaltských provincií, nezůstanou schopni spořádaného státu.“*

zdatnosti může vyvolat ono energizující existenční napětí, které bylo cítit v dřívějších dobách. Pokud selekce v národě nesměřuje k (podvědomě či vědomě sledovanému) cílovému obrazu, jeho vyšší rozmnožovací síla takříkajíc ochabuje a nakonec selekce sama obrací svůj směr a zaměřuje se na méně tvořivé rasy a horší dědičné dispozice. Každému člověku je přidělen zvláštní směr jeho vývoje, zvláštní směr selekce. U germánských národů může být podporující selekce zaměřena pouze na fyzický a duchovní obraz nordické rasy. V tomto smyslu (řečeno s Kantem) není těmto národům nordická rasa sice dána, ale je jim svěřena jako úkol; a v tomto smyslu musela kniha „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“ (2. vydání 1917) hovořit o nordickém člověku jako o vzoru pro výběr v německém národě a musela ukázat, že nordickému hnutí je svěřen neméně významný úkol než pouhá obnova celé civilizace (kultury).

Nejde ani tak o to, zda jsme my, současní lidé, více či méně nordičtí, nýbrž o to, zda máme odvahu připravit rasově a dědičně čistý svět pro budoucí generace. Každá denordizace národů indoevropského jazyka trvala staletí; vůle nordicky smýšlejících lidí se musí odvážně rozpínat do dalších staletí; pokud jde o selekci, musíme vždy počítat s mnoha po sobě jdoucími generacemi a současní nordicky smýšlející lidé mohou za své individuální úsilí očekávat jedinou odměnu: vědomí vlastní odvahy. Rasová doktrína a dědičné bádání si žádají a posilují novou šlechtu: vysoce myslící mládež všech

vrstev, která chce ve faustovském popudu zaměřit svou vůli k cíli, jenž směřuje daleko za jejich individuální existenci.[360]

Protože v takovém hnutí nelze očekávat prospěch a zisk, zůstane vždy hnutím menšiny. Avšak duch každé doby byl vždy určován menšinami, i duch naší epochy mas, a nordické hnutí usiluje o to, aby určovalo duch doby – a více než jen duch doby – nakonec ze sebe samého. Kdyby tuto důvěru nemělo, bylo by planou hrou dále rozvíjet Gobineauovy myšlenky.

[360] Neo-aristokracii, ducha nové aristokracie, chce Stoddard probudit i v závěrečné části své knihy „The Revolt against Civilization. The Menace of the Underman“.